

Giới thiệu Hoàng Gia Sủng Túc

Editor: Bifeng**Thể loại:** Trùng sinh – Cộng sinh – Sủng ngọt – Cung đấu

Sau một lần gặp gỡ, Tiêu Thiên Giác thật sự buồn bực, vì sao bản thân lại không thể không quan tâm cái tiểu nữ oa kia?

Nàng đau hần cũng đau, nàng bệnh hần cũng không tránh khỏi.

Một vị tổ tông sống như vậy, dám không sủng trong lòng bàn tay dóc lòng che chở sao?

Thiên hạ đều nói rằng, Khánh Vương điện hạ phúc hắc nham hiểm, sát phạt quyết đoán, huống hồ kiếp trước hần tạo phản thất bại phải chết sớm.

Lục Thanh Lam vốn nghĩ rằng phải triệt để cách xa hần, nhưng càng phân rõ thì quay tới quay lui chui vào tận trong chăn người ta.

Mà Khánh Vương điện hạ đây có cầu tất ứng, nghìn thuận trăm theo, tròng mắt bao che khuyết điểm rốt cuộc là cái quái gì vậy...

Tà mị lãnh khốc đâu?

Đây là một chuyện kể về nữ chủ đoạt cơ hội sống lại của nam chủ, vì để trả nợ không thể làm gì khác hơn là lấy thân báo đáp đồng thời ân ái sinh tiểu bánh bao, từ nay về sau một đời dóc lòng cung chiều.

Đêm tân hôn.

Tiêu Thiệu Giác: Đau không?

Lục Thanh Lam: Đau!

Tiêu Thiệu Giác: Mẹ nó, ta còn đau hơn nàng!

PS:

1. 1V1, HE. Nam chủ âm ngoan đau nữ nhân.

2. Nam nữ chủ là quan hệ cộng sinh.

3. Xin miễn báii báii.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nguyên nhân

Khi Lục Thanh Lam chết, vừa đúng sinh nhật ba mươi tuổi của nàng.

Ngày ấy Thành Khang đế Tiêu Thiệu Huyền hiếm khi ngoài dịp quốc khách bỏ dở công vụ chồng chất như núi, bãi giá Nguyệt Tiên điện, say rượu tai nóng, hoàng đế hết sức cao hứng, hứa hẹn muốn tấn nàng lên quý phi vị, còn muốn cho nàng một đứa bé.

Lục Thanh Lam gả cho Tiêu Thiệu Huyền mười bốn năm, làm Lục Thực Phi tám năm, nhưng thủy chung không mang thai. Không phải Lục Thanh Lam không thể sinh, mà là Thành Khang đế không muốn để cho nàng sinh. Điểm này Tiêu Thiệu Huyền hiểu, Lục Thanh Lam càng hiểu hơn.

Lục Thanh Lam nũng nịu tạ ân, cười tươi như hoa phụ họa với hần giống như trước kia. Khuôn mặt nàng e thẹn, hai gò má ửng đỏ, một đôi đôi mắt đẹp tựa sương mù mêng mông như là được tắm qua trong suốt, đẹp đến kinh người. Đã ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn mặt hoa da tuyết không khác gì trước đây, hậu cung ba nghìn mỹ nữ của Thành Khang đế, bàn về dung mạo không ai theo kịp nàng.

Tiêu Thiệu Huyền say rồi, cầm tay nhỏ trắng nõn của nàng, ôn nhu an ủi: “Ái phi người cứ việc yên tâm, Lục gia là Lục gia, người là người. Lục Hân cùng Lục Văn Đình đại nghịch bất đạo, đã bị quốc pháp trừng trị, chuyện này coi như đã qua, trăm cũng sẽ không truy cứu nữa, người yên phận làm Thực phi của người, hầu hạ trăm thật tốt, thay trăm sinh con dưỡng cái, tương lai trăm nhất định sẽ không bạc đãi người!” Nghe xong lời này tươi cười của Lục Thanh Lam không khỏi cứng lại.

Thành Khang để nói đến Lục Hân cùng Lục Văn Đình, một là đại bá phụ của nàng, một là của nàng thân đại ca. Một năm trước, hai người cũng là đại nhân vật quyền khuynh triều dã* của Đại Tề, chẳng qua là hôm nay, tất cả cũng đã đều xương chôn dưới đất, hóa thành một nắm hoàng thổ*.

(*)Quyền khuynh triều dã: Trong tay nắm quyền hành to lớn

(*) Hoàng thổ: đất màu vàng.

Lục Thanh Lam xuất thân Trường Hưng Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ là chi gia trăm anh số một số hai Đại Tề, trong phủ nhân tài cường thịnh, để Tiêu Thiệu Huyền leo lên ngôi vị hoàng đế đã lập được vô số công lao hiển hách.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ luận công ban thưởng, Lục Hân được đề làm Hộ bộ Thượng thư, quyền hành trông coi tài chính đất nước. Lục Văn Đình làm tổng binh Văn Châu, dưới trướng thống lĩnh mười vạn binh lính. Trường Hưng Hầu phủ một văn một võ, một nội một ngoại, Tiêu Thiệu Huyền vốn là kẻ đa nghi, thấy thế lực Trường Hưng hầu phủ mạnh như thế, đơn giản là ăn ngủ không yên.

Tiêu Thiệu Huyền đang muốn tìm cách giải trừ quyền lực của hai người, vừa vận Khánh Vương tạo phản.

Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác nhỏ hơn Thành Khang đề năm tuổi, là thứ tử thứ chín của Tiên hoàng. Lớn lên tuấn mỹ vô song phong thái chiếu nhân, được khen là “Đệ nhất mỹ nam của Hoàng thất”. Hắn là một kẻ thần bí khó lường nhất trong tất cả các huynh đệ, tính tình cổ quái lạnh nhạt nhưng năng lực rất mạnh, giỏi về ngục trạng lại giỏi quyền mưu thao lược. Tiên hoàng trước khi chết, từng đem Cẩm y vệ cùng Đông Hán giao lại cho Tiêu Thiệu Giác thống lĩnh.

Nhưng chỉ ngắn ngủi hai năm, hắn đã đem người cài vào hai nơi quan trọng nhất của quốc gia, các đại thế gia cùng với quân đội, đem toàn bộ Đại Tề tắm trong một mảnh tình phong huyết vũ, “Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác” năm chữ nghiêm nhiên trở thành đại danh từ Hồn Thế Ma Vương.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, quy mô của Cẩm Y Vệ và Đông Hán chưa bao giờ lớn mạnh như vậy. Hắn nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng trong tay, đã từng uy hiếp được hoàng quyền.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ vượt mọi khó khăn gian khổ, quyền lực đấu tranh, cuối cùng tước đoạt binh quyền của đệ đệ, đuổi hắn tới Hải Châu căn cứ, không nghĩ đến Tiêu Thiệu Giác chỉ dùng ba năm để chuẩn bị, sau này kéo một quân đội khổng lồ, công khai khởi binh tạo phản.

Thành Khang để phái binh đón đánh, không có nghĩ rằng Tiêu Thiệu Giác bí mật làm rất tốt, chỉ huy quân đội thông thạo. Tiêu Thiệu Huyền thay đổi đến năm vị thống lĩnh tướng quân, nhưng ngược lại vẫn bại như núi. Chưa tới nửa năm, Hải Châu, An Châu, Hạ Châu, Hưng Châu đều lần lượt rơi vào tay giặc, Tiêu Thiệu Giác một đường thế như chẻ tre chiếm được kinh đô thứ hai của Đại Tề, Nam Đô, đem một nửa quốc thổ Đại Tề cùng bảy mươi phần trăm khu vực sản xuất lương thực thu về trong túi.

Rơi vào đường cùng Thành Khang để chỉ phải một lần nữa bắt đầu dùng người bị hắn kiểm soát xuống chức tổng binh Văn Châu Lục Văn Đình. Hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi nhất cũng đầy tài hoa nhất Đại Tề ở Nhân Châu kêu gọi tập hợp trên trăm vạn quân đội, kịch liệt triển khai giằng co và nhiều lần tranh đoạt, không ai nhường ai, ai cũng không thể trong thời gian ngắn đánh bại đối thủ.

Chiến tranh, một lần đánh chính là ba năm.

Quân triều đình vốn ở hoàn cảnh lương thực cung ứng và tiếp tế tiếp viện bị vây hãm, ít nhiều Đại Tề có một vị Hộ bộ Thượng thư có năng lực. Lục Hân là một cực kỳ am hiểu tổ chức cùng phối hợp chiến lược, trong lúc chiến tranh hắn tích cực cải cách thu nhập quốc gia từ chính sách thuế, trấn an quảng đại lễ dân bách tính, bảo đảm cung ứng hậu cần cho quân đội.

Chiến tranh tiến vào đầu năm thứ tư, tình thế rất cực phát sinh nghịch chuyển, Tiêu Thiệu Giác luôn luôn thân thể cực tốt đột nhiên trọng bệnh nằm liệt giường, không thể xử lý công vụ, vô pháp chỉ huy quân đội. Nhân vật linh hồn bị bệnh, quân Hải Châu lại không một ai đủ uy vọng và năng lực thống suất để có thể địch lại cùng Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nắm lấy cơ hội, hai quân thủy bộ phối hợp, ở trên chiến trường sông Thanh đánh tan quân chủ lực Hải Châu. Làm hơn hai mươi vạn quân Hải Châu bị chia ra bao vây ở hai bờ sông Thanh, quân Hải Châu số người chết vượt lên mười vạn, phần quân còn thừa lại toàn bộ tước vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Giác bị buộc thôi lui về Nam Đô.

Lục Văn Đình thừa thắng xông lên, hơn mười vạn đại quân đem Nam Đô bao vây. Mất thấy đại thế đã mất, Tiêu Thiệu Giác ở hành cung Nam Đô châm lửa tự thiêu, quân Hải Châu Thủ Phi Bạch suất lĩnh tàn quân đầu hàng. Đến tận đây cuối cùng bốn năm Khánh Vương chi loạn mới kết thúc.

Trường Hưng Hầu phủ ngăn con sóng dữ, có được sức mạnh và uy vọng to lớn chưa từng có. Công lao lớn như vậy không thể không có thưởng, Tiêu Thiệu Huyền đành phải gia phong Lục Hân làm Đông Các Đại học sĩ, lệnh cho Lục Văn Đình làm Binh bộ Thượng thư, hai người một thành các lão nội các, một thành thượng thư lục bộ, đều là chức vị vô cùng quan trọng.

Tiêu Thiệu Huyền là một kẻ cay nghiệt vô tình, một vị quân chủ đa nghi hay nghi kỵ. Hắn thể hiện ra đối với hai đại công thần phó thác trọng trách, một cách tín nhiệm, trên thực tế lại càng cảnh giác cao độ, rất sợ Lục gia không có lòng thần phục, đồng thời nghĩ cách suy yếu quyền lực và lực ảnh hưởng của Lục gia.

Lục Hân chìm nổi quan trường nhiều năm, sớm ý thức được điểm này. Cho nên Lục Hân gia tăng ước thúc môn nhân đệ tử, cũng bắt đầu cáo ốm không lên triều, không tham dự các quyết sách của triều đình. Lục Văn Đình cũng bị bá phụ thuyết phục, chủ động nộp lên toàn bộ binh quyền. Biểu thị thần

phục đối với Thành Khang đế.

Lục gia thoái nhượng cũng không làm Tiêu Thiệu Huyền yên tâm triệt để, ngay năm thứ hai sau khi Lục Văn Đình bình định Khánh Vương chi loạn, cũng chính là Thành Khang năm thứ chín, Tiêu Thiệu Huyền liền không kịp chờ ra tay với Lục gia.

Thánh thọ của hoàng đế, quân thần ăn uống tiệc rượu, bỗng nhiên xông vào một đội Cẩm y vệ, đem Lục Hân bắt lấy tại chỗ, Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Phàn Kiệt trước mặt mọi người tuyên bố Lục gia kết bè kết cánh, âm mưu tác loạn, thông đồng với Ngoại quốc, mưu đồ gây rối, phạm phải mười hai điều tội lớn.

Lục Văn Đình mang theo thị vệ thiếp thân mạnh mẽ phản kháng, vốn có thể cướp đường mà chạy. Tất cả tướng lĩnh trong quân đội Đại Tề hầu như đều theo vị đại soái này đánh giặc, cũng đều là hãn một tay đề bạt, chỉ cần hãn chạy ra hoàng cung, vung tay lên, vị tất không thể phé đi tên hôn quân Tiêu Thiệu Huyền.

Tiêu Thiệu Huyền lại lấy Lục Thanh Lam làm con tin buộc hãn đi vào khuôn khổ. Hai người huynh muội tình thâm, Lục Văn Đình bị buộc bắt đắc dĩ đành bỏ vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Huyền vốn đã hứa hẹn đối với người Lục gia chỉ bắt không giết, quay người lại đã trở mặt, đêm đó liền đem Lục Văn Đình bí mật xử tử. Lục Hân ở trong Thiên lao biết được tin tức cháu trai bị giết, tự biết khó có thể sống, liền đánh nát bát cơm, lấy mảnh sứ vỡ cắt cổ tay mà chết.

Tiêu Thiệu Huyền không buông tha, đem gia sản Lục gia tịch thu, vợ con cháu chất Lục Hân Lục Văn Đình hơn bảy mươi người tất cả đều bị xử tử.

Lục gia sụp đổ, trong cung Lục Thanh Lam mất đi chỗ dựa vững chắc, Tiêu Thiệu Huyền trái lại có thể yên tâm mà sủng ái nàng.

Lục Thanh Lam mặt ngoài kính cẩn nghe theo, kì thực trong lòng cực kỳ hận Tiêu Thiệu Huyền. Nàng rút cuộc hiểu, Tiêu Thiệu Huyền tuy rằng bề ngoài đạo mạo, kì thực chính là một tên khốn khiếp, một kẻ “Kẻ cặn bã”.

Màn đêm buông xuống, Lục Thanh Lam đỡ hoàng thượng đã uống đến lưng lay sắp đổ đi đến ngự thất. Tiêu Thiệu Huyền mắt say lơ đãng trong mộng lung nhìn ái phi thiên hương quốc sắc trước mắt, không khỏi đắm tâm nổi lên, đưa tay ôm eo mềm mại của nàng, đang muốn ôm nàng lên ngự thất phóng đảng một phen.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên từ trong người rút ra một cây chủy thủ, toàn lực đâm tới tim của hãn. Nàng tính tình cương liệt thà bị gãy chứ không chịu cong, trong khoảng thời gian này lá mặt lá trái, chẳng qua là muốn tìm cơ hội vì đại bá phụ, vì ca ca báo thù, cũng không phải không bỏ được vinh hoa phú quý trong cung.

Vốn định thừa dịp buổi tối lúc hãn đang ngủ mới động thủ với hãn, nhưng nàng thực sự hận chết hãn, vô pháp lại đồng sàng cộng chăn, việc chỉ dành cho phu thê như vậy, lúc này mới động thủ trước thời gian.

Tiêu Thiệu Huyền là người tập võ, những năm gần đây tuy rằng ngồi trên ngai vàng, nhưng một thân võ nghệ cũng không vứt đi, trong lúc mảnh chỉ treo chuông nghiêng người tránh thoát, tránh được nơi yếu hại, chủy thủ của Lục Thanh Lam thật mạnh đâm vào cánh tay của hãn, nhất thời máu phun trào.

Tiêu Thiệu Huyền chưa từng bị thương, tay chỉ vung lên, một bạt tai đem Lục Thanh Lam quật ngã trên mặt đất.

Khuôn mặt hãn phần nộ khiếp sợ và khó tin: “Tiện nhân! Trăm đối đãi với ngươi không tệ, ngươi lại dám giết trẫm ư?”

Lục Thanh Lam chậm rãi đứng lên, tay xóa đi máu trên khóe miệng, trong mắt hận ý hùng hực thiêu đốt: “Ngươi là cái đồ hôn quân! Ngươi giết hơn bảy mươi người Lục gia ta, còn muốn ta đối với ngươi mang ơn? Phi! Ta hận không thể uống máu ăn thịt ngươi!”

Trên cánh tay hãn còn cầm chủy thủ, từng bước từng bước tới gần nàng, từ trên cao nhìn nàng: “Ngươi ngông cuồng, dám mưu sát quân vương? Trẫm vốn không muốn việc Lục gia mưu nghịch liên lụy tới ngươi, hôm nay, cũng là ngươi tự tìm đường chết.”

Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường mà nhìn chăm chăm hãn: “Sống có gì vui, chết có gì khổ? Từ lúc Lục gia ta bị diệt, ta chỉ một mực mong chờ giờ khắc này. Chỉ tiếc ta không thể chính tay đâm chết cừu nhân báo thù cho thân nhân của ta!”

Lúc này ngoài điện thị vệ hoàng gia bảo hộ an toàn hoàng đế nghe thấy thanh âm bên trong, mang theo đao kiếm xông vào, đem Lục Thanh Lam bao vây. Lục Thanh Lam nói xong câu đó, không chút do dự liền lao đến thị vệ trong tay đang cầm cương đao.

Thị vệ kia không nghĩ tới nàng cương liệt như vậy, không kịp né tránh, trong khoảnh khắc máu tuôn ra, trên cổ bạch ngọc của nàng hiện ra một miệng vết thương thật lớn, máu chảy như suối, nhiễm đỏ cung trang tuyết trắng, nhìn thật chói mắt.

Tiêu Thiệu Huyền sợ lui về phía sau một bước.

Lục Thanh Lam run rẩy vươn một ngón tay, nói lên lời lên án cuối cùng. Bởi vì vết cắt trên yết hầu, thanh âm của nàng trở nên khàn giọng khó nghe dị thường: “Tiêu Thiệu Huyền... Ta Lục Thanh Lam đời này... hối hận nhất một việc... Đó là là cùng ngươi đồng sàng cộng chăn mười bốn năm... Nếu có kiếp sau... cho dù nam tử trong thiên hạ chết hết... Ta cũng tuyệt sẽ không cùng ngươi có một chút liên quan!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sống lại

Một tháng sau.

Biên giới Hải Châu, ở chỗ sâu trong mệnh môn núi lớn sừng sững một tòa cung điện rộng lớn nhưng bí ẩn đầy khí thế.

Cung điện nguy nga to lớn này là chỗ Hạ tộc dùng để cúng tế Nguyệt Thần, được Tiêu Thiệu Giác đặt tên là Trung Ương thần điện. Ngày trăng tròn hàng tháng, cũng chính là ngày rằm, là ngày pháp lực mặt trăng mạnh nhất.

Lúc này trong Trung Ương thần điện dựng một pháp đàn lớn hình tròn, bên ngoài Trung Ương thần điện mấy nghìn tế sư Hạ tộc đang ra sức niệm chú cầu khấn, chú ngữ khó hiểu và đầy thành kính hội tụ lại ở trong thần điện âm âm vang vọng nghe như một dòng thác khổng lồ.

Dường như đang cử hành một nghi thức cực kỳ thần bí.

Tộc nhân Hạ tộc thừa thốt, nhưng mỗi một người đều có tài năng và dung mạo tuyệt mỹ, trời cao ban cho họ đồng thời trí tuệ và dung mạo, vì vậy khiến họ có tuổi thọ và khả năng sinh dục hạn chế. Tộc nhân Hạ tộc tuổi thọ bình quân chưa đầy ba mươi tuổi, nhiều nhất sống không quá bốn mươi tuổi. Hơn nữa tộc nhân Hạ tộc khả năng sinh dục vô cùng thấp, nữ nhân Hạ tộc cực kỳ khó thụ thai, điều này làm hạn chế dân số Hạ tộc, trải qua nhiều năm phát triển, dân số Hạ tộc chẳng những không thấy gia tăng, ngược lại ngày càng giảm bớt.

Đây là một bộ tộc được ông trời sủng ái, nhưng rồi lại bị ông trời nguyên rủa.

Thành viên Hạ tộc thờ phụng Nguyệt Thần, cho rằng Nguyệt Thần là chân thần duy nhất trong vũ trụ. Cứ mỗi một trăm tộc nhân Hạ tộc, sinh ra một tế sư. Trong truyền thuyết, tế sư có thể kết nối với Nguyệt Thần, mượn pháp lực của mặt trăng tạo thành bí thuật thần bí. Mà hôm nay tập trung ở trong thần điện, chính là tất cả tế sư hiện còn tồn tại của Hạ tộc.

Dẫn dắt chúng tế sư là một người mặc đạo bào nhị sắc đỏ vàng, tất cả dân ông toàn bộ đều rất sợ lão giả, trong lúc đóng mở hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, người này họ Hạ tên Quang, ở trong Hạ tộc được tôn xưng là Thủ tịch* Đại tế sư.

(*) thủ tịch: Cấp cao nhất

Giờ phút này nghi thức đã tiến hành hơn phân nửa, tất cả nhóm tế sư đều cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội. đứng phía sau Đại tế sư là một người trẻ tuổi mười bảy mười tám tuổi, mặc một áo bào màu đen, mi thanh mục tú, cực kỳ tuấn mỹ.

Người này tên là Lâm Tinh Hà, cũng là tộc nhân Hạ tộc, nhưng không phải là tế sư. Hắn hôm nay xuất hiện ở tại nơi tiến hành nghi lễ, là để bảo vệ an toàn của Đại tế sư. Lâm Tinh Hà còn có một thân phận, đó chính là ngự tiền thị vệ Đại Tề. Một tháng trước Lục Thanh Lam mất, chính là bị đâm bởi đao của Lâm Tinh Hà.

Trong lòng bàn tay Lâm Tinh Hà tất cả đều là mồ hôi, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào tế đàn khổng lồ. Đại tế sư nhiều lần nói về tầm quan trọng nghi thức hôm nay, Thiếu chủ tón hai mươi năm tâm huyết, không quân khời mào chiến tranh, dùng mười vạn tàn hồn cuối cùng mới luyện thành một khối hồn bài, chẳng qua là để Nghịch Thiên Cải Mệnh, vì Hạ tộc giành một cơ hội cuối cùng.

Lời nói Đại tế sư lần nữa vang lên bên tai của hắn. “Trong lịch sử Hạ quốc ta ba lần diệt quốc, lại ba lần phục quốc, bậc tiên hiền chí sĩ, hơn ba trăm năm truyền thừa, không thể bị mất ở tay ta. Nếu có thể làm Thiếu chủ sống lại, bằng kỳ tài kia, cộng thêm có nhiều hơn trí nhớ một kiếp, nhất định có thể giành lại vương quyền, phục hưng tộc ta...”

“Trận đời hồn này tuy uy lực vô cùng, nhưng làm người ta hướng về kiếp trước. Nhưng bởi vì nghịch thiên hành sự, trận này một khi phát động, mặc kệ thành công hay không, hơn ngàn tế sư tiến hành di chuyển trận này đều nhất định phải chết không thể nghi ngờ, mà vĩnh viễn rơi xuống địa ngục không thể siêu thoát. Lúc lão phu toàn lực vận hành Trận này không thể làm việc khác, đến lúc đó Tinh Hà ngươi chỉ cần lúc nghiệp hỏa trên tế đàn mạnh nhất đem hồn bài ném vào trong đó là được.”

Hạ tộc đã dùng hết sức lực toàn tộc liều mạng đánh cược một lần, Thiếu chủ tại hạ thực sự hết sức dốc lòng. Nếu đời hồn trận thất bại, có lẽ Hạ tộc có thể sẽ bị xóa đi hoàn toàn trong lịch sử.

Trong lòng bàn tay Lâm Tinh Hà toàn là mồ hôi, không nhận được đưa tay sờ một cục bài đen như mực trong ngực, cảm giác lạnh như băng làm cho trong lòng hắn trấn an không ít.

Lúc này dưới sự hướng dẫn của Đại tế sư, tiếng cầu nguyện có tiếng cao tới quãng tám. Đứng vào lúc này, trên tế đàn bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa yếu ớt. Kể cả Đại tế sư, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nghiệp hỏa đã đốt lên, nghi thức đã thành công một nửa. Nhiều tính mạng tộc nhân như vậy, cuối cùng cũng không hi sinh vô ích.

Đại tế sư liền ấn một cái nút phía dưới tế đàn, một hồi âm thanh “Ừ ừ ừ“, một quan tài thủy tinh trong suốt chậm rãi từ dưới đáy tế đàn dâng lên. Trong quan tài một nam tử trẻ tuổi dung nhan tuyệt lệ đang nằm, hắn mặc một cấm bào màu xanh lam, mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng lông mày dày đen, tóc mai như đao sắc, vóc người cao to tuyệt đẹp, da lại càng trắng nõn dị thường, toàn bộ giống như một bức tượng được Bạch Ngọc điêu khắc thành.

Hắn yên tĩnh nằm ở ở bên trong quan tài, không giống như đã chết rất lâu rồi, phảng phất giống như là vừa mới ngủ thiếp đi.

“Thiếu chủ!”

“Cửu điện hạ!”

Vô số người gọi lớn, nước mắt Lâm Tinh Hà càng rơi xuống nhiều hơn.

Người nằm ở trong quan tài, là hi vọng cuối cùng của Hạ tộc, Tiêu Thiệu Giác là người Hạ tộc cuối cùng mang huyết mạch hoàng thất.

Tiêu Thiệu Giác, Cửu hoàng tử của Tiên đế, kì thực còn có một thân phận khác là thủ lĩnh Hạ tộc.

Hai năm trước quân đội của Lục Văn Đình bao vây Nam Đô, Tiêu Thiệu Giác tự thiêu. Sau khi Lục Văn Đình suất binh tấn công vào Nam Đô, việc đầu tiên chính là phái người dập tắt lửa, tìm thi thể Tiêu Thiệu Giác, nhưng sống không gặp người chết không thấy xác, về sau trở thành một lý do để thành Khang để xử tử hắn.

Ai có thể nghĩ đến hai năm sau, thi thể của hắn vậy mà xuất hiện tại đây, còn giữ toàn vẹn như vậy.

Lâm Tinh Hà nhìn tràn đầy khiếp sợ, quan tài thủy tinh dưới sức nóng dần dần tan ra, Tiêu Thiệu Giác yên tĩnh nằm trong ngọn lửa, nhưng máu thịt yên ổn không bị gì, ngay cả y phục cũng không bị cháy.

Thấy ngọn lửa trên tế đàn càng ngày càng cao, càng ngày càng mạnh, hai con người của Đại tế sư càng lúc càng sáng. Mà lúc này nghi thức trước mắt đã tiến hành đến phần quan trọng nhất, lại có tiếp một tế sư bị dơi hồn trận ép khô hết máu, gục ngã xuống đất.

Ánh trắng trên trời phảng phất như bị nhuộm một màu máu.

Lâm Tinh Hà nhìn cảnh tượng trước mắt mê mẩn như vậy, con mắt như muốn nứt ra, khăn trang đến mức ngay cả tim cũng như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng chỉ một khắc đồng hồ sau, ngoại trừ Đại tế sư, các tế sư khác đều đã gục ngã.

Trên tế đàn, quan tài thủy tinh đã hóa thành tro bụi, nghiệp hỏa cơ hồ đã cháy tới nóc thần điện, thi thể Tiêu Thiệu Giác bị một năng lực cổ thần bí nâng đỡ, ở trong hòa diễm lúc chìm lúc nổi.

Đến bây giờ Đại tế sư cũng đã hao hết tinh lực, cố gắng mở miệng nói: “Tinh Hà, mau, hồn bài!”

Lâm Tinh Hà bừng tỉnh đại mộng, vội lấy ra một khối gỗ mun đen từ trong ngực, ra sức ném vào trong nghiệp hỏa yếu ớt.

Hồn bài vừa mới tiếp xúc với nghiệp hỏa, nghiệp hỏa đột nhiên cháy lên dữ dội. Lâm Tinh Hà thấy ánh trắng trên trời phát sáng chói lọi, quang sáng giống như thác nước chiếu nghiêng xuống, cùng nghiệp hỏa kết hợp, mọi thứ đều yên tĩnh trở lại, trong nháy mắt toàn bộ thế giới dường như đã chết đi.

Trong nhất Đại tế sư hiện lên vẻ vui mừng: “Mười mấy năm tâm huyết, rốt cục thành công!”

Đúng vào lúc này đột nhiên xuất hiện khác thường, ngọn lửa bốc lên, trong quang sáng mờ hồ hiện ra một đôi mắt nữ nhân, xinh đẹp đến cực hạn nhưng tràn đầy tuyệt vọng cùng hận ý, làm người ta vừa nhìn liền sinh ra cảm giác ghê tởm.

Đại tế sư nhìn cặp mắt kia, “Phốc” phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất tuyệt vọng hô: “Đây không phải là Cửu điện hạ...”

Lâm Tinh Hà run rẩy, hai mươi năm chuẩn bị, ngàn vạn tính mạng tộc nhân, chẳng lẽ cuối cùng Nguyệt Thần vẫn là vứt bỏ Hạ tộc sao?

Hắn cũng không biết, ngày đó hồn bài cất giấu trong ngực của hắn. Lục Thanh Lam cắn phần tự vẫn, máu tươi phun ra đã hoàn toàn ngấm vào hồn bài của Cửu hoàng tử...

Đại Tề Gia Hòa năm thứ mười lăm. Đại tuyết.

Chi thứ hai Trường Hưng Hầu phủ Thụy Phong uyển, người nào người nấy đều bận rộn, nhũ mẫu nha đầu gã sai vặt ra ra vào vào, hết sức bận rộn.

Bên trong nhà giữa hương đầu thú Lư Ly xa xỉ khói bay lượn lờ, vì đốt Địa Long, bên trong góc nhà đặt hai chậu than, bên trong phòng ấm áp như xuân.

Trương thái y ngồi trước giường Lục Thanh Lam nhìn bé gái giống như hòn ngọc quý trên người đắp chăn gấm, thần sắc nghiêm trọng. Hắn đem tay thử đặt vào trán nữ hài, nhiệt độ rất dọa người.

Mẫu thân Lục Thanh Lam Kỷ thị nôn nóng: “Thái y, đứa bé còn cứu được sao?” Thanh âm khẽ phát run.

Cuối năm, Lão thái thái Trương thị dẫn theo thứ nữ Lục Thanh Lam vào cung, đứa nhỏ này từ nhỏ hoạt bát nghịch ngợm, yết kiến hoàng hậu cùng chư vị phi tần xong, lúc xuất cung, lão thái thái gặp Định Quốc công lão phu nhân liền tiến đến chào hỏi, đứa bé đã chạy không thấy bóng dáng.

Lão thái thái đi tìm, vừa lúc nhìn thấy Cửu hoàng tử người mặc áo măng bào đai lưng ngọc bộ dáng tinh xảo xinh đẹp đem người đẩy vào trong ao.

Lục Thanh Lam vốn thân thể yếu ớt, nước mùa đông lạnh như vậy, làm sao chịu đựng được? Đợi thị vệ chạy tới đem nạng vớt ra khỏi nước, đã sớm mất nửa cái mạng, lại từ trong cung đưa về đến nhà, tiểu cô nương lại càng chỉ còn thoi thóp. Cuối cùng đường mẫu của Cửu hoàng tử Trịnh Phi thấu tình đạt lý, lập tức phái Trương thái y trong cung đến đây xem bệnh.

Trương thái y cũng không nóng nảy trả lời, hẳn thật sự xem kỹ mạch, vừa nhìn đáy mắt tiểu nữ oa, râu lưỡi, cuối cùng cân nhắc từng câu từng chữ mới nói: “Lệnh thiên kim phong tà nhập vào cơ thể đã sâu, lại sốt quá cao... Hạ quan trước tiên khai đơn thuốc thử một chút xem sao, có thể vượt qua cửa này hay không, phải xem nạng có qua được tới nay hay không.”

Kỷ thị thấy nữ nhi trở về biến thành bộ dáng này đã sớm khóc mù hai mắt, bây giờ nghe lời nói của Trương thái y lại càng người mềm nhũn, đầu óc cũng không còn tỉnh táo. May mắn trượng phu Lục Thần còn có thể đảm đương, nỗ lực chống đỡ, cho người dựa theo đơn thuốc của Trương thái y, Lục Thanh Lam hàm răng đóng chặt, cắn tự mình cay mở hàm răng nữ nhi, đem chén thuốc cứng rắn rót vào.

Sống hay chết, đều phải xem thiên mệnh!

Lục Thần tiễn Trương thái y, quay về nhìn thấy thê tử Kỷ thị đang cầm tay nữ nhi không ngừng khóc, trưởng nữ Lục Thanh Nhân, con trai lớn Lục Văn Đình tất cả đều ngồi quanh trước giường, không ngừng lấy tay gạt lệ. Một phòng sầu vân thâm vụ, Lục Thần thấy vậy tim cũng như bị dao cắt. Trong ba đứa bé, Lục Thanh Lam hoạt bát nghịch ngợm, nhưng cực kỳ thông minh. Hắn luôn luôn yêu thương đứa con gái này nhất, nhớ tới tiểu nữ nhi thân thiết đáng yêu, chẳng lẽ nạng không thể cứu được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chúc phúc

Lục Thanh Lam cảm giác thân thể của mình rất nhẹ, giống như là đang bay trên trời, không nơi nương tựa.

Phảng phất một trận gió là có thể đem nạng thổi tan.

Nàng cảm giác mình mệt mỏi, quá mệt mỏi!

Vì Trường Hưng Hầu phủ, vì gia tộc, năm mười sáu tuổi nàng gả cho Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền. Nam nhân lớn hơn nàng 8 tuổi, nàng cũng không thương hắn. Nhưng mười bốn năm qua, nàng phí hết tâm tư lấy lòng hắn, mỗi ngày hăm sâu ở trong hậu cung cùng những nữ nhân khác đấu đá nhau, nhưng ngay cả con cũng không thể sinh. Phía trước vinh quang xinh đẹp, phía sau chịu bao nhiêu khổ sở, có ai có thể biết được?

Cũng nên nghỉ ngơi một chút.

“Bảo Nhi, tỉnh! Mau tỉnh lại!” Tiếng kêu ôn nhu bỗng chốc xâm nhập vào trong đầu của nàng.

“Người là tiểu áo bông bên người mẹ, nếu người cứ như vậy đi, vì nương biết sống thế nào?”

...

Tiếng khóc của phụ nhân làm nàng rung động! Mẫu thân! Là thanh âm của mẫu thân.

Mẫu thân là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời nàng, vô luận như thế nào, trước khi chết nàng cũng muốn nhìn mẫu thân một cái.

Lục Thanh Lam duy trì một chút thanh minh cuối cùng trong ý thức, nàng chợt mở hai mắt, chỉ thấy trước mặt đang treo một mặt trăng khổng lồ, nói là mặt trăng nhưng lại không giống lắm. Bởi vì nàng chưa từng thấy qua mặt trăng nào có thể phát ra ánh sáng chói mắt như vậy.

Còn đang kinh ngạc, bỗng cảm giác được một lực hút khổng lồ, kéo nàng bay vào chỗ sâu trong ánh trăng, ánh sáng quá mạnh mẽ, nàng theo bản năng nhắm mắt lại. Chờ lần thứ hai nàng mở mắt, chỉ cảm thấy trong phòng một mảnh hôn ám, ánh sáng nhàn nhạt của nến rơi vào trong mắt nàng, trong lúc mơ hồ cảm giác mình rơi vào một cái ôm ấm áp và an toàn, hai bàn tay ôn nhu và từ ái vuốt ve tóc và da của nàng, như đang miêu tả vật trên bảo quý trọng nhất trên đời. Nàng thậm chí không thấy rõ khuôn mặt người kia hai mắt đã bị nước mắt làm cho mờ hồ.

“Mẫu thân!” Nàng nhào vào trong lòng Kỷ thị khóc lớn lên.

Ngay thời điểm Lục Thanh Lam sốt cao không hạ, ở trong Tử Cấm thành Ngọc Minh cung, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng bỗng nhiên sốt cao. Trịnh Phi nương nương lập tức phái người mời viện chính Thái y viện Ngao Kinh Luân đại nhân đến xem bệnh, Ngao Kinh Luân đứng bệnh kê thuốc. Nhưng bệnh này của Tiêu Thiệu Giác thế tới rồi lại cực kỳ cổ quái, cho dù uống thuốc đúng bệnh, nhưng bệnh tình của hắn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Đang lúc các thái y hết đường xoay xở, thậm chí kinh động đến cả Gia Hòa đế, bệnh của Tiêu Thiếu Giác lại tự nhiên không thuốc mà khỏi một cách không giải thích được.

Đã vậy sau này liên tiếp phát sinh vài ba việc kỳ quái trên người Cừu hoàng tử. Có lúc mặc danh kỳ diệu trên đầu có một cái u, giống như là đụng phải khung cửa. Hoặc là rõ ràng vừa ăn điểm tâm xong, lại đói bụng, nhưng lại ăn cái gì cũng không vô.

Trong một tháng, Tiêu Thiếu Giác lại mặc danh kỳ diệu bị bệnh hai lần, mỗi lần như vậy thuốc hay châm cứu đều vô hiệu, về sau bệnh tình lại mặc danh kỳ diệu chuyển biến tốt đẹp.

Trình Phi ngạc nhiên cảm thấy nghi ngờ, Ngọc Minh cung lòng người bàng hoàng.

“A –” Nam hài trên giường chợt bật ngồi dậy, thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, trong đôi mắt sáng như tinh tú tất cả là đề nén và sợ hãi.

“Hoàng Nhi ngươi làm sao vậy?” Trình Phi kéo nam hài xinh đẹp tuyệt trần vào trong ngực, “Hoàng Nhi đừng sợ, có mẫu phi ở đây.”

Tiêu Thiếu Giác ôm cánh tay Trình Phi, hơn nửa ngày mới bớt đau.

Trình Phi hỏi: “Hoàng Nhi lại mơ thấy ác mộng kia sao?”

Trong mắt nam hài hiện lên một chút sợ hãi, chậm rãi gật đầu. Từ lúc hắn mặc danh kỳ diệu bị bệnh kia, hắn mỗi tối đều sẽ mơ thấy cùng một ác mộng làm giật mình tỉnh giấc. Tình cảnh trong mộng tất cả đều giống nhau như đúc, ngọn lửa trắng xanh vô cùng vô tận, cùng thanh âm cầu khẩn mơ hồ không rõ, và một đôi mắt nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Mỗi khi Tiêu Thiếu Giác trong mộng nhìn thấy cặp mắt nữ nhân kia, đều sẽ cảm giác hít thở không thông và tuyệt vọng. Sau đó hắn sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Thiếp thân tiêu thái giám của Tiêu Thiếu Giác – Vệ Bân tiến đến, rót cho hắn một chén trà nóng, Tiêu Thiếu Giác “Ừ ừc” uống một hơi cạn sạch, mới cảm thấy được thả lỏng một ít.

“Mẫu phi, ta không sao!” thanh âm của Cừu hoàng tử có chút khàn, nhưng lại có sự trầm ổn và trấn định vượt quá cái tuổi này của hắn, “Người mau đi ngủ đi! Vì quái mộng của con, người cũng đã mấy ngày chưa từng ngủ ngon.”

Trình Phi ôn nhu vỗ về tóc của hắn, chỉ cảm thấy đau lòng. Tiêu Thiếu Giác mới tám tuổi, nhưng hắn so với những nam hài bình thường trưởng thành sớm hơn nhiều, tuổi còn nhỏ đã rất có trách nhiệm. Bởi vì hắn là huyết mạch duy nhất của hoàng thất Hạ tộc còn sống, gánh vác trọng trách chấn hưng Hạ tộc. “Mẫu phi không sao, chỉ cần Hoàng Nhi ngươi bình an lớn lên, đừng nói là ngủ ít đi mấy đêm, chính là sống ít đi mười năm mẫu phi cũng cam nguyện.”

Tiêu Thiếu Giác nói: “Không, Mẫu phi nhất định phải sống lâu trăm tuổi.”

“Sống lâu trăm tuổi?” Trình Phi xoa xoa đầu của hắn: “Hạ tỷ tỷ kỳ tài ngút trời, nhưng cũng bất quá hai mươi mấy tuổi liền hương tiêu ngọc vãn, đừng quên, Hạ tộc chúng ta là chủng tộc bị Nguyệt Thần nguyên rủa! Ta cũng mang một nửa dòng máu Hạ tộc, tuổi thọ của ta làm sao có thể so sánh với người bình thường chứ?”

Trình Phi cũng không phải là mẫu thân thân sinh của Tiêu Thiếu Giác.

Thân mẫu Tiêu Thiếu Giác Hạ Huệ Phi từ năm đầu tiên vào cung, luôn được sủng ái khắp lục cung, cho đến bảy năm sau mới lưu lại cho Gia Hòa đế huyết mạch này. Chỉ tiếc, Hạ Huệ Phi sinh hạ Cừu hoàng tử không lâu sau liền bệnh nặng mà đi, khi chết bất quá mới hai mươi bốn tuổi. Gia Hòa đế hết sức đau buồn, đem Tiêu Thiếu Giác đưa tới Ngọc Minh cung, giao cho Trình Phi nuôi dưỡng.

Bởi vì Trình Phi cùng Huệ Phi tình như tỷ muội, hơn nữa vào cung mấy năm vẫn không sinh, chỉ đành đem Tiêu Thiếu Giác giao cho nàng, hoàng đế mới có thể yên tâm. Đây cũng là nguyện vọng của Hạ Huệ Phi.

Trình Phi quả nhiên đối đãi Tiêu Thiếu Giác như thân sinh, đối với hắn quan tâm đầy đủ, chiều cố cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Gia Hòa đế vẫn cho là Trình Phi đối xử với Tiêu Thiếu Giác tốt như vậy, tất cả là bởi vì quan hệ tốt của nàng và Huệ Phi, lại không biết một nguyên nhân quan trọng hơn, Trình Phi chính là một nửa người Hạ tộc.

Tiêu Thiếu Giác nghe xong lời này, ánh mắt buồn bã, không nói gì.

Trình Phi thở dài một hơi, “Ngày mai ta liền mời Đại tể sư tới, những việc kỳ quái liên tục xảy ra gần đây của con, ta sợ có người nào dùng Vu Cổ thuật trên người con!” Trong cung này mặt ngoài nhìn thì hoà nhã, nhưng đã sớm âm thầm gió nổi mây vần, ba quý vân quyết.

Gia Hòa đế đăng cơ mười lăm năm, tổng cộng sinh hạ mười một hoàng tử, Hoàng trưởng tử Tiêu Thiếu Du cùng Nhị hoàng tử Tiêu Thiếu Cảnh, một người là đích trưởng tử của cố hoàng hậu, bị thất sủng; một là con trai trưởng của đương kim hoàng hậu, được sủng ái vô cùng. Hai người đều đã trưởng thành, đáng lẽ nên xuất cung khai phủ thành thân, thế nhưng cũng không biết trong hồ lô của Gia Hòa đế bán thuốc gì, chậm chạp không chịu lập thái tử, hai vị hoàng tử vì ngôi vị thái tử tranh đấu gay gắt, ở trong hậu cung nhắc lên từng trận sóng lớn.

Tiêu Thiếu Giác ở trong các hoàng tử tuổi tương đối nhỏ, thế nhưng hắn thừa kế Hạ Huệ Phi dung mạo không gì sánh kịp, thông minh tuyệt luân, hiếm thấy trên đời. Hoàng đế khó tránh khỏi đối với Tiêu Thiếu Giác sủng ái nhiều thêm vài phần, Hạ Huệ Phi sinh thời được sủng ái nhất lục cung, đặc tội

chẳng biết bao nhiêu phi tần, người ghen ghét cũng nhiều, không thiếu được có người đâm sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Ngày thứ hai Đại tể sư tới, chính là Hạ Quang lúc trẻ, mới hai mươi mấy tuổi.

Hạ tộc nhiều tuần nam mỹ nữ, Hạ Quang mặc trang phục cao cấp của thái giám, dung nhan thanh quốc tuấn mỹ phong độ nhẹ nhàng, tuy là hoạn quan hàng thật giá thật, nhưng làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng yêu mến.

Hạ Quang là Đại tể sư thứ bảy mươi ba của Hạ tộc, vì bảo hộ mẫu tử Hạ Cơ trong cung, không ngại tự hiến vào cung, bằng kiến thức và tài học của hắn, rất nhanh đã lẫn lộn đến địa vị cao – thái giám Chương ấn Chung Cổ ty.

Chung Cổ ty ở trong mười hai giám thuộc về hậu cung thuộc loại không có... quyền thế, thế nhưng Chương ấn thái giám dù sao cũng là cấp bậc cao, thuận tiện cho Hạ Quang cùng Ngọc Minh cung qua lại.

Trình Phi cho lui tất cả cung nữ thái giám, đem những việc lạ phát sinh ở trên người Tiêu Thiệu Giác mấy ngày nay nói lại một lần, sau đó liền tràn đầy chờ mong nhìn Hạ Quang.

Địa vị của Tể sư trong Hạ tộc cực cao, Đại tể sư không thể nghi ngờ là người xuất sắc trong Hạ tộc, ở trong mắt Trình Phi, Hạ Quang chính là thần thông quảng đại. Hắn nghe xong Trình Phi kể rõ, lại hỏi rất nhiều chi tiết, sau đó từ trong lòng lấy ra bốn khối đá thủy tinh màu sắc khác nhau, tộc nhân Hạ tộc gọi cái này là Nguyệt thạch, nghe nói có thể kết nối với Nguyệt Thần, để tạo nên các pháp lực thần bí khó lường.

Hạ Quang đem bốn khối nguyệt thạch chia ra đặt ở bốn góc Ngọc Minh cung, sau đó miệng niệm thi triển pháp thuật. Trình Phi thấy bốn khối nguyệt thạch kia phát ra hào quang lấp lánh, nhin không được hỏi: “Đại tể sư, tra ra là người nào động thủ với con trai của ta sao?”

Hạ Quang không buồn không vui, chậm rãi nói rằng: “Cửu điện hạ không phải là trướng Vu Cổ thuật.”

Trình Phi nói: “Không phải Vu Cổ thuật vậy là cái gì?”

Tiêu Thiệu Giác cũng lộ ra thần sắc chăm chú lắng nghe.

Hạ Quang nói: “Không biết nương nương cùng Cửu điện hạ có từng nghe qua... ‘Nguyệt thần chúc phúc’ chưa?”

Lục Thanh Lam đứng trên một cái ghế dương mộc lớn màu vàng, hướng về phía gương đồng treo cao hơn nửa người soi trái soi phải.

Trong gương có một nữ oa trắng trắng mập mập, khuôn mặt tròn trịa, má phúng phính, mặt bánh bao tròn như quả táo, làm cho người ta thấy liền không nhịn được muốn cắn một cái, cánh tay nhỏ bé chân mập mập giống như ngó sen.

Nữ oa nhìn không được néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn, xúc cảm trơn mềm không gì sánh được, như là trứng gà bóc vỏ. Nguyên lai nàng khi còn bé lại có diện mạo như vậy — không có người nào nói với nàng a!

Nhũ mẫu Tần thị mang theo hai người thiếp thân đại nha hoàn Thạch Lựu cùng Bò Đào, ba người vây quanh ở hai bên cái ghế cánh tay mở lớn, trời đang rất lạnh nhưng trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thạch Lựu nói như muốn khóc: “Lục cô nương, ngài mau xuống đi, đừng hù dọa bọn nô tỳ!”

Lục cô nương là viên ngọc của chi thứ hai, cả nhà đều xem nàng như bảo bối. Lần trước ở trong cung rơi xuống nước bị bệnh một trận, làm gà bay chó sủa, hiện tại Nhị lão gia Nhị thái thái còn rất đau lòng nàng đấy. Chính là xước một chút da thôi, các nàng chính là chết một trăm lần cũng không đủ để đền tội.

“Cô nương, ngài mau xuống đây đi.”

Cuối cùng Lục Thanh Lam cũng tự xem được rồi, nhanh nhẩu từ trên ghế nhảy xuống. Nàng xem chân tay béo ú, hé cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười.

Tiểu cô nương mang giày nhỏ anh đào, vốn là béo mập nộn giống như viên tròn, vừa cười được thập phần xán lạn, càng lộ ra vẻ ngây thơ khả ái.

Nàng chạy đến trước mặt bà vú, kéo tay áo Tần má má, thanh âm non nớt hỏi: “Nhũ mẫu nhũ mẫu, bây giờ là Thành Khang năm thứ mấy vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cha mẹ

Lục Thanh Lam là đứa con thứ ba của Kỳ thị, thời điểm nàng mới ra đời sữa của Kỳ thị không đủ, Lục Thanh Lam uống sữa Tần ma ma lớn lên, Tần nữ hầu đối đãi tiểu chủ tử so với thân sinh nữ nhi còn tốt hơn. Nàng cũng luôn thân thiết cùng Tần ma ma.

Nàng ôm thân thể nhỏ bé của tiểu chủ tử, từ ái nói: “Lục cô nương, nữ hầu không phải đã nói với ngươi rồi sao, hiện giờ niên hiệu không phải là Thành Khang, là Gia Hòa — Gia Hòa năm thứ mười lăm!”

Một tháng này, cơ hồ mỗi một ngày Lục Thanh Lam cũng muốn hỏi vấn đề này một lần, Tần ma ma bắt đầu kỳ quái, tiểu chủ tử tuổi tuy nhỏ, nhưng trí nhớ luôn rất tốt, làm sao lại không nhớ được đương kim niên hiệu chứ?

Gia Hòa ư...

Lục Thanh Lam một đôi mắt to ngập nước, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nói đến Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương, ba gia tộc phân chia, Gia Hòa đế là hoàng đế thứ ba của Đại Tề, tại vị ba mươi năm, sau khi hấn chết, Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đánh bại Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du, Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, bắt ngờ đoạt được đại vị, trở thành Thành Khang đế.

... Nói cách khác, nàng trở lại hai mươi lăm năm trước, trở thành năm tuổi nữ đồng không rành thế sự.

— có thể trùng sinh một kiếp, thật tốt!

Hiện tại Thành Khang đế Tiêu Thiệu Huyền vẫn chỉ là đứa bé mười ba tuổi cũng không được sủng ái, vậy cũng không có bao nhiêu thế lực.

Nàng còn có mười lăm năm, có đủ thời gian để từ từ trừ khử. Nàng thề, Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, tên khốn kia, đừng mơ tưởng lại hủy diệt Trường Hưng Hầu phủ, hủy diệt người thân của nàng lần nữa.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy thanh âm bọn nha đầu thỉnh an bên ngoài: “Nhị thái thái!”

Mẫu thân tới.

Chỉ thấy một thiếu phụ hai bảy hai tám tuổi, vây quanh là một đoàn a hoàn bà tử, chậm rãi đi đến. Thiếu phụ kia mặc một thân áo đỏ thắm tay áo màu vàng, làn da sáng hơn tuyết, nhan sắc chói mắt, dung nhan cùng Lục Thanh Lam sau khi lớn lên có năm sáu phần tương tự, chính là thân mẫu Lục Thanh Lam- Kỳ thị.

Lục Thanh Lam chân ngắn cất bước, chạy tới, lao vào cái ôm áp của mẫu thân, ôm cánh tay mẫu thân ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng “Mẫu thân”, Kỳ thị nghe thấy tâm cũng tan ra.

Kỳ thị mười sáu tuổi gả vào Trường Hưng Hầu phủ, vào phủ chưa tới nửa năm liền mang thai sinh hạ trưởng nữ Lục Thanh Nhân, cách một năm lại có tin vui, sinh trưởng tử Lục Văn Đình. Sau lần đó hai vợ chồng cho dù cố gắng như thế nào cũng không thấy động tĩnh, Kỳ thị sốt ruột vô cùng, cho đến hai năm sau, mới lại mang thai Lục Thanh Lam.

Thai này vừa có, phản ứng của nàng rất mãnh liệt, lúc trước mặc dù đã sinh hai đứa, nhưng quá trình mang thai vô cùng thuận lợi. Thứ nữ khó khăn mới sinh được, nàng và trượng phu Lục Thần càng thêm xem nàng như trân bảo, cưng chiều nàng thậm chí còn hơn cả trưởng tử.

Vậy mà đứa nhỏ này lớn lên cũng khó khăn, ốm đau không ngừng, lần vào cung một tháng trước thiếu chút nữa còn mất luôn cái mạng nhỏ của nàng, Kỳ thị bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Được thái y xem bệnh cùng nàng tỉ mỉ chiếu cố, cơn sốt của Lục Thanh Lam dần dần lui, bệnh cũng chậm chậm chuyển biến tốt, chẳng qua là sau khi tỉnh lại đôi mắt của Lục Thanh Lam trở nên thâm trầm u ám, hết sức khiếp sợ, nói ra những lời không giống như một đứa trẻ năm tuổi có thể nói, kinh động đến ngay cả trượng phu cũng đứng ngồi không yên, ban đêm không ngủ nổi.

Nháy mắt một tháng trôi qua, hài tử rốt cục từ từ khôi phục lại về hoạt bát đáng yêu, tâm tình Kỳ thị vậy mới thả lỏng. “Bảo Nhi hôm nay có ngoan hay không, ở nhà có nghe lời nữ hầu sao?” Nàng đem nữ nhi kéo đến bên cạnh, sờ hai tay nữ nhi, thấy trên mặt nàng cũng đã có huyết sắc, tay cũng ấm áp, trong lòng vui mừng vô hạn.

Lục Thanh Lam ngây thơ hỏi: “Mẫu thân không phải đi phủ Vũ An Bá uống rượu mừng sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại?”

Trường Hưng Hầu phủ cùng Vũ An Bá phủ quan hệ không tệ, Vũ An Bá Mạnh Bá từng cứu tính mạng lão Hầu gia Lục Kháng trên chiến trường, hôm nay là lễ tẩm ba ngày* của tiểu thiếu gia Vũ An bá phủ, Kỳ thị không thể không đi chúc mừng.

(*) tẩm ba ngày (theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì tẩm)

Đúng là có đi, nhưng trong lòng lại nghĩ đến nữ nhi ở nhà, chỉ ở Bá phủ ngồi một chút liền vội vã quay lại. Liền xoa đầu nàng, cười nói: “Mẫu thân không phải là vì lo lắng cho Bảo Nhi sao!”

Lục Thanh Lam vui vẻ nói: “Mẫu thân đối với ta thật tốt!”

Kỳ thị thấy đôi mắt to sáng ngời trong suốt của nàng nhìn chăm chăm mình, trong mắt tất cả đều là vui vẻ, đã cảm thấy trong lòng ngọt ngào giống như ăn kẹo.

Nàng ở trên người nữ nhi hao tổn quá nhiều tâm tư, nhưng nữ nhi từ nhỏ thân thiết hơn với trượng phu, vì vậy, nàng ăn không ít dấm chua của trượng phu. Hiện tại thì tốt rồi, kể từ khi nữ nhi bị bệnh, địa vị của nàng trong lòng Bảo Nhi thuận lợi vượt qua Lục Thần, làm cho nàng cực kỳ thoải mái.

Lúc không có người, nàng còn lấy điều này ra khoe khoang cùng trượng phu. Trượng phu lúc ấy điểm cái mũi của nàng cười nàng cũng là mẹ ba đứa bé rồi, còn giống như tiểu cô nương chưa lớn.

Kỷ thị đang nghĩ, tận đến lúc phát hiện nữ nhi đang lay tay của mình, mới phản ứng, mỉm cười hỏi: “Bảo Nhi mới vừa rồi đang nói cái gì vậy?”

Lục Thanh Lam làm nũng nói: “Mẫu thân, chúng ta ăn điểm tâm có được hay không?”

“Được!Được!Được! Bảo Nhi muốn ăn cái gì?” Xem ra khôi phục rất tốt, lại quay trở lại cái ham ăn vặt rồi.

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Ta muốn ăn quả hạch đào xộp giòn! Ta còn muốn bánh táo, mứt hoa quả...” “Liên tiếp nói ra bảy tám món.

Lục Thanh Lam là sinh non, từ nhỏ hay bệnh tật yếu ớt, Lục Thần và Kỷ thị tốn không ít tâm tư, từ lúc nàng dùng sữa bắt đầu ăn cơm, liền mời mấy đầu bếp giỏi khắp Đông Nam Tây Bắc về nhà, làm cho nàng các loại thức ăn đặc biệt. Những năm gần đây đem nàng nuôi đến trắng trắng mập mập, giống như heo con.

Nhưng hai vợ chồng vẫn không yên lòng, đừng thấy nàng mập, đó cũng là mập giả thôi.

Đứa nhỏ này thật không phụ lòng vợ chồng bọn họ, từ nhỏ liền thích ăn các loại thức ăn biến đổi đa dạng, ngay cả tên nha hoàn bên người tất cả đều là tên thức ăn, tỷ như Thạch Lựu hay Bò Đào. Chỉ nhìn tên a hoàn liền biết nàng thích ăn vặt rồi.

Thấy thời gian cơm tối sắp đến, Kỷ thị sợ nàng không ăn bữa ăn chính, chỉ cho nàng ăn một chút điểm tâm. Lục Thanh Lam biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn, không có điểm tâm ăn cũng không vừa khóc vừa náo giống thường ngày. Kỷ thị thầm nghĩ đứa nhỏ này sau khi khỏi bệnh trở nên hiểu chuyện rất nhiều, nhưng cũng không suy nghĩ gì thêm.

Ăn cơm xong, Lục Thanh Lam cùng tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, ca ca Lục Văn Đình chơi với nhau một lát, Kỷ thị liền dỗ dành Lục Thanh Lam đi ngủ, lúc này mới đến tịnh phòng để bà vú Cánh ma ma hầu hạ rửa mặt, chờ trượng phu trở về nhà.

Màn giường thêu hoa lạc tiên buông xuống, đợi Kỷ thị chậm rãi đi xa, Lục Thanh Lam vốn đang nhắm mắt lại bỗng nhiên mở mắt ra. Nhìn bóng lưng Kỷ thị đi xa, nàng chỉ cảm thấy hốc mắt chua chua.

Thu hoạch lớn nhất trong lần trùng sinh kiếp này chính là một lần nữa được trở về bên cạnh mẫu thân.

Kiếp trước, bởi vì chuyện phụ thân nạp thiếp, năm nàng sáu tuổi mẫu thân tự vẫn bỏ mình. Bởi vì tuổi quá nhỏ, nàng thậm chí ngay cả dung mạo mẫu thân cũng nhớ không rõ, những việc liên quan đến mẫu thân cũng là ca ca tỷ tỷ sau này kể lại cho nàng.

Cuộc sống chân thực cùng mẫu thân, cảm nhận được mẫu thân trăm điều che chở cho nàng, thật tốt!

Nghĩ tới trùng sinh có thể là bởi vì chấp niệm của Kỷ thị làm cảm động thần tiên. Cho nên kiếp này, nàng nhất định không thể để cho bị kịch lần nữa tái diễn.

Mẫu thân, kiếp này, ta nhất định phải bảo vệ người sống lâu trăm tuổi!

Giờ lên đèn, Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về.

Trường Hưng Hầu phủ làm nên công trạng, đời thứ nhất lão Trường Hưng Hầu gia vốn là một gã đồ tể, đi theo khai quốc hoàng đế chém giết hơn hai mươi năm, tích lũy quân công dồi dào được tước vị Hầu tước. Những năm chinh chiến võ tướng đương nhiên được xem trọng, nhưng sau này thiên hạ thái bình, có được thiên hạ lại không thể trị thiên hạ, quan văn liền dần dần lấn át võ tướng.

Những năm gần đây thiên hạ thái bình, võ tướng không có đất dụng võ, địa vị lại càng giảm xuống, chiến công hiển hách không địch lại một thiên cầm tú văn chương. Nhà nào có ánh mắt nhìn xa trông rộng liền khích lệ con cháu trong nhà đi theo đường khoa cử, chỉ có đậu Tiến sĩ vào quan trường mới là tiền đồ tươi sáng thực sự.

Đại Tề từ khi thành lập tới nay, trừ đời thứ nhất lão Trường Hưng Hầu gia đánh giặc giỏi, sau này Trường Hưng Hầu phủ nhân tài càng ngày càng tàn lụi, cũng không có thêm nhân vật kinh tài tuyệt điểm nào, lão hầu gia Lục Kháng bất quá cũng chỉ là Đô Đốc phủ trên danh nghĩa, cứ tiếp tục như vậy Hầu phủ ỷ vào tông ấm chức có lẽ tạm thời còn có thể đặt chân ở chốn kinh sư, nhưng miệng ăn núi lở, sớm muộn gì cũng có một ngày rơi khỏi vòng tròn hào môn thế gia.

Lão hầu gia cũng hiểu được đạo lý này, tốn không ít tiền bạc, đem Nhị lão gia Lục Thần cùng Tam lão gia Lục Diệp đưa đi Đông Sơn thư viện học. Lại cho Lục Thần cầu hôn đại tộc Giang Nam Kỷ thị làm vợ.

Lục Thần cũng coi như thông minh, vốn cho rằng dù chịu không ít khổ nhưng cũng sẽ mau chóng giành được công danh. Vậy mà lão hầu gia đối với hắn cung chiều, hắn lại ở thư viện chỉ biết chơi cùng một đám không học vấn không nghề nghiệp quần áo lụa là, mỗi ngày đi gà đầu chó, cưỡi ngựa chương đài, cứ như vậy phí mấy năm.

Còn Kỳ thị sau khi gả cho hần, từ từ ước thúc hần, hần lúc này mới thu liễm tính tình, đem tâm tư đặt ở việc đọc sách, cho đến bốn năm trước, rốt cục thi đỗ học viện, trở thành tú tài, miễn cưỡng được xem là có tài nhưng thành đạt muộn.

Kỳ thị thấy trượng phu trở lại, ôn nhu tiến lên hầu hạ hần cỡi áo nói dây lưng, đổi một bộ trung y thêu lá trúc, Lục Thần năm nay đã ba mươi, chẳng nhưng không cảm thấy già, ngược lại còn phong thần tuấn lãng.

Hần vốn muốn đi xem nữ nhi, lại bị Kỳ thị ngăn cản. “Con mới vừa nằm ngủ, ngại chớ đánh thức nó.”

Tính tình Lục Thần vô cùng tốt, néo Kỳ thị cười nói: “Được, nghe lời ngại.”

Hai vợ chồng thành thân đã mười năm, sinh ba hài tử, tình cảm càng ngày càng tốt.

Kỳ thị ngửi thấy trên người hần có mùi rượu nhàn nhạt, có chút mất hứng nói: “Vừa uống rượu sao?” Lục Thần cười một tiếng kéo người vào trong ngực, lén lên giường, từng chút vuốt ve phía sau lưng của nàng. “Đi Nguyệt Tiên lâu uống vài chén, đều là đồng môn... Yên tâm tâm ta rất vững, sẽ không dính vào đâu.”

Kỳ thị quyết miệng, “Ta mới lười quần ngại, ta là sợ ngại hun thối Bảo Nhi.”

Lục Thần néo hai má Kỳ thị, đừng nhìn thê tử đã sinh ba đứa con, nhưng da thịt vẫn trơn mềm, kiều mị vô song. Thấy vậy ánh mắt Lục Thần đều phải nhìn thẳng. Hần cười nói sang chuyện khác: “Bảo Nhi hôm nay như thế nào?” Đứa bé này là bảo bối hần thương yêu nhất, luôn coi như sinh mạng.

Nói đến nữ nhi, Kỳ thị quả nhiên không quan tâm đến chuyện Lục Thần đi ra ngoài uống rượu nữa. Đem chuyện ăn uống của nữ nhi nói cho trượng phu.

Lục Thần nghe hết sức chăm chú, cuối cùng thần sắc có chút nghiêm trọng nói: “Hôm nay đại ca nhắc nhở ta, ngại nên mang Bảo Nhi vào cung một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tiến cung

Đại ca chính là tứ phẩm chiêm sĩ phủ chiêm sĩ Lục Hần, là tương lai của Trường Hưng Hầu phủ, Lục Thần đối với vị huynh trưởng này luôn hết sức tin phục, lời của hần có khi còn hiệu nghiệm hơn cả Lão Hầu gia.

“Tiến cung? “ Kỳ thị nghe lời này, nghiêng người ngồi dậy. “Thiếp thân không muốn mang Bảo Nhi tiến cung nữa.”

Lần trước tiến cung Bảo Nhi không biết làm sao đắc tội Cửu hoàng tử, trời lạnh như vậy lại bị Cửu hoàng tử đẩy vào hồ sen, thiếu chút nữa mất mạng.

Cửu hoàng tử là thiên chi kiêu tử*, các nàng chọc không nổi, cũng không dám buông lời oán hận, nhưng Kỳ thị vô luận như thế nào cũng không muốn mang nữ nhi tiến cung lần nữa.

(*) 天之骄子 thiên chi kiêu tử: Đứa con cưng của ông trời, đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

Lục Thần cũng ngồi dậy ôm bả vai thê tử: “A Hoành, tâm tình của ngại ta làm sao không biết? Bảo Nhi là thịt trong lòng ta, ta cũng tuyệt đối không muốn nàng tiến cung nữa, vạn nhất gặp Cửu hoàng tử không nói đạo lý kia... “Nói tới đây hần thở dài một tiếng, “Nhưng ngại đừng quên, bệnh của Bảo Nhi là Trương thái y chữa khỏi, Trương thái y lại là Trình Phi nương nương của Ngọc Minh cung tiến cử, theo như quy củ chúng ta nên tiến cung tạ ơn. Chuyện này sợ rằng chúng ta không bỏ qua được.”

“Huống chi... Mục Nguyên đường bên kia thúc dục chúng ta qua mấy lần. Tính tình kia của Lão thái thái ngại không phải là không biết, ngại nếu không đi, ta sợ Lão thái thái sẽ đích thân mang Bảo Nhi tiến cung, còn không bằng ngại tự mình tiến cung, ta còn có thể yên tâm một chút.” Lão thái thái Trương thị là kế thất của Lão Hầu gia Lục Kháng, không phải là thân tổ mẫu của Lục Thanh Lam, cho nên đối đãi với Lục Thanh Lam cũng không dễ dàng.

Lần trước Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là bởi vì Lão thái thái ở trong cung để lạc mất nàng.

Nhớ tới điệu bộ của Lão thái thái, Kỳ thị đã cảm thấy ngực khó chịu, trong lòng buồn phiền: “Bảo Nhi nói như thế cũng là cháu gái của nàng, nàng tại sao có thể dùng Bảo Nhi đi lấy lòng các nương nương trong cung như vậy?”

Kỳ thị xuất thân đại tộc. Đọc nhiều sách vở, rất hiểu lễ nghi, nếu không phải giận đến lợi hại, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời này.

Lục Thần nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể từng chút vỗ về sau lưng thê tử làm cho nàng thuận khí.

Kỳ thị suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm. “Cũng được nếu chạy không khỏi, hôm sau ta mang Bảo Nhi tiến cung.”

Qua một ngày.

Sáng sớm, Kỷ thị dậy thật sớm đi tới cửa ngăn. Thấy nữ nhi đang say mộng đẹp, cả người biến thành một chữ đại*, đầu lệch qua một bên gối đầu, nước miếng trong miệng chảy dài.

(*) 大

Đứa nhỏ này ngủ luôn không thành thật, lần trước sau khi bị bệnh, lại càng làm trầm trọng thêm.

Kỷ thị cầm lấy khăn từ trong tay nha hoàn, cẩn thận lau đi nước bọt khốe miệng nữ nhi. Lục Thanh Lam mơ mơ màng màng tỉnh lại, thân thể nhỏ bé co lại, gọi một tiếng: “Mẫu thân.”

Kỷ thị đem khuê nữ mềm mại béo núc ních nhà mình bế lên, Lục Thanh Lam làm tổ trong ngực Kỷ thị ăn vạ, mắt cũng không mở ra được, còn quá sớm.

Kỷ thị nheo khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của nàng: “Bảo Nhi không ngủ nữa, mau mặc trang phục, nương dẫn người đi gặp Mạnh di đi cùng Kỷ tỷ tỷ có được hay không?”

Lục Thanh Lam nghe thấy mấy chữ “Kỷ tỷ tỷ”, lập tức thanh tỉnh mấy phần.

Mạnh di đi cùng Kỷ tỷ tỷ trong miệng Kỷ thị, chính là thê tử Mạnh thị của Quảng Ninh Vương Tiêu Ninh, cùng với nữ nhi của hán Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Trong kinh số lượng các Vương gia cũng không ít, bất quá Vương gia cùng Vương gia cũng không giống nhau. Quảng Ninh Vương Tiêu Ninh là ấu đệ của Gia Hòa đế, so với Gia Hòa đế nhỏ hơn mười lăm tuổi, so với hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du không lớn hơn là bao. Năm đó Gia Hòa đế đăng cơ, cũng trải qua một phen gió tanh mưa máu tranh đoạt chính trị. Đối thủ công kích hán giả mạo chỉ dụ của vua soạn vị, lúc ấy gần Tiêu Ninh tám tuổi ở trước mắt bao nhiêu người một mực chắc chắn chính tai nghe thấy phụ hoàng đã nói muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nhị ca (Gia Hòa đế).

Vì vậy Gia Hòa đế sau khi nắm quyền trong tay, đem hán trở thành giống như nữ tử nuôi lớn, đối đãi với hán so với huynh đệ bình thường cũng sủng ái hơn mấy phần. Chẳng những được phong Thân Vương, còn cho hán nắm giữ binh quyền kinh thành. Tương xứng với bát tự “Tay cầm thực quyền, quyền cao chức trọng”.

Lục Thần tuy là công tử Hầu phủ, nhưng đến nay vẫn không có công tước. Qua lại với Quảng Ninh Vương Phủ vô luận như thế nào cũng là tào cao, bất quá Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị là người Trữ phủ Hưng Châu, chẳng những cùng là đồng hương với Kỷ thị, mà hai người còn quen biết từ nhỏ, trước khi xuất giá là bạn tâm giao.

Về sau hai người một người gả cho Vương gia trẻ tuổi anh duệ, một người gả cho thiếu niên công tử Hầu phủ, mặc dù thân phận cách xa, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tình cảm hai người.

Trong phòng, Kỷ thị thấy nữ nhi hoàn toàn thanh tỉnh, đem nàng ôm đến trên ghế trước gương trang điểm bắt đầu tự mình động thủ thay trang phục cho nữ nhi. Cho nàng mặc xiêm áo mang đồ trang sức, giăng co nửa canh giờ mới chuẩn bị xong. Kỷ thị nhìn khuê nữ trắng béo mập mập trong gương, không nhận được hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi của chúng ta thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam liền hé miệng nhỏ cười.

Hai mẹ con ăn xong bữa sáng, Kỷ thị liền dẫn Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường.

Trương thị mặc kiện áo khoác hoa văn Đình Hương sắc Hồ Điệp bỏ đào, tuổi không tính là lớn, trên đầu mang bộ khăn lông chồn, một đôi mắt hẹp dài và sắc bén, thời điểm nhìn người khác, làm cho người ta cảm giác một loại vĩnh vào hung hăng cao cao tại thượng. Lục Thanh Lam vô cùng chán ghét vị kế tổ mẫu này, nhưng vẫn quy củ hành lễ.

Kỷ thị đem ý định tiến cung nói cùng Trương thị, Trương thị dặn dò mấy câu “Ồ trong cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm”, “Trông coi Bảo Nhi đừng làm cho nàng chạy loạn “... Liền đuổi hai mẹ con đi xuống.

Kỷ thị nhận thấy không còn sớm liền trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam ngồi xe ngựa, nhanh chóng đến Đông Hoa môn. Tại nơi này đã có một chiếc xe đang chờ mẹ con các nàng.

Kỷ thị mang theo Lục Thanh Lam xuống xe ngựa.

Trên xe cũng đi xuống một đôi mẹ con. Trước mặt là một vị phu nhân, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cực kỳ xinh đẹp, mặc một bộ áo Lư Nguyệt màu vàng trắng cùng váy ngắn Yên La, sơ vọng nguyệt kế hoa mỹ, trên đầu cắm một cây trâm Hồ Điệp giương cánh khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, nàng vốn hết sức xinh đẹp, y phục hoa lệ chói mắt, nhưng vẫn lộ ra nàng là nữ nhân vô song.

Kỷ thị tiến lên khoác tay nàng, xin lỗi nói: “Hôm nay lại muốn phiền toái muội muội rồi.”

Quý phụ kia chính là Mạnh thị, nghe lời nói Kỷ thị không khỏi sáng giọng: “Bất quá là tiện tay mà thôi, tỷ tỷ còn đem ta trở thành người ngoài như vậy ta cũng phải tức giận đấy.”

Đồng dạng là xuất thân thư hương môn đệ, Kỳ thị là điển hình bộ dạng đại gia khuê tú, mà Quảng Ninh Vương Phi lại rất có hiệp khí, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Nếu không phải tính tình nàng như thế, năm đó Quảng Trữ vương gia ở kinh sư có tiếng khó chiều cũng sẽ không cưới nàng làm phi.

Lúc này Lục Thanh Lam quy củ tiến lên hành lễ với Mạnh thị, trong miệng mềm mại kêu lên: “Mạnh di đi!”

Mạnh thị thấy nàng ngây thơ động lòng người như thế hết sức vui mừng. Đem nàng bế lên xoa đầu nàng nói: “Bảo Nhi ngoan, có nhớ Mạnh di đi không. Vừa quay đầu đối Kỳ thị nói: “Bảo Nhi hình như lại mập lên không ít?”

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam ăn thả cửa, có thể không mập sao?

Quảng Ninh Vương Phi cùng Kỳ thị thân nhau, hai người thường xuyên qua lại, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, mặt ngoài thoạt nhìn nhu thuận khá ái, trên thực tế tính tình quật cường ăn oán rõ ràng, rất hợp ý Mạnh thị, cho nên Mạnh thị thích nhất tiểu oa nhi này.

Lục Thanh Lam liền hôn một cái trên mặt Quảng Ninh Vương Phi, nói: “Mạnh di đi, Bảo Nhi cũng nhớ ngươi. “Nàng là thật nguyện ý thân cận cùng Quảng Ninh Vương Phi. Kiếp trước, Kỳ thị chết sớm, nhờ có Quảng Ninh Vương Phi đối Lục Thanh Lam nhiều chiều cố, lúc nào cũng là chỗ dựa cho bọn hắn, tam phòng mới không dám quá mức hà khắc đối mấy người bọn họ.

Mạnh thị cao hứng không ngừng cười khanh khách. Lúc này chỉ nghe thấy một thanh âm mềm mại dễ nghe vang lên. Đầu tiên là sâu kín thờ dài, rồi sau đó nói: “Ta cũng biết, Bảo Nhi muội muội đến, mẫu phi nhất định sẽ đem ta quên luôn rồi...”

Đó là một tiểu nữ oa sáu bảy tuổi, mặc áo thêu mẫu đơn đỏ thắm, phía dưới là quần Phù Dung thêu dây leo cùng màu, bên hông treo một khối ngọc Hòa Diên, là một búp bê ngọc xinh đẹp như tượng. Trong miệng nàng mặc dù nói lời oán giận, nhưng trên mặt nụ cười sáng ngời, vốn đã xinh đẹp, càng nhìn càng làm cho người ta sinh lòng hảo cảm.

Đây cũng là hòn ngọc quý trên lòng bàn tay Quảng Ninh Vương Phủ, Lâm An tiểu quận chúa Tiêu Kỳ.

“Kỳ tỷ tỷ! “ Lục Thanh Lam núp ở trong ngực Quảng Ninh Vương Phi, thò tay nghịch ngợm túm hoa trên đầu của nàng, Tiêu Kỳ nghiêng đầu tránh khỏi, thừa dịp mọi người không chú ý, le lưỡi, bĩu môi làm mặt quỷ.

Lục Thanh Lam toét miệng cười cao hứng.

Kiếp trước Lục Thanh Lam tính tình kiêu ngạo, tính tình thẳng thắn, sống một đời vậy nhưng bằng hữu cũng không có mấy người, bất quá mỗi người đều tri tâm đối mạng. Tiêu Kỳ là một người trong số đó.

Hai đôi mẹ con hàn huyên mấy câu việc nhà, Mạnh thị lấy ra đồng hồ quả quýt nhìn giờ nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta vào đi thôi.”

Kỳ thị gật đầu, ôm nữ nhi lên xe chu luân hoa của Quảng Ninh Vương Phủ. Trong cung quy củ lớn, tuyệt đại đa số xe ngựa đều không cho phép thông hành, chỉ có thể đi bộ. Nhưng Xe ngựa Quảng Ninh Vương Phủ có thể thông hành.

Xe ngựa Vương Phủ cực kỳ rộng rãi, bên trong bố trí đầy đủ mọi thứ, Tiêu Kỳ mang theo Tiểu muội muội ngồi ở một bên chơi đùa đàn dây. Nghe thấy Mạnh thị ở một bên an ủi Kỳ thị: “Tỷ tỷ yên tâm đi. Trình Phi nương nương thông tình đạt lý, người vô cùng ôn hoà, sẽ không để cho ngươi cùng Bảo Nhi chịu ủy khuất. Huống chi còn có ta đâu!”

Mạnh thị ở trong cung rất có tiếng nói, Quảng Ninh Vương Phủ tại Đại Tề địa vị cao cao tại thượng, hết sức quan trọng, ngay cả Tiền hoàng hậu cũng muốn mượn hơi Vương phi nàng, để làm cho Tiêu Ninh ủng hộ nhi tử của nàng làm thái tử.

Kỳ thị thờ dài nói: “Ta đây cũng là một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng. Nếu không phải lo lắng Cửu điện hạ, ta cũng sẽ không phiền toái muội muội.” Mạnh thị rất coi trọng khuôn mặt, Tiêu Thiếu Giác ở tất cả trong hoàng tử là bộ dạng tuấn mỹ nhất, chính là sự kiện kia, cho nên Mạnh thị đối với hắn ấn tượng không được tốt.

Kỳ thị nói: “Ta chỉ hi vọng Bảo Nhi bình an.” Cửu điện hạ và những cái khác, cách thế giới của các nàng quá xa, nàng không dám có ý nghĩ xa vời báo thù, cũng lười quản chuyện của hắn.

Cùng Tiêu Kỳ đàn dây đến cao hứng Lục Thanh Lam đột nhiên dừng lại, dựa vào kinh nghiệm hai kiếp nàng vẫn không hiểu rõ, tại sao Tiêu Thiếu Giác muốn đem nàng đẩy xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sơ ngộ

Xe của Vương Phủ đi đến trước đại môn của Ngọc Minh cung, bởi vì Mạnh thị đã sớm đưa thẻ bài vào, Trình Phi đã mang theo Đại cung nữ ở trước cửa đợi nàng.

Hai đôi mẫu nữ xuống xe ngựa, tiến lên hành lễ với Trinh Phi. Trinh Phi mặc một thân Đào Hồng che giấu dưới tà áo dài là vải bồi để gây bỏ đào, trên đầu sơ đồa mã kế phức tạp, phía trên đeo rất nhiều châu ngọc. Một nụ cười sáng rõ vô song, điểm lệ đoan trang, nàng là nửa thành viên Hạ tộc, dung mạo tự nhiên không thể kém, ngay cả hậu cung, cũng không ai sánh bằng.

Đối với mẹ con Kỳ thị Trinh Phi cũng không thấy lạ, bởi vì Mạnh thị đã sớm báo trước.

Trinh Phi cười mời các nàng vào chính điện, phân chia chủ khách ngồi vào chỗ của mình.

Kỳ thị trình trọng nắm tay Lục Thanh Lam quỳ xuống nói: “Hôm trước tiểu nữ phong hàn, sốt cao không lùi, làm phiền nương nương phái Thái y viện Trương thái y đến xem bệnh cho tiểu nữ, mới có thể diệu thủ hồi xuân*, thân phụ mang tiểu nữ Tạ đại ân của nương nương.”

(*) Diệu thủ Hồi Xuân 妙手回春: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

Lục Thanh Lam dựa theo Kỳ thị dạy, âm thanh non nớt nói: “Tạ ơn đại ân của Trinh Phi nương nương.”

Nếu không phải vì có Mạnh thị, Trinh Phi chưa chắc sẽ gặp Kỳ thị. Để cho nàng ở ngoài cung dập đầu rồi đuổi đi là được. Hôm nay nhìn thấy tiểu nữ oa trắng mập ngây thơ khả ái tâm không khỏi mềm vài phần, nàng cả đời không có con cái, mặc dù nuôi Cửu hoàng tử dưới gối, nhưng tính tình lại trong trẻo lạnh lùng, lại thích nhất tiểu cô nương mềm mại ôn nhu nói chuyện êm ái mềm dẻo như này, liền cười vẫy tay nói: “Tiểu cô nương tới đây, để cho Bồn cung nhìn một chút!”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời đứng lên, cất bước chân ngắn chạy đến trước mặt Trinh Phi. Làm Kỳ thị sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, đây là hoàng cung không phải là Trường Hưng Hầu phủ, nữ nhi tùy ý như vậy, cũng đừng chọc giận vị Đại Phật trước mắt này.

Không ngờ Trinh Phi một chút cũng không tức giận, ngược lại đối tiểu nữ oa càng xem càng thích. Nàng đưa tay nhéo mặt bánh bao của Lục Thanh Lam, cảm thấy xúc cảm rất tốt, cảm một khối hạt dẻ tô* đưa cho Lục Thanh Lam cười nói: “Hài tử ngoan, ăn đi.”

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận nói một tiếng: “Cảm ơn Trinh Phi nương nương.” không khách khí nhận lấy hạt dẻ tô tựa như sóc con bắt đầu ăn.

Kỳ thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trinh Phi càng khách khí mà nói: “Lại nói, đứa nhỏ này rơi xuống nước toàn bộ nguyên nhân là bởi vì Hoàng Nhi, hôm nay có thể bình an không việc gì, Bồn cung cũng là yên tâm.” Vừa nói vừa phân phó Đại cung nữ bên cạnh: “Đi lấy vòng tay kim tương ngọc* của Bồn cung, thưởng cho Lục tiểu cô nương.”

Cung nữ rất nhanh liền đem vòng tay cầm tới, đó là một đôi kim tương ngọc khắc hoa văn sóng nước, bên trên khảm Hồng Bảo Thạch to bằng ngón cái, nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Hơn nữa trên vòng tay kia còn treo một cái chuông nhỏ nhỏ, lắc cổ tay..., sẽ phát ra tiếng linh linh leng keng rất thích hợp cho tiểu cô nương như Lục Thanh Lam đeo.

Trinh Phi tự mình đem vòng tay mang vào cổ tay của tiểu cô nương.

Kỳ thị vội nói: “Nương nương ban thưởng vốn không dám từ, nhưng vật này quá quý trọng.”

Trinh Phi nói: “Dù sao cũng là hoàng nhi đã làm sai trước, cái này không tính là gì. “Vừa cúi đầu hỏi tiểu nữ oa: “Thích không?”

Lục Thanh Lam lắc lắc cổ tay, chuông bạc trên vòng tay phát ra tiếng: ding ding đang đang, nàng lộ vẻ hết sức cao hứng: “Thích!”

Trinh Phi nhìn tiểu cô nương trắng trắng mập mập, càng xem càng yêu, đưa tay sờ đầu nàng, mới kêu nàng trở lại bên cạnh Kỳ thị.

Không khí trong điện tốt lên rất nhiều. Trinh Phi mặc dù xuất thân tướng môn Thành Quốc công phủ, nhưng cực kỳ hiền hòa, không có một chút dáng vẻ kiêu ngạo, mấy người nói đến hài tử một cách tự nhiên, Trinh Phi nói: “Ta cũng làm mẹ, biết hài tử bị bệnh làm nương vô cùng lo lắng. “Nghĩ tới đây lúc nàng cùng đại tể sư tra nữ hài từng được Nguyệt Thần chúc phúc, cho tới bây giờ một chút đầu mối cũng không có, giữa hai đầu lông mày không khỏi nhúm lên một tầng ưu sầu.

Nữ hài kia có thể liên quan sinh tử của hoàng nhi đấy!

Nữ nhân đều là một cái bộ dáng, nói đến hài tử nhà mình đều là thao thao bất tuyệt, ba phụ nhân nói một hồi, thời gian bất tri bất giác trôi qua. Lục Thanh Lam buổi sáng thức dậy quá sớm, nghe liền có chút buồn ngủ, ngồi ở bên cạnh Kỳ thị đầu nhỏ giống như gà con mổ thóc ngủ thiếp đi.

Trinh Phi thấy vậy bật cười, liền nói với Tiêu Kỳ: “Kỳ nhi, ngươi mang theo Lục tiểu cô nương đi chơi đi. Không cần gò bó ở đây.”

Vốn là cảm tạ cũng đã cảm tạ, ban thưởng cũng đã ban thưởng rồi, coi như là công đức viên mãn đại công cáo thành, Kỳ thị đã sớm muốn cáo từ. Nhưng Trinh Phi nương nương đang nói hăng say, nàng không muốn đánh gãy, Kỳ thị đang ở trong lòng lo lắng, thấy Trinh Phi muốn hài tử đi ra ngoài nàng có chút lo lắng đề phòng.

Mạnh thị liền đưa tay cầm tay nàng, ý tứ bình tĩnh chớ nóng nảy, còn có Kỳ nhi đâu.

Tiêu Kỳ được Trinh Phi phân phó đáp ứng một tiếng, lôi kéo tay Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, chúng ta đi ra ngoài chơi!”

Lục Thanh Lam gật đầu. Kiếp trước nàng ở hoàng cung gặp người mười năm, đối với nơi này quen thuộc, cho nên nàng không sợ hãi chút nào.

Trình Phi lại phái Đại cung nữ của mình đi theo các nàng, tránh gặp chuyện không may.

Lại nói tiểu tỷ muội từ trong Ngọc Minh cung đi ra, thật ra trong cung ngoại trừ phòng ốc rộng lớn, thật sự không có cái gì để chơi đùa. Hai người ở trước Ngọc Minh điện đi dạo, Tiêu Kỳ đề nghị: “Hai ta đá cầu* đi!”

Lục Thanh Lam âm thanh non nớt: “Được.”

Đại cung nữ biết Lâm An tiểu quận chúa trong cung được sủng ái, ngay cả Đại bá phụ Gia Hòa để cũng hết sức yêu mến nàng, đương nhiên nghĩ cách nịnh nọt, vội vàng gọi người cầm quả cầu đến.

Hai người liền ở bên trong sân đá cầu. Đang chơi cao hứng, một tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ chạy tới, lớn tiếng la hét: “Ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi, Kỳ tỷ tỷ ta cũng muốn chơi!”

Tiểu cô nương búi tóc hai chỏm, mặc một bộ y phục màu đỏ chót thêu hoa mẫu đơn, phía dưới là váy ngắn màu trắng ngà, trên cổ treo một cái trường mệnh khóa Bát Bảo. Nàng xinh xắn đáng yêu, một đôi mắt to linh động, nhìn có vẻ lớn hơn Lục Thanh Lam hai tuổi.

Lúc này phía sau một đám nha hoàn bà tử đi theo kêu: “Tam công chúa, ngại chậm một chút! Chậm một chút!” Lục Thanh Lam khloe miệng hơi vênh lên, không nghĩ tới gặp Tiêu Nguyên San ở đây.

Tiêu Kỳ vội lôi kéo Lục Thanh Lam hành lễ với Tam công chúa.

Tam công chúa Tiêu Nguyên San, mẹ đẻ Tổng quý tần. Bởi vì Gia Hòa để sinh mười một nhi tử, nhưng tổng cộng chỉ có ba nữ nhi, trưởng nữ gả đến Đại Lương hòa thân, thứ nữ vừa mới bốn tuổi liền chết non, hiện giờ trong cung chỉ còn lại tam nữ nhi Tiêu Nguyên San. Vì vậy mặc dù mẹ đẻ nàng thân phận không cao, vật lấy hiếm làm quý, Gia Hòa để đối với nàng hết sức sủng ái.

Có hoàng đế làm chỗ dựa, tiểu nha đầu này từ nhỏ bước bình, quả thực trở thành tiểu Bá Vương trong hậu cung, ai cũng không dám trêu chọc nàng. Bởi vì Tổng quý tần cùng Trình Phi giao hảo, Tiêu Nguyên San lại hết sức sủng ái Cửu hoàng huynh của nàng Tiêu Thiếu Giác, vì vậy dù không có việc gì cũng chạy sang Ngọc Minh cung.

Giờ phút này Tam công chúa vung tay nhỏ lên, nói: “Đừng hành lễ, chúng ta mau tới đá cầu! Chúng ta tranh tài, ai thua người đó chính là con chó con” vừa nói liền đoạt lấy quả cầu trong tay Lục Thanh Lam, không nói hai lời liền đá tiên phong, đứng nhìn nàng tuổi nhỏ, bình thường cùng bọn cung nữ đá cầu, một lần được mười mấy cái.

Lúc này mới tới lượt đến Tiêu Kỳ, đứng xem Tiêu Kỳ tuổi không lớn lắm, nhưng đã sớm hiểu rõ cách sinh tồn trong cung, đương nhiên không thể vượt lên trên Tam công chúa, khó khăn đá mười cái liền cố ý để cho quả cầu rơi xuống đất.

Tam công chúa cao hứng hết sức, liên tục vỗ tay.”Ta thắng, ta thắng!”

Lúc này mới dường như là vừa mới phát hiện ra Lục Thanh Lam, hỏi: “Kỳ tỷ tỷ, đứa mập này là ai vậy?”

Đứa mập... Lục Thanh Lam khloe miệng co quắp, nghĩ đến sau này Tam công chúa luôn không quản được miệng mình, mỗi lần ăn đến mập lại đến điện của mình bộ dáng van xin khẩn tỉnh bản thân của nàng, nghĩ thầm ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, tương lai hai ta còn chưa biết người nào mập đâu!

Tiêu Kỳ nói: “Vị này là Trường Hưng Hầu phủ Lục cô nương.” Tam công chúa không phải là người có tính nhẫn nại, gật đầu, gấp gấp nói: “Tốt lắm tốt lắm, người mau bắt đầu đi.”

Lục Thanh Lam biết tính tình của nàng, cũng không nói nhiều, cầm lấy quả cầu trong tay Tiêu Kỳ, liền đá lên. Trên tay nàng mang vòng kim tương ngọc Trình Phi ban cho, chuông bạc phát ra tiếng leng keng linh linh hết sức dễ nghe, Tam công chúa ánh mắt sáng lên: “Ngừng ngừng ngừng, trên tay người đeo cái gì vậy?”

Vội vàng chạy tới bắt lấy tay Lục Thanh Lam xem vòng tay trên cổ tay nàng.

”Vòng tay này làm sao lại sao ở trên tay của người?” Tam công chúa biết vòng tay này là đồ trang sức của Trình Phi, nàng rất thích nó. Nếu không phải Tổng quý tần liên tục dằn dò, nàng đã sớm mở miệng đòi Trình Phi rồi, không nghĩ tới đồ vật mình yêu thích lại được mang trên tay kẻ khác.

Tam công chúa nhất thời cảm thấy tức không có chỗ đánh, lớn tiếng nói: “Vòng tay này là của ta! Người mau cởi ra trả lại cho ta?” Vừa nói liền muốn ngang ngược đem vòng tay từ trên cổ tay Lục Thanh Lam cởi xuống.

Tiêu Kỳ biết tính Tam công chúa nóng nảy, chạy lên trước kéo Tam công chúa ra, lớn tiếng nói: “A San, vòng tay này là Trình Phi nương nương thưởng cho Bảo Nhi, nếu người muốn sáng mai ta đưa cho người một đôi giống nhau như đúc, người không nên hồ nháo!”

Lục Thanh Lam cũng không phải thực sự là tiểu hài tử, kiếp trước nàng ở hậu cung có vật gì tốt chưa từng thấy, một cái vòng tay kim tương ngọc như vậy nàng cũng không để trong mắt, nếu là bình thường cái vòng tay này cho Tam công chúa cũng không hề gì, nhưng hôm nay vòng tay này là Trình Phi nương nương ban cho, vì vậy liền không nói gì.

Trong lòng nàng cũng hết sức không thoải mái, kiếp trước cô em chồng này bị nàng sửa trị ngoan ngoãn vâng lời, nhất nhất nghe nàng... , kiếp này đầu lần gặp mặt liền bắt nạt nàng, nàng cũng không muốn chịu ủy khuất, trong lòng không khỏi có chút căm tức.

Tam công chúa làm sao nghe vào lời khuyên của Tiêu Kỳ, là lớn: “Vòng tay là của ta, mau đem trả cho ta! “Nàng thấy Tiêu Kỳ ngăn nàng không để cho nàng đi qua, liền gọi một cung nữ kéo Tiêu Kỳ, chính mình chạy tới đoạt vòng tay của Lục Thanh Lam.

Tuổi nàng so với Lục Thanh Lam lớn hơn, dùng sức đẩy Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam liền ngã sấp xuống trên đất. Lần này ngã không nhẹ, chỉ cảm thấy hai cái mông như muốn vỡ ra.

Đang náo đến lợi hại, một tiểu thiếu niên trắng tinh dẫn theo một tiểu thái giám không xê xích bao nhiêu với tuổi của hắn đi vào viện. Nhìn thấy Tam công chúa đem Lục Thanh Lam đẩy ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giao phong*

(*) 交锋 Giao phong: đánh nhau

Chính là Cửu hoàng tử Tiêu Thiếu Giác.

Hôm nay hắn mặc một thân áo choàng màu xanh đen hoa văn thủy tiên ẩn, bởi vì quần áo cắt ngắn càng nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn rung động lòng người của hắn. Hắn cực kỳ xinh đẹp tinh xảo, da tuyết trắng, ngũ quan mang lại cảm giác góc cạnh, mắt to thâm thúy còn sáng hơn sao trên trời. Lục Thanh Lam cũng đẹp, Tiêu Kỳ cũng lớn lên vô cùng tốt, nhưng thiếu niên nho nhỏ kia tựa hồ còn đẹp hơn các nàng mấy phần.

Hắn rất xinh đẹp, nhưng mặt mày trong trẻo lạnh lùng, tuổi còn nhỏ mà trên trán đã như dán chữ cách người ngàn dặm đầy lạnh lùng.

Vốn ba tiểu cô nương này chính là đang chơi đùa, hắn cũng lười quan tâm, nhưng là... Hắn sờ chính mình cái mông mơ hồ đau, trong mắt hiện lên một tia kinh dị. Nhưng ngay sau đó trên mặt mang lạnh lẽo đi tới.

Tam công chúa giờ phút này đang cười trên người Lục Thanh Lam, nàng cũng rất thích những người xinh đẹp, từ nhỏ sùng bái nhất là ca ca mặt than này. Lớn tiếng nói: “Cửu ca ca người đến rồi! Mau giúp ta đánh người xấu!”

Tiêu Thiếu Giác mặt không thay đổi đưa tay, nắm lấy cổ áo Tam công chúa, đem nàng nhắc lên. Tam công chúa tuổi còn nhỏ, cho là Tiêu Thiếu Giác cùng nàng chơi đùa, cao hứng cười khanh khách cũng buông Lục Thanh Lam ra, nào biết Tiêu Thiếu Giác giương cánh tay lên, đem nàng vút trên mặt đất.

Tam công chúa cũng không giống như Lục Thanh Lam có thể nhịn đau được, liền khóc lớn.

Tiêu Thiếu Giác cúi người xuống nhìn xem tiểu cô nương trước mắt. Hôm nay xuất môn Lục Thanh Lam, mặc tiểu áo màu hồng nhạt, trên đầu búi hai cái bím tóc nhỏ nhỏ, buộc hai đoạn gấm rủ xuống vai, trời lạnh, Kỳ thị cho nàng mang một cái mũ đầu hồ*, càng làm nổi bật vẻ ngọc tuyết khả ái của nàng, béo béo mềm mềm, mặc dù hơi béo nhưng nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tiêu Thiếu Giác lại nhớ tới lần trước gặp nàng. Lần đó hắn đang muốn hỏi cung, đi tới ao sen phụ cận Vĩnh Hòa cung, tiểu cô nương này vội vã chạy tới, va phải đùi của hắn. Ôm đùi hắn khóc lớn đòi tổ mẫu, nước mắt nước mũi đều bôi lên áo choàng của hắn.

Hắn từ nhỏ đã vô cùng khiết phích*, làm sao chịu được như vậy? Lấy tay đẩy ra, nhưng không nghĩ đến nàng lại nhẹ như tờ giấy vậy, lập tức bị hắn đẩy vào ao sen.

(*) khiết phích: thích sạch sẽ

Hắn thấy vậy sợ hết hồn, gọi Vệ Bân xuống cứu, đội đem nàng vớt lên cũng đã như mất nửa cái mạng. Buổi tối hôm đó hắn bắt đầu phát sốt một cách không giải thích được.

Không nghĩ đến tiểu cô nương này lại tiến cung.

Nói thật Tiêu Thiếu Giác đối với tiểu cô nương thích khóc này ấn tượng cũng không thể nào tốt.

Hắn đưa tay sờ sờ mông mình, cảm giác đau đớn rõ ràng như vậy. Chẳng lẽ nàng chính là nữ hài được Nguyệt Thần chúc phúc mà hắn đang tìm?

Tiêu Thiếu Giác cúi người xuống, một đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm Lục Thanh Lam. Thấy vậy Lục Thanh Lam không khỏi cảm thấy lạnh cả người, trong lòng thầm kêu một tiếng gặp quỷ rồi, thầm nghĩ đối phương cũng chỉ là hài tử tám tuổi, không lẽ mình nghĩ nhiều?

Kiếp trước Tiêu Thiệu Giác là tiểu thúc* của nàng, hai người rất hiếm khi gặp mặt. Chẳng qua đối với vị Cừu hoàng thúc đại danh鼎鼎* này, Lục Thanh Lam cũng không xa lạ gì, trong cung những lời truyền tai về hắn rất nhiều. ... tuần mỵ vô song, lòng dạ ác độc, giết người như nghịch. Chính xác là làm cho người ta vừa yêu vừa sợ.

(*) 小叔子 tiểu thúc: em trai chồng

(*) 大名鼎鼎 đại danh鼎鼎: danh tiếng lẫy lừng

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Tiêu Thiệu Giác đột nhiên đưa tay túm lấy cổ áo Lục Thanh Lam, trong lòng Lục Thanh Lam dâng lên một mối nguy hiểm, liền hỏi: "... ngươi làm cái gì vậy?"

Tiêu Thiệu Giác liền mất không biểu tình buông lỏng tay. Cái mông Lục Thanh Lam lặn nửa và xuống đất, đau càng thêm đau, Lục Thanh Lam muốn khóc.

Nàng trong lòng tự nhủ mình lúc nào trên chộc đến cái Diêm vương sống này rồi, thật là quái lạ.

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ cái mông của mình lặn nửa, căn bản đã xác định tiểu cô nương này chính là người mà mình muốn tìm. Thật là đi mòn thiết hải không tìm thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công*.

(*) “踏破铁鞋无觅处，得来全不费工夫” thị đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu: để chỉ việc cấp bách tìm kiếm một thứ gì đó nhưng chẳng hề đạt kết quả nhưng trong lúc vô tình, không hề nghĩ tới lại tìm được, đạt được.

Hắn ngồi xuống trước mặt Lục Thanh Lam, đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác mập mập ú ú tương đối thích. Sau đó nói: “Thì ra là ngươi!”

Lục Thanh Lam mắt ngấn nước bò dậy, sờ cái mông đáng thương của mình cộng thêm lần trước bị hắn đẩy vào trong nước, chỉ cảm thấy hắn âm tình bất định*, khó có thể nắm bắt, cảm nhận đối với hắn quả thực kém đến cực điểm.

(*) 阴晴不定 Âm tình bất định: tâm tình không ổn định.

Bất quá nàng cũng biết đạo lý cánh tay không lay chuyển được bắp đùi, vì vậy mặc dù trong lòng cực kỳ hận tiểu thiếu niên xấu tính này, rốt cuộc cũng không dám làm gì chỉ dùng lấy ánh mắt tức giận nhìn hắn chăm chăm.

Tiêu Thiệu Giác có chút ngoài ý muốn, tiểu cô nương này xem ra so với Tam công chúa còn nhỏ hơn, cùng bị hắn quăng ngã giống nhau Tam công chúa oa oa khóc lớn, không nghĩ tới nàng lại không khóc một tiếng, cùng thời điểm mình mới gặp quả thực như hai người khác nhau.

Lúc này Tiêu Kỳ thoát khỏi cung nữ ngăn cản nàng, vội vàng chạy tới, duỗi cánh tay đem Lục Thanh Lam bảo vệ ở phía sau lớn tiếng nói: “Cừu hoàng huynh, Bảo Nhi là bạn tốt của ta, ngươi không nên khi dễ nàng.”

“Bảo Nhi?” Tiêu Thiệu Giác lặn bầu rồi một câu, đứng dậy hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Lục Thanh Lam vốn không muốn quan tâm đến hắn, nhưng nghĩ đến ngày sau hắn chương quản Cẩm Y Vệ cùng Đông xưởng, quyền khuynh triều dã, lại biết hắn làm việc tàn nhẫn, có thù tất báo, là người vạn vạn không thể đắc tội, chỉ đành phải nói: “Ta tên Lục Thanh Lam.”

Thanh âm ngọt ngào mềm nhũn, hết sức dễ nghe. Dù là Tiêu Thiệu Giác tính tình lạnh lùng, nghe thanh âm như vậy vẫn không nhịn được ánh mắt nhu hòa mấy phần.

Hắn hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay nói: “Ngươi tới đây.”

Lục Thanh Lam không biết trong hồ lô của hắn bán cái gì, nhưng là cân nhắc thiệt hơn, cảm thấy không nên tiểu sát tinh này bức mình, liền từ phía sau Tiêu Kỳ đi ra, đi tới trước mặt Tiêu Thiệu Giác.

Đứng nhìn Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam chỉ lớn hơn ba tuổi, so với tiểu cô nương cao hơn nhiều, hắn đột nhiên cúi người xuống, đem Lục Thanh Lam cả người ôm lên. Tiểu thiếu niên chỉ cao hơn nửa người lớn ôm một tiểu cô nương mập mập, nhưng thật ra có mấy phần hài hòa.

Lục Thanh Lam sợ hắn đem mình ném xuống đất lặn nửa, sợ hãi. Gắt gao ôm lấy cổ của hắn không buông tay, Tiêu Thiệu Giác tựa hồ biết nàng lo lắng, thân nhiên nói một câu: “Yên tâm. “Có thể là sợ dọa đến tiểu cô nương, giọng nói của hắn hòa nhã hơn một chút: “Chúng ta đi.”

Vừa nói vừa đi về phía thiên điện của mình. Chỉ cảm thấy tiểu cô nương trong ngực thơm thơm mềm mềm, còn có mùi sữa thơm rất dễ ngủ, động lòng người, hắn ghét nhất tiếp xúc cùng thân thể người khác nhưng ôm tiểu cô nương này không cảm thấy khó chịu chút nào.

Lần này chẳng những Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ há hốc mồm, ngay cả Tam công chúa đang ngồi dưới đất khóc lớn cũng dừng khóc. Ở phía sau la lớn: “Cừu ca ca, ta cũng muốn được bế, ta cũng muốn được bế!”

Nàng muốn Tiêu Thiệu Giác ôm nàng cũng không phải là một ngày hay hai ngày, nhưng cho tới bây giờ Tiêu Thiệu Giác cũng không thèm quan tâm nàng. Lần này cũng giống như vậy, cho dù nàng gọi như thế nào, Tiêu Thiệu Giác cũng mắt đếc tai ngơ, làm như không nghe thấy.

Tiêu Kỳ cũng tròn tròn mắt, nàng không biết Cửu hoàng huynh đem Bảo Nhi ôm đi làm cái gì, sợ Bảo Nhi bị ủy khuất, liền vội vàng chạy đi chính điện tìm viện binh.

Nhất thời Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam đi, Tiêu Kỳ cũng đi, chỉ còn lại Tam công chúa một mình ngồi dưới đất không ai để ý, nàng tức giận chân đạp lung tung, khóc càng lớn.

Trong vẻ mặt hoang mang của Lục Thanh Lam, Tiêu Thiểu Giác đem nàng ôm vào Tây Thiên điện.

Tây Thiên điện là tâm cung của Tiêu Thiểu Giác, sạch sẽ đến mức không có một hạt bụi, mỗi viên gạch cũng được lau sạch đến nỗi có thể soi gương được, dù là tâm cung của hoàng thượng cũng chưa chắc sạch sẽ bằng nơi này. Bên cạnh tâm điện, là một tịnh phòng rất lớn, bên trong có một bể nước nóng. Tiêu Thiểu Giác mỗi ngày phải trở về tắm ít nhất ba lần, mỗi ngày trừ thượng thư phòng và tâm điện, thời gian hắn hoạt động ở tịnh phòng luôn là nhiều nhất.

Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam, vốn định đem nàng thả ở ghế thái sư*, nhưng nghĩ tới cái mộng của nàng ngã hai lần liên tiếp, nhất định là rất đau, do dự một chút liền đem Lục Thanh Lam thả xuống cái giường thường ngày hắn ngủ.

Lục Thanh Lam không biết hắn muốn làm gì, muốn xoay người ngồi dậy, Tiêu Thiểu Giác vỗ vai nàng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói: “Đừng động!”

—— làm đau mộng nhỏ của nàng, hắn cũng sẽ đau theo.

Lục Thanh Lam sợ chọc giận vị hi nộ vô thường này, da thịt mình lại chịu khổ, cũng không dám cử động nữa.

Vừa rồi Vệ Bân thấy Tiêu Thiểu Giác ôm tiểu nữ oa trở về đã cảm thấy khó tin, không ai rõ ràng hơn hắn tiểu chủ tử khiết phích nghiêm trọng bao nhiêu, hắn ghét nhất cùng người ngoài có tiếp xúc thân thể. Mà hôm nay hành động của Tiêu Thiểu Giác lại cho hắn một nhận thức mới. Cái giường này, chính là cảm huyết tuyệt đối của Ngọc Minh cung, phạm có ai ngồi trên nó một chút, hắn sẽ có cảm giác người khác làm ô uế giường của hắn, cả buổi tối cũng ngủ không ngon.

Hôm nay thật sự là mặt trời mọc đằng tây.

Tiêu Thiểu Giác đem Lục Thanh Lam ôm trở về, cũng không biết nên xử trí tiểu nữ oa này như thế nào. Liền để cho Vệ Bân hầu hạ hắn đổi một tiểu áo choàng màu xanh lam trong trẻo, dọc theo vạt áo thêu hoa văn Mai Cúc Trúc Lan. Cái áo choàng kia mới nhìn tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, thật ra là vải do Cao Ly tiến cống.

Loại vải được tiến cống, có tên là “Cao lệ cẩm”, trong cung mỗi năm cũng chỉ có mười mấy cuộn, nếu không phải thực sự được Gia Hòa đế yêu thương, thì dù là hoàng tử cũng đừng mong có được. Có thể nói bản số lượng có hạn.

Hắn đối với ăn mặc vô cùng coi trọng. Điều này cũng bình thường, bởi vì kiếp trước hắn khiết phích vô cùng nghiêm trọng, với người hay vật cũng cực kỳ khó tính. Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, cần nhất là ngủ, buổi sáng nàng thức dậy quá sớm, vốn hết sức buồn ngủ, vừa rồi cùng Tam công chúa đánh nhau, lại càng hao tổn không ít thể lực, hiện giờ nằm sấp trên giường lớn mềm mại thoải mái, chỉ cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, ban đầu nàng tự nhắc nhở chính mình không thể ngủ ở chỗ này, nhưng buồn ngủ không làm sao ngăn được, bất quá chốc lát nàng liền ngủ thiếp đi.

Hắn đổi xong áo choàng quay lại, thấy nàng thế nhưng ôm gối ngủ màu xanh lăng trúc của mình ngủ thiếp đi. Bởi vì là nằm úp sấp ngủ, trong miệng tiểu cô nương chảy ra một dòng nước bọt trong suốt, hết sức chói mắt, rơi xuống gối màu xanh lăng trúc kia của Tiêu Thiểu Giác.

Vệ Bân thầm kêu một tiếng xong rồi, tiểu cô nương dùng cách này làm bẩn gối của tiểu chủ tử, tiểu chủ tử không thể không giặt nàng.

Con người Tiêu Thiểu Giác tối sầm lại, ánh mắt lập tức âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thỉnh an

Đúng vào lúc này, Tiêu Kỳ rốt cục đem cứu binh tới, Trình Phi mang theo Mạnh thị và Kỳ thị đi đến.

Kỳ thị nghe Tiêu Kỳ nói Lục Thanh Lam bị Tiêu Thiểu Giác ôm đi nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, hôm trước nữ nhi rơi xuống nước chính là thiếu niên này gây nên, lần này hắn muốn làm cái gì?

Hốc mắt Kỳ thị đỏ lên, Trình Phi cũng cảm thấy kỳ quái, nhi tử là nàng nuôi lớn, tính khí như thế nào nàng không biết sao? Khi nào sẽ chủ động ôm một tiểu cô nương chứ, hôm nay thật là kỳ lạ.

Trình Phi vội vàng mang hai người đi tây thiên điện.

Vừa mới đi vào điện, đã thấy Lục Thanh Lam đang nằm sắp trên giường của Tiêu Thiểu Giác ngủ say, mà hần thì về mặt âm trầm đứng ở một bên.

Vì mầu tắc cường*, Kỳ thị cũng bất chấp quy củ, chạy nhanh lại ôm lấy Lục Thanh Lam, trong miệng oán giận nói: “Bảo nhi mau tỉnh, nguoi sao lại ở chỗ này ngủ?”

(*) người làm mẹ luôn luôn mạnh mẽ vì con cái

Lục Thanh Lam đang ngủ say, bị mầu thân lay tỉnh, mắt hững hờ hai tiếng, mở hai mắt còn ngái ngủ, gọi một tiếng “Nương hôn“, ở trong ngực Kỳ thị xoay xoay, lại ngủ thiếp đi.

Kỳ thị nghĩ thâm nha đầu ngốc này thật đúng là chủ quan, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, còn ngủ ngon như vậy. Nàng thấy nữ nhi bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ôm nữ nhi quý gối thì lễ với Cửu hoàng tử: “Đa tạ Cửu điện hạ chiếu cố Bảo Nhi nhà ta.”

Thái độ mặc dù thành khẩn, nhưng bên trong mang theo đề phòng và xa cách vẫn bị Tiêu Thiểu Giác nhạy cảm phát hiện, hần nhất thời cảm thấy vô nghĩa, khoát tay áo nói: “Không có chuyện gì, lui ra đi.”

Kỳ thị sớm đã muốn đi rồi, nghe vậy giống như hoàng ân đại xá, vừa nói với Trinh Phi: “Vây thần nữ liền cáo từ. “Mạnh thị thấy thế, cũng cáo từ.

Trinh Phi nóng lòng lên tiếng hỏi sớ Tiêu Thiểu Giác mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, liền khách khí nói: “Vây Bồn cung liền không tiện.” Lệnh đại cung nữ của mình tiễn các nàng ra Đại Môn.

Kỳ thị đang muốn thối lui khỏi Tây Thiên điện, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Khoan đã.” Kỳ thị ngừng bước nói: “Cửu điện hạ còn có chuyện gì phân phó?”

Tiêu Thiểu Giác đi tới trước mặt Kỳ thị, nhìn tiểu cô nương làm ổ trong ngực nàng ánh mắt cũng không mở ra được, sau khi suy nghĩ một chút nói: “Thỉnh phu nhân chiếu cố tốt Lục tiểu cô nương, không làm cho nàng lại bị bệnh.”

Lục Thanh Lam mặc dù muốn ngủ tiếp, nhưng lỗ tai còn nghe thấy âm thanh, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Tiêu Thiểu Giác... đây là đang quan tâm nàng sao?

Kỳ thị cũng cảm thấy kỳ lạ, vội nói: “Bảo Nhi là nữ nhi của ta, ta đương nhiên chiếu cố nàng.”

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng.

Đội tiền bước Kỳ thị và Mạnh thị, Trinh Phi cho lui mọi người lúc này mới vội hỏi: “Hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Thiểu Giác chậm rãi nói: “Mẫu phi, nhi tử cảm thấy Lục tiểu cô nương chính là nữ nhân được Nguyệt Thần chúc phúc.”

“Điều này làm sao có thể? “Trinh Phi căn bản cũng không tin, “Nàng cũng không phải là người Hạ tộc, làm sao có thể được Nguyệt Thần chúc phúc?”

“Nhi tử cũng cảm thấy kỳ quái, “chân mày Tiêu Thiểu Giác nhíu chặt nói: “Hoặc là tiểu cô nương này vốn cũng là người Hạ tộc, chẳng qua là chúng ta không biết? “Liền đem chuyện mới vừa rồi xảy ra ở ngoài điện nói cho Trinh Phi.

Hai đôi mẫu nữ ngồi xe ngựa đi ra Đông Hoa môn, Kỳ thị ôm nữ nhi vào xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ, cùng mẫu nữ Mạnh thị chia tay ở Đông Hoa môn, qua hơn nửa canh giờ mới về đến Trường Hưng Hầu phủ.

Cuối cùng cũng bình an về đến nhà, một ngày này hữu kinh vô hiểm, một cục treo ở ngực nàng cuối cùng cũng trôi xuống bụng.

Lục Thanh Lam ở trên xe ngủ một mạch, về đến nhà ngược lại tinh thần sáng láng.

Bởi vì lo lắng cho thê tử và nữ nhi, Lục Thần sớm từ Đông Sơn thư viện trở về.

“Tiểu Bảo Nhi của ta, hôm nay tiến cung, chơi có vui không?” Lục Thần mặc cẩm bào làm từ gấm Tô Châu màu lam* bước đến, đem Lục Thanh Lam bế lên, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng hôn một cái. Lục Thanh Lam quay đầu đi không để ý tới hần. Lục Thần mặc dù có chút kỳ quái, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Màu xanh lam kén người mặc, rất ít người dám mặc. Nhưng Lục Thần bởi vì bộ dạng tuấn mỹ, bộ cẩm bào này chẳng những không làm mất đi nét đẹp của hần, ngược lại mặc lên càng tôn lên vẻ đẹp của hần. Hần hiện giờ đã là phụ thân của ba hài tử rồi, năm tới đã là ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cũng bất quá cũng chỉ hai mươi tuổi, phong độ nhanh nhẹn, khí độ thanh nhã.

Kỳ thị nhìn thấy trượng phu giống như thấy người tâm phúc, càng thở phào nhẹ nhõm. Lục Thần đứng lúc hỏi nàng: “Hôm nay như thế nào?”

Kỳ thị gật đầu: “Làm phiền Vương Phi và Kỳ nhi chiếu cố, cũng nhờ Bồ Tát phù hộ, hết thấy thuận lợi.” Bởi vì sợ Lục Thần lo lắng nên không nói với hần chuyện Tam công chúa.

Lục Thần hai đầu lông mày lay lay nhiệm vụ cười nhàn nhạt, cao hứng nói: “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt. Chỉ cần người một nhà chúng ta bình an, ta cũng không cầu xin gì hơn. Ta ở trong thư viện còn lo lắng cả một ngày đâu!”

Kỷ thị nghe lời này khuôn mặt cũng trở nên ôn nhu.

Lục Thần tính tình rất tốt, thấy vẻ mặt nữ nhi một bộ chán ghét cũng không tức giận, chỉ là đưa tay捏o mông nhỏ của nàng nói: “Phụ thân rốt cuộc chọc Bảo Nhi của chúng ta chỗ nào, để Bảo Nhi tức giận lâu như vậy?”

Nói thật, phụ thân đối với nàng thật sự là vô cùng tốt, nhưng Lục Thanh Lam nghĩ đến không quá một năm nữa, Lan di nương kia vào phủ, mẫu thân sẽ bị bức tự vận, cảm thấy vô luận như thế nào cũng không thể tha thứ cho phụ thân. Nhưng lại nghĩ đến kết quả thê lương của phụ thân ở kiếp trước, chết không được tử tế, lại không biện pháp tâm địa cứng rắn với hắn, nhất thời hết sức mâu thuẫn.

Lục Thần cho là nàng không thích mình ôm nàng, vội đem nàng thả xuống, cười nói: “Bảo Nhi nhà chúng ta hôm nay có nhớ phụ thân không?”

Lục Thanh Lam giong gối đáp: “Không nhớ!”

Lục Thần lắc đầu cười khổ: “Cái tiểu không có lương tâm này.” Kỷ thị cười to không ngừng.

Lục Thần cũng không nổi giận, vẫy tay với Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi tới đây, xem phụ thân mang về cho ngươi cái gì này? “Gã sai vật bên người nghe thấy liền lấy ra một cái chong chóng đủ mọi màu sắc từ trong bao quần áo, cung kính đưa lên.

Mặc dù cũng không phải... vật gì quý giá, nhưng tâm ý của hắn lần này, cũng thật làm cho người ta cảm động.

Bồ Đào hết sức hiểu chuyện kêu một tiếng: “A, chong chóng này thật là xinh đẹp!” thanh âm có chút khoa trương.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nếu nàng thật sự là một hài tử năm tuổi, đương nhiên sẽ thích cái chong chóng này, nhưng hai đời của nàng cộng lại, số tuổi còn lớn hơn tuổi của cha nàng... Nàng cất bước chạy tới, cũng không thèm nhìn, đem chong chóng trong tay, tiện tay liền bỏ vào trong tay Bồ Đào: “Bồ Đào tỷ tỷ thích, thì cho ngươi đấy!”

“Cô nương... “Bồ Đào lúc đó liền choáng váng, giống như là đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhận cũng không được, chối cũng không xong.

“Có vật gì tốt vậy, cho ta đi...” Một âm thanh tuy tiện trong trẻo truyền đến, tỷ đệ Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình tan học về nhà.

Hai tỷ đệ một người bảy tuổi, một người chín tuổi. Lục Thanh Nhân đi học ở học đường Hầu phủ nhà mình, Lục Văn Đình thì đi theo lão Hầu gia Lục Kháng tập võ, đều nghe nói muội muội từ trong cung trở về, đặc biệt tới thăm muội muội.

Lục Văn Đình tính tình vốn là tùy tiện, chiếm lấy cái chong chóng kia từ tay nha hoàn nói: “Muội muội không cần, vậy tặng cho ta được rồi! “Hắn tuổi tuy nhỏ, nhưng thông minh, nhìn liền biết đây là lễ vật phụ thân mua cho muội muội.

“Tỷ tỷ! Ca ca!” Lục Thanh Lam đối với ca ca tỷ tỷ cực kỳ thân thiết, ngọt ngào mềm mại kêu, chạy tới một tay dắt một người. Kiếp trước, Tam huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ chính là tín ngưỡng và chỗ dựa để nàng tồn tại.

Lục Văn Đình thấy muội muội ngọc tuyết đáng yêu, không nịn được đưa thay sờ đầu nàng, nếu là thường ngày, Lục Thanh Lam chắc chắn sẽ không cho hắn đắc thủ, đã sớm nghiêng mình tránh đi. Hôm nay lại hết sức nhu thuận, không tránh không né để cho hắn sờ mấy cái. Lục Văn Đình không khỏi tám tắc kỳ lạ.

Lục Thanh Nhân lại lười kéo tay nhỏ bé muội muội, nhẹ nhàng hỏi nàng những chuyện gặp ở trong cung, Lục Thanh Lam lựa những chuyện có thể nói kể ra, ba đứa bé vừa nói vừa cười hết sức hài hòa. Ngược lại là đem phụ thân mẫu thân gạt qua một bên.

Kỷ thị thấy ba đứa bé tương thân tương ái, không khỏi hơi có chút kinh ngạc. Cảm thấy Bảo Nhi sau khi bị bệnh, tựa hồ hiểu chuyện hơn nhiều.

Hôm nay tiến cung, cũng nên đi Mục nguyên đường đem tình hình trong cung nói một chút với Trương thị. Hai vợ chồng liền mang theo ba hài tử đi chính viện thỉnh an Trương thị.

Lục Thanh Lam vừa nghe nói lại phải đi gặp lão thái bà kia, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên có thể treo được một con dê com.

Lúc trước nàng bị bệnh, Trương thị cũng chỉ phái một cái bà tử đến nhìn xem, có thể thấy được nàng đối với nhị phòng, đối với cháu gái này, cũng không đặt ở trong lòng.

Lão thái thái coi trọng nhất chính là tam phòng, bởi vì Tam lão gia Lục Diệp mới là con trai thân sinh của nàng.

Lão thái thái xuất từ Ngạc quốc công phủ, tính tình vô cùng cứng nhắc giáo điều. Cho dù hô phong hoán vũ, tam phòng Hầu phủ mỗi ngày phụng dưỡng cũng không ít đâu! Nói là nặng quy củ, kì thực là vì tăng thêm quyền uy, bày ra dáng điệu Hầu phủ Thái phu nhân kia mà thôi.

Trên đường người một nhà cười cười nói nói, Lục Văn Đình phụ trách kể chuyện cười cho phụ thân mẫu thân tỷ tỷ muội muội, chớ nhìn hắn tuổi còn nhỏ, tài ăn nói nhưng vô cùng tốt, dụ dỗ Lục Thanh Lam cười ha ha. Lục Thần tìm được cơ hội lại ôm lấy nữ nhi bảo bối, Lục Thanh Lam mặc dù ở trong lòng tức giận vô số lần, chung quy cũng không thể hạ quyết tâm, tùy ý hắn ôm mình.

Lục Thần đắc ý hướng Kỷ thị nháy mắt mấy cái, nụ cười thuần túy và sạch sẽ. Rơi vào trong mắt Lục Thanh Lam, nhớ tới kiếp trước sau khi mẫu thân chết, phụ thân tinh thần sa sút, suy sụp chán chường, trước mặt con cái chưa từng nở nụ cười, nghĩ đến sau khi mẫu thân chết, trong lòng phụ thân cũng không dễ chịu.

Nhớ tới những điều này hốc mắt nàng ửng đỏ, thiếu chút nữa rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thiên vị

Ở ngã ba, gặp cả nhà Đại bá phụ. Lục Hân mang theo thê tử Phùng thị, cùng với con trai thứ hai và con con gái thứ hai đi tới, hai nhà dừng lại hàn huyên chốc lát, sau đó hợp một đội, tiếp tục xuất phát Mục nguyên đường.

Lục Hân mặc một thân trường bào màu xanh cổ tròn, vóc người cao gầy, bộ dạng không tuấn mỹ bằng Lục Thần, nhưng được xem là đáng vẻ đường đường, nụ cười của hắn ôn hòa thân thiết, làm cho người ta như tắm gió xuân. Người Lục gia, trừ mấy người có dụng tâm xấu, còn lại ai cũng đều rất thích hắn.

Kiếp trước Đại bá phụ làm quan tới Hộ bộ Thượng Thư, Đông Các Đại học sĩ, nàng được làm Thục Phi, hai người ở trong gia tộc đều có ảnh hưởng lớn, ở trong cung thường xuyên gặp mặt. Đối Đại bá phụ đa mưu túc trí và ẩn giấu phúc hắc, nàng biết quá tường tận, biết hẳn mới là trụ cột gia tộc này.

Lục Thanh Lam chỉ là một nữ nhân, rất khó chen chân vào chính trị, muốn thay đổi bi kịch diệt tộc, còn phải dựa vào tin tức ở chỗ Lục Hân, cho nên trước kia liền nghĩ muốn ôm kim đùi Đại bá phụ.

Tiểu thân thể ở trong ngực Lục Thần giãy dụa, dang tay nhỏ bé ra hướng Lục Hân gọi một tiếng: “Đại bá phụ, ôm!”

Lục Thần đang cùng Lục Hân nói chuyện hôm nay Kỷ thị vào cung, nghe xong liền sùng sốt, có chút bất đắc dĩ nói: “Bảo Nhi, không thể bướng bỉnh. “Vừa cười vừa nhận lỗi với Lục Hân: “Đại huynh, tiểu hài tử không hiểu chuyện. Người chó nên chấp nhặt với nàng.”

Lục Hân không khỏi cười lên ha ha, đưa tay đem chất nữ tiếp lấy, thú vị nói đệ đệ: “Làm sao, Nhị đệ lo lắng ta đoạt khuê nữ của người hay sao? “Trong lòng có chút kì quái, chất nữ khi nào thì thích hắn như vậy?

Kiếp trước Lục Thanh Lam cùng Đại bá phụ cũng không thân cận, nguyên nhân sâu xa là Lục Hân cùng Lục Thanh Lam cũng không có quan hệ máu mủ gần gũi.

Lại nói tiếp, Trường Hưng Hầu phủ cũng là một đóa hoa tuyệt thế sáng chói kinh thành. Ba vị Lão gia trong phủ mỗi người một mẫu thân.

Nguyên lai Trường Hưng Hầu phủ từ trước tới giờ vẫn không phong con nối dòng, từ thế hệ ông nội Lục Kháng, ba đời con một. Đến đời Lục Kháng, mười bảy tuổi cưới Giang Âm Lạc thị đích nữ làm vợ, cố gắng cấy cấy mười ba năm cũng không có ngụm con nào. Bất hiếu có ba điều, vô hậu* là lớn nhất, mất thấy sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn hai vợ chồng Lão Hầu gia đều gấp đến độ mất.

(*)vô hậu: không có con

Nếu không có người thừa kế, như vậy ngay cả cái tước vị Trường Hưng Hầu này cũng sẽ bị triều đình thu hồi, cơ nghiệp Lão tổ tông gây dựng lên từ núi thây biển máu làm sao có thể bị mất ở trong tay của hắn, Lục Kháng bất đắc dĩ, đành phải suy tính nhận con thừa tự.

Vì vậy mở Từ đường, Lục Hân mới năm tuổi liền được nhận làm con thừa tự của Lục Kháng. Lục Hân thông tuệ lanh lợi, đọc sách giỏi, mọi người đều biết, ban đầu cùng tổ phụ tổ mẫu ở chung rất hòa hợp, nếu Lục Kháng vẫn không có con, hai người phụ tử từ từ hiếu cũng có thể trở thành một đoạn giai thoại.

Nào biết sau khi Lục Hân làm con thừa tự được một năm, sự tình biến đổi. Một ngày Lạc thị thân thể khó chịu, mời thái y bắt mạch, không ngờ lại có thai. Tổ phụ tổ mẫu tất nhiên mừng rỡ, sau đó tổ mẫu hoài thai mười tháng, sinh hạ một người con trai, chính là phụ thân Lục Thần.

Tổ phụ tổ mẫu tuổi đã hơn ba mươi mới có được phụ thân, đương nhiên cưng chiều vô cùng, yêu như trân bảo.

Lúc này, địa vị Lục Hân cũng có chút khó xử. Vốn Trường Hưng Hầu phủ gia nghiệp to lớn, nuôi nhiều thêm một đứa bé, chẳng qua tốn thêm ít cơm mà thôi. Nhưng dựa theo luật pháp đương thời, quyền thừa kế của con thừa tự đứng trước con trai thân sinh. Nói cách khác, tương lai sau khi Lão Hầu gia qua đời, cả Trường Hưng Hầu phủ lớn như thế đều thuộc về Lục Hân, mặc dù Lục Thần là con trai thân sinh của hắn, cũng không có quyền thừa kế Hầu phủ.

Phú quý như vậy, cơ nghiệp tổ tông cực khổ để lại...mặc dù tổ phụ là người rộng lượng, cũng không thể nuốt trôi con tức này.

Từ đó về sau, tổ phụ đối với đại bá phụ nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt. Cũng may tổ mẫu là người thông tình đạt lý, nuôi đại bá dưới gối mấy năm, sớm có tình cảm thâm hậu. Tổ mẫu đối với Đại bá phụ chiều cổ chu toàn, lại nghĩ mọi cách khuyên tổ phụ, Đại bá phụ lúc này mới có thể bình an lớn lên, thành gia lập nghiệp.

Vậy vì vậy Đại bá phụ nhớ tới ơn của tổ mẫu, vẫn luôn rất chiều cố đối với Lục Thần và nhị phòng.

Chẳng qua tiệc vui chóng tàn, tổ mẫu sau khi sinh hạ phụ thân, chỉ mới một năm sau liền sinh hạ một nữ nhi, tổ mẫu dù sao cũng lớn tuổi, thời điểm sinh hạ đại cô mẫu thân thể bị thương, một năm sau liền bỏ một đôi nhi nữ mà đi.

Tổ phụ rất nhanh liền tái giá, cưới đích nữ của Ngạc quốc công phủ làm vợ, chính là kẻ tổ mẫu Trương thị. Trương thị liền tiếp sinh hạ Tam thúc, Nhị cô mẫu, Tam Cô mẫu.

Quan hệ trong Trường Hưng Hầu phủ, cũng có thể coi là tiền bất đoạn* càng ngày càng rối loạn.

(*)tiền bất đoạn: cắt không đứt

Lục Thần không thể làm gì khác hơn là lắc đầu bật cười, nói: “Đứa nhỏ này, ta làm hư nàng rồi...”

Lục Hân thì lại không để ý chút nào. Hắn chỉ cảm thấy tiểu nữ oa trong ngực mềm mại, một đôi to mắt trong suốt giống như ngôi sao sáng nhất trên trời, Lục Hân thấy lạ, tay ôm eo nhỏ nàng không khỏi nắm chặt.

Đang muốn mở miệng trêu chọc tiểu chất nữ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên nói một câu: “Đại bá phụ, Bảo Nhi có cái bí mật muốn ngài!”

Lục Hân hứng thú, “Bảo Nhi muốn cùng Đại bá phụ nói cái gì?”

Tiểu nữ oa cảnh giác nhìn chung quanh, thật cẩn thận lại gần bên tai Lục Hân nói: “Bảo Nhi rất thích Đại bá phụ đâu!”

Lục Hân nghe lời nói trẻ nhỏ như vậy, dù là hân lòng dạ thâm trầm, cũng không khỏi trong lòng ấm áp.. Đã ở bên tai Lục Thanh Lam nói một câu: “Đại bá phụ cũng thích Bảo Nhi đâu!”

Chốc lát đã đến Mục nguyên đường.

Mới tới chính viện, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến giọng nói nữ hài làm nũng, cùng với tiếng cười sang sảng Lão thái thái Trương thị.

Tiểu nha đầu nhanh đi vào thông báo cho Lão thái thái, Lão thái thái gọi vào, mọi người lúc này mới dựa theo thứ tự trường ầu vào chính phòng của Lão thái thái.

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn lên, thấy Trương thị ngồi ở trên giường La Hán, Tam Lão gia Lục Diệp, tam thái thái Triệu thị một trái một phải ngồi trên; đại ý gỗ Lê Hoa. Từ thiếu gia Lục Văn Tuyên, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung hết sức nhu thuận đứng ở phía sau Triệu thị, Từ cô nương Lục Thanh Nhân thì ngồi bên cạnh Lão thái thái, cũng không biết nói cái gì, chọc cho Lão thái thái tiếng cười không ngừng.

Trương thị rất coi trọng quy củ, Lục Hân dẫn đầu, mọi người cùng nhau quỳ xuống dập đầu hành đại lễ với Lão thái thái, lúc này mới đứng dậy. Bên cạnh Lão thái thái cũng không có chỗ ngồi cho đám văn bối, đại phòng nhị phòng sau khi đi vào, tam phòng từ trên ghế đứng lên. Duy chỉ có Từ cô nương Lục Thanh Nhân được Lão thái thái ôm vào trước ngực, không đứng dậy, đương nhiên không ai dám quan tâm nàng.

Ánh mắt Lão thái thái thân nhiên quét qua trên người Lục Hân, nhưng ngay sau đó dừng ở trên người Lục Thần, “Đều miễn lễ đi. “ Thái độ coi như ôn hòa.

Chèn ép đại phòng, mượn sức nhị phòng. Luôn là sách lược đã định của Lão thái thái cùng tam phòng.

Trương thị tính tình vốn kiêu căng, nhi tử của mình đứng sau con thừa tự, tựa như một cây gai trong lòng nàng, đối với Lục Hân trăm chiều không vừa mắt. Có nàng ở bên trong can thiệp, Lục Hân mặc dù tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng đến nay vẫn không được lập làm thế tử Hầu phủ.

Đại mọi người từng người hành lễ, tam phòng lúc này mới tiến lên cùng đại phòng, nhị phòng làm lễ chào hỏi.

Lão thái thái đầu tiên là hỏi Kỳ thị, Kỳ thị kính cẩn trả lời, Lão thái thái nghe tình hình tiến cung cũng chỉ gật đầu, không có nhiều lời.

Lão thái thái quay đầu đối với Lục Thần nói: “Mới vừa mới nghe Lão Tam nói, người ở Đông Sơn thư viện làm văn, được Nam Sơn tiên sinh tán dương là thật? “ Nam Sơn tiên sinh chính là hiệu trưởng Đông Sơn thư viện, ở trong sĩ lâm uy vọng cực cao, có thể được hắn đánh một câu “Rất tốt”, coi như chắc chắn, khoa thi tiếp theo Lục Thần nhất định trúng cử không thể nghi ngờ.

Lục Thần đứng lên nói: “Lão thái thái quá khen, chẳng qua là nhi tử vận khí tốt, không dám kể ra.”

Triệu thị có chút ghen tị nói: “Xem ra Hầu phủ chúng ta không lâu nữa sẽ có một vị Cử nhân Lão gia đây. “Nói xong không khỏi hung ác trừng mắt trừng phụ Lục Diệp một cái.

Lục Thần cũng coi nhưng là lãng tử quay đầu, Lục Diệp lại người không thể thành tài trong khoản đọc sách, Lão thái thái đốc thúc vô cùng nghiêm khắc, nhưng hắn hoàn toàn đọc sách không vào, tham dự mấy kỳ thi liên tiếp, đến bây giờ còn không đỗ được tú tài, ngay cả Lão thái thái, và người trong nhà cũng đều hiểu được hắn là khó có thể theo con đường khoa cử này.

Lục Thần đối với Triệu thị thường xuyên thù địch, thọc gậy bánh xe không có hảo cảm chút nào, liền thân nhiên đáp một câu” Tam thẩm thẩm nói đùa.” Cũng không nói thêm câu gì.

Ánh mắt Triệu thị lại quay sang Kỷ thị, thấy ánh mắt nàng ôn nhu nhìn Lục Thần, trong mắt tràn đầy sùng bái. Ghen tuông trong mắt Triệu thị cơ hồ muốn tràn ra hốc mắt. Nàng xuất thân Bình Lương Hầu phủ, từ nhỏ rất hiếu thắng, đại phòng từ trước đến giờ đều cụp đuôi làm người, sức lực gan đua liền hướng toàn bộ về phía Nhị tẩu Kỷ thị.

So sánh dung mạo, nàng tự cảm thấy dung mạo xuất chúng, Kỷ thị lại cứ hơn nàng một cái đầu, so về con cái, Kỷ thị vào cửa liền mang thai tuy nói đầu sinh nữ nhi, nhưng không bao lâu liền lại sinh hạ đích trưởng tử, nàng lại gầy vò bảy tám năm cũng chỉ sinh toàn nữ nhi; so sánh trượng phu, Lục Thần ôn nhu quan tâm chăm sóc, không phải cùng Kỷ thị tương kính như tân, hơn nữa giữ mình trong sạch, đừng nói di nương, ngay cả cái thông phòng cũng không có. Trượng phu nàng thì sao, nhìn nghiêm túc như vậy, hần vẫn không ba thì năm ngày lên đi ra ngoài thò thòm! Hiện giờ mắt thấy Lục Thần trúng cử, Lão Hầu gia liền có thể kiếm cho hần một chức quan, nhưng trượng phu của mình vẫn là cái vô dụng.

Dựa vào đâu mà chuyện tốt nào cũng đều nàng chiếm hết? Triệu thị thiếu chút nữa đem khăn trong tay vò hồng mắt.

Trong lòng Lão thái thái cũng không thoải mái, chẳng qua trên mặt vẫn là không biểu hiện gì: “Mấy năm nay Lão Nhị xác thực tiến bộ. Rất tốt rất tốt! “ đối với vài cái Tôn tử dạy dỗ: “Đại Tề ta từ trước tới nay trọng văn khinh võ, các người nhớ kỹ, nếu như ý vào tổ tông, làm nhà giàu thì dễ, nhưng nếu muốn nhập các bái tượng, vị cực nhân thần* liền chỉ có đọc sách khoa cử mới là chính đạo. Không cần phải bắt chước những kẻ tầm mắt hạn hẹp, nghĩ là sinh ở gia đình Công khanh liền mọi sự không lo! Sau này, các người phải hướng Nhị thúc các người lãnh giáo!”

(*) chỉ vào triều làm quan

Mấy cái Tôn nhi đều gật đầu thụ giáo.

Lục Thanh Lam lại âm thầm bĩu môi, cha nàng Lục Thần chẳng qua một cái tú tài, được Nam Sơn tiên sinh khích lệ mấy câu, Cử nhân có thể trúng hay không còn chưa biết được, mà trước mắt có sẵn một vị đã đỗ Nhị bảng Tiến sĩ, hần một chữ cũng chưa nói đâu. Lục Hần mười bốn tuổi trúng tú tài, mười bảy tuổi đậu Cử nhân, chưa kịp nhọc quán* lại kim bảng đề danh*, trúng nhị giáp đứng thứ hai, được đề bạt làm cát sĩ, chính là đại tài tử số một kinh sư. Nếu bàn về năng lực đọc sách, phụ thân thúc ngra cũng không kịp nổi người ta.

(*) nhọc quán: con trai hai mươi tuổi

(*) kim bảng đề danh: tên đề bảng vàng; có tên trên bảng vàng

Lão thái Thái nghĩ thầm muốn đem tước vị đoạt lại cho tam phòng, lúc này mới chen ép đại phòng khắp nơi, khiến người ta khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Yếu điểm

Lại nói thêm vài câu, Lão thái thái mới nhớ tới bệnh tình của Lục Thanh Lam, hỏi: "Bệnh tình của Lục nha đầu thế nào rồi, đã khỏi rồi sao? Trời lạnh, nếu thân thể không tốt, không đến cũng được. Ta đây lại còn thiếu một cái thành an của nàng hay sao?"

Trong lòng Kỷ thị hết sức bất mãn, ngày đó Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là bởi vì Trương thị không trông chừng cẩn thận, nhưng ngay cả một câu hỏi thăm cũng chỉ cho có lệ như vậy.

Bất mãn thì bất mãn, vẫn là đứng dậy nói: "Hồi Lão thái thái, Bảo Nhi đã lành bệnh rồi. Muốn tới thành an Lão thái thái đâu."

Lão thái thái nghe được lời này, trên mặt rốt cục hiện ra một chút hòa ái, nói với Kỷ thị: "Lục nha đầu là một đứa trẻ hiếu thuận, cũng nhờ người làm mẹ dạy tốt!" Rồi hướng Lục Thanh Lam vẫy tay: "Lục nha đầu người tới đây, đến bên này, để cho tổ mẫu nhìn một cái!"

Trong đầu Lục Thanh Lam đang suy nghĩ chuyện vào cung lúc ban ngày, thuận miệng đáp: "Ta không đi!"

Âm thanh thanh thúy, rất có khí phách!

Đây coi như là chọc tổ ong vò vẽ rồi.

Lão thái thái mặt lập tức trầm xuống. Nhất thời trong phòng yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Lục Thanh Lam.

Kỷ thị sợ hết hồn, Lão thái thái là một người hay kiểm chuyện với người khác, thứ nữ làm mất mặt của nàng như vậy, nàng há có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhi? Trong khoảnh khắc trên chóp mũi xuất hiện một giọt mồ hôi! Lão thái thái, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng do con dâu quản giáo không nghiêm..."

Mau chóng ôm sai lầm trên đầu của mình.

Lục Thanh Lam lúc này mới phản ứng lại biết chính mình đã gây họa. Kiếp trước trong hoàng cung nàng có thể sống tùy tiện không ai quản, trùng sinh rồi cũng không muốn mình lại chịu ủy khuất, vậy mới không có gì nuối tiếc, lập tức lớn tiếng nói: "Không phải do mẫu thân, là ta đứng mỗi, đau chân, đi không được!"

Một đứa trẻ năm tuổi, đạo lý thế gian cái hiểu cái không, người có thể bắt nàng như thế nào đây? Lão thái thái dù muôn vàn tức giận, cũng không có thể trút giận lên đầu một đứa bé, chỉ đành phải cố nén lửa giận nói: "Bệnh của người đã khỏi chưa?"

Lục Thanh Lam cau cái mũi nhỏ: "Nơi này của Tổ mẫu, ngay cả cái ghế cũng không có, Bảo Nhi đứng lâu, đương nhiên mỗi chân." Những lời này vừa nói ra, toàn bộ bọn tiểu bối cũng không thể tự chủ xê dịch chân.

Có ai không đau chân chứ?

Lại thấy Ngũ cô nương tam phòng Lục Thanh Dung tiến lên một bước, nói: "Lục muội muội nói vậy không đúng rồi. Tổ mẫu không để cho chúng ta ngồi, thực ra là vì tốt cho chúng ta. Cái gọi là không có quy củ, hiểu đạo là nặng nhất, thử nghĩ ở trước mặt Lão thái thái và các lão gia, các thái thái, chúng ta làm sao có thể ngồi được chứ?"

Nghe lời này Lão thái thái liên tục gật đầu, nói với Tam thái thái: "Tiểu Ngũ là một đứa bé hiểu chuyện, tốt tốt!"

Ngũ cô nương chính là thứ nữ tam phòng, khó khăn kiếm ăn dưới tay Triệu thị, được Lão thái thái khích lệ như vậy, kích động đến đỏ mặt.

Vậy mà câu đầu tiên của Lục Thanh Lam đã khiến cho mọi người ngậm miệng. "Vậy tại sao Tứ tỷ tỷ có thể ngồi, chúng ta lại phải đứng?"

Lão thái thái luôn luôn như thế, đối với đại phòng cực kỳ nghiêm khắc, đối với nhị phòng tốt hơn một chút, đối với tam phòng lại vô cùng nuông chiều. Ngoài mặt thì hết lần này sang lần khác còn muốn làm bộ mình là một người công bằng.

Lục Thanh Lam lại càng muốn vạch trần nàng. Tại sao Tứ cô nương có thể ngồi ở bên cạnh Lão thái thái, mà các tôn tử tôn nữ khác lại phải cung kính khoanh tay đứng ở đằng kia?

Tại sao? Dĩ nhiên là do Tứ cô nương là con gái ruột thịt của Tam thái thái, là tôn nữ ruột thịt của Lão thái thái. Nhưng những chuyện như vậy lại không thể nói thẳng ra cho mọi người.

Lão thái thái và Tam thái thái liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hăm hực tức giận, nhưng cũng không thể lại tức giận với đứa con nít.

Tam thái thái tức giận, gầm lên với Tứ cô nương Lục Thanh Nhân: "Còn ngồi ngu ngốc đó làm gì, không đứng lên cho ta!"

"Mẫu thân", Tứ cô nương ừ ừ đứng lên, "Ta không muốn đứng..." Đứa bé còn nhỏ, từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều, ai đứng mà ở chỗ Lão thái thái nữa canh giờ cũng đều chịu không được.

Trong mắt Lão thái thái chột lóe lên lửa giận, phân phó đại nha hoàn Trần Châu đứng Hầu một bên: "Còn ngây người đó làm gì, không mau đem ghế tới cho các lão gia, thái thái và các ca tỷ nhĩ?"

Lão thái thái bây giờ đúng là khổ không thể nói. Trong lòng lại muốn chửi Kỷ thị, sao nàng dám ngấm ngầm bày cho Lục Thanh Lam nói những lời kia, nhưng Kỷ thị cũng không phải là thần tiên, có thể nào đoán được Tứ cô nương vừa đứng lúc ngồi ở bên cạnh nàng? Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể đổ lỗi là do con nít nên nói lời thật không kiêng dè.

Chẳng qua là lời này nếu là truyền ra ngoài, nàng không tránh khỏi mang tiếng khất khe với tôn tử tôn nữ, mà các tôn tử tôn nữ này lại không có quan hệ máu mủ với nàng, như vậy lại càng thêm khó nghe.

Một cục tức nghẹn ở ngực Lão thái thái không không phát ra được, chỉ cảm thấy hết sức khó chịu, nhất thời nhìn ai cũng không vừa mắt. Nhóm tôn nhi được lợi vô cùng vui vẻ. Lục Thanh Lam giống như không biết là mình đắc tội với Lão thái thái, ngồi một mình trên ghế cao, người còn không có chạm đến lưng ghế, đem quả táo trong tay cắn vang lên gạc....

Thật là hồn nhiên ngây thơ.

Nhóm ca ca tỷ tỷ cũng cảm thấy Lục muội muội hôm nay phá lệ đáng yêu, chỉ có Lục Thanh Nhân hung ác trừng mắt với nàng. Lục Thanh Lam chỉ làm như không nhìn thấy.

Hai người đòi trước chính là oan gia đối đầu. Lục Thanh Nhân thích đích ấu tử Nam An Hầu phủ, mỹ nam tử đại danh鼎鼎 kinh sư Lý Ngọc, không biết sao Lý Ngọc hết lần này tới lần khác lại chọn trúng không phải là nàng Lục Thanh Nhân, mà là Lục Thanh Lam nhị phòng, đối với nàng tình sâu đậm, dứt không ra.

Vì cái này, Lục Thanh Nhân hận không thể giết chết đường muội không cùng chi này.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân ý vào mình là đích nữ duy nhất của tam phòng, lại có Lão thái thái cùng Tam thái thái làm chỗ dựa, trở thành tình tình duy ngã độc tôn*, tính cách ngang ngược bá đạo, cấu kinh dễ giận, chẳng những động một chút là khi dễ Ngũ cô nương cùng phòng, tiểu đường muội không có mẫu thân Lục Thanh Lam cũng không thiếu được chịu nàng ức hiếp.

(*)Chê kẻ tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

Lục Thanh Lam vốn là người can trường, có lý nào lại không phản kháng, cho nên rõ ràng không thích Lý Ngọc, lại cứ muốn dây dưa với hắn, để cho Lục Thanh Nhân đau khổ.

Ân oán trong này rối rắm, cũng không phải là một hai câu có thể nói rõ ràng.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân cũng chỉ bắt nạt nạng ở đây, lần này nạng trùng sinh một đời, hơn mấy chục năm kinh nghiệm, còn có thể đoán được tương lai, đương nhiên càng sẽ không đem Lục Thanh Nhân để ở trong lòng.

Trong phòng cuối cùng cũng hồi phục một ít náo nhiệt, cũng chỉ là Tam thái thái cùng Lão thái thái nói đùa, Đại thái thái vào căn phòng này giống như là biến thành người trong suốt, trừ phi Lão thái thái hỏi nạng, nếu không một câu cũng không chịu nhiều lời. Kỳ thị cũng là mắt xem mũi mũi nhìn miệng, có thể không nói lời nào cũng sẽ không nói.

Lại nói mấy câu, Lão thái thái nói: "Không còn sớm, ta cũng mệt mỏi, tất cả các người giải tán đi." Mọi người lúc này mới như được đại xá, đứng dậy bái biệt Lão thái thái, ra khỏi Mục Nguyên đường, đều tự trở về phòng.

Tam phòng trở lại Hằng Phong uyển, Dương ma ma vào nội thất xin chỉ thị: "Lão gia, thái thái, có thể bày cơm chưa ạ?"

Ở chính viện hơi lâu, Lục Diệp cũng đã cảm thấy hơi đói bụng, liền gật đầu. Tam thái thái cũng không biết ăn phải thuốc súng ở đâu, cả giận nói: "Còn ăn cái gì, các người lui xuống trước đi!"

Dương ma ma vội vàng mang theo nha hoàn lui ra ngoài.

Lục Diệp có chút không vui nói: "Ai trêu chọc gì người chứ? Đang êm đẹp tức giận cái gì?"

Tam thái thái nói: "Đại phòng cùng nhị phòng thông đồng, kết hợp khi dễ tam phòng chúng ta, người còn có tâm tư ăn cơm!"

Lục Diệp nói: "Lời này của người ở đâu ra?"

"Hôm nay người còn không thấy rõ ràng sao? "Triệu thị nói, "Nhân tử nhi nhà chúng ta chẳng qua chỉ là ngồi bên cạnh Lão thái thái, Nhị tẩu liền xúi giục Lục nha đầu nói lời như vậy, lăng nhục Nhân tử nhi nhà chúng ta, hiện giờ phụ thân đang sống, còn như thế. Ngày sau nếu là phụ thân đi rồi, đại ca kế thừa tước vị Hầu phủ, nơi nào còn chỗ đứng cho tam phòng chúng ta?" Vừa nói vừa cầm khăn lau lệ.

Lục Diệp không khỏi nhức đầu, "Đang êm đẹp tại sao lại khóc! Hôm nay chuyện Lục nha đầu, chưa chắc là Nhị tẩu dạy nạng, ta trông cũng cũng chỉ là đồng ngôn vô ký thôi.. " Hắn vốn là người không om chí lớn, không biết làm sao mẩu thân cùng thê tử lại cứ ngược lại, hắn lại là tai mềm, ép hắn chỉ có thể kiên trì tiến tới.

Tam thái thái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Người là cái đồ người tốt vô dụng! Lão đại vốn cũng không phải là con trai thân sinh cha chồng, cha chồng đến nay không chịu lập thế tử, nhìn ý tứ của ông, tước vị Trường Hưng Hầu này, là tuyệt sẽ không cam lòng cho đại phòng. Vậy tương lai.. " Nói tới đây, ánh mắt Tam thái thái cũng sáng lên.

Đúng là muốn để cho Tam lão gia đi tranh giành tước vị Hầu phủ.

"Cho dù như thế, phía trên không phải là còn có nhị ca đó sao? " Tam lão gia chỉ phía trên, không cho là đúng nói.

"Người thử cũng không thử một chút, làm sao lại biết mình không được! " Tam thái thái quả thực hận vô cùng, "Người đừng quên, nhị phòng bên kia, mẫu thân chết sớm, cừu gia lại không có thế lực. Mà người tính ra, vẫn là cháu họ Hoàng hậu nương nương mà! Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh, có nạng ủng hộ, chúng ta chưa chắc đã ít phần thắng hơn so với nhị phòng!"

Thấy Tam lão gia vẫn là bộ dạng nghe không vào, Tam thái thái liền dùng khăn che mắt, "Ồ ô ô" Khóc lên, "Ta cũng là đích nữ Hầu phủ, người chẳng qua cũng chỉ là đích áu tử do kẻ thất sinh, ban đầu ta gả cho người làm là vì cái gì? Không phải là trông cậy vào tương lai người có tiền đồ, có thể tranh cho ta phượng quan hà bá*, nhưng người lại không chịu tranh giành... Đáng thương ta qua nhiều năm như vậy, vì người sinh con dưỡng cái, vì người lo liệu việc nhà, mạng ta làm sao khổ như vậy a..."

(*) Phượng quan: mũ phượng (mũ có hình chim phượng của hoàng hậu và các phi tần thời xưa)

Hà bá: khăn quàng vai (một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa)

Tam lão gia bị nạng khóc đến phiên: "Được rồi được rồi, người đừng khóc nữa! Ta phấn đấu là được, phấn đấu là được!"

Tam thái thái nhớ tới chuyện hôm nay, lại càng tức không có chỗ đánh, "Phấn đấu phấn đấu! Người và nhị ca cùng vào Đông Sơn thư viện. Nhị ca chẳng những sớm thi đỗ tú tài, hôm nay còn được tiên sinh khích lệ, nhưng người xem người, mỗi ngày chỉ biết cùng đám công tử bột kia đi gà đầu chó, chui xóm cô đầu*, như vậy nữa, tam phòng chúng ta còn có hi vọng cái gì?"

(*) Làng chơi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tiến cung lần hai

Lục Diệp bị Triệu thị cho một châu chửi mắng, hấn hèn yếu quen, cũng không dám phản bác, chỉ ngập ngừng nói: "Ta vốn là không phải là người có khiếu đọc sách..."

Triệu thị lại nghĩ tới mình đến nay vẫn không sinh được trưởng tử, thành thân bảy tám năm, chỉ sinh được duy nhất đích nữ Thanh Nhân, trong lòng càng giống như là trên chảo dầu, nhìn thấy Tam lão gia càng cảm thấy thêm phiền lòng, "Còn ngốc lẳng ở chỗ này làm gì, còn không mau đi học đi, năm nay nếu còn không đậu tú tài, mấy cái thông phòng đi nương trong viện, người đừng mơ tưởng bước vào một bước!"

Tam lão gia nghĩ thầm, cơm còn chưa ăn lấy đâu sức mà đi học. Chỉ là thấy thế tử sắc mặt khó coi, cũng không dám nhiều lời, vâng dạ rồi đi.

Tam thái thái chỉ cảm thấy một cục tức nghẹn ở ngực. Thiếp thân ma ma Hồ ma ma vội vàng đi vào, rót một chén trà nóng đưa cho Tam thái thái nói: "Lão gia không hiểu chuyện, thái thái từ từ bàn bạc với hấn cũng được, không đáng vì cái này mà tức giận, làm tổn thương thân mình, cũng không đáng."

Tam thái thái khóc nói: "Ma ma người nói xem, ta đây rốt cuộc là gây ra nghiệp gì a, từng cái từng cái, không có một chuyện nào làm ta hài lòng." Ở trước mặt Tam lão gia, chẳng qua là giả bộ một chút, nhưng bây giờ là khóc thật.

Hồ ma ma liên tục khuyên, nàng tất nhiên hiểu được tâm tư của Tam thái thái, nàng cũng là cùng Tam thái thái đều là từ một nơi đi ra đâu.

Tam thái thái xuất từ Bình Lương Hầu phủ, vốn là đích trưởng nữ. Bình Lương Hầu phủ cũng là nhà hiển hách, nhà mẹ đẻ có thế lực, cũng cực kỳ cường thế, vốn một đích nữ từ do kế thất sinh ra của Trường Hưng Hầu phủ cũng không xứng với Tam thái thái, nhưng cộc nhân duyên này là do Trương thị mất dây này dạn mời Tiền Hoàng hậu ra mặt gả.

Trương thị cùng Tiền Hoàng hậu có chút quan hệ thân thích, Tiền Hoàng hậu còn phải gọi nàng một tiếng biểu di, đây cũng là điều khiến Lão thái thái có thể ở Trường Hưng Hầu phủ kiêu ngạo ngang ngược như thế.

Hồ ma ma cẩn thận khuyên nhủ: "Tam lão gia dù không làm được việc có Lão Hầu gia cùng vài vị Lão gia giúp đỡ, tương lai cho dù muốn ở riêng, cũng không thiếu miếng ăn." Lão Hầu gia trong miệng nàng, là Bình Lương Hầu Triệu Bình, Triệu Bình và trưởng tử của hấn, đều đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, chính là thủ hạ đắc lực của Nhị hoàng tử.

Tam thái thái lau khô nước mắt nói: "Không thể chuyện gì cũng đều dựa vào phụ thân và các ca ca, chúng ta cũng phải tự mình tính toán mới được. Dừng một chút, lại nói: "Ta xem như rõ ràng, đối thủ lớn nhất của Tam lão gia, không phải là đại phòng, mà là nhị phòng. Nhị phòng bên kia, không thể để cho bọn họ quá mức thuận buồm xuôi gió."

Hồ ma ma nói: "Ý Thái thái là?"

Triệu thị suy nghĩ một chút nói: "Hôm trước người không phải từng nói với ta, cái người mà phụ thân bị giết, các huynh trưởng đều bị lưu đầy- Triệu Huệ Lan từng tới tìm ta sao?"

Hồ ma ma gật đầu.

Triệu Huệ Lan Đây cũng là con gái quan lại, cùng Bình Lương Hầu phủ có chút giao tình. Chỉ bởi vì cha đắc tội với chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đầy, Triệu Huệ Lan cùng đường, lúc này mới đến nơi này cầu xin Tam thái thái, Tam thái thái đương nhiên không muốn bởi vì nàng mà đắc tội Hạ Tùng, từ đầu đến giờ cũng chưa từng gặp nàng, chỉ kêu Hồ ma ma đưa cho nàng hai mươi lượng bạc rồi đuổi đi.

Tam thái thái nói: "Triệu Huệ Lan kia năm này vừa mới mười lăm, chưa lập gia đình, bộ dạng cũng rất có tư sắc... Phụ thân nàng đã chết, các ca ca lại bị lưu đầy, cũng không có nơi để đi. Nhị bá bên kia, chỉ có một mình Nhị tẩu, trong phòng cũng thật quạnh quẽ. Người nói nếu là chúng ta tìm biện pháp, đem nàng cho Nhị bá làm lương thiếp, hồng tỳ thêm hương, Huệ Lan như vậy coi như cũng có một quy túc tốt, chẳng phải là đẹp cả đôi bên?"

Hồ ma ma lấp bắp kinh hãi, một chiêu họa thủy đông dẫn*, nếu như Lục Thần cưới Triệu Huệ Lan làm thiếp, Hạ Tùng có thù tất báo, có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hấn. Nhị lão gia đắc tội Đại thái giám trong cung, vậy đương nhiên lão gia tất nhiên cũng không vừa lòng. Máu chốt nhất, là cấm một cây gai ở giữa Nhị lão gia và Nhị thái thái, có thể chia rẽ tình cảm giữa phu thê bọn họ...

(*) Kế họa thủy+ dương đông kích tây

Cái này mới là cái Tam thái thái muốn nhìn thấy nhất!

Bên này Lục Thanh Lam ở trong nhà nghỉ ngơi không được mấy ngày, trong cung lại truyền đến ý chỉ, nói là chỉ đích danh muốn Lục Thanh Lam làm thư đồng cho Tam công chúa.

Cả nhà nghe xong ý chỉ đều tròn tròn mắt. Tam công chúa ở trong hậu cung nổi tiếng kiêu căng hống hách ai không biết, ngày đó Kỳ thị chính là nghe Tiêu kỳ nói đến.

Sau này đưa Lục Thanh Lam vào cung, không biết phải chịu bao nhiêu tra tấn và ủy khuất đây, "Cái này làm sao đây, làm sao đây! " Kỳ thị gấp đến độ rơi nước mắt.

Không biết làm sao ý chỉ đã truyền xuống rồi, sửa đổi là tuyệt đối không được.

Ngày hôm sau chỉ đành phải ăn mặc tí mĩ, đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn. Kỳ thị vốn cho rằng có thể cùng nữ nhi vào cung, không nghĩ tới bị một thái giám khách khí ngăn cản ở Đông Hoa môn.

Lục Thanh Lam biết Kỳ thị lo lắng cái gì, ở trên mặt Kỳ thị hôn một cái, ngọt ngào mềm mại nói: "Mẫu thân đừng lo lắng, Bảo Nhi biết bảo vệ chính mình. " Tiêu Nguyên San, nàng cảm giác mình vẫn có biện pháp ứng phó nàng ấy đấy.

Kỳ thị thấy nữ nhi hiểu chuyện như vậy, nước mắt lập tức làm mờ hồ hai mắt.

Thái giám kia mang tới một cái kiện nhỏ, đem Lục Thanh Lam mang đến Trường Hi cung của Tổng Quý tần. Tính tình Tam công chúa khó chiều, nhưng lại là có chỗ tốt, nàng là một dễ quên, vài ngày sau sẽ đem chuyện hai người ấu ả ngày đó quên mất. Tự mình đến cửa Trường Hi cung nghênh đón Lục Thanh Lam.

Đừng nhìn nàng là cảnh vàng lá ngọc, trong hậu cung lớn như thế này nhưng ngay cả bạn chơi cùng cũng không có, cho nên hôm đó thời điểm Cừu hoàng huynh tìm đến nói đề Lục Thanh Lam làm thư đồng cho nàng, nàng mặc dù chán ghét Lục Thanh Lam, nhưng vẫn liền đáp ứng.

Lục Thanh Lam đang muốn hành lễ với nàng, nàng lại kéo tay áo Lục Thanh Lam, hấp tấp nói: "Mau mau, Bồn cung cũng chờ người cả buổi rồi, người nhanh chút vào chơi cùng Bồn cung. " Lôi kéo Lục Thanh Lam tiến vào đại điện.

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, nha đầu này vẫn là cái người nóng vội.

Nói là thư đồng, thật ra thì chính là người chơi đùa cùng thôi, hai tiểu cô nương trong cung điện chơi trò tích mộc*. Qua đại khái nửa canh giờ, cũng không thấy Tổng Quý tần ra mặt, một cái cung điện lớn như thế chỉ có hai ba cái cung nữ theo tùy tùng, Lục Thanh Lam cảm thấy có chút kỳ quái.

(*) trò xếp gỗ

Ánh mắt nàng quan sát khắp nơi, thấy hai bên đại điện bày biện một dãy bình phong cực lớn, trong lòng không khỏi run sợ, chẳng lẽ đằng sau bình phong này còn che giấu người sao?

Phía sau bình phong đích thật là che giấu người.

Đại tể sư, Trình Phi và Tiêu Thiếu Giác thấy ánh mắt nàng đảo qua, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, không khỏi quá mức thông minh đi.

Kết quả Lục Thanh Lam không đề ý liền làm đổ chông gỗ của Tam công chúa. Tam công chúa nhất thời giận dữ: "Người làm cái gì vậy sao lại làm đổ tích mộc của ta? "

Lục Thanh Lam hoảng sợ, cho là nàng muốn đánh nhau với mình, không nghĩ tới Tam công chúa phát tiết mấy câu, nhớ tới uy hiếp của Cừu hoàng huynh, nếu là nàng lại dám động thủ đánh Lục Thanh Lam một cái, Cừu hoàng huynh sẽ đem nàng làm thành điều thả lên trời, nàng từ nhỏ rất sợ độ cao, thật sự là nghĩ một chút liền sồn hết cả gai ốc, cho nên nàng giống như quả bóng da ỉu xiu xuống: "Quên đi, ta không đánh nhau với người. "

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nàng lại có thể không chế mình không nổi giận, ngay cả thời điểm nàng mười lăm mười sáu tuổi cũng không làm được, huống chi là hiện tại? Nhất định là có người ở sau lưng đã dạy nàng. Trong lúc nhất thời trong lòng Lục Thanh Lam dâng lên vô số nghi vấn.

Lục Thanh Lam dứt khoát đem tích mộc ném hết, nói: "Chơi ở đây không thú vị, chúng ta đi bên ngoài chơi. Nàng cũng không muốn bị người phía sau bình phong giám thị.

Tam công chúa cũng là người không chịu ngồi yên, nghe lời này cũng đem tích mộc ném. Nói: "Được, chúng ta đi ra ngoài! "

Hai tiểu cô nương chạy đi ra ngoài, ba người phía sau bình phong mới đi ra.

Trình Phi nhíu mày nói: "Đại tể sư, người xem nàng có phải là... "

Đại tể sư vừa bấm ngón tay tính một cái, cuối cùng nhẹ gật đầu: "Mệnh cách của nàng cùng Cừu điện hạ có chín phần trùng hợp, ta nghĩ nàng là người chúng ta muốn tìm "

Trên mặt Trình Phi lộ ra thần sắc kinh hãi vô cùng. "Làm sao có thể, nàng rõ ràng không phải là người Hạ tộc!" Trong khoảng thời gian này bọn họ đã sớm phái Bí Doanh xâm nhập điều tra khắp nơi Trường Hưng Hầu phủ kết quả đương nhiên là tất cả bà con thân thích của Lục Thanh Lam đều không liên quan một chút nào đến Hạ tộc.

Đại tể sư nói: "Chuyện này đúng là khó để giải thích, bất quá Nguyệt Thần một khi đã an bài như vậy nghĩ đến nghĩ đến tất có đạo lý của ngài." Hần liếc

mắt nhìn Tiêu Thiểu Giác một cái: "Việc cấp bách trước mắt là cần phải che giấu bí mật này, không thể để cho người khác biết tiểu nữ oa này là mệnh môn Cửu điện hạ, hơn nữa tìm cách bảo vệ năng bình an lớn lên."

Tiêu Thiểu Giác gạt đầu, chợt thấy cái ót đau xót.

Lúc này đang ở vùng phụ cận Trường Hi cung, trong hoa viên chơi đùa Lục Thanh Lam đang ôm đầu, muốn khóc. Thì ra là Tam công chúa và Lục Thanh Lam từ Trường Hi cung ra ngoài, Lục Thanh Lam hỏi Tam công chúa có chỗ nào chơi thú vị, Tam công chúa liền mang nàng đến hoa viên. Trong hoa viên này có một cánh rừng, bên trong nuôi không ít chim tước, lúc này tuy là mùa đông không có hoa gì, nhưng tiểu hài tử chơi cái gì cũng đều hằng hái, hai người đang chơi trò đuổi nhau quanh mấy cây trụi lá đến bắt diệp nhạc hồ*.

(*) Xuất xứ từ Luận ngữ: “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệp nhạc hồ?” (có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải là vui lắm sao?)

Bất diệp nhạc hồ (不亦乐乎): diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất | quá mức; cực độ; phi thường... Ý chỉ làm việc gì đó vui đến quên cả trời đất (Chẳng phải vui lắm sao?)

Tính khí Tam công chúa khó chiều nhưng lại là người không mang thù, rất nhanh liền quên hết chuyện không vui vừa rồi. Tiếng cười như chuông bạc truyền đi thật xa.

Đúng lúc này Lục Thanh Lam bỗng nhiên "Ồi chào" một tiếng, cuống quýt lấy tay bưng kín đầu của mình, chỉ thấy một viên đạn kim loại rơi dưới chân, đang xoay tít.

Tam công chúa chạy tới, kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy? " Nghi ngờ khom lưng nhặt lên viên đạn kim loại trên mặt đất. Đang kỳ quái, cách đó không xa lại bay tới một viên đạn, đánh vào cánh tay của nàng, Tam công chúa cũng "Ai ôi!!!" Một tiếng, giật dử quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó vài chục bước một thiếu niên người mặc áo vàng tay áo đỏ, mang theo vài tiểu thái giám đứng ở đó, trong tay cầm một cái ná, đang hướng về phía các nàng cười. Thiếu niên này thoát nhìn so với Tiêu Thiểu Giác lớn hơn một chút, bộ dáng đáng hoàng, chính là về mặt cả lợ phát phờ quần là áo lượt, làm cho người ta nhìn cảm thấy không thích nổi.

Tam công chúa quát to một tiếng: "Bát hoàng huynh, sao huynh lại tùy tiện đánh người! " Lục Thanh Lam là thư đồng của nàng, nàng tuyệt không cho phép người khác khi dễ Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chỗ dựa

Lục Thanh Lam cũng nhận ra thiếu niên này chính là con trai thứ tám của Gia Hòa đế, Tiêu Thiểu Mân. Tiêu Thiểu Mân là nhi tử thứ hai của Tiền Hoàng hậu, bảo đệ của Nhị hoàng tử Tiêu Thiểu Cảnh, bởi vì có hoàng hậu và nhị ca làm chỗ dựa cho hắn, từ nhỏ vẫn dốt võ nát, trong cung hoành hành ngang ngược, làm mưa làm gió, chân chính là kẻ bị người quý chán ghét*.

(*)人憎鬼厌 nhân tăng quỷ yếm

Kiếp trước Nhị hoàng tử đoạt đích thất bại, vốn là bị Tiêu Thiểu Huyền giam lỏng, sau lại bị bí mật xử tử. Vị Bát hoàng tử này bởi vì không học vấn không nghề nghiệp không được ưa thích bị Tiêu Thiểu Huyền giữ lại, được phong chức vị Quận Vương vô thưởng vô phạt, trợ giúp Tiêu Thiểu Huyền trang điểm bề ngoài. Vị này tính tình thô lỗ, ngang tàng bạo ngược lại còn ngu ngốc gây ra không ít chuyện tiếu lâm trong kinh thành. Mọi người đều gọi hắn là hoàng đường vương gia. Tiêu Thiểu Mân ha ha cười: "Bốn cung vui, ngươi quản được sao?" Nói xong lại một viên đạn bay tới, viên đạn của hắn đều là dùng vàng hỗn hợp với đồng thau chế thành, đánh trúng người vô cùng đau. Bả vai Tam công chúa bị đánh một cái, đau đến kêu oa oa.

Hét lớn: "Bát hoàng huynh, ngươi là người xấu! Người xấu! "

Tiêu Thiểu Mân thấy nàng khóc náo ngược lại càng thêm cao hứng, kéo cây ná vừa lui vừa đánh, "Suru suru suru" Liên tiếp bắn trúng hai người, Tam công chúa khóc lớn. Tiêu Thiểu Mân hết sức sung sướng, vừa nói: "Lần này không có tên khốn kiếp lão Cửu kia giúp ngươi, ngươi khóc cũng vô ích. "

Lục Thanh Lam cũng bị đánh trúng vài chỗ, đau đến lợi hại, nhưng không khóc. Thấy Tam công chúa muốn xông lên cùng Tiêu Thiểu Mân liều mạng, nàng đánh giá tình thế, thấy đi theo bên người Tiêu Thiểu Mân có mười mấy thái giám, biết cho dù các nàng có thể gần người hắn, cũng nhất định sẽ chịu thiệt.

Cho nên nàng giữ chặt Tam công chúa nói: "Đừng để ý tới những người xấu kia, chúng ta đi! Lôi kéo Tam công chúa muốn rời khỏi.

Tiêu Thiểu Mân đang chơi cao hứng, làm sao cho các nàng rời đi dễ dàng như vậy. "Còn muốn chạy, cũng không dễ như vậy!" Hắn vừa hô thái giám tiến lên ngăn cản hai tiểu cô nương, vừa đem viên đạn bắn về phía Lục Thanh Lam, muốn Lục Thanh khóc lên.

Lục Thanh Lam dù sao tuổi còn nhỏ thân thể còn yếu, rõ ràng trông thấy viên đạn bay tới, nhưng tốc độ phản ứng không theo kịp suy nghĩ, trốn không

được.

"Tiểu cô nương, người khóc đi, khóc một tiếng bốn điện hạ sẽ bỏ qua cho người. "

Lại bị đánh trúng hai cái, thật sự là toàn tâm đau nhức. Chỉ có điều nàng dù sao không là tiểu hài tử, nàng lại là người tính tình quật cường, Tiểu Thiếu Mân càng là muốn làm cho nàng khóc, nàng càng cố tình không khóc.

Mắt thấy lại một viên đạn bay tới, đột nhiên có một bóng người lao đến, rút chủy thủ bên hông ra âm thanh leng keng vang lên. Viên đạn bị đánh rớt trên mặt đất.

Nên biết viên đạn kia đang bay trên không với tốc độ cực nhanh, có nhãn lực và tốc độ phản ứng như này, có thể đem viên đạn đang bay trên không đánh rớt, cũng không phải là một nhân vật bình thường.

Người nọ chậm rãi thu hồi chủy thủ, lạnh lùng nói: "Chắc chắn chắc, Bát ca khi dễ hai tiểu nữ oa như vậy, thật là anh hùng đắc chí a!"

"Ta muốn không can thiệp cũng không thể đây? "Tiểu Thiếu Giác vừa mới nói xong, liền xông tới trước mặt Bát hoàng tử, vừa rồi Lục Thanh Lam mỗi lần bị đánh trúng, hẳn đều cảm nhận được đau đớn kia, cũng không khác gì đánh vào trên người hắn. Hắn và Lục Thanh Lam giống nhau, cũng là người không bao giờ để mình chịu ủy khuất, giờ phút này ngoài mặt trông bình tĩnh, thực ra nội tâm đã phần nộ như điên.

Bát hoàng tử chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn đoạt đi cái nã. Bát hoàng tử hoảng sợ, muốn lui về phía sau, đã không còn kịp rồi. Tiểu Thiếu Giác nên một quyền trên mặt hắn, Bát hoàng tử nhất thời máu mũi chảy dài, bị Tiểu Thiếu Giác quật ngã trên mặt đất.

Lại nói tiếp Bát hoàng tử so với Tiểu Thiếu còn lớn hơn một tuổi, nhưng Tiểu Giác là người Hạ tộc, bất luận thể chất hay là trí tuệ so với Bát hoàng tử cũng đều cao hơn không chỉ một bậc, Bát hoàng tử làm sao là đối thủ của hắn.

Đề giày của Tiểu Thiếu Giác dẫm lên mặt của hắn nghiền nghiền, Bát hoàng tử lập tức gào lên như lợn chọc tiết: "Không dám, ta cũng không dám nữa! Cứu đệ người tha mạng a! "

Tam công chúa thấy Tiểu Thiếu Giác trừng trị Bát hoàng tử, cũng ngừng khóc, chạy đến trước mặt liên tục vỗ tay: "Đánh hay! Đánh hay!! Xem người còn dám dám khi dễ ta cùng Bảo Nhi không! Vừa rồi đã trải qua đồng cam cộng khổ, xưng hô của Lục Thanh Lam đã từ "Này" thăng cấp lên "Bảo Nhi " rồi.

Tiểu Thiếu Giác vẫn là chưa hết giận, lại đem viên đạn trong ngực Bát hoàng tử, dùng ná bắn loạn trên người của hắn, đánh cho Bát hoàng tử khóc cha gọi mẹ, oa oa kêu to.

Lục Thanh Lam thấy vậy hết sức hả giận, nên dĩ bị chi đạo, hoàn thi bi thân (以彼之道, 还施彼身 gây ông đập lưng ông, ai đâm bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy)", để cho hắn cũng nếm thử bị ná bắn xem tư vị thế nào.

Cho đến khi tất cả các viên đạn đều hết, Tiểu Thiếu Giác mới ngừng tay. Nước mắt và nước mũi trên mặt Bát hoàng tử, dơ bẩn không chịu nổi, không ngừng cầu xin tha thứ: "Cứu đệ tha mạng, người tạm tha cho ca ca đi. Ca ca không dám nữa! "

Những thái giám Bát hoàng tử mang đến muốn giúp đỡ chủ tử ra mặt, đều bị Vệ Bân mang người chế ngự rồi, có mấy người muốn chạy đi Vinh Trữ cung báo tin, cũng bị bắt trở về, quỳ thành một hàng.

Tiểu Thiếu Giác lúc này mới đem ná ném tới một bên, "Bát ca thật sự không dám sao? "

Tiểu Thiếu Mân liên tục xua tay, không một chút phản kháng, chỉ biết một mặt cầu xin tha thứ, "Thật sự không dám, ta cũng không dám khi dễ Tam muội muội nữa "

Tiểu Thiếu Giác hừ một tiếng: "Chỉ có Tam muội muội sao? "

Tiểu Thiếu Mân lúc này ngược lại là trở nên thông minh "Còn có tiểu cô nương này... "

Tiểu Thiếu Mân biết nghe lời, "Ta cũng không dám khi dễ Tam muội muội còn có Lục tiểu cô nương nữa. Ta, ta thề với trời. " Liền chỉ trời nhìn đất mà phát lời thề độc.

Thiếu Giác lộ ra một nụ cười giống ác ma: "Ta nhớ Bát ca lúc trước đã từng phát thệ, không bao giờ đến Ngọc Minh cung và Trường Hi cung gây chuyện nữa, tính tình này của bát ca không thể nào sửa được!" Hắn phui tay nói: "Như thế này đi, ta làm người tốt thì làm đến cùng, phí chút thời gian giúp Bát ca nhớ kỹ. "

Tiểu Thiếu Mân sắc mặt đại biến: "Người, người muốn làm gì? "

Tiểu Thiếu Giác không đáp khẽ vươn tay liền đem Tiểu Thiếu Mân nhấc lên, từng bước một đi tới bên cạnh ao hoa sen, Tiểu Mân bị hù dọa đến sắc mặt xanh mét, "Không không, Cứu đệ không cần a, ta không biết bơi! "

Tiểu Thiếu Giác mất diếc tai ngoi, "Phù phù " Một tiếng đem hắn ném vào trong ao sen lạnh như băng.

Nước ao kia lạnh thấu xương, có nhiều chỗ còn kết một tầng băng mỏng, Tiểu Thiếu Mân vừa mới vào nước, đã sợ đến vỡ mật, sợ tới mức đập lưng tung

trong nước, "Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Tiêu Thiệu Giác lạnh lùng nhìn, trên mặt không có biểu cảm nào. Mấy thái giám hần mang đến tất cả đều cảm như hén, không ai dám nói một chữ.

Tiêu Thiệu Mân càng đập nước lại càng chìm xuống dưới, rất nhanh nước hồ đã tràn qua đầu của hắn, hắn "ùng ục ùng ục" uống hai ngụm nước. Đúng lúc Tiêu Thiệu Mân sắp chìm hoàn toàn, trên mặt hồ chỉ lưu lại một chuỗi bọt khí.

Vệ Bân có chút không giữ được bình tĩnh, "Điện hạ.. " Nếu là thật làm một vị hoàng tử đang sống sờ sờ chết đuối, những người đứng ở chỗ này ai cũng đừng nghĩ sống.

Tiêu Thiệu Giác nhưng lại thần sắc bình tĩnh, khoát tay áo: "Không sao! "

Vệ Bân cũng cũng không dám nói thêm cái gì. Tam công chúa vốn luôn luôn tại vớ tay tán thưởng, đến lúc này cũng hơi sợ, trốn được sau lưng Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam cũng dọa giật mình thăm nghĩ thăm nghĩ đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ ra tay tàn nhẫn cứ như vậy, khó trách ngày sau có thể thống lĩnh Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng, trở thành đầu lĩnh lớn nhất.

Trong lúc nhất thời quả thực mỗi giây trôi qua như một năm*. Lại sau một lúc lâu, Tiêu Thiệu Giác cảm thấy không sai biệt lắm, mới khoát tay áo nói với Vệ Bân: "Đi vớt người lên đi. "

(*) 度秒如年. Độ miêu như niên.

Vệ Bân không nói hai lời, cũng không kịp cời y phục, "Phù phù "Một tiếng nhảy vào trong ao sen, rất nhanh liền đem Tiêu Thiệu Mân cứu lên.

Bát hoàng tử ói ra mấy ngụm nước, liền từ từ tỉnh lại. Lại nhìn tới ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác, quả thực tựa như nhìn đến thiên địch của mình, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Như vậy, Bát ca mới sẽ không quên lời thề độc vừa rồi." Nói xong câu đó, hắn xoay người lại nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: "Chúng ta đi! "

Đi ra vài bước Vệ Bân cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nếu không, nô tài phải người đem Bát điện hạ đưa về Vĩnh Ninh cung? "

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Không cần, người đem mấy thái giám hần mang đến thả ra, bọn họ tự nhiên sẽ đem hần mang trở về. "

Tiêu Thiệu Giác mang theo Tam công chúa và Lục Thanh Lam trở về tử cấm thành Ngọc Minh cung của mình.

Lục Thanh Lam không biết hần muốn làm cái gì thật ra thì thật ra thì vừa rồi cách làm của Tiêu Thiệu Giác làm nàng rất khiếp sợ, nàng hạ quyết tâm, quyết không trêu chọc vị Diêm vương sống này.

Tiêu Thiệu Giác kêu hai tiểu cô nương ngồi xuống trên ghế rồi, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, làn da non nớt, trên trán bị Bát hoàng tử dùng ná đánh sưng lên một cái u. Nhìn có chút dọa người.

Thiếu Giác không thể tự chủ sờ lên trán của mình cũng là cũng là vô cùng đau đớn, chỉ là không có nổi u mà thôi.

Tha phân phó Vệ Bân: "Lấy băng cơ hóa ú cao." "

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, băng cơ hóa ú cao nàng cũng biết, là thuốc lưu thông máu cực kỳ nổi tiếng và quý giá, nữ nhân dùng đối làn da còn rất tốt, kiếp trước thời điểm nàng ở trong cung cũng từng dùng qua. Băng cơ hóa ú cao này đặc biệt cung cấp cho hoàng thất Đại Chu, hết sức trân quý, cho dù kiếp trước cũng không thể dùng thường xuyên, không nghĩ tới nơi này hần còn có một chai.

Vệ Bân rất nhanh cầm một cái bình nhỏ màu trắng chế tác tinh xảo, vặn mở bình, lập tức liền có một trận mùi thơm lạ lùng truyền đến. Tiêu Thiệu Giác đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam, đem thuốc bôi ở trên ngón trỏ, chuẩn bị bôi lên cho Lục Thanh Lam, hai người quá gần, Lục Thanh Lam cơ hồ có thể nhìn thấy cọng lông trên mặt hần, liền nghiêng đầu.

Tiêu Thiệu Giác nhíu nhíu mày, giọng nói không tốt mà nói: "Ngồi xuống! Tiêu Thiệu Giác dĩ nhiên mất hứng, vận mệnh của mình và người khác cột vào một chỗ không có một chút cảm giác an toàn, làm cho hần hết sức khó chịu.

Lục Thanh Lam vốn cảm thấy hần cứu nàng, trong lòng còn cảm kích hần, thấy thái độ hần tệ như vậy, cũng không thoải mái. Cảm thấy người này âm tính bất định khó có thể nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bôi thuốc

Ngón tay thon dài của Tiêu Thiểu Giác linh hoạt bôi thuốc lên trán nàng. Độ nặng nhẹ động tác của hắn rất thích hợp, giống như là bôi thuốc cho mình.

Tiêu Thiểu Giác kỳ thật rất bội phục tiểu cô nương này, bị nhiều viên đạn bắn trúng như vậy, trên đầu mọc cả một cái u to nhưng lại không rên một tiếng, thật là nữ hài kiên cường. Tam công chúa ở cùng hoàn cảnh, lại vẫn đang ngồi khóc hừ hừ không ngừng.

Trong lòng Lục Thanh Lam âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm vị Cửu điện hạ này lãnh khốc vô tình như vậy, thủ đoạn máu tanh, ở kiếp trước đã rất nổi tiếng. Làm sao lại biết chiều cổ người khác thành thạo* như vậy ?

(*)驾轻就熟得心应手 giá kinh tự thực đắc tâm ứng thủ: xe nhẹ quen đường, thuận buồm xuôi gió

Lúc này Tam công chúa không khóc nữa. Nàng cũng ở một bên chờ, nàng cũng bị Bát hoàng tử đánh cho rất thảm đây. Ai biết Tiêu Thiểu Giác bôi thuốc cho nàng trước, ngược lại là bôi thuốc cho Lục Thanh Lam trước. Rốt cuộc ai mới là muội muội của hắn a?

Tam công chúa chạy lại, lôi kéo cánh tay của Tiêu Thiểu Giác, mắt mong đợi nói: “Cửu ca ca, bôi thuốc cho ta trước cho ta trước. ”

Lông mày Tiêu Thiểu Giác cau lại, nói: “Ngươi ngồi qua một bên trước đi. ”

Tam công chúa nói: “Ta không muốn, ngươi phải bôi thuốc cho ta trước. ”

Lục Thanh Lam cũng cảm thấy bất kể là theo thân sơ xa gần hay là theo địa vị cao thấp mà nói, Tiêu Thiểu Giác cũng hẳn là nên chăm sóc Tam công chúa trước mới có thể đến lượt nàng.

Không nghĩ tới Tiêu Thiểu Giác lại còn nói: “Hai người các ngươi ai lớn tuổi hơn? ”

Tam công chúa so sánh giữa nàng và Lục Thanh Lam, nói: “Ta lớn hơn.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, “Vậy là được rồi. Phụ hoàng không phải là thường xuyên dạy chúng ta phải kính già yêu trẻ sao, nàng nhỏ tuổi hơn ngươi, đương nhiên nên bôi thuốc cho nàng trước ”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà... “Tam công chúa dù sao mới sáu tuổi, làm sao có thể nói lại được Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Không có gì nhưng nhị gì hết, ngươi ngồi qua một bên trước đi. Ta bôi thuốc cho Lục tiểu cô nương xong, lại đến ngươi! ”

“Nha.” Tam công chúa có chút sợ vị Cửu ca ca này, không dám nói nữa, ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế.

Lục Thanh Lam không khỏi ngạc nhiên, nàng hậu tri hậu giác mà nghĩ đến: Cửu hoàng tử... Vì sao tốt với nàng như vậy?

Tiêu Thiểu Giác nhanh chóng bôi xong những chỗ bị viên đạn đánh trúng ở bên ngoài trên cơ thể của nàng, sau đó mắt không biểu tình mà phân phó Lục Thanh Lam nói: “Cởi xiêm y ra.”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này nhất thời tròn tròn mắt. Tiểu tử này muốn làm gì?

Tiêu Thiểu Giác khó chịu nhíu mày, trực tiếp đưa tay cởi nút áo của nàng. Lục Thanh Lam bất đắc dĩ, chỉ đành phải tự cởi áo khoác của mình, trên bờ vai của nàng bị trúng mấy cái có chút xanh tím, chẳng qua là không biết Tiêu Thiểu Giác làm sao mà biết được.

Tiêu Thiểu thấy nàng cởi bỏ áo ngoài, lộ ra trung y tuyết trắng bên trong, trung y tuy trắng, nhưng cũng không thể so sánh với làn da trắng hồng của nàng, Tiêu Thiểu Giác liền đem băng cơ hóa ứ cao bôi trên vai của nàng. Lục Thanh Lam rốt cuộc cũng không phải thực sự là nữ đồng năm tuổi, bị một nam tử xa lạ chẳng những thấy vai của nàng, còn có tiếp xúc da thịt, trên mặt nàng không khỏi nóng bỏng.

Tiêu Thiểu Giác lại không có chút khác thường nào, đối với hắn mà nói, đối phương chỉ là một tiểu nữ oa năm tuổi.

Như thế mà thôi.

Hắn bôi thuốc vết thương cho nàng xong, thờ dài thả lỏng nói: “Tốt rồi. ”

Lục Thanh Lam lúc này mới vội vàng đem xiêm y mặc lại.

Lúc này mới Tam công chúa cao hứng chạy tới, lôi kéo cánh tay của Tiêu Thiểu hai mắt phát sáng nói: “Cửu ca ca, đến lượt ta. ”

Tiêu Thiểu Giác không kiên nhẫn tránh thoát khỏi Tam công chúa, đem bình nhỏ vớt cho Vệ Bân nói: “Ngươi bôi thuốc cho nàng.” Liền xoay người đi ra ngoài.

Tam công chúa thấy Tiêu Thiểu Giác không nề mặt như vậy, vừa đuổi theo vừa hô: “Cửu ca ca, Cửu ca ca chờ ta một chút, ngươi nói không giữ lời! ”

Tiêu Thiểu Giác mất điếc tai ngơ đóng cửa lại.

Lục Thanh Lam chưa từng thấy ca ca nhà ai như vậy, nhất thời cũng có chút căm phẫn. Nghĩ lại, Tiêu Thiểu Giác đối với muội muội cũng đều không kiên nhẫn như vậy, vì sao duy chỉ có đối với nàng tốt như vậy?

Vệ Bân đem Tam công chúa ôm tới, cười nói: “Công Chúa Điện Hạ, hãy để cho nô tài bôi thuốc giúp ngài đi. ”

Tam công chúa khóc náo, nhưng cũng không ngăn cản Vệ Bân bôi thuốc cho nàng.

Tại Tây Thiên điện nghỉ ngơi một chút, Tiêu Thiệu Giác sai Vệ Bân đem Lục Thanh Lam xuất cung. Trước khi đi Tam công chúa tức giận, cũng không nói chuyện cùng Lục Thanh Lam. Trong mắt nàng, Tiêu Thiệu Giác chỉ để ý Lục Thanh Lam mặc kệ nàng, cho rằng Lục Thanh Lam đoạt ca ca của mình.

Lục Thanh Lam cười tủm tỉm, không lo lắng một chút nào. Tính tình của Tam công chúa nàng hiểu rất rõ, muốn đồ dành nàng cao hứng cũng chỉ mất vài phút đồng hồ. Huống hồ nàng mất hứng mới tốt, sẽ không kêu nàng tiền cung chịu tội nữa. Nàng cảm thấy nàng và hoàng cung này quả thực chính là bất tự tương khắc, không một lần tiền cung nào không xảy ra chuyện.

Lục Thanh Lam xuất cung, Kỳ thị còn đang chờ nàng ở Đông Hoa môn, mắt Lục Thanh Lam không khỏi nóng lên.

Kỳ thị vừa liếc mắt đã nhìn thấy cục u trên trán Lục Thanh Lam, nước mắt nhất thời rơi xuống. Đem nữ nhi ôm đến nghi ngờ hỏi: “Là Tam công chúa lại khi dễ người sao, Bảo Nhi đáng thương của ta!”

Thật ra không phải Tam công chúa! Lục Thanh Lam ở trong ngực Kỳ thị chà chà, sợ nói ra Bát hoàng tử càng dọa đến mẫu thân, liền nói: “Mẫu thân, Tam công chúa đối với Bảo Nhi thực sự rất tốt, là Bảo Nhi không cẩn thận ngã xuống trứng ngưỡng cửa, mẫu thân không cần lo lắng!”

Kỳ thị làm sao chịu tin.

Hai mẹ con trở lại Hậu phủ, Lục Thanh thấy cái u lớn trên đầu nàng cũng là đau lòng hư mắt. Thật ra thì cái u trên đầu Lục Thanh Lam đã tiêu đi không ít, hai vợ chồng làm sao có thể yên tâm, vội vàng mời đại phu đến xem.

Đại phu sau khi cẩn thận kiểm tra thương thế của Lục Thanh Lam, cười nói: “Làn da tiểu hài tử mềm mại, hơi chút va chạm liền dễ dàng nổi u, Lục cô nương đã bôi băng cơ hóa ú cao quý giá, lão phu ở đây cũng không có thuốc nào hiệu quả tốt hơn so với cái này, cũng không cần kê thêm đơn thuốc gì.”

Hai vợ chồng nhìn nhau, đều có chút giật mình, băng cơ hóa ú cao bọn họ cũng đã được nghe nói, vô cùng trân quý, không nghĩ tới Trường Hi cung lại chịu bỏ ra cho nữ nhi dùng.

Bên này mới vừa tiễn đại phu xong, trong cung lại phái người đến.

Người tới là một thái giám hơn ba mươi tuổi, thấp phần nhả nhặn. Tự xưng là người của Trường Hi cung, cầm một lọ băng hóa ú cao đưa cho Kỳ thị nói: “Tam công chúa lo lắng thương thế của Lục cô nương, đặc biệt sai nô tài mang một lọ thuốc tới, xin Nhị lão gia Nhị thái thái xin vui lòng nhận cho. ”

Đồ vật trong cung thường xuống, Lục Thanh và Kỳ thị không dám không nhận.

Lục Thanh Lam vừa chơi với ngón tay của mình, vừa ngẩng đầu nhìn thái giám kia, Trường Hi cung cái gì, Tam công chúa phái tới cái gì, lại ở đây nói hươu nói vượn. Ngay cả Tam công chúa cũng không có băng cơ hóa ú cao đâu!

Hắn rõ ràng chính là thái giám tùy tùng của Tiêu Thiệu Giác, Lục Thanh Lam từng gặp qua hắn ở Ngọc Minh cung. Thực hiển nhiên Tiêu Thiệu Giác dùng chiêu bài của Tam công chúa để đưa thuốc tới cho nàng.

Những chuyện này không cần phải nói cho cha mẹ, nàng cũng là không vạch trần lời nói dối của thái giám này. Chẳng qua là trong lòng nàng trở nên hết sức bất an, Tiêu Thiệu Giác như vậy, rốt cuộc có mưu đồ gì?

Vĩnh Trữ cung.

Tiền Hoàng hậu nhìn thấy nữ tử còn đang ôm lò sưởi tay run rẩy lạnh đến sắc mặt xanh mét, tức giận thiếu chút nữa cắn nát răng. Tiền Hoàng hậu mặc một thân cung trang Phượng xuyên Mầu Đơn màu vàng sáng, đầu đội Bát Bảo Lư Ly hoa, mặc dù tuổi đã bốn mươi, bởi vì chăm sóc thật là tốt thoát nhìn thoát nhìn cũng không quá đáng ba mươi, được y phục và đồ trang sức hoa lệ rực rỡ làm nền, càng nàng có vẻ ung dung hoa quý, đoan trang tú mỹ.

Cũng khó trách có thể được Gia Hòa từ Quý Phi phù chính (từ thiếp lên làm vợ) làm hoàng hậu, hơn hai mươi năm vinh sủng không ngừng, lại vì Gia Hòa để sinh hạ hai nữ tử.

Bát hoàng tử khóc suốt mướt nói: “Mẫu hậu, người nhất định phải làm chủ cho con a!”

Tiền Hoàng hậu đau lòng nữ tử, lại là giận hắn không có tiền đồ, không khỏi cá giận nói: “Người cái đồ bỏ đi này, người so với hắn còn lớn hơn một tuổi đấy, làm sao lại bị hắn biến thành như vậy còn không biết đánh trả?”

Bát hoàng tử lăm bằm nói: “Mẫu hậu cũng không phải không biết, Tiêu Thiệu Giác ngày thường thông mình đi theo bọn thị vệ học tập cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ, nữ tử đâu phải là đối thủ của hắn? Nữ tử, nữ tử lần này thiếu chút nữa bị hắn làm cho chết đuối thiếu chút nữa sẽ không còn được gặp lại mẫu hậu rồi.... Ô ô ô...”

Tiền Hoàng hậu nghĩ đến Tiêu Giác tâm ngoan thủ lạt*, giận đến gân xanh trên trán trực nhảy.

(*)Lòng dạ độc ác

Bát hoàng tử còn ở nơi nào bấu môi lẩm bẩm: ” Mẫu hậu báo thù cho nhi tử a! ”

Đang nói, cung tỳ tiến vào thông báo: ” Hoàng hậu nương nương, Lỗ Vương điện hạ tới ”

Nhị hoàng tử Tiêu Thiểu Cảnh một năm trước kết hôn khai phủ, được sắc phong làm Lỗ Vương. Theo như thể chế, phàm người nào được phong Vương đều phải đi đến đất phong, nhưng Gia Hòa đế vẫn chưa lập thái tử, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử liền đồng loạt lưu lại kinh sư.

Tiêu Thiểu Cảnh năm nay hai mươi một tuổi, so với hoàng trưởng tử Tiêu Thiểu Du nhỏ hơn ba tuổi. Mặc một thân trường bào màu xanh lá cây cổ tròn thêu măng xà, trên đầu đội thúc phát Tử Kim quan, thân hình cao lớn, dáng vẻ mạnh mẽ. Những năm gần đây cùng hoàng trưởng tử tranh đoạt ngôi vị thái tử, tôi luyện hẳn, tuy còn trẻ tuổi, cũng rất khôn ngoan.

Tiêu Thiểu Cảnh tiến lên hành lễ với mẫu hậu.

Tiền Hoàng hậu thấy nhi tử anh khí bừng bừng, một đôi mắt hồ tinh quang bắn ra bốn phía, trong lòng không khỏi vui mừng. Nói: ” Ngươi tới rồi. ”

“Tiêu Thiểu Cảnh đi đến trước giường, ngồi ở trên giường, đầu tiên là hỏi: ‘Bát đệ không sao chứ?’ “Tiền Hoàng hậu tức giận nói: ‘Không có chết đuối cũng suýt chút bị đông cứng chết, cái tiểu súc sinh Tiêu Thiểu Giác kia, xuống tay quá độc ác ’ ”

Tiêu Thiểu Mân cũng nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, “Nhị ca, ngươi nhất định phải báo thù cho ta a!”

Tiêu Thiểu Cảnh nói mấy câu an ủi, để cho hẳn dưỡng bệnh cho tốt, cùng Tiền Hoàng hậu đến trong mật thất thương nghị. Tiêu Thiểu Cảnh nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiền Hoàng hậu liền đem chuyện tiền căn hậu quả nói một lần. Tiêu Thiểu Cảnh nhú mày nói: “Bát đệ không học vấn không nghề nghiệp, lớn như vậy rồi, chỉ biết ở trong cung khi dễ một cái tiểu cô nương gia như Tam muội muội. Mẫu thân nên tìm cho hẳn lão sư nào học vấn khá hơn chút, biết ước thúc quản giáo hẳn.”

Tiền Hoàng hậu không vui nói: “Hắn là đệ đệ ngươi, làm sao ngươi lại ‘cùi chỏ ngoài’ a?”

Tiêu Thiểu Cảnh cười nói: “Mẫu hậu, Thiểu Mân là đệ đệ ruột thịt của ta, trong tất cả huynh đệ ta và hẳn là quan hệ gần gũi nhất, ta không bênh vực hẳn, chẳng lẽ ta sẽ bênh vực Cửu đệ hay sao? ”

“Vậy sao ngươi. . . ”

Tiêu Thiểu Cảnh nói: “Mẫu hậu muốn xử trí chuyện này như thế nào?”

Tiền Hoàng hậu nói: “Đương nhiên là nghiêm trị người gây ra họa, thay đệ đệ ngươi xả con tức này, tránh cho trong hậu cung ai cũng muốn cười trên đầu Vĩnh ninh cung chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phân xử

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Mẫu hậu nghĩ cũng biết, Cửu đệ trên danh nghĩa là con trai của ngươi. Nhưng nếu ngươi muốn động đến một sợi lông tơ của hẳn, cũng phải được Phụ hoàng đồng ý. Ngọc Minh cung kia, đã sớm bị Trình Phi bao chặt chẽ không lọt gió, kim châm nước dội không vào rồi. Ngươi muốn nghiêm trị Cửu đệ, người có nghĩ tới Phụ hoàng sẽ đồng ý hay không?"

Tiền Hoàng hậu nghĩ tới đây cũng không khỏi tức giận: "Phụ hoàng ngươi... còn không phải bị ả Hạ Cơ quyến rũ mê hoặc, đã nhiều năm như vậy rồi, còn nhớ mãi không quên năng, tìm mọi cách che chở tiểu súc sinh này. Nếu không phải hẳn cho tiểu súc sinh này chỗ dựa, hẳn làm sao dám ngông cuồng như lần này?"

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Đúng là như thế, nếu chúng ta đối với chuyện lần này càn tâu ráo máng, phụ hoàng nhất định sẽ che chở Cửu đệ, đến lúc đó chúng ta không thể kiến hẳn trả giá, ngược lại có khả năng chọc giận phụ hoàng. Đáng lo hơn nữa là, đại ca bên kia khắp nơi lấy lòng hẳn, một lòng muốn đem Cửu đệ kéo đến phe cánh của mình, đến lúc đó chúng ta sẽ vô duyên vô cớ nhiều hơn một kẻ địch. Cửu đệ thông minh mẫn tuệ, năng lực rất lớn, chúng ta cũng không thể để một nhân tài như vậy đẩy về phía đại ca. Huống chi phía sau hẳn còn có Thành Quốc công phủ đây."

Tiền Hoàng hậu nhú mày nói: "Vậy theo ý của ngươi là phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Thiểu Cảnh nói: "Nếu chúng ta biết rõ không thể làm gì hẳn, làm sao không dứt khoát rộng lượng một chút, tỏ vẻ khoan hồng độ lượng, không nhắc chuyện cũ, bán cho hẳn một cái nhân tình. Đến lúc đó phụ hoàng vui vẻ, ngày sau chúng ta cũng có thể nhân cơ hội mượn sức hẳn."

Tiền Hoàng hậu tức giận: "Chẳng lẽ cứ buông tha cái tiểu súc sinh kia như vậy? Mân nhi chịu thiệt thòi lớn như vậy?" Sắc mặt Tiêu Thiều Cảnh phát lạnh, bộ dáng hằn ngay thường của hắn rất được, giận tím mặt như vậy, hai đầu lông mày hiện ra một chút hung ác nham hiểm, cũng có chút khiến người ta sợ hãi. "Đều nói quân tử báo thù, mười năm không muộn, đợi đến tương lai nhi tử leo lên ngai vàng chí cao vô thượng kia, chúng ta còn không phải muốn thu thập hắn như thế nào liền như thế!"

Tiền Hoàng hậu không cam lòng, do dự liên tục, rốt cuộc là nghiệp lớn của nhi tử trọng yếu hơn. Nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn.

Trong Ngọc Minh cung, mẹ con Trinh Phi và Tiêu Thiều Giác mặt nghị.

Trinh Phi tràn đầy sầu lo nói: "Mẫu phi biết rõ trong lòng người đối với Vĩnh Trừ cung có oán hận, năm xưa nếu không phải Vĩnh Trừ cung giờ trò, Hạ tỷ tỷ cũng không sớm hương tiêu ngọc vẫn* đến vậy, những năm gần đây Vĩnh Trừ cung xem chúng ta như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, không ít làm chuyện xấu ở phía sau... Nhưng bây giờ người thiếu chút nữa làm người ta chết đuối, ta sợ là bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ. "

(*) 芳华早逝 phương hoa tảo thế

Mặt mày Tiêu Thiều Giác ẩn hàm cười lạnh nhạt. Năm đó Tiền Hoàng hậu hại chết Hạ Huệ phi, cho rằng làm được người không biết quý chẳng hay, làm sao nghĩ đến thực lực của bí doanh của Hạ tộc và năng lực Đồng Xưởng so với Cẩm Y Vệ còn cao hơn một bậc, sớm đã bị Tiêu Thiều Giác tra ra dấu vết. Buồn cười là Nhị hoàng tử còn bày làm ra bộ dáng huynh trưởng từ ái mượn sức lôi kéo hắn.

"Mẫu phi yên tâm đi, nhi tử cũng không phải là làm xằng làm bậy, chỉ vì phát tiết oán khí nhất thời." Trong đôi mắt màu đen hằn hằn quang thiểm thiểm*: "Mấy ngày trước đây Quốc Tử Giám Sái Tửu Lâm đại nhân dâng thư phụ hoàng, xin phụ hoàng thăng Trưởng hoàng huynh làm thái tử, để sớm trấn an lòng dân xã tắc thiên hạ. Phụ hoàng mặc dù không tỏ thái độ, nhưng trong triều ồn ào huyền não, một phái ủng hộ Trưởng Hoàng huynh, một phái ủng hộ Nhị hoàng huynh không sai biệt lắm coi như là thế lực ngang nhau. Ngoại tổ phụ ở trong quân uy vọng rất cao, nếu ngoại tổ phụ tỏ thái độ ủng hộ Trưởng hoàng huynh, Nhị hoàng huynh chỉ sợ cũng phải bỏ cuộc mà đi đất phong làm Phiến vương của hắn rồi... Thời điểm trước mắt, Nhị Hoàng huynh tuyệt đối không dám đắc tội chúng ta đâu."

(*) 寒光闪闪 hàn quang thiểm thiểm

"Cái này..." Trinh Phi có chút không dám tin tưởng nhìn đứa nhỏ gần tám tuổi, "Lúc người đem Bát hoàng tử ném xuống hồ đều đã nghĩ kỹ đến cái này?"

Tiêu Thiều Giác nhẹ gật đầu.

Tuổi thọ người Hạ tộc so với người bình thường ngắn hơn, cho nên tâm trí thành thục sớm hơn chút. Thế nhưng mà đứa nhỏ này mới tám tuổi a, Trinh Phi chỉ cảm thấy tâm đau một trận.

Chuyện này tuyệt đối che giấu không được, buổi tối hôm đó Gia Hòa để liền đem Hoàng hậu, Trinh Phi, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử tất cả đều truyền đến Kiến Thủy điện.

Trừ bốn bọn họ ra, Gia Hòa để còn đem tất cả nhi tử của mình, cùng với nữ nhi duy nhất Tam công chúa Tiêu Nguyên San cùng kêu đến.

Gia Hòa để ngồi ở trên ghế rồng, nhìn các phi tử và các con trai con gái quỳ trên mặt đất, tức giận tới mức vỗ bàn. "Mỗi người các ngươi, đều thật giỏi a. Trẫm vừa mới nhận được công văn cầu cứu khẩn cấp của tám trăm dặm Vân Châu, Vân Thủy vỡ đê, huyện Huỳnh Xương không may gặp đại tai, hàng ngàn hàng vạn người không nhà để về, còn có mấy ngàn người bị chết đuối lũ lụt. Bách tính của Trẫm bụng ăn không no áo quần không đủ che thân, đói lạnh mà chết. Trẫm đang sốt ruột nát đầu đây, các ngươi ngược lại rất tốt, chẳng những không vì trẫm phân ưu, ngược lại còn huynh đệ tương tàn. Đệ đệ đem ca ca ném vào trong ao nước, thiếu chút nữa chết đuối? Lòng hiếu kính của các ngươi đâu rồi, hữu ái chi nghị đâu rồi? Sách đọc được cũng đều bị chó ăn rồi à?"

Bát hoàng tử là bị Tiền Hoàng hậu mang tới, vì để biểu hiện hắn bị đệ đệ khi dễ không còn dáng người, trước khi đến Tiền Hoàng hậu đặc biệt có ý lệnh cho cung nữ có biệt tài đặc biệt hóa trang cho hắn, môi hắn giờ phút này tím xanh, hai mắt đại ra, có vẻ thê thảm vô cùng.

Bát hoàng tử nghe thấy lời nói này phụ hoàng ý tứ tựa hồ như bệnh vực của mình, khóc chút chút nói: "Phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng làm chủ cho con a, nhi thân bị lão Cửu ném vào trong ao nước, thiếu chút nữa chết đuối chết rét, nhi thân thiếu chút nữa sẽ không còn gặp được phụ hoàng nữa à! "Nói xong quỳ gối đến trước mặt Gia Hòa để ôm lấy bắp đùi của hắn, nước mắt nước mũi rơi xuống.

Gia Hòa để nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của nhi tử liền tức giận không có chỗ đánh, một cước đem hắn đạp đến một bên, chỉ vào mũi hắn mắng to: "Ngươi còn có mặt mũi khóc với trẫm? Ngươi là ca ca, ngươi so với lão Cửu còn lớn hơn một tuổi, bị hắn đánh thê thảm, thật là một phế vật! Ngươi nếu là còn không học vấn không nghề nghiệp giống như này, trẫm sẽ đem ngươi đưa đến Nam Đại Doanh, để cho tướng lĩnh bên kia hảo hảo thao luyện ngươi! "

Nam Đại Doanh nằm ở biên giới Đại Tề và Đại Lương, hai nước hàng năm quân sự giằng co, năm năm một trận lớn, ba năm một trận nhỏ, người chết là việc thường ngày như cơm bữa. Quân nhân Nam Đại Doanh thập phần dũng mãnh, Gia Hòa để nếu thật đem hắn đá đến đó, hắn còn không biết phải ăn bao nhiêu khổ đâu!

Bát hoàng tử nghe xong ba chữ kia, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nghệ. Lập tức khóc cũng không dám khóc.

Trên mặt Tiền Hoàng hậu lúc đen lúc trắng, những lời này của hoàng thượng, không phải là đang chửi nàng không biết dạy con sao.

Hoàng đế mắng Tiêu Thiều Mân xong, lại mắng Tiêu Thiều Giác, "Lão Cửu, ngươi quý đến phía trước cho trẫm. "

Tiêu Thiệu Giác quỳ gối đến phía trước hai bước, tách khỏi mọi người, quỳ đến phía trước. Gia Hòa đế thấy trên khuôn mặt anh tuấn hấn tràn đầy quật cường, môi mọng nhanh mím chặt, đáng vẻ này cực kỳ giống mẫu thân đã mất của hắn. Lòng của hắn liền không khỏi mềm nhũn.

Gia Hòa đế nổi giận mắg: "Lão Cửu, ngươi có biết ngươi sai ở đâu hay không? "

Tiêu Thiệu Giác vươn thẳng cổ: "Hồi bẩm phụ hoàng, nhi tử không biết! "

Hoàng đế giận đến ngã ngửa. "Ngươi dĩ hạ phạm thượng, đối với ca ca của mình giống như kẻ thù giặc cướp, đại nghịch bất đạo như thế, lại vẫn chết không nhận sai! "Hoàng đế tức giận, cầm lấy nghiên mực muốn ném vào đầu Tiêu Thiệu Giác, khóe miệng Tiêu Thiệu Giác hàm chứa cười lạnh, mắt cũng không chớp cái nào.

Nghiên mực này thế nhưng là Kê Huyết thạch thượng hạng điều chế thành đấy, hoàng đế cũng biết lần này nếu nện xuống, đầu của nhi tử thế nào cũng phải thành cái hồ lô. Tính tình tiểu tử này quá bướng bỉnh, cư nhiên lại không né tránh, hiện giờ trở thành thế cười hổ, nếu là hắn không đập, vậy cũng không xuống đài được.

Đúng lúc này Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du bước nhanh đến phía trước, bắt lấy cổ tay hoàng đế, sau đó quỳ trên mặt đất nói: "Phụ hoàng bớt giận, các đệ đệ không hiểu chuyện, đều là do nhi tử làm huynh trưởng không dạy bảo, ngài không tội gì tức giận như vậy, thân thể người gắn liền với giang sơn xã tắc, nhất định phải bảo trọng mới được. "

Không để lại dấu vết đem nghiên mực của hắn lấy xuống. Thật ra thì Hoàng đế vốn cũng không muốn thực sự đánh Tiêu Thiệu Giác. Liền thập phần phôi hạp nói lỏng tay.

Tiêu Thiệu Du mặc một thân áo dài màu xanh nhạt, hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, kế thừa gen tốt bụng của hoàng thất, lớn lên may mắn kiếm mất sáng môi hồng răng trắng, cực kỳ anh tuấn, hiếm thấy chính là rất ung dung hoa quý, trên người còn có một luồng khí nho nhã chỉ sĩ tử văn nhân mới có, tính tình hắn ôn hòa, vô cùng tôn trọng văn nhân, cho nên được sĩ lâm yêu quý.

Hắn nói chuyện êm tai, không khỏi làm cho người ta tiêu tan hỏa khí, người kinh sư xưng tụng là người khiêm tốn. Nhắc tới vị trí thái tử, hắn mới là người có tư cách kế thừa nhất. Đáng tiếc chính là tiên hoàng hậu mất sớm, hắn không có mẫu tộc ủng hộ, cùng Nhị hoàng tử tranh đấu thậm chí đang ở thế hạ phong.

Thiếu Thiệu Du nói: "Là nhi tử không dạy bảo các đệ đệ tốt, phụ hoàng muốn phạt trước hết xin hãy phạt nhi tử đi. "

Tiêu Thiệu Cảnh không khỏi tức giận đến ngứa răng, trong lòng tự nhủ lão đại ngươi thật đúng là dẻo miệng a. Chẳng qua người ta là đại ca, nói lời nói này theo lý thường là nên nói, đệ đệ hắn đây nếu cũng nói loại lời nói như vậy lại chẳng ra cái gì cả.

Gia Hòa đế đối với hắn ngược lại là vui vẻ hoà nhã: "Chuyện này không quan hệ đến ngươi, ngươi lui xuống trước đi. "

Tiêu Thiệu Du không dám kháng mệnh, thối lui đến một bên quỳ.

Gia Hòa đế thấy Tiêu Thiệu Giác vẫn là một bộ dạng hồ đồ ngu xuẩn, lửa trong lòng càng lớn: "Được, ngươi đã chết cũng không hối cải như thế, trầm đành phải cho ngươi ném thử nỗi khổ da thịt rồi. Người đâu -- "

Hắn đang muốn gọi thị vệ tiến vào, bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng "Oa ", Tam công chúa theo trong đám người chạy ra, ôm cổ Tiêu Thiệu Giác khóc lớn nói: "Phụ hoàng, Cửu ca ca là người tốt, ngươi không nên đánh Cửu ca ca. Bát ca ca là người xấu, ngươi muốn đánh thì đánh Bát ca ca đi. "

Tiêu Thiệu Giác ghét nhất là người khác đụng chạm thân thể mình, Hoàng muội ôm eo của hắn, hắn không khỏi nhíu nhíu mày.

Tam công chúa mới sáu tuổi khóc đến bộ dạng mặt mũi toàn là nước mắt hết sức đáng thương, cho dù ai nhìn cũng sẽ mềm lòng. Thanh âm Hoàng đế nhu hòa mấy phần, hỏi: "Lão Bát khi dễ ngươi thế nào?"

Tam công chúa vừa khóc vừa nói: "Bát ca ca đánh ta, dùng viên đạn lớn như vậy, lớn như vậy. "Tam công chúa vừa chỉ vào cục u lớn trên đầu mình, vừa dùng sức khoa tay múa chân, viên đạn kia bị nàng khoa tay múa chân càng ngày càng lớn, cuối cùng đến nỗi sắp to hơn cả cái đầu nhỏ của Tam công chúa.

Tiêu Thiệu Giác mới không nhanh không chậm lấy ra từ trong lòng ngực một viên đạn. Ánh mắt Tam công chúa sáng lên, chỉ vào viên đạn trong tay Tiêu Thiệu Giác nói: "Chính là cái này!"

Thái giám tổng quản lập tức đem viên đạn cầm lên trình cho Gia Hòa đế, sau đó tại bên tai Gia Hòa đế thấp giọng nói một câu: "Ruột đặc a. "

Gia Hòa cầm lấy viên đạn nhìn hồi lâu, càng xem càng giận, viên đạn kia là dùng hoàng kim trộn lẫn đồng thau chế thành, trọng lượng cũng không nhẹ, dùng nã cao su bắn ra, đánh trúng trên người đau đến bao nhiêu. Nếu cái này đánh trúng đầu, tuyệt đối có thể đem người đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ăn hàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Người dùng cái này đổi pho thân muối muối của người sao? "Hoàng đế quả thực giận không kiềm được, gầm hét lên với Bát hoàng tử. "Nàng rút cuộc làm sao trêu chọc người, người lại muốn dùng viên đạn lớn như vậy đi đánh nàng, muốn đem người đánh chết sao? Nàng vẫn chỉ là hài tử sáu tuổi! "

Hoàng đế cầm viên đạn hung hăng nện ở trên vai của Bát hoàng tử, Bát hoàng tử không dám trốn, đau đến toàn thân hần run lên. Gia Hòa đế nói: "Người cái đồ súc sinh này, cũng biết đau rồi hả, thời điểm người đánh muối muối người sao không suy nghĩ, nếu viên đạn này đánh vào người người, tự người có đau hay không? "

Bát hoàng tử kêu đau nói: "Nhi tử không dám, nhi tử không dám. "

Lúc này Tiêu Thiệu Giác nói: "Nếu như Bát ca còn bắt nạt Tam muối muối như vậy, ta lại đem hần ném tới trong ao sen. Ta lúc nhỏ đã từng bị đánh, không muốn để cho Tam muối muối lại lần nữa đập vết xe đổ của ta! "Hần nói xong khinh miếu đậm tả - nhẹ nhàng băng quơ, ẩn hàm ý tứ Tiêu Thiệu Mân từ nhỏ đã từng khi dễ đệ hần như vậy, oán khí góp nhặt từng ngày nhiều như vậy, lần này mới là bùng nổ cuối cùng.

Ai cũng biết hần là hài tử không có mẹ, Trình Phi ở trong cung cũng không có lực ảnh hưởng quá lớn, từ nhỏ đến lớn hần còn không biết bị bao nhiêu ủy khuất. Trong lúc nhất thời không ít người trong lòng đồng tình đối với hần. Nói như vậy sở tác sở vi của Tiêu Thiệu Giác thật đúng không tính là quá đáng.

Tiêu Thiệu Cảnh thấy Ngọc Minh cung chiếm hết thượng phong, bản thân nếu không nói, Vĩnh Trừ cung sợ là không có cơ hội xoay người. Bát đắc dĩ mới mở miệng nói: "Phụ hoàng, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ cũng là bình thường, Bát đệ quả thật là có sai. Nhưng chẳng qua chính là nhất thời ham chơi, tuyệt không có ý tứ đem người đánh chết. Tục ngữ nói lười không thể nào không chạm răng, ta và đại ca mấy người chúng ta lớn như vậy, khi còn bé cãi nhau ầm ĩ giống như vậy, trưởng thành còn không phải là hòa hòa khí khí, huynh hữu đệ cung. Hai vị đệ đệ tuổi cũng còn nhỏ, không bằng tiểu trưng đại giới, người thấy thế nào? "

Gia Hòa đế trên mặt cảm tình vốn là thiên vị Tiêu Thiệu Giác, một khi Tiêu Thiệu Cảnh đã chủ động tỏ thái độ như vậy. Hần cũng là thuận theo, hỏi Tiên Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hần một câu: "Ý tứ Hoàng hậu thế nào?"

Tiên Hoàng hậu hận đến cắn nát hàm răng, bất quá nhớ lời của con, vẫn là lấy đại cục làm trọng: "Cảnh nhi nói có lý, nô tì không có ý kiến. "

Lúc này Hoàng đế mới nói: "Đã có mẫu hậu và nhị ca các người cầu tình, lần này trẫm liền tạm thời cho qua một lần. Nếu là lại có lần tới, hai tội cũng phạt, nhất định không nhẹ như lần này đâu. " Hần suy nghĩ một chút nói: "Đều trở về cung đọc sách cho ta, trong vòng một tháng, người nào cũng không cho xuất môn! "

Mặt ngoài thoát nhìn là trừng phạt giống nhau, thế nhưng trên thực tế Bát hoàng tử lúc trước bị tổn thất nặng, hoàng đế nghiêng về người nào tự nhiên là liếc qua thấy ngay.

Tiêu Thiệu Giác đã sớm đoán được kết cục này, cũng không ngoài ý muốn, khẩu đầu nói: "Tạ ơn phụ hoàng ân điển. "

Tam công chúa thấy Cửu ca ca không bị trừng phạt, cao hứng đến cái miệng nhỏ nhún toét ra cười.

Mọi người thối lui khỏi Kiến Thủy điện, Nhị hoàng tử đi đến trước mặt Tiêu Thiệu Giác, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hần, tươi cười ấm áp: "Bát đệ không hiểu chuyện, ta sẽ quản giáo hần. "

Bờ vai Tiêu Thiệu Giác trầm xuống, tránh thoát tay của hần, nhẹ gạt đầu với Nhị hoàng tử: "Bát ca nếu không chọc Ngọc Minh cung và Trường hi điện, ta sau này lại cũng không khó xử hần. "

Nhị hoàng tử cười cười, nụ cười kia có vài phần miễn cưỡng: "Cái này là đương nhiên!"

Tiêu Thiệu Giác hướng hần chấp tay, đi theo Trình Phi cùng rời đi.

Nhị hoàng tử nhìn Tiêu Thiệu Giác chậm rãi đi xa, ánh mắt từ từ âm trầm. Lúc này một đại thiếu niên mặc trường bào cổ tròn màu xanh thẫm, một kiện áo khoác màu xanh ngọc tán Hoa Cẩm đi tới, nói: "Đệ tiến nhị ca xuất cung! "

Tiêu Thiệu Cảnh quay đầu lại nhìn hần một cái, trên mặt hiện lên ý cười, kêu một tiếng Tứ đệ, sau đó nói: "Chúng ta đi thôi." Chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.

Tiêu Thiệu Huyền mười ba mười bốn tuổi, đầu đội thúc phát Bạch Ngọc quan, tóc đen trên đầu được cố định chặt chẽ. Hần ở trong tất cả các hoàng tử không phải là anh tuấn nhất, nhưng thân hình hần cao lớn, hai mắt sâu thẳm u ám, anh khí bừng bừng, cộng thêm thân phận cao quý của hoàng tử, khiến cho hần thoát nhìn hết sức ung dung túc mục*, sức quyến rũ vô cùng.

(*) Nghiêm túc và trang trọng

Tam hoàng tử là một kẻ ngốc, Tiêu Thiệu Huyền vị hoàng tử lớn nhất ngoại trừ Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử. Thân mẫu Hân xuất thân thấp hèn, bất quá chỉ là một cung tỳ. Bởi vì có mấy phần tư sắc, Gia Hòa đế lúc trẻ có một lần uống say, lâm hạnh nàng. Về sau xong chuyện Gia Hòa đế liền đem chuyện vụn vặt này quên đi, không ngờ tới chỉ một lần, cung tỳ kia liền mang thai, về sau sinh hạ một vị hoàng tử chính là Tiêu Thiệu Huyền.

Thời điểm Tiêu Thiệu Huyền năm tuổi thân mẫu qua đời, Gia Hòa đế đem hân giao cho tôn Hiền Phi nuôi dưỡng. Tôn Hiền Phi ở trong hậu cung vẫn một mực nương tựa Tiền Hoàng hậu, vì vậy Tiêu Thiệu Huyền từ nhỏ đi theo Nhị hoàng tử lớn lên, đối Nhị hoàng tử trung tâm, người người đều biết Nhị hoàng tử đáng ".

Hai người sống vai mà đi.

Tiêu Thiệu Huyền nói: "Phụ hoàng thiên vị lão Cửu như thế, thật là làm cho người ta hâm mộ! "Hân bởi vì xuất thân thấp kém, Gia Hòa đế đối với hân vẫn luôn lạnh nhạt, không có sủng ái hân giống như Nhị hoàng tử, Cửu hoàng tử như vậy.

Tiêu Thiệu Cảnh thờ dài một hơi, nói: "Lão Bát ngu dốt, mẫu hậu cung chiều hân quá đáng..... Người còn ở trong cung, giúp ta quản giáo hân nhiều hơn. " Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, bảo vệ của hân, chẳng những không thể giúp, lại còn luôn cản trở hân.

Tiêu Thiệu Huyền kính cẩn nói: "Đệ đệ nhớ kỹ. " Lại nói: "Lão Cửu khắp nơi che chở Trường Hi cung, chẳng lẽ lại thật sự là muốn làm cái ca ca tốt bảo vệ muội muội hay sao?

"Tổng quý tần vốn là tỳ nữ của hồi môn của Trình Phi nương nương, Ngọc Minh cung và Trường Hi cung từ trước đến giờ luôn luôn đồng khí liên chi..." Lúc này hân mới nghe ra câu nói có hàm ý khác*: " Ý của Tứ đệ là? "

Tiêu Thiệu Huyền nói: " Ta cùng với lão Cửu đọc sách mỗi ngày, tính tình của hân ta hiểu rõ nhất. Hân từ trước đến giờ luôn luôn ngạo mạn lãnh tình, ngày thường cho dù thấy có người bắt nạt Tam muội muội, cũng nhất định làm như không thấy, Nhị ca không cảm thấy, lần này phản ứng của lão Cửu có chút quá kích sao?"

(*) thoại lý hữu thoại (*câu nói có hàm ý khác)

Đã có băng cơ hóa úr cao, không mấy ngày nữa, vết thương của Lục Thanh Lam liền khỏi.

Tam công chúa lại thỉnh nàng vào cung làm bạn.

Một ngày kia Kỳ thị đem Lục Thanh Lam ăn mặc xinh đẹp, lại một lần nữa tự mình đưa nàng tiến cung. Ra khỏi đại môn Hậu phủ, Lục Thanh Lam năn nỉ nói: "Mẫu thân, chúng ta đi theo đường chợ phía đông đi thôi."

Kỳ thị cười chọc chọc cái trán của nàng, tưởng rằng nàng lại tham ăn rồi. Nhớ tới nữ nhi thiên kiều bách sủng, mấy lần tiến cung bị không ít khổ, nàng không đành lòng không đáp ứng, cũng gật đầu.

Chợ phía đông coi như là nơi tập kết hàng hàng hoá của kinh sư, là nơi náo nhiệt nhất kinh sư. Ca hát tạp kỹ, bày quầy bán hàng, múa võ ca hát... có ứng tất có tận. Hàng quả bánh bán bên này rất nhiều, vừa đến chợ phía đông, Lục Thanh Lam liền hưng phấn, muốn đích thân đi xuống mua ăn.

Kỳ thị không lay chuyển được cái tiểu cật hóa này, liền mạng duy mạo, nắm bàn tay nhỏ bé mập mập của khuê nữ xuống xe ngựa, tự mình đi mua hàng quả bánh. Lục Thanh Lam vừa đi vừa đi dạo, mua một đồng thứ bằng đường hồ lô (mứt quả ghim thành xâu), đường họa, mặt người, khoai lang nướng, hạt dẻ nướng vân vân.

Kỳ thị thấy khuê nữ nhà mình tham ăn như thế, nhìn không được nâng trán nói: "Nhiều thứ như vậy, người có thể ăn hết sao? "

Lục Thanh Lam cười mỉm chỉ mà nói: "Ăn không hết a, ta mang đến cho Tam công chúa ăn. "

Kỳ thị ngây cả người, vốn cảm thấy đem những món ăn rẻ tiền của dân gian này cảm trong cung cho các chủ tử ăn có chút không ổn, phải biết rằng mấy thứ này chính là Trường hưng Hậu phủ ngày thường cũng không thể nào ăn. Nhưng là nếu có thể dùng cái này hối lộ Tam công chúa, cuộc sống trong cung của Bảo Nhi cũng có thể dễ chịu chút ít, vậy nên cũng không có ngăn cản.

Kỳ thị néo mặt bánh bao của nữ nhi, "Bảo Nhi nhà chúng ta thật thông minh, biết mua đồ ăn làm cho Tam công chúa vui. "

Lục Thanh Lam ưỡn ngực, dương dương tự đắc nói: "Đó là đương nhiên!" Tiêu Nguyên San nàng còn không biết sao, muốn thu mua nàng thật sự quá dễ dàng.

Kỳ thị sai người dùng giấy dầu gói kỹ, ôm nữ nhi trở lại xe. Ở chợ phía đông trì hoãn trong chốc lát, thời điểm đến Đông Hoa môn, tiểu thái giám của Trường Hi cung đã tại đó chờ rồi.

Kỷ thị ôm Lục Thanh Lam xuống xe. Lục Thanh Lam hôn một cái trên mặt của mẫu thân, nói: "Mẫu thân về nhà đi. Không cần ở chỗ này chờ Bảo Nhi, buổi chiều giờ Mùi phái quân sự tới đón Bảo Nhi trở về. "

Thập phần hiểu chuyện.

Kỷ thị hôn lên gương mặt của nàng hôn rồi lại hôn, nói: "Bảo Nhi mau vào đi thôi, mẫu thân bên này người cũng đừng có quan tâm.

Lục Thanh thờ dài một hơi, biết rõ mẫu thân chắc là sẽ không về nhà.

Đi theo tiểu thái giám đến Trường Hi cung, Lục Thanh tiến vào phòng của Tam công chúa, đã nhìn thấy Tam công chúa mặc vải bồi để giấy màu đỏ tươi, chài lấy song nha kế, đang đùa nghịch một cái cửu liên hoàn.

Tam công chúa là một trên mặt dầu không được chuyển, trông thấy Lục Thanh Lam tiến vào, chán ghét quả thực liền viết ở trên mặt. Nếu không phải cửu hoàng huynh cảnh cáo nàng không được khi dễ Lục Thanh Lam, nàng hận không thể nhảy dựng lên đem Lục Thanh đuổi đi ra.

Lần trước cửu hoàng huynh tự mình bôi thuốc cho nàng, nhưng lại ném mình cho Vệ Bản, Tam công chúa bây giờ vẫn còn đang tức giận. Thề sẽ không chơi đùa cùng Lục Thanh nữa.

Cho nên Lục Thanh tiến vào, nàng không để ý tới cũng không hỏi.

Lục Thanh Lam cũng không hành lễ với nàng, tự mình ngồi xuống bên cạnh bàn nhỏ gỗ từ đàn, lấy ra bao giấy dầu gói kỹ, đem từng cái từng cái nàng mua được lấy ra.

Mặt người, đường họa, băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), hạt dẻ nướng...

Trong phòng trong khoảng khắc tràn đầy các loại mùi thơm. Lục Thanh Lam cầm lấy một chuỗi băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), say sưa ăn.

Tam công chúa vừa bắt đầu còn có thể khống chế chính mình không nhìn về phía Lục Thanh Lam bên kia, nhưng nàng là công chúa thiên kiều vạn sủng chưa từng được xuất cung, loại đồ ăn vặt của dân gian này, nàng chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe nói qua.

Tiểu hài tử gia làm sao chịu nổi hấp dẫn như vậy, huống chi nàng là một cái tham ăn còn hơn cả Lục Thanh Lam.

Cổ của nàng càng kéo càng dài, trông thấy Lục Thanh Lam đem băng đường hồ lô cắn đến vang lên Gặc... Gặc..., rốt cục không chịu nổi bỏ xuống cửu liên hoàn, chạy đến bên người Lục Thanh Lam đứng, thật cẩn thận hỏi: "Bảo Nhi, người ăn là cái gì vậy? "

Nghe được xưng hô "Bảo Nhi ", Lục Thanh Lam đã biết Tam công chúa vì đồ ăn, đã đem tôn nghiêm vứt đến Trảo Oa quốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Làm bạn

Thấy Tam công chúa mắc câu rồi, Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong: "Cái này nha, cái này gọi băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), là ta trên chợ phía Đông mua. "

Một đôi đôi mắt to xinh đẹp tiểu công chúa tràn đầy tò mò, "Chợ phía Đông, chợ phía Đông là chỗ nào? "

"Chợ phía Đông hả..." Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng: "Chợ phía Đông chính là một chợ rất lớn rất lớn." Nàng khoa tay múa chân. "Bên trong bán rất nhiều rất nhiều đồ." Cuối cùng lại nhấn mạnh một câu: "Ở đây còn có thể mua được rất nhiều rất nhiều ăn ngon."

Tam công chúa rất thích đồ ăn nên cảm thấy hứng thú với chợ phía Đông: "Chợ phía Đông thật là tốt! Nàng thật cẩn thận cầm lấy một cái đường họa, đường họa có thể được làm thành; đủ loại hình dáng, hôm nay Lục Thanh Lam muốn là thỏ con. Tam công chúa nói; "Cái này là cái gì?" "Đây là đường họa!" Lục Thanh Lam giải thích cho nàng: "Sự phụ đường họa, có thể dựa vào yêu cầu làm đường họa thành đủ loại động vật, người nhìn Tiểu Mã này cũng là đường họa." Lục Thanh Lam chỉ vào một cái đường họa nói với nàng.

Tam công chúa cảm thấy ngạc nhiên: "Cái này có thể ăn sao?"

"Dĩ nhiên có thể ăn, người ăn một miếng thử đi." Lục Thanh Lam khích lệ nói.

Đồ vật Đáng yêu như thế, Tam công chúa có chút không đành lòng hạ miệng, nhưng nàng lại thèm cực kỳ, cuối cùng vẫn là ăn hàng chiếm thượng phong, liền cắn một cái trên lỗ tai con thỏ, "Ăn ngon thật. " Tam công chúa nếm thử, trên mặt lập tức dương lên nụ cười thật tươi.

Lục Thanh Lam nói; "Cái này đã là cái gì gì đâu! Chợ phía Đông còn có thật nhiều cái ăn ngon hơn, gấp một ngàn một vạn lần so với những thứ này. Sự phụ đường họa ở chợ phía Đông, còn làm một cái đại Long lớn như vậy đâu!" Nàng dùng sức khoa tay múa chân.

Tam công chúa cũng nhìn choáng váng, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Bảo Nhi người thật là thật lợi hại! Đáng tiếc mẫu phi không cho ta xuất cung, nếu không ta nhất định phải đi chợ phía Đông xem một chút."

"Không sao! " Lục Thanh Lam rất khí khái vỗ vỗ bả vai của nàng: "Người không thể đi ra ngoài, người thích ăn cái gì, nói với ta, ta mang vào cho người ăn."

"Thật ư! " Tam công chúa cao hứng hồng mắt, "Bảo Nhi người đối với ta thật tốt. " Sớm đem chuyện không vui lúc trước quên hết sạch.

Lục Thanh Lam vỗ bộ ngực nhỏ của mình: "Hai chúng ta là hảo bằng hữu nha, hảo bằng hữu phải trợ giúp lẫn nhau. Người nói có đúng hay không?"

Tam công chúa gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, hai ta là hảo bằng hữu, hảo bằng hữu!" Ngừ thập khẳng định.

Lục Thanh Lam toét miệng cười.

Đánh rắn đánh giập đầu, thu phục!

Hai tiểu cô nương vô cùng cao hứng ở chung một chỗ ăn, Tam công chúa giống như Bảo Bảo tò mò, hỏi lung tung, Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Mới vừa rồi còn đang giận nàng đây, cật hóa với cật hóa* đúng là có tiếng nói chung.

(*)吃货 /Chīhuò/ người có tâm hồn ăn uống

Chỉ chớp mắt Tam công chúa đã đem Lục Thanh Lam trở thành tri kỷ thuở bình sinh, bằng hữu tốt nhất.

Tam công chúa đem món ăn vặt lần lượt ăn hết, ăn đến bụng nhỏ tròn xoe. Hai cung nữ giữ cửa ló đầu vào nhìn một chút, thấy hai tiểu cô nương vừa nói vừa cười, không khí hết sức hài hòa, không khỏi tắc tắc kêu kỳ lạ.

"Nguy rồi! " Tam công chúa giống như nhớ ra cái gì đó, hét to một tiếng.

Lục Thanh Lam sợ hết hồn, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tam công chúa suy sụp nói: "Những đồ này ăn ngon như vậy, ta đã quên Cửu ca ca rồi."

Trong lòng Lục Thanh Lam tự nhủ kẻ quy mao* như Tiêu Thiệu Giác, làm sao có thể ăn những thứ mua được từ chợ phía Đông như thế này. Giống như là mùa xuân tuyết trắng rơi xuống chỗ ba người, cái loại không ăn khói lửa nhân gian như Tiêu Thiệu Giác này, chỉ có thể ăn những thức ăn tinh xảo thôi.

(*) Khi một người rất nhàm chán, rất không thú vị, rất nghiêm túc, và có một số khác biệt so với hành vi bình thường, dẫn đến những người xung quanh thấy được hành vi khá điên rồ, hoặc được gọi là khó tính! Hoặc đề cập đến những người không đơn giản, mâu thuẫn, siêu câu toàn.

Tam công chúa nói: "Cửu ca ca vì giúp ta, đã bị phụ hoàng nhốt trong viện của mình rồi. Phụ hoàng phạt hấn ở trong cung bế môn đọc sách, một tháng không cho phép xuất môn."

Tay Lục Thanh Lam dừng lại một chút, trong lòng tự nhủ lần trước kém chút làm Bát hoàng tử chết đuối, chỉ phạt cấm túc một tháng này coi là rất nhẹ rồi.

Tam công chúa nhìn đồ ăn lộn xộn trên bàn ăn một chút, chỉ còn lại có một cái diện nhân làm thành hình chim bay là hoàn hảo không tổn hao gì. Tam công chúa thật ra là người rất có nghĩa khí, liền dùng giấy dầu gói kỹ cái diện nhân này, lôi kéo Lục Thanh Lam nói: "Đi, chúng ta đem diện nhân cầm đi cho cửu hoàng huynh ăn đi."

Lục Thanh Lam có chút không muốn gặp Tiêu Thiệu Giác, bởi vì nàng cảm thấy Tiêu Thiệu Giác lúc lạnh lúc nóng âm tình bất định, hết sức khó hầu hạ. Bất quá vẫn bị Tam công chúa cứng rắn kéo đi Ngọc Minh cung.

Ở cửa tây thiên điện gặp phải Vệ Bân.

Vệ Bân năm nay mười tuổi, gia thế trong sạch, là đại tể sư sai đến đặc biệt hầu hạ Tiêu Thiệu Giác. Bởi vì là người Hạ tộc, cho nên hấn là tâm phúc đáng tin của Tiêu Thiệu Giác.

Vệ Bân thấy hai tiểu cô nương vội vã chạy tới, cười tới hành lễ, nói: "Tam công chúa, Lục cô nương, các người muốn gặp điện hạ sao? Điện hạ đang ở tiểu thư phòng đọc sách."

Lục Thanh Lam cẩn thận đánh giá Vệ Bân, thấy hấn mặc một thân phục sức thái giám màu đen, lớn lên môi hồng răng trắng hết sức thanh tú, ở trong đám thái giám tuyệt đối thuộc loại xinh đẹp nhất đẳng, nhưng trong lòng lập tức thoái mái. Dựa vào tính cách quy mao kia của Tiêu Thiệu Giác, một người một vật bên cạnh hấn, có cái nào không tính hảo đẹp mắt hay sao?

Tam công chúa gật đầu: "Vậy chúng ta đi tìm Cửu hoàng huynh."

Cũng không cần Vệ Bản thông báo, lôi kéo Lục Thanh Lam liền tiến vào tiểu thư phòng.

Nói là tiểu thư phòng, thật ra chẳng qua là một gian trong thiên điện mà thôi. Nơi này cũng sửa sang chỉnh tề, dưới cửa phía tây đặt một tờ án thư gỗ hoa lê dài, hai bên kê tường là hai cái giá sách cực lớn, xếp đặt sách vở chỉnh tề, Tiêu Thiệu Giác đang ngồi ở ghế thái sư. Đang viết chữ trên giấy Tuyên Thành trắng tinh như tuyết.

Hôm nay Tiêu Thiệu Giác mặc một tiểu áo choàng hoàng màu vàng đỏ, ngang hông treo một ngọc đá* màu xanh ngọc, làm nổi bật lên mặt mày tinh xảo giống như một búp bê sứ. Lục Thanh Lam gặp hắn mấy lần, cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn mặc y phục trang trọng. Trong lòng không khỏi oán thầm: "Mới bao nhiêu tuổi mà thích xu nịnh**! "

(*) đai lưng ngọc

(**) Đom đóm

Tiêu Thiệu Giác để bút xuống, nhíu nhíu mày: "Các người sao lại tới đây?" Thời điểm hắn viết chữ không thích người khác quấy rầy, ngay cả Vệ Bản cũng bị đuổi ra ngoài.

Nghe xong giọng điệu này, Lục Thanh Lam cũng biết hai người bọn họ không được hoan nghênh. Nhưng Tam công chúa nghe không hiểu, vô cùng cao hứng chạy đến, một tay lôi kéo tay áo của Tiêu Thiệu Giác, một tay tựa như dâng vật quý lấy ra bao giấy dầu kia: "Cửu ca, đây là diện nhân Bảo Nhi mua cho ta, ăn ngon lắm, cầm tới cho người nếm thử."

Tiêu Thiệu Giác không để lại dấu vết nhíu mày, đem tay áo từ trong tay Tam công chúa thoát ra, nhìn Lục Thanh Lam liếc mắt một cái. Tiểu nha đầu tuổi nhỏ đã biết rõ dùng đồ ăn lấy lòng Tam công chúa, cũng không phải đàn độn.

Cửu hoàng tử điện hạ từ trước đến nay thích người thông minh

Tam công chúa đã vội vã đem bao giấy dầu mở ra, lộ ra diện nhân bên trong, tràn ngập chờ mong đưa cho Cửu hoàng tử. "Cửu ca, người nếm thử đi! Cái này ăn rất ngon."

Cửu hoàng tử ừ một tiếng, qua loa nói: "Ta không đói bụng người ăn đi. " Đây là ý cự tuyệt rất rõ ràng.

Nhưng Tam công chúa tuổi còn nhỏ, còn chưa biết nhìn sắc mặt, "Cửu ca, đây là Bảo Nhi muối muối từ chợ phía Đông mua được, Bảo Nhi muối muối nói trên chợ phía Đông có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon." Vẫn còn không ngừng mời dùng đồ ăn của mình.

Cửu hoàng tử có chút không kiên nhẫn được nữa, hất dẩy cánh tay của Tam công chúa ra: "Các người đi chơi đi, ta phải viết chữ rồi."

Lục Thanh Lam có chút nhìn không được. Tiến lên cầm lấy cánh tay Tam công chúa: "Công chúa, chúng ta đi ra ngoài đi. " người ta đã biểu hiện vậy rồi, cũng đừng có mặt nóng dãn mông lạnh.

Tam công chúa cũng rất cố chấp, mang thứ đó nhét vào trong tay Lục Thanh Lam nói: "Bảo Nhi, đồ là người mua, người cầm cho Cửu ca ăn đi."

Lục Thanh Lam giống như là cầm phải một củ khoai lang nóng bỏng tay, trong lòng tự nhủ người làm muối muối cho hắn hắn cũng không ăn, ta càng không cách nào. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Tam công chúa tràn đầy mong đợi, nàng cũng ngượng ngùng cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gắp tay cầm bao giấy dầu lên, "Này, nhanh ăn đi."

Dù sao cũng bị cự tuyệt, bản thân Lục Thanh Lam căn bản không ôm kỳ vọng gì.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Thiệu Giác liền nhìn Lục Thanh Lam như vậy, cho đến khi trong lòng Lục Thanh Lam có chút sợ hãi, mới nói ra một câu: "... Người gọi ta là gì?"

Lục Thanh Lam mới vừa rồi thật sự là không quen nhìn thái độ hất dẩy với muối muối, cho nên ngay cả "Cửu điện hạ" cũng không gọi, dù sao nàng tuổi còn nhỏ, Tiêu Thiệu Giác cũng không thể lấy cái này trị tội nàng.

Không nghĩ đến cái đồ quy mao này vẫn nghe ra.

Lục Thanh Lam không thể làm gì khác hơn là nói một lần: "Cửu điện hạ, ăn diện nhân đi."

Tiêu Thiệu Giác vốn muốn cự tuyệt, nhưng thần xui quỷ khiến cầm bao giấy dầu qua, đem diện nhân được làm tinh xảo cầm lên nhìn hồi lâu mới cắn xuống một ngụm.

Một ngụm rất nhỏ.

.... cũng ăn được.

Kỳ thật những thứ đồ ăn này mặc dù là ở đường phía Đông mua, nhưng thời điểm Lục Thanh Lam mua đã nhìn kỹ qua, phương diện vệ sinh là tuyệt đối

không có vấn đề, nếu không Tam công chúa ăn đau bụng, nàng không phải biến khéo thành vụng rồi sao.

Tam công chúa thấy Cừu ca rốt cục chịu ăn đồ nàng tiến cử, cười đến mặt mày cong cong. Lục Thanh Lam cũng không nghĩ tới hắn có thể nể tình như vậy, nhất thời sờ đầu có chút cảm thấy lẫn lộn.

Một khi đã cảm thấy miễn cưỡng có thể ăn, Tiêu Thiểu Giác liền chậm chậm đem từng cái diện nhân tất cả đều ăn hết. Vóc người đẹp thật là tốt, ngay cả Lục Thanh Lam không thừa nhận cũng không được, thời điểm Cừu hoàng tử ăn cái gì động tác ưu nhã, cảnh đẹp ý vui, vô cùng mê người.

Tam công chúa vội hỏi: "Như thế nào Cừu ca, ăn ngon không?"

Vệ Bân đã sớm đưa lên một chiếc khăn được giặt sạch sẽ, Tiêu Thiểu Giác cẩn thận lau miệng, lại lau tay. Mới nói: "Cũng tạm được."

Có thể được một câu đánh giá một câu như vậy, với Cừu hoàng tử hết sức khó chiều mà nói, đã hết sức đáng quý rồi.

Vốn là Tiêu Thiểu Giác ăn xong diện nhân, Lục Thanh Lam đã muốn lôi kéo Tam công chúa đi ra ngoài. Kết quả Tam công chúa muốn xem Cừu hoàng tử viết chữ, Lục Thanh Lam chỉ đành phải phụng bồi Tam công chúa ở lại trong viện của Tiêu Thiểu Giác ngày người một buổi sáng.

Thời điểm hai tiểu cô nương đi ra, Vệ Bân quả thực như nhìn của lạ. Không ai hiểu rõ chủ tử nhà mình hơn hắn, hắn là người thích thanh tĩnh, ngay cả trong lúc ngủ cũng phải sai bọn thái giám đem chim tước trong viện cũng đuổi đi hết mới được. Thường ngày Tam công chúa thích quần hắn, nhưng hắn làm sao cho nàng vào thư phòng của hắn? Hôm nay cho tới trưa hai tiểu cô nương lủi rủ, nói chuyện cho tới bây giờ chưa từng dừng.

Chủ tử rốt cuộc là làm sao nhìn tới được bây giờ?

Tiêu Thiểu Giác tự mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay cùng hai tiểu cô nương ở chung một chỗ, tâm tình thế nhưng tường hòa yên tĩnh lạ thường. Bất quá hắn cũng không nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trắc phi

Tam công chúa ở trong viện của mình chiêu đãi Lục Thanh Lam cơm trưa, tự mình đưa Lục Thanh Lam tới cửa. Tam công chúa chính là một người như thế, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, tới đều là vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ, thế giới ở trong mắt nàng chỉ có hai màu đen trắng, mọi người không là bằng hữu chính là địch nhân.

Dĩ nhiên, tuyệt đại đa số mọi người đều bị tính vào hàng ngũ địch nhân, bằng hữu thì căn bản không có mấy. Nàng một khi đã cho rằng người nào là bằng hữu là của nàng, sẽ khẳng khái một mực đối tốt với nàng.

Lục Thanh Lam mang đến cho nàng đồ ngon như vậy nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy, thoáng cái liền chinh phục lòng của nàng. Huống chi nàng còn biết một chỗ thú vị như chợ phía đông, biết nhiều đồ ăn ngon mà nàng chưa từng gặp qua, Lục Thanh Lam đáp ứng tương lai đợi nàng trưởng thành, thời điểm phụ hoàng cho phép nàng xuất cung, mang nàng đi ăn những đồ ăn ngon của kinh sư, Tam công chúa liền lập tức đem Lục Thanh Lam thành tri kỷ tốt nhất của mình rồi.

Đến Đông Hoa môn, Tam công chúa lôi kéo tay Lục Thanh Lam không nỡ buông ra, Lục Thanh Lam liên tục cam đoan hai ngày nữa nàng nhất định tiến cung, đến lúc đó lại mang cho nàng mấy thứ ăn vặt dân gian, Tam công chúa lúc này mới lưu luyến không rời nhìn nàng ra khỏi đại môn của Tử Cấm thành.

Kỷ thị ở cửa gần đó, thấy rõ ràng, thấy hai tiểu cô nương lưu luyến không rời, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ. Lục Thanh Lam lên xe ngựa, Kỷ thị vội vã hỏi nàng: "Tam công chúa tại sao tốt với người như vậy?"

Tại trong ấn tượng của nàng, Tam công chúa điều ngoa tùy hứng, ngang ngược kiêu ngạo, luôn khi dễ Bảo Nhi.

Lục Thanh Lam cười nói: "Mẫu thân, ta không phải nói nha, Tam công chúa rất tốt. Chúng ta đã trở thành hảo bằng hữu rồi, nương sau này rốt cuộc không cần lo lắng cho ta nữa rồi."

Kỷ thị cười đến mức không ngậm miệng được, nàng và Tam công chúa quan hệ tốt rồi, tiến cung cũng sẽ không bị khi phụ sĩ nhục, cuối cùng có thể yên tâm.

Hai mẹ con trở lại Hậu phủ, vừa lúc gặp phải đại tỷ tỷ Lục Thanh Oánh nhà cừu cừu vừa thăm người thân trở về. Lục Thanh Oánh là trưởng nữ Lục Hân, mặc một thân búi tóc màu xanh nhạt thêu hoa mai, bên dưới là một cái váy bạch thủy mai hoa sa màu trắng, nàng năm nay mười lăm rồi, dáng người cao gầy, dung mạo tuy không phát triển bằng hai nha đầu chỉ thứ hai, nhưng cũng là khí chất đoan trang tự nhiên hào phóng, rất có khí độ của đại gia khuê tú.

Lục Thanh Oánh tiến lên hành lễ với Kỳ thị, lại sò lên đầu Lục Thanh Lam, kêu lên: “Bảo Nhi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn nàng, ngọt ngào kêu một tiếng: “Đại tỷ tỷ.”

Đại phòng tuy không phải thân sinh của Lão Hầu gia, nhưng quan hệ cùng nhị phòng từ trước đến giờ luôn luôn thân cận, Kỳ thị cũng rất thích chất nữ đảm thỏ văn nhã, hành sự quy củ này, liền cùng Lục Thanh Oánh hàn huyên mấy câu lúc này mới tách ra.

Trên đường trở về, Lục Thanh Lam bỗng nhiên ghé vào tai Kỳ thị hỏi: “Mẫu thân, Đại bá mẫu có phải là đang làm mai cho đại tỷ tỷ? “Lục Thanh Oánh mười lăm rồi, theo lí mà nói Phùng thị nên làm mai cho nàng rồi.”

Kỳ thị cười ha ha, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nàng nói: “Người bé tí hiểu được cái gì gọi là hôn sự sao? Liền hỏi vấn đề này.”

Lục Thanh Lam kháng nghị nói: “Ta sao không biết. Bảo Nhi biết bàn việc hôn sự sẽ phải thành thân, thành thân sau sẽ phải sinh em bé.”

Kỳ thị thấy nàng nói được giống như giồng như khuôn hình, cực kỳ đáng yêu, không nhịn được đem nữ nhi ôm vào trong ngực, hôn một cái. Nàng hôm nay cao hứng, liền cùng Lục Thanh Lam nhiều lời vài câu: “Đại bá phụ của người vốn là ý định đem đại tỷ tỷ người bàn cho nhị tử của một vị đồng môn hảo hữu, là một người đọc sách. Nhưng là nhà kia không có sản nghiệp gì, đại bá mẫu của người lo lắng đại tỷ tỷ người chịu khổ, vẫn không đáp ứng.”

“Đại bá mẫu từ trước đến giờ rất nghe lời Đại bá phụ, cửa hôn sự này nhất định có thể thành, đúng không mẫu thân?”

Kỳ thị điểm cái trán nữ nhi cười nói: “Bảo Nhi thật là thông minh!” Vị đại tẩu kia của nàng xuất thân tiểu môn nhà nghèo, không có chủ kiến gì, sao có thể lay chuyển được Lục Hân chứ.

Lục Thanh Lam lại lẩm bẩm một câu: “Đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân thì tốt rồi.” Nàng quần quýt lấy Kỳ thị nói: “Mẫu thân, chúng ta có thể giúp đỡ đại bá phụ hay không, để cho đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân a?”

Kỳ thị kỳ quái nói: “Người sao lại muốn cho đại tỷ tỷ sớm đi thành thân?”

Lục Thanh Lam ra vẻ con nít đáp: “Đại tỷ tỷ sớm đi thành thân, có thể sớm một chút sinh tiểu cháu ngoại trai cho ta rồi.”

Lục Thanh Oánh được chỉ cho Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi, Lục gia bắt đầu bị trói lại chiến thuyền của Hoàng trưởng tử. Về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại bị giết, Nhị hoàng tử muốn đem Trường Hưng Hầu phủ nhỏ tận gốc. Trường Hưng Hầu phủ đến bước đường cùng, chỉ đành phải tìm kiếm chỗ dựa mới, lúc này mới đầu phục Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, trở thành một thanh đao sắc bén trong tay hắn.

Có thể nói bi kịch đời trước nàng và Trường Hưng Hầu phủ bắt đầu, cũng là bởi vì Lục Thanh Oánh gả cho Hoàng trưởng tử.

Nàng nhất định phải nghĩ cách phá hư cửa hôn sự này mới được.

Lại nói đến chuyện Tề tửu* Quốc Tử Giám Lâm Hằng dâng thư thỉnh lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, mấy ngày nay ở trong triều ồn ào huyên náo. Hoàng đế mặc dù không nhắc tới, nhưng thái độ thập phần ái mộ. Làm quan viên hạ cấp, điều thứ nhất chính là hiểu rõ thánh ý, đều cảm thấy thái độ của Gia Hòa đế lần này có chỗ buông lỏng, nói không chừng chính là điểm báo trước muốn lập thái tử. Lúc này, ai không vội vàng dâng tấu, bán cho thái tử tương lai một cái ân huệ, tương lai thái tử đăng cơ cũng có thể đi theo kiếm nhiều thứ tốt.

祭酒(Tề tửu): Vốn chỉ vị trưởng bối vậy rượu tế thần trong yến tiệc thời cổ đại, đến đời Hán bắt đầu dùng làm danh xưng thầy giáo trong các học quan.

Bởi vậy dám đại thần như ông võ tổ dâng tấu, xin lập Hoàng trưởng tử, cũng có xin lập Hoàng thứ tử, nhất thời tấu chương giống như tuyết rơi mà bay đến Kiến Thủy điện.

Cho đến khi chuyện này phát sinh không sai biệt lắm, Gia Hòa đế triệu tập năm vị Các lão của nội các, cùng với các vị Thượng Thư của lục bộ tại Kiến Thủy điện mở hội nghị. Mọi người thỏa mãn cho rằng hoàng đế đây là đang cùng các vị đại thần thương lượng chọn lựa nhân tuyển cho vị trí thái tử, không nghĩ rằng hội nghị tối cao cấp biệt này vừa kết thúc, nhân lúc trời tối Đại Lý Tự liền dẫn người bắt Lâm Hằng đưa vào ngục giam.

Gia Hòa đế ở đại triều hội tuyên bố tội danh của Lâm Hằng: “Vọng nghị quốc chính, nguyên rủa quân thượng.” Lập hay không lập thái tử vốn nên là chuyện do một mình hoàng đế quyết định, người đi theo làm chuyện không phải là vọng nghị quốc chính thì là cái gì? Hoàng thượng đang xuân thu chính thịnh, người thế nào cũng phải buộc hoàng đế lập thái tử, người đây không phải là chửi mắng nguyên rủa hoàng đế chết sớm thì là cái gì.

Trong lúc nhất thời đại thần toàn bộ triều đình người người cảm thấy bất an. Quá nửa ở đây đều dâng tấu cho Gia Hòa đế, đây chẳng phải là mỗi người đều được gánh một cái tội danh “Vọng nghị triều chính, nguyên rủa quân thượng”. Đúng lúc này hoàng đế nói tha cho bọn hắn chỉ là phạm lỗi lần đầu, không nhắc chuyện cũ, lần này cũng chỉ trừng trị thủ phạm.

Trong lúc nhất thời ai cũng không dám nhắc lại chuyện lập thái tử.

Gia Hòa đế trở lại Kiến Thủy điện, cho mời Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tiến vào. Hai người mới là trung tâm của bão táp chính trị lần này, bởi vì ai cũng không đoán ra tâm tư của Hoàng đế, bởi vậy hai người không yên bất an tiến vào, không biết phụ hoàng thu thập bọn hắn như thế nào.

Gia Hòa đế đối với hai nhi tử ngược lại là vui vẻ hoà nhã, nửa câu cũng không đề cập chuyện lập thái tử, ngược lại hàn huyên cùng bọn họ việc nhà. “Hai người các người ra Tử Cấm thành, đều tự khai phủ thành thân, cũng đã được mấy năm đi. Trẫm chính là vẫn chờ ôm Hoàng tôn đầu, hai người các người phải nhanh lên.”

Tiêu Thiệu Du và Tiêu Thiệu Cảnh liếc nhau một cái, nhất thời đều có chút lúng túng. Hai người bọn họ một người xuất cung hai năm, một người xuất cung một năm, Tiêu Thiệu Du sinh hai nữ nhi, Tiêu Thiệu Cảnh sinh một nữ nhi, toàn bộ đều không có nhi tử. Cũng khó trách hoàng đế sốt ruột rồi.

Gia Hòa đế nói: “Ấn quy chế, hai người các ngươi thành thân vương, ngoại trừ một vị chính phi, còn có hai vị Trắc Phi. Trẫm hôm nay liền cho các ngươi bổ sung đi. “Hắn suy nghĩ một chút nói: “Thiếu chiêm sĩ Chiêm sĩ phủ Lục Hân, học vấn tài giỏi nhân phẩm cũng tốt., ta nghe nói hắn có một trưởng nữ tên là Lục Thanh Oánh, phẩm mạo đều là nhân vật tốt nhất để tuyển chọn, ta xem liền chỉ cho lão Đại làm Trắc Phi đi. ”

Không đợi Lục Thanh Lam nghĩ ra biện pháp nhanh đưa Đại tỷ tỷ xuất giá, thái giám phái tới tuyên chỉ của nội cung cũng đã tới cửa.

Gia Hòa đế chọn đích trưởng nữ Trường Hưng Hầu phủ Lục Thanh Oánh làm Trắc Phi Hoàng trưởng tử.

Già trẻ toàn gia quỳ gối trước cửa chính đường Hầu phủ tiếp chỉ, nghe xong văn phong hoa lệ của thánh chỉ ngày đó, biểu tình tất cả đều tựa như lão tử chết nung.

Lại nói tiếp Gia Hòa đế năm nay cũng sắp năm mươi rồi, thế nhưng trong triều đến nay vẫn chưa lập thái tử. Hiện giờ hoàng tử trưởng thành chỉ có hai, thái tử vị ứng với một trong hai. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du là trưởng tử, vừa chiếm đích lại chiếm trưởng, nhưng người cho rằng Hoàng trưởng tử là người có năng lực tranh đoạt đại vị thái tử nhất vậy thì sai lầm rồi.

Bởi vì Hoàng trưởng tử cũng không được hoàng thượng quá ưa thích. Nguyên nhân nha, trong cung có đủ loại phiên bản, có một loại cách nói là nguyên hậu của Gia Hòa đế, thân mẫu của Hoàng trưởng tử mã hoàng hậu, là tiên Hoàng cũng rắn đưa cho Gia Hòa đế, cũng không được chào đón. Sau khi Mã hoàng hậu chết vền vẹn một tháng, hoàng đế liền đem tiền quý phi phủ chính (từ thiếp lên làm vợ) thành hoàng hậu, có thể thấy được những thứ truyền thuyết này không phải là tin đồn vô căn cứ không có lừa thì sao có khói*.

空穴来风 không huyệt lai phong. Có lỗ trống thì gió mới vào

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, đều là con trai trưởng, một người là nhi tử của người mình ghét, một người là nhi tử của chân ái, người nói Gia Hòa đế nghiêng về người nào?

Lần này hoàng đế trừng phạt nặng Quốc Tử Giám Tế tửu Lâm hằng vì dâng thư bảo vệ Hoàng trưởng tử, liền mơ hồ có thể thấy được một chút manh mối. Đoạt đích cũng không phải là đùa giỡn đâu, một khi thất bại, đây chính là toàn gia cũng muốn chết hết theo.

Vốn là Trường Hưng Hầu phủ thực lực hùng hậu, chỉ cần làm thuần thần trung thành với hoàng đế, tương lai bất luận người nào làm hoàng đế, không thể thiếu một phần vinh hoa Phú Quý, bây giờ bị cột vào một chỗ cùng với Hoàng trưởng tử vị tăng mình lẫm*, ai có thể cam tâm tình nguyện?

未曾明朗 vị tăng minh lẫm: chưa từng tỏa sáng

Tiền thái giám tuyên chỉ, các nam nhân của Trường Hưng Hầu phủ tề tựu tại trong thư phòng của Lão Hầu gia triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Về mặt Lục kháng u ám, thần sắc nghiêm trọng nói với Lục hân: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Đại nha đầu làm sao lại trở thành Trắc Phi của Hoàng trưởng tử? Lúc trước như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Lục hân cũng có chút mộng: “Nhi tử lúc trước cũng không nghe thấy chút tiếng gió nào. Nhi tử vừa rồi lặng lẽ hỏi vị nội thị truyền chỉ kia, nội thị nói cho nhi tử, chuyện Trắc Phi của các hoàng tử lần này là Thánh thượng thánh tâm độc đoán, lúc trước cũng không cùng Hoàng hậu nương nương và các nương nương trong cung thương nghị. Chuyện này, làm nhi tử có chút nhìn không ra. ”

Trong lòng hắn âm thầm hỏi hận, hôn sự của nữ nhi sớm đi quyết định thì tốt rồi.

Lẽ ra chuyện tuyển phi cho các hoàng tử, đó là chức trách của Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đột nhiên nhúng tay, rốt cuộc trong lòng là nghĩ như thế nào? Thật là thánh tâm khó dò a!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Độc kế

Lục Kháng phiền não đi tới đi lui trong thư phòng, "Cái này như thế nào cho phải?" Hiện đang ở trong trường hợp này, hắn là thật không muốn cùng dính líu quan hệ gì với Hoàng trưởng tử.

Ý nghĩ của Lục Thần thì đơn giản hơn nhiều: “Nếu là ý chỉ hoàng thượng, vậy còn có cái gì thương lượng, nở mày nở mặt mà đem chất nữ gả đi là được, chúng ta cho dù không muốn còn có thể kháng chỉ bất tuân sao?”

Lục Hân chợt đứng lên: "Ta hỏi thăm một chút, xem trong các đồng僚 có tin tức gì không!" Lục Kháng trầm trọng gật gật đầu: "Ngươi đi đi."

Người một nhà thương lượng mấy câu, liền giải tán.

Lục Diệp từ đầu đến cuối chỉ như đồ bài trí, bản thân cũng không có nhận xét gì, cũng không nhúng vào. Trờ lại hăng Phong uyển, Triệu thị hỏi tới, hẳn liền đem thương nghị của mọi người nói cho thê từ nghe.

Triệu thị nghe xong, con người chuyển chuyển nói: "Chẳng lẽ Lão thái gia thật sự định đem Đại nha đầu gả cho Hoàng trưởng tử, đem Trường Hưng Hầu phủ đóng đinh ở gốc cây Hoàng trưởng tử phản tráng không lớn ư?"

Lục Diệp nói: "Thánh chỉ cũng đã tuyên rồi, ngoại trừ gả đi, còn có thể làm gì?"

Tam thái thái cười lạnh: "Những nam nhân các người lo chuyện còn không chu toàn bằng một vị phụ nhân như ta. Muốn phải sạch quan hệ cùng Hoàng trưởng tử, lại không đến mức kháng chỉ bất tuân, biện pháp cũng không phải là không có."

"Người một cái nữ tác nhân gia, có thể có được biện pháp gì?" Lục Diệp có chút không tin.

Trong mắt Triệu thị hiện lên một tia hung ác ngoan tuyệt: "Đại nha đầu xuất giá còn một đoạn thời gian, mà tổng yếu cũng phải từ Trường Hưng Hầu phủ xuất giá. Nếu trước khi xuất giá có chuyện gì không hay xảy ra, hoàng thượng cũng không thể trách đến Hầu phủ chúng ta không phải sao!"

Lục Diệp nghe rõ ý của nàng: "Người nói những gì đấy, rốt cuộc là một cái mạng, lại là chất nữ chúng ta... Biện pháp này, vô luận như thế nào cũng không được!"

Triệu thị hừ lạnh nói: "Người nghĩ người Lục gia lương thiện? Người cho rằng ta lại nguyện ý làm ác nhân sao, ta làm như vậy còn không phải là vì cả cái hầu phủ này. Hiện giờ Nhị hoàng tử được Thánh thượng trúng ý nhất, mẫu tộc cũng cường đại nhất, Thánh thượng sau trăm tuổi người lên ngôi hẳn là Nhị hoàng tử không thể nghi ngờ. Hiện giờ hai Hoàng tử thành tranh giành thái tử vị càng đấu đến tựa như ô nhân kê, người cho rằng về sau Nhị hoàng tử thượng vị, sẽ đối với Hoàng trưởng tử hạ thủ lưu tình? Đến lúc đó Trường Hưng Hầu phủ có thể có cái gì tốt? Huống chi, nói đến nói đi, Đại nha đầu cũng không phải là chất nữ ruột thịt của người, người đau lòng cái gì?"

Nhà mẹ đẻ của Triệu thị Bình Lương hầu chính là đem hết bảo vật đều thế chấp trên người Nhị hoàng tử, nàng cũng không hi vọng nhà mẹ đẻ nhà chồng đối nghịch, nàng kẹp ở giữa có thể làm sao bây giờ?

Lục Diệp nhất thời nói không ra lời. Triệu thị cứng rắn bắt hẳn đi thư phòng của Lão Hầu gia Đạt Quan đường.

Lão thái thái cũng ở đây.

Tâm tư Lục Kháng giờ phút này lo lắng không yên, tức giận nói: "Các người tới làm cái gì?"

Tam thái thái đẩy Lục Diệp một cái, Lục Diệp bất chấp nói: "Nhi tử nghĩ đến một biện pháp, có thể khiến cho Hầu phủ thoát khỏi cục diện lúng túng hiện giờ."

Lục Kháng đối với nhi tử không đến nơi đến chốn vẫn có chỗ hiểu biết: "Người có thể nghĩ ra cái biện pháp gì tốt? Đi đi đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Lão thái thái nghe xong lời này có chút mất hứng, "Hầu gia, để cho lão Tam nói biện pháp của hắn một chút, nếu có chỗ nào không thích đáng, người lại đuổi người đi cũng không muộn."

Lục Kháng và Tam lão gia giống nhau, có vài phần sợ vợ, chẳng qua không có nghiêm trọng như Tam lão gia mà thôi, nghe xong liền cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này bên ngoài thư phòng của Lão Hầu gia, có hai vị khách không mời mà đến, nhưng lại là huynh muội Lục Văn Đình và Lục Thanh Lục Thanh Lam. Lão Hầu gia đem Lục Văn Đình coi là đích trưởng tôn, thập phần coi trọng, vẫn luôn mang theo bên người tự mình giáo dưỡng, Lục Văn Đình buổi chiều muốn đi theo Lão Hầu gia học cưỡi ngựa bắn cung, Lục Thanh Lam liền theo hắn cùng đến.

Hai người được gã sai vặt của Lục Diệp mang đến ngăn ở ngoài cửa, chết sống không cho đi vào. Lục Thanh nhìn thấy vẻ mặt thần sắc Lục Diệp và Triệu thị quý đi vào thư phòng của tổ phụ, liền ý vào bản thân tuổi nhỏ không ai phòng bị, đi vào nghe mưu kế của bọn họ là cái gì.

Vì vậy hướng về phía ca ca đưa cái ánh mắt. Hai huynh muội cũng là tâm ý tương thông, Lục Văn Đình hiểu ý, một phen níu lấy cổ áo của gã sai vặt kia.

Mắng: "Thằng ranh con nhà người có phải mắt bị mù rồi hay không, cũng không nhìn một chút tiểu gia ta là ai? Người nào không biết Đạt Quan đường này, cho tới bây giờ đều là tiểu gia ta tự mình quản, người là là hạng gì, còn dám ở trước mặt tiểu gia ta ra oai?"

Gã sai vặt kia vốn so với Lục Văn Đình còn lớn hơn hai tuổi, nề hà Lục Văn Đình ngày thường cao lớn, lại từ nhỏ đi theo danh sư học nghệ, một thân võ nghệ đã cực kỳ thuần thực, lại bị hắn nắm cổ không thể động đậy. Không khỏi hoảng hốt.

Lục Thanh Lam thừa cơ hội này, "Huych" Một tiếng vào trong phòng.

Lục Diệp rốt cuộc là người mềm lòng đấy, lấp bắp nửa ngày, cũng không nói ra được về sau. Triệu thị thật sự là nhìn không được, nhận lấy đầu đề, nói: "Triều đại Long Hưng, hoàng đế đột nhiên đem chi nữ của Lễ bộ Thị Lang chỉ cho đương kim thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên xem xét biết hoàng đế đối với thái tử bất mãn, làm khởi lên chi tâm của thái tử, sợ tương lai chuyện xấu của thái tử làm liên lụy toàn gia Diệp phủ, liền lệnh kỳ nữ uống một ly

rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai nhà bỏ mặc. Sau đó bất quá một năm, hoàng đế hạ lệnh phế thái tử, quan viên trong triều bị đày lưu vô số, Diệp Hạo Nhiên bởi vì trắng sí đoạn cổ tay, toàn gia có thể bảo tồn, về sau Diệp Hạo Nhiên làm quan tới Văn Uyên các Đại học sĩ, trở thành hiền tướng một đời triều ta."

Nói được đến phân thượng này, người ngu dốt cũng đều minh bạch.

Trương thị cũng là không tán thành cửa hôn sự này, lúc này tỏ thái độ nói: "Cái này cũng có thể coi là một biện pháp tốt. Hầu gia, sự cấp tòng quyền, trắng sí đoạn cổ tay, vì Trường Hưng Hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có thể noi theo người trước, làm theo hạ sách này thôi."

Dù sao người chết lại không phải là đích tôn nữ ruột của nàng, đại phòng chết hết nàng lại càng cao hứng ấy chứ.

Lục Thanh Lam Ở ngoài cửa nghe lén trong lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Lục Kháng đến cùng có chút khí phách, phản đối nói: "Lục Kháng ta anh hùng một đời, há có thể bán tôn nữ cầu vinh? Ngươi để cho thế nhân chê cười ta sao? Cái gọi là giấy không gói được lửa, vạn nhất việc này truyền ra ngoài, thế nhân đều sẽ nhận định Hầu phủ ta ngoan độc, sau này ai còn dám đem nữ nhi đến Lục gia, ai còn dám thú nữ hài của Lục gia ta nữa?"

Lão thái thái hừ một tiếng, nói: "Chuyện cho tới bây giờ, là tính mạng hơn ba trăm miệng ăn của Trường Hưng Hầu phủ trọng yếu, hay là hư danh của Hầu gia trọng yếu? Huống hồ chúng ta chỉ cần làm gọn gàng chút, bên ngoài ai có thể biết? Sự tình trọng đại, Hầu gia vạn không được mềm lòng a!"

Lục Thanh Lam núp ở phía sau bức rèm che, nghe được trong lòng giật mình. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, tam phòng làm việc cư nhiên lại có thể ác độc như vậy! Nàng sẽ không hi vọng Đại tỷ tỷ gả cho Hoàng trưởng tử nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chủ ý ác độc bức này, đều là người một nhà, tam phòng thật sự là không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến thanh âm tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười nghe nhiều, liền từ trong phòng Lão Hầu gia đi ra.

Lục Văn Đình đang ở chỗ này giáo huấn gã sai vặt, thấy muội muội đi vào nhanh, ra càng nhanh hơn. Lúc này mới một tay đẩy gã sai vặt kia qua một bên, Tiểu gia ta hôm nay có chuyện, tạm thời bỏ qua cho ngươi, lần sau nếu còn tái phạm, xem ta thu thập ngươi như thế nào."

Gã sai vặt như được đại xá.

Lục Văn Đình đi tới nắm bàn tay của muội muội, hai người đi ra được mấy bước, Lục Văn Đình mới nhỏ giọng hỏi: "Bảo Nhi vừa rồi có thể nghe được cái gì rồi? Nhanh như vậy đã đi ra."

Lục Thanh Lam vạch lên đầu ngón tay nói: "Tổ phụ, tổ mẫu, Tam thúc và tam thẩm ở đây, cũng không biết đang thương lượng cái gì, muội nghe cũng không hiểu, liền đi ra." Ca ca dù sao tuổi còn nhỏ, nàng cũng không muốn khiến chuyện bát nháo này làm bẩn tâm hồn thuần khiết của ca ca.

Lục Văn Đình không nghĩ ngờ gì, bất quá hẳn cũng không phải một kẻ thất phu lỗ mãng chỉ biết khoe mẽ, nói: "Tam thúc tam thẩm lúc này cầu kiến tổ phụ, hẳn là thương lượng chuyện Đại tỷ tỷ gả cho Hoàng trưởng tử..."

Lục Thanh Lam gật đầu, tương lai ca ca là chỉ huy mấy chục vạn đại quân Văn Châu, cũng không phải chỉ dựa vào một thân võ nghệ hơn người, tâm nhãn cũng cần phải có, bao nhiêu người bị hấn bán còn vui vẻ giúp hấn kiếm tiền đây.

"Dù sao cũng có tổ phụ và Đại bá phụ lo liệu, nơi nào đến phiên chúng ta quản?"

Lục Văn Đình vỗ đầu một cái: "Nói đúng. Hiếm khi tổ phụ không quản ta, phải suy nghĩ thật kỹ nên đi đâu chơi mới đúng."

Lục Thanh Lam nói: "Vay ca ca tự mình đi thôi, ta có chút mệt, phải về phòng đi ngủ đây."

Lục Thanh Lam trở lại Thúy Phong uyển, nhưng không thật sự đi ngủ, mà là đi gặp Lục Thần trước.

Nàng không biết kiếp trước tam phòng có nảy ra "chủ ý ác độc" giết Đại tỷ tỷ hay không, là bị Đại bá phụ phá giải, hay là căn bản cũng không có chuyện này. Bất quá nếu lúc này bị nàng biết được, nhất định phải nhất định phải nhắc nhở Đại bá phụ, miễn cho tam phòng đắc thủ.

Lục Thần cũng đang thương lượng với Kỳ thị chuyện Lục Thanh Ánh gả cho Đại hoàng tử. Thấy Lục Thanh Lam vào nhà tìm phụ thân, một phen ôm lấy Lục Thanh Lam cười nói: "Tiểu nha đầu rốt cuộc biết phụ thân mới là tốt nhất rồi ư?"

Gần đây tiểu nha đầu này đối với hấn như gần như xa, làm cho phụ thân là hấn thật là cảm thấy mất mát, lúc trước nàng thế nhưng vô cùng thích dính lấy hấn.

Lục Thanh Lam cảm thấy phụ thân không chút ôn trọng, ngầm nhìn khinh bỉ một phen. Một đôi mắt to đen láy của nàng nhìn chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề* nói: "Phụ thân người có biết triều Long Hưng có một người tên là Diệp Hạo Nhiên không?"

(*)Khai môn kiến sơn: 开门见山 mở cửa nhìn thấy núi, đi thẳng vào vấn đề

Lục Thần sùng sốt: "Làm sao ngươi biết Diệp Hạo Nhiên? Ngươi là từ đâu nghe được?" hài tử còn nhỏ, chưa học vỡ lòng, không thể nào biết đại thần tiền triều.

Lục Thanh Lam nói: "Nữ nhi ở trong thư phòng của tổ phụ nghe được, tổ phụ và Tam thúc, còn có tam thái thái đang nói cái gì Diệp Hạo Nhiên, gả cho thái tử gì gì đó." Đôi mắt to của nàng phát sáng, cực kỳ giống tiểu oa nhi không biết thế sự.

Cũng không cần nhiều lời, vài từ máu chốt này, thực dễ dàng khiến cho Lục Thần và Kỷ thị liên tưởng đến mưu kế của tam phòng.

Quả nhiên hai vợ chồng liếc nhau một cái, tất cả đều thần sắc đại biến.

Lục Thần nói: "Bảo Nhi ngoan, ngươi có nghe được rõ ràng, lời nói của tổ phụ bọn họ chính xác là chuyện Diệp Hạo Nhiên gả cho thái tử sao?" Vẫn là quay lại nói chuyện nghiêm túc cùng nữ nhi.

Lục Thanh Lam hết sức khẳng định nói: "Nữ nhi nghe được nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai."

Mấy chuyện này nữ nhi muốn thêu dệt cũng thêu dệt không được, Lục Thần đương nhiên là tin tưởng.

Kỷ thị hiểu rõ kinh sử, lại là người mềm lòng, vội la lên: "Các nàng đây là muốn độc chết... Vậy phải làm sao bây giờ?" Cổ kỹ nữ nhi còn ở đây, liền không nói thêm gì nữa.

Lục Thần đem nữ nhi đặt xuống giường đất, cẩn thận hỏi ngọn nguồn. Sau đó vội vã đứng lên, "Không được, ta phải đi báo cho đại ca biết một tiếng."

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm. Phụ thân và Đại bá phụ là một nương nuôi lớn, từ trước đến giờ quan hệ rất tốt. Quả nhiên có được tin tức nguy cấp liền muốn đi nhắc nhở đại bá phụ. Bằng thủ đoạn của Đại bá phụ, một khi đã biết âm mưu của tam phòng, nhất định có biện pháp phá giải, cái này nàng hoàn toàn không lo lắng.

Kỷ thị nói: "Sự tình quan hệ đến tính mạng Đại nha đầu, chàng nhanh đi đi."

Trước khi đi Lục Thần đỡ vai nhỏ nhắn của Lục Thanh Lam, nghiêm túc dị thường nói với nàng: "Hôm nay ngươi ở đâu nghe được tổ phụ nói lời nói này, ngoại trừ cha nương, không thể nói cho bất cứ người nào, hiểu chưa?"

Lục Thanh Lam giả bộ như cái hiểu cái không gật gật đầu, Lục Thần lúc này mới yên lòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phá vỡ cục diện

Lục Thần đi tới Thanh Phong uyển, Lục Hân ra ngoài thám thính tin tức còn chưa về. Phùng thị mời hân vào nhà chính, nói: "Nhị thúc như vậy vội vã tới đây như vậy vội vã, là có chuyện gì vậy?"

Những chuyện này không thể nói cùng đại tẩu. Lục Thần gấp đến độ trán đổ mồ hôi: "Không có việc gì, ta ở đây đợi đại ca. Đại tẩu có việc cứ làm trước đi."

Không có chuyện còn muốn ở đây đợi Lục Hân?

Phùng thị thử thăm dò nói: "Nếu không, ta phái người đi tìm đại ca của đệ trở lại."

Không nghĩ tới Lục Thần thế nhưng liền đáp ứng: "Cũng được."

Phùng thị càng cảm thấy sự tình không tầm thường, liền kêu một quân sự ra ngoài tìm Lục Hân.

Lục Thần ở đại phòng chờ đợi đứng ngồi không yên, Mục Nguyên đường bên này sai một bà tử đưa một chén cháo tổ yến tới, nói là Lão Hầu gia, lão thái thái thưởng cho đại cô nương dùng.

Lão thái thái thưởng đồ cho phòng lớn thật đúng là việc lạ, bất quá Phùng thị cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là nữ nhi được chỉ cho Hoàng trưởng tử, Mục Nguyên đường bên kia tỏ vẻ cũng hợp tình lý.

Phùng thị kêu bà tử kia đem cháo tổ yến để xuống, bà tử cái kia lại nói: "Đại thái thái, nô tỳ phụng mệnh Lão thái thái, phải xem đại cô nương uống hết cháo tổ yến mới có thể trở về có thể trở về phục mệnh."

Thì ra là Lão thái thái và Triệu thị rốt cuộc không thuyết phục được Lục Kháng, mẹ chồng nàng dâu trở về thương lượng, dứt khoát hoặc là không làm, trước độc chết Lục Thanh Oánh rồi hãy nói, đến lúc đó vấn đề đã đóng thuyền, Lục Kháng cũng không thể làm gì các nàng.

Phùng thị không nghi ngờ gì, đứng dậy liền muốn mang bà tử tới viện của Lục Thanh Oánh.

Lục Thần chợt đứng dậy quát lên: “Đứng lại!”

Phùng thị và bà tử kia đều có chút khó hiểu, Lục Thần bước nhanh đến phía trước, nổi giận vung tay hất đổ chén cháo tổ yến kia.

Bà tử kia đang không hiểu ra sao, Lục Hân đã kêu gã sai vật thiếp thân nói: “Đem bà già kia trói lại cho ta, trước ném tới phòng chứa cũi đi.”

Phùng thị còn không kịp phản ứng: “Nhị thúc người đây là?”

Sắc mặt Lục Thần nghiêm trọng nói: “Cháo tổ yến này không thể uống, trong này có độc! Bắt đầu từ bây giờ, thức ăn Mục Nguyên đường còn có Hằng Phong uyển đưa tới, cũng không được ăn.”

Phùng thị xuất thân nhỏ cửa nhà nghèo, nơi nào trải qua những việc này, nghe lời này chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất.

Sau nửa canh giờ, Lục Hân vội vã trở lại. Nhìn thấy một phòng hỗn độn đầy đất, hân vẫn bảo trì bình thân, kêu người rót trà cho Lục Thần, mới nói: “Nhị đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không vội, chúng ta từ từ nói.”

“Đại ca, là Hầu phủ có lỗi với đại phòng các người!” Lục Thần ngẩng đầu, khuôn mặt xấu hổ.

Phùng thị há miệng run rẩy nói: “Lão Hầu gia và Lão thái thái muốn độc chết Oánh tỷ nhi nhà chúng ta.”

Lục Thần lúc này mới đem tiền căn hậu quả nói toàn bộ. Cuối cùng nói: “Phụ thân còn chưa đưa ra định đoạt cuối cùng, nghĩ đến phụ thân chắc sẽ không đồng ý việc này.”

Lục Hân sau khi nghe xong lặng yên trong chốc lát, trên mặt một mảnh tiêu điều, nội tâm lại càng vạn phần thê lương. Nói đến nói đi, tam phòng dám ra chú ý như vậy, còn không phải bởi vì Lục Hân không phải là con trai thân sinh của Lão Hầu gia.

Lục Hân đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với Lục Thần. “Nhị đệ, người cứu Oánh tỷ nhi một mạng. Ca ca tạ ơn người! Xin nhận của ca ca một lạy!”

Lục Thần nói: “Ta chẳng qua là muốn an lòng, đại ca người cần gì như thế! Huống chi phụ thân...” hân còn muốn nỗ lực xoay chuyển quan hệ Lục Kháng và Lục Hân.

Lục Hân lắc đầu nói: “Nhị đệ, Mục Nguyên Đường có thể đưa chén cháo tổ yến này, đã nói rõ thái độ của phụ thân.” Cho dù không ủng hộ, ít nhất cũng là ngầm đồng ý đầu.

Lục Thần xấu hổ cúi đầu, trong chuyện này hân không cách nào thay phụ thân biện bạch. “Vậy Đại ca chuẩn bị ứng đối như thế nào?”

Lục Hân vỗ vỗ bờ vai của hân: “Người yên tâm, ca ca ta tự có biện pháp, cái này người không cần quản. Bà tử kia ta sẽ tìm cách xử lý, người không nên để người khác biết chuyện này là người nói cho ta biết, tránh cho tam phòng bên kia ghi hận.”

Lục Thần tin tưởng năng lực của ca ca, quay người trở về.

Đại khái là bà tử đi đưa cháo tổ yến kia chậm chạp trở về phục mệnh, Mục Nguyên đường bên kia rất nhanh lại phái người tới, trực tiếp mời Lục Thanh Oánh đi Mục Nguyên đường.

Trong phòng chỉ có Lão Hầu gia cùng Lão thái thái ở đây.

Lão Hầu gia cũng không biết Lục Hân đã biết được toàn bộ kế hoạch của hân, vốn muốn hỏi một câu: “Sao người lại tới đây?” Nhưng nghĩ tới chuyện này chung quy là thiệt thòi cho hân, cũng là ngầm đồng ý sự xuất hiện của hân. Đến lúc đó vãn đã đóng thuyền, hân cho dù có oán hận, có thể làm gì mình?

Lục Thanh Oánh thỉnh an Lão Hầu gia cùng Lão thái thái. Lão thái thái đầu tiên là về mặt ôn hoà hỏi mấy câu chuyện thường ngày. Lão Hầu gia liền thuận tiện nói: “Thánh chi của Hoàng thượng đã ban xuống, ít ngày nữa người liền phải gả tới phủ Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi. Phủ Hoàng tử so với người bình thường không giống nhau, người cần phải luôn luôn ghi nhớ người là trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, làm việc phải vạn phần cẩn thận, ngàn vạn không được chuốc họa cho gia tộc. Ngày sau hầu hạ Hoàng trưởng tử cho tốt, có chuyện gì Hầu phủ cũng sẽ vì người ra mặt.”

Lục Thanh Oánh kính cẩn nói: “Đa tạ tổ phụ quan tâm dạy bảo. Tôn nữ nhất định cẩn thận ngôn hành, nhất định không để cho Hầu phủ hổ thẹn.”

Lão Hầu gia gật đầu, hướng Lão thái thái hơi ra hiệu, Lão thái thái hiểu ý vỗ vỗ tay, Tôn má má hầu hạ nàng hơn ba mươi năm tự mình nâng một cái khay gỗ lim đi lên, phía trên đặt một ly trà nóng.

Lão thái thái nói: “Nói hồi lâu, chắc khát nước rồi. Bích Loa Xuân này là phần thưởng Hoàng hậu nương nương hôm kia ban cho ta, người ném thử đi.”

Lục Thanh Oánh có chút giật mình vì sự hào phóng của Lão thái thái, bất quá “Trường giả ban thưởng không dám từ”, nàng cung kính nói một câu: “Tạ ơn tổ mẫu ban thưởng trà.” Đang muốn uống một ngụm, chợt nghe được Lục Hân nói một tiếng: “Chậm đã.”

Lục Thanh Oánh không khỏi kinh ngạc. Lục Hân nhìn nàng một cái nói: “Người lui xuống trước đi, ta có mấy câu nói muốn cùng tổ phụ tổ mẫu của người.” Lục Thanh Oánh không dám làm trái mệnh phụ thân, đứng dậy rời khỏi Mục Nguyên đường.

Lão thái thái không vui nói: “Lão đại, ngươi đây là ý gì?”

Lục Hân bùng lên chung trà kia, thần sắc bình tĩnh nói: “Trong trà này có độc, không thể vì Oánh tỷ nhi mà hại hai vị lão nhân gia bất nghĩa, ta đây mới lên tiếng quát bảo ngưng lại.”

Sắc mặt Lão Hầu gia cùng Lão thái thái đều biến đổi mấy lần, Lão Hầu gia nói: “Ngươi nếu như đã biết, chúng ta cũng không dấu diếm ngươi nữa, vì toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ, chỉ có thể ủy khuất ngươi bỏ xuống nha đầu Oánh tỷ nhi.”

Lục Hân nói: “Ta không phải là không nỡ bỏ Oánh tỷ nhi, sợ là dù bỏ mặc nàng, chẳng những không thể kiến chúng ta thoát khỏi Hoàng trưởng tử, ngược lại sẽ làm hầu phủ bị Thiên gia trách tội, người nghĩ ra cái chủ ý này thật là một kẻ ngu xuẩn, nên kéo ra đánh một trăm trượng!” Lời này đem Lục Kháng cùng Trương đều mắng.

Lão thái thái cười lạnh liên tục: “Nói đến nói đi ngươi còn không phải là không nỡ bỏ phần cốt nhục thân tình này, ngươi chớ quên ngươi có thể có hôm nay toàn bộ dựa vào Trường Hưng hầu phủ một tay cất nhắc. Ngày xưa triều Long Hưng, Lễ bộ Thị Lang Diệp Hạo Nhiên...”

“Mẫu thân chớ nói đến Diệp Hạo Nhiên.” Lục Hân cắt đứt lời nói của Lão thái thái: “Mẫu thân đại khái không biết Diệp Hạo Nhiên sau đó tranh giành đại vị thủ phụ cùng người ta không thành cuối cùng thân hãm ngục tù, bị nhóm chính địch liệt vào mười hai tội lớn, trong đó một cái chính là sát hại thân sinh nữ nhi. Hồ đừ không ăn thịt con, nếu ngay cả hài nhi của mình còn có thể hạ thủ được, trong triều còn ai dám cùng người như vậy làm việc?”

“Huống chi hôm nay Oánh nhi cũng coi như mang danh hoàng gia, bỗng nhiên ở trong phủ đột tử, Thánh thượng chi cần phải một gã thái y nghiệm thi thể, việc làm chúng ta gây nên liên không thể che dấu. Đến lúc đó tội khi quân coi rẻ hoàng gia, chúng ta phải thừa nhận như thế nào?”

Lão thái thái cười lạnh liên tục, “Ngươi đây là nói chuyện lừa bịp. Hoàng hậu nương nương luôn luôn đối đãi với ta thân thiết, chỉ cần ta tiến cung van cầu Hoàng hậu nương nương, chuyện này từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

Lục Hân không nhanh không chậm chấp tay nói: “Mẫu thân sống ở hậu trạch, đối với chuyện triều đình đại khái là không biết rõ. Vừa rồi nhi tử ra ngoài hỏi thăm rồi một vòng, càng thêm kết luận, hành động tự mình chọn Trắc Phi cho hai vị hoàng tử lần này của Hoàng thượng là có thâm ý.”

Thần sắc Lục Kháng căng thẳng nói: “Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì?”

Lục Hân thản nhiên nói: “Thánh tâm khó dò, nhi tử cũng không biết rõ. Bất quá nghĩ tới không tránh khỏi hai chữ ‘thăng bằng’. Thánh thượng thủy chung không chịu lập thái tử, phụ thân có biết là tại sao?”

Lục Kháng hừ một tiếng, nếu hắn biết còn hỏi làm cái gì?

Lục Hân chậm rãi mà đàm đạo: “Thánh thượng làm sao mà nào đoạt được ngôi vị hoàng đế, phụ thân chắc phải biết.”

Lục Kháng chấn động toàn thân: “Ý của ngươi là...”

Tiên hoàng, từng lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, sau thái tử cuốn vào một cọc án mưu nghịch bị phế. Hoàng thượng lại lập Nhị hoàng tử làm thái tử, tức Gia Hòa đế hiện tại. Tiên hoàng năm đó đối với việc truyền ngôi cho Nhị hoàng tử hay là Tử hoàng tử do dự bất định, ngay lúc đó Gia Hòa đế tuy được lập làm thái tử, nhưng địa vị nguy khốn, tùy thời có thể có bị phế.

Gia Hòa liền liên hiệp một đám đại thần thân tín, thừa dịp tiên hoàng bệnh nặng khống chế Tử Cẩm thành, trình diễn một vở tuồng bức vua thoái vị, bức bách tiên hoàng thoái vị làm Thái thượng hoàng, hơn nữa bắn chết Tử hoàng tử tranh vị cùng hắn, lúc này mới có Gia Hòa đế hôm nay.

Lục Hân nói: “Phụ thân ngài thử nghĩ xem, Thánh thượng hôm nay sợ nhất là cái gì?”

Gia Hòa đế nay tuổi tác đã cao, thân thể suy bại, dĩ nhiên sợ lịch sử trên người Tiên hoàng năm đó lại tái diễn trên người hắn!

“Ý của ngươi là nói, Thánh thượng vẫn không chịu lập thái tử, cũng là bởi vì...”

Lục Hân gật đầu. “Thật ra thì nói đến nói đi, sợ của Thánh thượng, bất quá chính là hai chữ ‘thăng bằng’ thôi. ” Không lập thái tử, không có nhân vật số hai danh chính ngôn thuận, người mà mọi tuyệt đại đa số mọi người đều thần phục cũng chỉ có một người là Hoàng thượng.

Hắn chỉ muốn bảo đảm thế lực Hoàng trưởng tử cùng Nhị hoàng tử ngang nhau, liên vĩnh viễn không cần sợ hãi có một ngày nhi tử của hắn cũng sẽ giống như hắn năm đó, mang mấy vạn đại quân buộc hắn thoái vị nhượng hiến.

Trải qua một chút nhắc nhở như vậy, Lục Kháng cũng hiểu. Nếu bàn về nhìn xa hiểu rộng, hắn còn kém xa Lục Hân. Sắc mặt Lục Kháng rất khó nhìn: “Nói như vậy, Trường Hưng Hầu phủ chúng ta chẳng qua là một con cò Thánh thượng chọn đến để thăng bằng thế lực Nhị hoàng tử mà thôi ư?”

Lục Hân nói: “Hiện giờ Hoàng trưởng tử thế yếu, ta sợ Hoàng thượng nhìn trúng chính là lực ảnh hưởng của ngài ở trong quân sao? ” Hoàng trưởng tử trong quân cơ hồ không có bất kỳ lực ảnh hưởng gì, mà ở phương diện này Nhị hoàng tử lại rất cường mạnh.

“Quân cò, phải có sự tự giác của quân cò! ” Nếu hoàng đế bỏ bao công sức an bài, nếu Trường Hưng hầu thực có can đảm tại lúc mấu chốt này giết chết Lục Thanh Oánh, chọc giận hoàng đế vậy quả thực là không ổn.

Lời nói này phân tích cặn kẽ đỉnh đạc, nói xong trên trán Lão Hầu gia xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trương thị vội la lên: “Hầu gia, đừng để hấn cường từ đoạt lý* làm mê hoặc.”

() già mồm át lẽ phải; cả vú lấp miệng em*

Lão Hầu gia đưa tay ngăn nằng lại, nói: “Lão Đại nói có lý, ngươi vẫn là lo liệu chuyện Oánh tỷ nhi xuất giá cho tốt đi, không nên nghĩ đến những thứ vô ích kia nữa.” Dứt lời đứng dậy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiến cung lần ba

Từ Cẩm thành – Cảnh Vận môn, Tiến Đình.

Nơi này là chỗ hoàng đế cùng các hoàng tử cưỡi ngựa bắn tên luyện tập võ nghệ. Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác tựa vào trên lan can đá bạch ngọc, sắc mặt trắng bệch, ho khan không ngừng. Nhìn tử, ngũ, thất, bát, thập, các hoàng tử phóng ngựa chạy như bay.

Dựa theo quy củ của lão tổ tông, công phu cưỡi ngựa bắn cung không thể mất, vì vậy các hoàng tử chưa ra ngoài khai phủ đều là buổi sáng học văn hóa, buổi chiều đi theo thị vệ tập võ. Các hoàng tử học tập «Tứ thư» «Ngũ kinh» không hứng thú, nhưng cưỡi ngựa bắn tên lại được mọi người ưa thích.

Thập hoàng tử Tiêu Thiệu Vĩ so với Tiêu Thiệu Giác nhỏ hơn một tuổi, bình thường chơi giỏi nhất, giục ngựa chạy lên. Chợt nhìn hấn mới bảy tám tuổi, thể nhưng cưỡi một con ngựa cao to. Hấn chế nhạo nói: “Cửu ca, phụ hoàng mới cấm túc ngươi một tháng, ngươi đã đến mức ngựa không cưỡi được, cung cũng kéo không nổi rồi sao? Phụ hoàng nếu giam ngươi thêm hai tháng, ngươi chẳng phải là ngay cả xuống giường cũng không nổi!”

Đang tốt lành bỗng nhiên toàn thân bủn rủn, ho khan, chảy nước mũi, Tiêu Thiệu Giác cũng biết là bên Lục Thanh Lam có vấn đề. Hấn kêu Vệ Bản đến Trưởng Hi cung hỏi, quả nhiên Lục Thanh Lam xin Tam công chúa cho nghỉ, nói là cảm nhiễm phong hàn, không xuất môn được.

Như thế này đã là lần thứ hai trong tháng rồi.

Không phải là bình thường trắng trẻo mập mập lắm sao, sao thể chất lại kém như vậy? Trong lòng Tiêu Thiệu Giác hết sức không thoải mái.

Lục Thanh Lam quả thật là cảm nhiễm phong hàn, thể chất nàng suy yếu, từ trong bụng mẹ đã như vậy rồi, mùa đông hàng năm cũng bệnh mấy đợt.

Nàng bị bệnh, Kỳ thị ngày ngày ở bên giường nàng chăm sóc, Lục Thần ở Đông Sơn thư viện cũng không còn tâm tư đi học, toàn gia cũng đi theo gà bay chó sủa.

Thật vất vả dưỡng khỏi bệnh, bên Tam công chúa lại thúc dục nàng tiến cung. Tam công chúa là một người tính nết nóng, trong lúc Lục Thanh Lam ngã bệnh, cũng thúc dục nàng ba bốn lần. Lục Thanh Lam không có cách nào khác, đành tiến cung lần nữa.

Giá khinh tị thực* đến Đông Hoa môn, hai tiểu thái giám Tam công chúa phái tới đã mang một kiệu nhỏ chờ ở nơi đó. Lục Thanh Lam lên kiệu không đến một lát, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Lục Thanh Lam vừa bắt đầu không nghĩ gì, nhưng tiếng vó ngựa kia thùy chung ở gần kiệu nhỏ, không nhanh không chậm theo sát.

()Giá khinh tị thực:cưỡi xe nhẹ đi đường quen; việc quen thì dễ làm; quen tay làm nhanh; thông thạo; quen việc*

Lục Thanh Lam không khỏi cảnh giác.

Phải biết hai tiểu thái giám này nâng kiệu đi cũng không nhanh, không có lý nào chạy song song với người cưỡi ngựa. Nàng liền vén rèm lên nhìn ra phía ngoài.

Liền thấy một vị thiếu niên thân hình cao lớn cưỡi một con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, đi theo bên cạnh kiệu nhỏ, giống như dạo chơi nhàn nhã.

Người nọ mặc một bộ kỵ trang màu xanh nhạt thêu hoa văn bảo tượng, bên hông buộc một thắt lưng phẩm xanh hoa văn long Phụng giác, có một đôi mắt u thâm như hồ, thân hình ngay thẳng, quả nhiên là phong tư tuấn tú đáng về đường đường.

Người nọ thấy Lục Thanh Lam nhìn ra, nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

Hắn là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới lại đụng phải tên khốn kiếp này ở đây, hai quả đấm không tự chủ siết chặt. Nàng nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt khác thường, xoạt một tiếng buồm màn xe xuống.

Tiêu Thiệu Huyền hơi sững sờ, hẳn có chút không rõ tiểu cô nương này là sợ hắn hay làm sao. Hắn ôn hòa nói với hai tiểu thái giám: “Các người đừng kiêu lại.”

Hai tiểu thái giám nào dám làm trái với lệnh hoàng tử, liền đem cổ kiệu để ở trên đất, Lục Thanh Lam đành phải từ trong kiệu đi ra.

Nàng hôm nay mặc nhu quần màu hồng thêu hoa lan, chải song nha kế, bộ dạng ước chừng năm sáu tuổi, bộ dạng trắng trẻo mập mập, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt to ướt át, làm người ta hết sức yêu thích. Nếu có thể xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm xúc nhất định là không tệ!

Tiêu Thiệu Huyền tung mình xuống ngựa, bởi vì vóc dáng rất cao, chỉ có thể cúi người xuống cùng Lục Thanh Lam nói chuyện: “Tiểu cô nương, người muốn đi đâu? Cổ kiệu của người quá chậm, ta cưỡi ngựa dẫn người đi được không?”

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.*

() Vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chính.*

Lục Thanh Lam làm sao có thể cùng hắn ngồi chung một con ngựa, há miệng liền nói: “Mẫu thân nói, ở ngoài không thể đi theo người không quen biết...”

Hắc, đây là xem hắn thành người xấu!

Tiêu Thiệu Huyền chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị. Dứt khoát ngồi xổm người xuống nói: “Tiểu cô nương, ta không là người xấu, ta là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, người có thể gọi ta Tứ điện hạ!”

Lục Thanh Lam vĩnh miệng lên nói: “Ta mới mặc kệ người là Tứ điện hạ hay Ngũ điện hạ, người cản trở đường của ta, Tam công chúa còn đang chờ ta đâu...”

Nghe nàng đồng ngôn đồng ngữ, Tiêu Thiệu Huyền không hề tức giận, trái lại cố gắng khuyên: “Đại mã của ta thoải mái thú vị hơn cái kiệu nhỏ này của người nhiều, người có muốn thử một chút không, người ngồi ngựa của ta đi, mau hơn ngồi kiệu, cũng làm Tam muội muội chờ người ít đi một chút.”

“Ta không muốn!” Lục Thanh Lam thấy hắn chơi xấu không đi, không khỏi tức giận, ra sức đẩy hắn một cái, định chui lại vào kiệu.

Tiêu Thiệu Huyền dù sao đã mười ba tuổi, là một nửa thiếu niên, làm sao nàng có thể đẩy được, tay nhỏ bé mềm mại đẩy hắn, chẳng khác gãi ngứa là bao.

Tiêu Thiệu Huyền không khỏi cười lớn. Không quản Lục Thanh Lam có nguyện ý hay không, cánh tay đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, định trực tiếp ôm nàng lên ngựa.

Lục Thanh Lam không khỏi khản trương, đời này kiếp này, tuyệt không nghĩ lại có bất kỳ dây dưa cùng tên súc sinh này. Đến hiện tại nàng không thể làm gì khác hơn là xuất ra một chiêu sát thủ cuối cùng, đó chính là —— khóc.

Tiểu nữ oa “Oa “Một tiếng khóc lên. Thanh âm lạnh lạnh cao vút, nước mắt như hạt châu rào rào rơi xuống, vừa ụy khuất lại không biết làm sao, khuôn mặt muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu đáng thương. Tiêu Thiệu Huyền cả đời lòng dạ độc ác, chưa từng trải qua việc này?

“Đừng khóc! Đừng khóc!” không thể làm gì khác hơn là luống cuống tay chân dụ dỗ nàng.

Hắn càng không muốn nàng khóc, nàng khóc càng lớn tiếng. Tất cả thái giám cung nữ đi qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Thiệu Huyền, nhìn đến Tứ hoàng tử điện hạ tề đại cả da đầu.

Làm một cô bé năm sáu tuổi gào khóc, cũng không phải một việc đáng tự hào.

Đúng lúc ấy thì, xa xa nghe thấy tiếng Tam công chúa lo lắng truyền đến: “Bảo Nhi, Bảo Nhi là người sao vậy?”

Lục Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm, cứu tinh tốt cuộc đã tới.

Tiêu Thiệu Huyền cũng đứng thẳng người.

Liền thấy Tam công chúa mang theo mấy cung tỳ vội vàng chạy tới. Chẳng những Tam công chúa tới, bên người nàng còn đi theo một vị thiếu niên thân mặc áo choàng màu xanh ngọc đoàn hoa Ngọc trù, tản nhược đào tài, lông mày như vẽ, chính là Tiêu Thiệu Giác.

Thấy Cửu hoàng tử, nụ cười bên môi Tiêu Thiệu Huyền càng sâu vài phần: “Tam muội muội. Cửu đệ cũng tới ư?”

Cửu hoàng tử hừ một tiếng, bước nhanh lên, một tay cầm lấy tay Lục Thanh Lam từ bên người Tiêu Thiệu Huyền kéo qua. Một bộ dáng biểu thị thái độ quyền công khai đoạt lấy, Lục Thanh Lam cũng rất phối hợp oạch một cái trốn sau lưng của hắn.

Cửu hoàng tử lạnh lùng nói: “Tứ ca thật có nhả hứng, không ở trong Đắc Nguyệt điện đọc sách, ứng đối tuế khảo của phụ hoàng, lại chạy đến đây khi dễ một tiểu nữ oa!” Trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Tam công chúa vội bắt mắt hết sức, nhìn chăm chăm Tứ hoàng tử nói: “Tứ ca làm Bảo Nhi khóc, Tứ ca là người xấu!” nàng từ trước đến giờ chính là người thẳng tính như pháo đốt, có gì nói nấy.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận, cười với hai huynh muội nói: “Ta bắt quá là nhìn thấy tiểu cô nương bộ dạng đáng yêu, mới trêu chọc vui đùa một chút với nàng thôi, Cừu đệ và Tam muội muội cần gì nói ta đến mức như vậy đâu!”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Lục cô nương là bằng hữu của ta cùng Tam muội muội, đương nhiên có ta cùng Tam muội muội trông nom, cũng không nhọc Tứ ca phí tâm.”

Tam công chúa cũng hung tợn nói: “Tứ ca nếu dám khi dễ Bảo Nhi nữa, ta liền đi nói cho phụ hoàng, kêu phụ hoàng trách phạt ngươi.”

Tiêu Thiệu Giác lôi kéo Lục Thanh Lam nói: “Chúng ta đi.” hai người một trái một phải, lôi kéo tay Lục Thanh Lam đi.

Tiêu Thiệu Huyền nhìn thân ảnh bọn họ càng lúc càng xa, nụ cười trong mắt dần dần phai nhạt.

Cho đến khi đi qua cầu Kim Thủy, Lục Thanh Lam mới giật mình thấy tay của mình vẫn bị Tiêu Thiệu Giác nắm trong tay, nàng dù sao cũng không thật sự phải oa oa năm tuổi, không khỏi sắc mặt nóng lên, nhưng hiện tại đem tay rút về, thật sự có chút cố ý. Nàng chỉ có thể liếc mắt tự nhắc nhở trong lòng.

Dọc theo đường đi Tiêu Thiệu Giác nói không nhiều lắm, chỉ có Tam công chúa lúu rúu nói không ngừng. Lúc này hắn bỗng nhiên hỏi một câu: “Ngươi không thích Tứ ca của ta ư?”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Không thích.”

Tam công chúa ở một bên nói: “Tứ ca là người xấu, ta cũng không thích Tứ ca!”

Tiêu Thiệu Giác mặt mày nhiễm một tầng nụ cười thần nhiên, tiểu cô nương này nếu cùng hắn có được chúc phúc của Nguyệt Thần, nên chỉ thích hắn mới đúng.

Nhưng hắn là một người có dục vọng khổng lồ chế chiếm hữu cực lớn.

Rất nhanh đã đến Trường Hi cung, Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam đang muốn vào điện, Tiêu Thiệu Giác đưa tay ngăn lại, hắn nói một câu “Đi theo ta”, đột nhiên đi trước dẫn đường.

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái. Tam công chúa đã hỏi: “Cừu ca đi đâu nha?”

Tiêu Thiệu Giác nói một câu, “Đi theo ta sẽ biết.”

Tam công chúa thích cùng Tiêu Thiệu Giác chơi đùa, nhưng lại có chút ít sợ hắn, đối với sắp xếp của hắn đương nhiên không dám có dị nghị gì. Lục Thanh Lam lại càng không có tư cách nói ý kiến phản đối.

Hai người theo Tiêu Thiệu Giác đi vào một tiểu hoa viên phía sau Ngọc Minh cung. Tiểu hoa viên này là một phần của Ngọc Minh cung, có một cái cửa nhỏ nối liền, có thể coi là một không gian bán phong bế, ít có người tới. Thời điểm ba người tới, đã có một người hơn bốn mươi tuổi chờ ở nơi đó, Lục Thanh Lam vừa nhìn cách ăn mặc của hắn cũng biết hắn là một thái y.

Nhìn kỹ nhận ra đây là người quen. Người này tên là Cù Ngọc Tuyền, xuất thân từ gia đình nhiều thế hệ y dược, y thuật cực cao minh, đáng tiếc tuy có trí tuệ, hắn say mê y học, tính tình quái gở, lại không am hiểu những thứ người lừa ta gạt ở chốn quan trường, cho nên mặc dù vào Thái y viện, nhưng vẫn bị đám người viện chính, phó viện chính đề cho không lên chức được.

Sau này Tiêu Thiệu Huyền lên ngôi, trưởng tử Tiêu Thừa Duẫn nhiễm bệnh đậu mùa, mọi người trong Thái y viện thúc thủ vô sách, chính là Cù Ngọc Tuyền chữa hết bệnh đậu mùa của Tiêu Thừa Duẫn, Tiêu Thiệu Giác thấy hắn y thuật cao siêu Thái y viện không ai sánh được, liền đặc biệt chọn hắn làm Viện chính Thái y viện.

Cù Ngọc Tuyền tiến lên hành lễ với Tiêu Thiệu Giác và Tam công chúa, hỏi một câu: “Cừu điện hạ, có thể bắt đầu rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tiêu Thiệu Giác nhàn nhạt “Ừ” một tiếng nói: “Bắt đầu đi.” Cù Ngọc Tuyền nói: “Vậy thì mời Tam công chúa cùng Lục cô nương trước đi trước đổi lại kiện xiêm y.”

Tiêu Thiệu Giác đã sớm sắp xếp xong xuôi, vỗ tay, không biết từ nơi nào đi ra bốn người mặc bi giáp cung tỳ màu xanh biếc, mỗi người hai cung nữ, mang theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam đi ra thiên điện bên cạnh mỗi người đổi một bộ kỳ trang hẹp tay áo.

Tam công chúa có chút khó hiểu, mở đôi mắt to xinh đẹp, nhìn Cù Ngọc Tuyền một chút, lại nhìn Cửu hoàng tử một chút, hỏi: “Chúng ta làm cái gì vậy? Muốn cười ngựa sao?”

Cù Ngọc Tuyền nói một câu: “Không phải là cười ngựa, Cửu điện hạ muốn hai vị muốn cùng lão phu học một bộ thuật dưỡng sinh kiện thể.”

“Thuật dưỡng sinh kiện thể là cái gì?” Tam công chúa bắt đầu ra câu hỏi, vấn đề là cái này tiếp theo cái kia.

Cù Ngọc Tuyền có chút nhứt đầu nhứt mảy, hẳn không có sở trường trao đổi cùng người khác, lúc trước là Tiêu Thiểu Giác tìm đến hắn, thỉnh giáo hắn xem một tiểu nữ hải yếu ợt nhiều bệnh nên điều dưỡng như thế nào, nếu nói thuốc bổ không bằng thực bổ, thực bổ không bằng khí bổ. Tiểu nữ oa bình thường khí trống rỗng không được bổ, cho nên dùng thuốc điều dưỡng, còn không bằng thông qua thể thuật để cường thân kiện thể, là căn bản của bổ ích thân thể, vừa lúc hắn nghiên cứu một bộ thể thuật kết hợp Ngũ Âm hí* của Hoa Đà, liền nói để cho tiểu cô nương học tập thể thuật của hắn thử một chút.

(*) 五禽戏 ngũ (một âm trong nhạc dân tộc Trung Quốc, tương đương “6” trong giản phổ)

Chân mày Tiêu Thiểu Giác nhăn lại, “Để cho người ngoan ngoãn đi theo học cho tốt, nói nhảm nhiều thế làm gì!”

Tam công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ta tại sao phải học cái này?”

Tiêu Thiểu Giác không phải là người có kiên nhẫn, nói chuyện lảm nhảm với Tam công chúa thật là có chút bất đắc dĩ, hai đầu lông mày đã bị lấy một tảng sương lạnh: “Thân thể người không tốt, dĩ nhiên phải học thể thuật cường thân kiện thể.”

Tam công chúa lập tức phản bác, “Ai nói thân thể của ta không tốt, mùa đông năm nay ta thể nhưng còn chưa từng bị bệnh! Mẫu phi vẫn nói thể cốt ta khoẻ mạnh đâu.” Nói tới đây không khỏi dương dương đắc ý.

Tam công chúa là một người tính tình hoạt bát, ngày thường chạy ra ngoài chơi, vận động nhiều, thân thể cũng rất tốt.

Mặt Tiêu Thiểu Giác đen lại: “Sao người nhiều lời như vậy! Mùa đông năm ngoái người không phải là bị bệnh nặng một trận đó sao?”

Tam công chúa thấy Cửu ca tức giận, có chút sợ, thấp giọng nói: “Năm ngoái bị bệnh cũng tính à?”

Tiêu Thiểu Giác không giảng đạo lý nói: “Tính! ” trên thực tế là muốn cho Lục Thanh Lam điều dưỡng thân thể cho tốt, nhưng lời này không thể nói thẳng, không thể làm gì khác hơn là đem Tam công chúa làm ngụy trang.

Lục Thanh Lam nghĩ thế nào cũng cảm thấy, thể thuật này thật giống như là chuẩn bị cho nàng vậy?

Giống như lời Tam công chúa, kiếp trước nàng sống ba mươi mấy năm, thân thể vẫn khoẻ mạnh cường tráng, ngược lại Lục Thanh Lam từ nhỏ thân thể yếu đuối, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng.

Lục Thanh Lam liền muốn thử Tiêu Thiểu Giác, giả vờ hỏi một câu: “Nếu là chuẩn bị cho Tam công chúa, vậy ta không cần học sao?”

Kiên nhẫn của Cửu hoàng tử đã cạn kiệt, tàn bạo trừng mắt với nàng, quăng một câu: “Người thử không học xem?”

Mặc dù tuổi còn nhỏ, tức giận lên cũng rất cường đại, dù Lục Thanh Lam là người của hai đời, vẫn bị hắn bị làm cho sợ đến lui về phía sau một bước. Trong lòng tự nhủ người hung hăng cái gì, ta học vẫn không được sao?

Thật ra trong thâm tâm nàng không thích bộ dạng ốm yếu bệnh tật của bản thân, cũng hi vọng có một thân thể kiện khang như Tam công chúa. Sở dĩ nàng vẫn rất nguyện ý đi theo vị danh y Cù Ngọc Tuyền này học một ít thể thuật của hắn.

Xuất phẩm của Cù Ngọc Tuyền, đáng giá để mong đợi!

Tiêu Thiểu Giác mặc kệ kháng nghị của hai tiểu cô nương, trực tiếp ra lệnh: “Lập tức bắt đầu.”

Cù Ngọc Tuyền cũng không nói lời thừa thãi, lập tức lại bắt đầu dạy hai tiểu cô nương.

Đừng nhìn Tam công chúa ban đầu phản đối kịch liệt, đến lúc học thật lại trở nên vui vẻ. Bởi vì bộ thể thuật này của Cù Ngọc Tuyền là căn cứ theo Ngũ Âm hí của Hoa Đà cải tiến mà có được, bên trong có rất nhiều động tác bắt chước hổ, hươu, gấu, vượn, chim, tính tình Tam công chúa trẻ con, hiển nhiên học hết sức vui vẻ.

Lời nói của Cù Ngọc Tuyền không có khả năng biểu đạt, nhưng làm lão sư cũng còn tạm được, hai tiểu cô nương tuổi còn nhỏ lĩnh ngộ rất chậm, rất nhanh đã trôi qua một buổi trưa, cũng chỉ học xong vài động tác.

Tam công chúa còn không có việc gì, Lục Thanh Lam đã mệt mỏi không chịu nổi rồi, tựa vào một gốc cây dong* thờ phỉ phò. Tiêu Thiểu Giác cũng không làm gì khác, ở bên cạnh giống như trông coi hai người học tập. Một cái động tác đơn giản, hai tiểu cô nương cũng phải học đến gần nửa canh giờ, hẳn ở một bên cũng cảm thấy sốt ruột. Cộng thêm nhìn thấy thể chất của Lục Thanh Lam kém như vậy, sắc mặt lại càng đen vài phần.

(*) 榕树 Cây dong, một loài cây như cây si.

Ăn trưa từ phòng bếp nhỏ Ngọc Minh cung trực tiếp cung ứng, với tư cách trông coi, Tiêu Thiệu Giác cũng cùng hai tiểu cô nương dùng cơm. Thức ăn rất đơn giản nhưng lại rất tinh xảo, nhưng Tam công chúa vẫn rất không hài lòng, bởi vì trên bàn cơm không có thịt.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bắt đầu lầu bầu: “Tại sao không có thịt?”

Lục Thanh Lam cũng đồng ý với câu này.

Nàng và Tam công chúa giống nhau, cũng là cật hóa, cũng là không thịt không vui. Tiêu Thiệu Giác giương mắt liếc hai tiểu cô nương một cái, nói: “Thịt ăn ngon như vậy sao?” hẳn có tiếng kén ăn, kể cả thịt lợn, thịt bò, thịt dê, tất cả thịt đều không ăn, phần lớn rau xanh cũng không ăn, những loại rau có thể vào miệng không nhiều hơn năm loại. Những thứ này Lục Thanh Lam biết rõ, có đôi khi nàng cũng kỳ quái, hẳn làm thế nào có thể lớn được vậy?

Lục Thanh Lam thầm nghĩ: người này vậy thật là bá đạo, bản thân không ăn thịt, lại kiến cho người khác cũng không được ăn. Bất quá loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, nói ra trước mặt —— nàng không có lá gan lớn như vậy.

Tiêu Thiệu Giác ăn cơm rất nhanh, nhưng động tác hết sức ưu nhã, rất nhanh hắn liền bỏ bát đĩa xuống. Nói một câu: “Ăn xong rồi thì đi nghỉ ngơi, sau buổi trưa tiếp tục cùng Cù đại nhân học.” Liền tự đi ngủ trưa.

Trường Hi cung và Ngọc Minh cung khoảng cách không xa, Lục Thanh Lam liền đi theo Tam công chúa cùng nhau đi Trường Hi cung nghỉ ngơi. Tam công chúa dẫn đem nàng vào tâm phòng của mình, hăng hái bùng bùng dẫn Lục Thanh Lam đi thăm xung quanh. Khuê phòng của Công chúa, đương nhiên bố trí được rất xa hoa, phẩm cấp không tầm thường, cũng không biết có bao nhiêu là chủ ý của Tổng quý tần, còn bao nhiêu là chủ ý của nàng.

Một lúc đã xem xong, Tam công chúa hỏi: “Bảo Nhi ngươi có mệt không, chúng ta ngủ đi.” Lục Thanh Lam quả thật là hơi mệt, liền gật đầu.

Tam công chúa lời kéo muốn nàng lên giường của mình, Lục Thanh Lam sợ hết hồn, “Giường của Công chúa ta làm sao dám lên?”

Tam công chúa nói: “Giường của ta lớn như vậy, một mình ta lại ngủ không hết, ngươi lên giường của ta thì có làm sao?” cứng rắn đem Lục Thanh Lam kéo lên giường của mình. Còn bảo Đại cung nữ lấy thêm cho nàng một cái gối.

Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, Tam công chúa chính là người tính tình hiệp nghĩa, một khi nhận định ngươi là bằng hữu của nàng, ngoại trừ trượng phu, cái gì cũng chia sẻ được.

Quả nhiên giường của Tam công chúa cũng khá lớn, hai tiểu cô nương ngủ ở trên vẫn dư sức, hai người trò chuyện câu được câu không, nhưng do quá mệt mỏi, Lục Thanh Lam rất nhanh liền ngủ mất.

Hai tiểu cô nương đại khái ngủ nửa canh giờ, Tiêu Thiệu Giác phái thiếp thân thái giám Vệ Bân tự mình đến gọi, hai người không hẹn mà cùng tỉnh dậy, giường một lúc mới dậy được, đợi thu thập thỏa đáng, thời điểm đi tới tiểu hoa viên, đã qua gần nửa canh giờ rồi.

Tiêu Thiệu Giác đã sớm đợi không kiên nhẫn được nữa, cũng không nói nhiều lời, gọi Cù Ngọc Tuyền lập tức bắt đầu chương trình học của buổi chiều. Lục Thanh Lam dù sao cũng không phải thật sự là hài tử năm tuổi, biết bộ thể thuật này có lợi đối với cường thân kiện thể, cho nên vẫn học vô cùng chăm chú. Tam công chúa thì không được như vậy, tiểu hài tử không có tính nhẫn nại, vừa bắt đầu còn cảm thấy mới mẻ, về sau mất hứng thú với việc học thể thuật, bắt đầu cầu khẩn Tiêu Thiệu Giác: “Cửu ca, để cho ta nghỉ ngơi một chút đi mà, ta mệt quá nha!”

“Cửu ca, ta có thể không học cái này hay không? Cái này rất nhàm chán!”

“Cửu ca, ngày mai chúng ta lại học có được hay không?”

Bất luận nói cái gì, Tiêu Thiệu Giác đều mặt lạnh, từ đầu đến cuối cũng đều là hai chữ: “Không được!”

Tam công chúa vênh cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng kêu khổ.

Con người Tam công chúa đảo một vòng, nghĩ tới một biện pháp, làm bộ muốn đi nhà xí, bộ dạng ăn vạ chạy ra. Cửu hoàng tử đợi một lát thấy nàng không đúng thời gian trở lại, liền đoán được nàng nhất định là chạy trốn, khuôn mặt vốn trong trẻo lạnh lùng lập tức giống như bao phủ một tầng sương lạnh, hắn phản phó Lục Thanh Lam: “Ngươi ngoan ngoãn ở lại đây, ta đi bắt Tam muội muội trở lại.”

Lục Thanh Lam biết điều gật đầu.

Tiêu Thiệu Giác đi chỉ mới một khắc đồng hồ, liền đem Tam công chúa bắt trở lại. Tam công chúa sợ Cửu ca tìm được mình, cố ý trốn ở trong một phòng trong thiên điện của Ngọc Minh cung, nàng tự cho là kế sách đạt được, nào ngờ Tiêu Thiệu Giác đối với “Ồ” của mình có thể nói là rõ như lòng bàn tay, chẳng phí chút công phu nào đã đem Tam công chúa tóm ra ngoài.

Tam công chúa là bị Tiêu Thiệu Giác tóm cổ áo một đường trở lại, liên tục “Oa oa” kêu to: “Cửu ca tha cho ta đi, ta không bao giờ dám nữa.” Trở lại tiểu hoa viên, Tiêu Thiệu Giác ném Tam công chúa xuống đất, Tam công chúa bắt được cánh tay của hắn, lấy lòng nói: “Cửu ca, ta không bao giờ dám đào tẩu nữa, bây giờ liền ngoan ngoãn đi theo Cù đại nhân học thể thuật.”

Hiện tại biểu hiện trung thành đã không còn kịp rồi, Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng, trực tiếp nói với thị vệ đứng phía sau: “Đem nàng treo lên cây cho ta.”

“Cửu ca...” Tam công chúa vừa nghe lời này, bị làm cho sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Lục Thanh Lam thấy vậy sợ hết hồn, vội vàng giúp nàng cầu tình: “Cửu điện hạ, Tam công chúa chẳng qua là tiểu hài tử nhất thời ham chơi...”

Tiêu Thiệu Giác trợn mắt nhìn nàng một cái, hừ nói: “Nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện!”

Lục Thanh Lam rụt cổ, mặc dù đạo lý là như vậy, nhưng là ngươi không thể nói uyển chuyển chút sao? Người ta vẫn còn là tiểu nữ oa ôi chao, người này cũng quá hung ác!

Phía sau Tiêu Thiệu Giác lập tức đi ra một thị vệ cao to, vị này cũng là người Hạ tộc, đối với chủ tử đương nhiên là trung thành, mặc kệ thân phận của Tam công chúa, cho dù chủ tử bảo hắn đem hoàng đế treo lên cây, hắn cũng tuân theo.

Chỉ thấy cánh tay to lớn của hắn duỗi ra, đem Tam công chúa bắt tới tay, mũi chân điểm một cái, cả người to lớn giống như chim bay lên trời, “A a ——” giữa tiếng kêu gào thảm thiết liên tục của Tam công chúa, thị vệ trung thành thi hành mệnh lệnh của Tiêu Thiệu Giác, đem nàng treo trên nhánh cây cây dong.

Tam công chúa tuổi còn nhỏ thân mình nhẹ, cây dong kia ngày thường hết sức sum xuê, mặc dù giờ phút này vẫn là mùa đông, nhưng ở dưới sự chống đỡ của những nhánh cây mềm dẻo, Tam công chúa ở trên ngọn cây lúc chìm lúc nổi, thật ra nhất thời cũng không rơi xuống.

Tam công chúa giống như là ngồi trên cáp treo lúc cao lúc thấp, bị làm cho sợ đến muốn khóc cũng khóc không được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giám sát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu tiên thấy một ca ca hung tàn lại bá đạo như vậy.

Chẳng những dọa đến Tam công chúa ở trên cây, chính Lục Thanh Lam cũng bị kinh hách không nhẹ, trực tiếp ôm chân Tiêu Thiệu Giác quỳ xuống: “Cửu điện hạ tha mạng. Tam công chúa nếu rơi xuống, chết không thể nghi ngờ!” vốn dựa theo tính tình hung bạo của nàng, đem tôn nghiêm so với tính mạng còn trọng yếu hơn, đừng nói đến quỳ xuống trước mặt người khác, nhưng Tam công chúa thật lòng đối với nàng, nàng cũng cần phải lấy thật lòng hồi báo Tam công chúa, vì cứu mạng cũng chẳng quan tâm chút ít kia.

Tiêu Thiệu Giác cúi đầu nhìn tiểu cô nương, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, gấp đến độ trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Hắn luôn cảm thấy mình là một người tâm địa lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này tiểu cô nương, cũng không tự chủ được có chút mềm lòng. Huống chi hắn cũng chẳng qua là muốn hù dọa Tam công chúa một chút, cũng không thật sự muốn nàng ngã chết, cho nên liền gạt đầu với người thị vệ kia, thị vệ thi triển khinh công phi thân lên cây, đem Tam công chúa thả xuống.

Mọi việc chẳng qua chỉ xảy ra trong một khắc thời gian chân Tam công chúa chạm được đất, mới “Oa “Một tiếng khóc lên, nàng ôm thật chặt Lục Thanh Lam, khóc bù lu bù loa, trong miệng nói: “Bảo Nhi, làm ta sợ muốn chết!” mới vừa rồi thật sự dọa sợ đến nàng.

Khóc mấy tiếng, Tiêu Thiệu Giác nhin không được quát lớn: “Không được khóc.” Tiểu cô nương thật sự bị vị Cửu ca này trị phục, lập tức thu lại tiếng khóc, ngay cả nước mắt cũng không dám.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thiệu Giác dừng ở trên người hai tiểu cô nương, thân nhiên nói: “Hai người các ngươi nếu ai than một hay lười biếng nữa, không học thể thuật cho tốt, ta sẽ làm giống như mới vừa rồi vậy, đem nàng treo lên cây!”

Hai tiểu cô nương cũng bị khí thế của hắn hù sợ, vừa ngẩng đầu nhìn cây dong kia, cao cách mặt đất ít nhất hai ba trượng, chỉ nghĩ một chút đã khiến người ta tâm kinh đảm hân, nhất thời tất cả đều cảm như hên, ai cũng không dám nói một chữ không. Tiêu Thiệu Giác gặp tình hình này, hết sức hài lòng, rồi mới hướng Cù Ngọc Tuyền khách khí nói: “Cù đại nhân, tiếp tục bắt đầu đi.”

Có một vị trông coi hung tàn như vậy trừng mắt nhìn ở một bên, Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam ai cũng không dám âm phụng dương vi, đành hoàng học thể thuật, khổ nữa mệt nữa cũng không dám có chỗ oán trách.

Lục Thanh Lam so với thường ngày chậm một canh giờ mới từ trong cung đi ra. Kỳ thị đã đợi đến mức lòng như lửa đốt. Thấy nữ nhi bộ dạng mệt mỏi cũng không muốn nói chuyện, không khỏi kỳ quái. Lên xe ngựa rời khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị mới hỏi ngọn nguồn, Lục Thanh Lam cũng nói, Kỳ thị mặc dù đau lòng, nhưng nghe nói thể thuật của Cù Ngọc Tuyền đối với thân thể của nữ nhi có lợi, cũng hi vọng nàng có thể kiên trì.

Lục Thanh Lam cực kỳ mệt mỏi, về đến nhà trước tiên đi ngủ. Ngày thứ hai vẫn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, so với thường ngày chậm khoảng một tiếng đồng hồ.

Kỷ thị thấy nữ nhi như thế, vốn không nỡ gọi nàng, đúng lúc này thì Vệ Bân tới.

Hai vợ chồng Lục Thần và Kỷ thị ở chính đường tiếp kiến vị tiểu thái giám tướng mạo thanh tú này. Vệ Bân nho nhã lễ độ nói: “Nhị lão gia, nhị thái thái, nô tài là phụng mệnh tới đón Lục cô nương tiến cung.”

Kỷ thị biết hẳn là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Cửu hoàng tử, không dám chậm trễ, một mặt để cho Lục Thần chiêu đãi hẳn, một mặt đi sau vách ngăn đánh thức Lam, vừa mặc quần áo cho nàng vừa nói: “Bảo Nhi, mau dậy đi! Tiểu Vệ công công tới rồi.”

Lục Thanh Lam uốn éo trong ngực Kỷ thị, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, vừa nghe nói Vệ Bân tới, từ từ mở mắt. “Hắn sao lại tới?” Nhớ tới Cửu hoàng tử nàng không khỏi rung mình một cái, cả người lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Kỷ thị vội vàng đem Lục Thanh Lam mặc tốt trang phục, lại ăn xong điểm tâm, giống như thường ngày đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn.

Vẫn là tiểu hoa viên kia, thời điểm Lục Thanh Lam đến, phát hiện Cù Ngọc Tuyền, Tiêu Thiểu Giác cùng Tam công chúa sớm đã đến. Tam công chúa cùng nàng giống nhau, bộ dạng mặt ủ mày chau, hai người thật đúng là là đồng bệnh tương liên.

Ngược lại Tiêu Thiểu Giác mặc áo choàng màu thiên thanh vũ quá, trên khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng sương lạnh, giống như ai hẳn một vạn lượng bạc, đang lười nhác tựa vào một thân cây dong khô lớn. Thấy Lục Thanh Lam tới, mới đứng lên, nói một câu: “Ngươi tới chậm!”

Khuôn mặt nhỏ của Lục Thanh Lam đỏ lên, đang muốn giải thích, Tiêu Thiểu Giác đã hướng về phía Cù Ngọc Tuyền nói: “Bắt đầu đi.”

Ba ngày kế tiếp, Tiêu Thiểu Giác mỗi ngày cũng sẽ phái Vệ Bân tự mình đi đón Lục Thanh Lam, suốt năm ngày đi sớm về trễ, hai tiểu cô nương cuối cùng đem một bộ thể thuật của Cù Ngọc Tuyền học xong.

Cù Ngọc Tuyền bảo hai người tự mình đem bộ thể thuật này mỗi cái động tác đều làm một lần, cho đến khi hai người đã hoàn toàn nắm chắc, mới đi thường nghiệm tức nói với các nàng: “Những thứ có thể dạy, hạ quan đã đều dạy cả cho các ngươi rồi, có thể phát huy tác dụng chân chính có thể hay không, mấu chốt còn phụ thuộc vào sự kiên trì bền bỉ, chỉ bằng sớm chiều mỗi ngày đều làm một lần, không đến một năm, thể chất tự nhiên cải thiện.”

Lục Thanh Lam nghe rất chân thành, y thuật của Cù Ngọc Tuyền kiếp trước là đã được kiểm nghiệm thực tế, nàng cũng hi vọng thông qua bộ thể thuật này làm cho chính mình trở nên khỏe mạnh. Vì vậy nàng không khỏi liên tiếp gật đầu.

Tiêu Thiểu Giác cũng đang nhìn Lục Thanh Lam, trên mặt của hắn khó có được nhu hòa mấy phần. Trong năm ngày này, Lục Thanh Lam một tiểu nữ oa năm tuổi, cùng Cù Ngọc Tuyền học thể thuật khó như vậy, vừa khổ vừa mệt khiến hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Các ngươi trở về nhất định nhớ luyện tập cho tốt, biết không?” Nói là các ngươi, nhưng người hắn nhìn vẫn là Lục Thanh Lam.

Hai tiểu cô nương ai cũng không dám chọc hắn, tất cả đều gật đầu như bằm tỏi.

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng để Lục Thanh Lam hồi phủ.

Ngày thứ hai Lục Thanh Lam ngủ một giấc tỉnh lại, Bò Đào mang theo một cái lồng chim bằng ti vàng chế tác tinh xảo đi đến, bên trong có một con chim anh vũ, toàn thân màu đen xám, có mỏ màu xám đen, vùng da lộ ra ở trên mặt thì hiện lên màu hồng phấn, mặc dù chỉ là một con chim non, nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp anh vũ.

Lục Thanh Lam có chút khiếp sợ nhìn một lát, lẩm bẩm nói: “Vẹt đầu Phượng?” Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bò Đào: “Vật này là từ đâu tới?”

Bò Đào vui mừng nói: “Đây là phần thưởng Trường Hi cung ban xuống, nói là Tống quý tần nương nương cùng Tam công chúa thưởng cho người lễ mừng năm mới.”

Lục Thanh Lam có chút sững sờ, kiếp trước nàng cũng từng nuôi một con vẹt đầu Phượng như vậy, biết sự quý giá của loại vẹt này. Tìm hết nam bắc mười hai châu Đại Tề, cũng tìm không ra một con chim anh vũ như vậy. Phần da lộ ra trên mặt con vẹt này thời điểm hưng phấn hoặc kích động, sẽ thay đổi hồng như máu, từ hồng phấn biến thành màu đỏ thắm, vì vậy trong cung lại được xưng là huyết anh vũ.

Vẹt đầu phượng màu xám

Vẹt này chỉ có Đại Chu mới có, mà số lượng cực kỳ hiếm, vì vậy cực kỳ trân quý, trong cung hàng năm cũng không được mấy con, vì vậy Lục Thanh Lam có chút hoài nghi vẹt này đến cùng có phải Tam công chúa cho hay không.

Nàng đang nghi ngờ, chợt phát hiện phía sau Bồ Đào có một tiểu thái giám tuổi không lớn lắm đang đứng. Mới vừa rồi bị Bồ Đào chặn ở phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy hắn.

Lục Thanh Lam nghi hoặc nói: “Ngươi là ai?”

Tiểu thái giám kia cuống quýt bước lên phía trước hành lễ với Lục Thanh Lam: “Nô tài Nguyễn An, là Trường Hi cung phái tới đặc biệt chăm sóc con chim non này.” Con vẹt đầu phượng này trân quý lại khó nuôi, lẽ ra trong cung phái thái giám tới cũng là chuyện thường tình, nhưng Lục Thanh Lam luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Ngươi thật sự là Tam công chúa phái tới sao?” Lục Thanh Lam mơ hồ cảm thấy này không giống như là thủ bút của Tam công chúa ngược lại có chút giống thủ bút của Cửu hoàng tử.

Nguyễn An gật đầu: “Vâng!” Hắn hiện tại đích xác là người của Trường Hi cung, bất quá một ngày trước hắn còn đi theo bên người Vệ Bản công công chân chó, Vệ Bản đầu tiên là đem hắn điều vào Trường Hi cung, quay ngược lại liền đưa đến Trường Hưng Hầu phủ.

Lục Thanh Lam biết hỏi hắn cũng hỏi cũng không được gì, liền khoát tay một cái nói: “Ngươi đi xuống đi.”

Nguyễn An khom mình hành lễ, trước khi đi lại nói thêm với Lục Thanh Lam một câu: “Công chúa điện hạ để cho nô tài nhắc nhở cô nương một câu, mỗi ngày sáng tới, không được quên luyện tập thể thuật của Cù đại nhân.”

Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ, Tam công chúa làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Cái này thật sự là Tam công chúa nói sao?”

Nguyễn An kính cẩn nói: “Hồi cô nương, là Tam công chúa nói.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

Nguyễn An lại không chịu đi: “Nô tài cả gan, thỉnh cô nương thưởng cho nô tài một cái ân điển.” Nói xong quỳ xuống.

Lục Thanh Lam đã biết không đơn giản như vậy, nhũn mày nói: “Nói một chút xem, ngươi muốn cái gì?”

Nguyễn An nói: “Nô tài có vị bào đệ, thể cốt không tốt, là mang bệnh từ trong bụng mẹ mang đi ra. Trong cung Nô tài thật vất vả gom góp tích lũy chút ít bạc, cũng cầm cho hắn đi mua thuốc, kết quả xem không biết bao nhiêu đại phu, đã uống bao nhiêu thuốc cũng không được. Trước lúc xuất cung nô tài nghe nói, cô nương đi theo Cù thái y học một bộ thể thuật, rất thần kỳ, nô tài nghĩ, nếu nô tài có phúc khí kia, cùng ngài học xong, lại trở về dạy cho đệ đệ, nói không chừng có thể chữa hết bệnh của hắn...”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nhỏ như vậy, ta cũng không thể làm tiên sinh giúp ngươi.”

Nguyễn An cười xoa nói: “Nô tài mới không dám làm phiền cô nương tự mình dạy, chỉ cần mỗi ngày thời điểm ngài luyện tập, kêu nô tài ở bên cạnh nhìn là được.”

Lục Thanh Lam rốt cuộc hiểu rõ, tiểu thái giám này vòng tới vòng lui, căn bản là Tiêu Thiếu Giác an bài tới giám sát nàng luyện tập thể thuật. Tuy nói Tiêu Thiếu Giác cũng là một mảnh hảo tâm, nhưng tay của hắn cũng dài quá đi?

Lục Thanh Lam có chút khó chịu, nhưng lại không muốn đắc tội Tiêu Thiếu Giác, cuối cùng nói: “Mỗi ngày cho ngươi nhìn cũng không trở ngại, nhưng xong việc không cho phép ngươi nhúng tay chuyện trong phòng của ta.”

Nguyễn An nói: “Cái này là đương nhiên, trước khi nô tài xuất cung Tam công chúa đã phân phó, chỉ để ý nuôi chim, bất cứ chuyện gì của Hầu phủ cũng không liên quan đến nô tài.”

Lục Thanh Lam lúc này mới hài lòng.

Lục Thanh Lam chờ hắn lui ra ngoài, mới gọi Bồ Đào và Thạch Lự hầu hạ nàng rời giường, rửa mặt xong, Lục Thanh Lam đi tới hậu hoa viên nhà mình, chăm chỉ nghiêm túc tập một lần thể thuật. Gọi Nguyễn An ở một bên nhìn chăm chú, hắn quả nhiên hết sức thức thời, không lại xuất hiện bên cạnh Lục Thanh Lam.

Kỷ thị tìm một viện đàn xếp cho Nguyễn An ở đây, trong phủ bỗng nhiên thêm một cái thái giám, bỗng lộc vẫn là y theo trong cung mà phát, bọn họ quản lại quản không nổi, nhẹ không được nặng không được, mềm không được cứng rắn không xong, đừng nói là trong lòng Lục Thanh Lam khó chịu mà, chính Lục Thần và Kỷ thị cũng cảm thấy khó chịu.

Được cái Nguyễn An hết sức thông minh, trừ mỗi ngày giám sát Lục Thanh Lam tập luyện, liền trốn ở trong viện của mình nuôi Diêu nhi, cũng không nhúng tay tham dự vào mọi sự vụ của Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia lúc này mới yên lòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chày gỗ

Mất thấy cửa ải cuối năm sắp đến, trong cung công việc bề bộn, Tam công chúa liền không gọi Lục Thanh Lam tiến cung nữa.

Cuộc sống không tiến cung thoải mái không ít, ngày hôm đó nhớ tới vệt đầu phượng của nàng, liền gọi Nguyễn An tới. Nguyễn An được nàng gọi tới, vội cấp bách xách theo lồng chứa Điều Nhi đi vào. Lục Thanh Lam thấy con vệt kia mặt mũi, một bộ dạng như sắp chết bất cứ lúc nào, không khỏi hết sức đau lòng. Kiếp trước nàng từng nuôi một con vệt đầu Phượng, cực kỳ quý báu, chỉ tiếc sau này lại chết. Kiếp này lại có cơ hội nuôi con nữa, dĩ nhiên hết sức quý trọng.

Nguyễn An cũng đang rầu rĩ đây này, lúc trước hẳn thật sự từng nuôi chim ở trong cung, cho nên Vệ Bân mới đem hẳn phái tới đây, chẳng qua vệt đầu phượng vô cùng trân quý, hẳn không có nhiều kinh nghiệm, mất thấy chim anh vũ từng ngày từng ngày uể oải không phấn chấn, trong lòng hẳn cũng hết sức sốt ruột, hẳn dĩ nhiên biết vệt này vốn cũng không phải là Tam công chúa đưa, thực chất chính là Cửu hoàng tử đưa. Vì vậy càng không dám khinh thường.

Lục Thanh Lam mỗi ngày bị hẳn giám sát, có chút khó chịu, sắc mặt trầm xuống, cố ý hù dọa hẳn nói: “Đây là làm sao, lúc đến vệt này còn tốt, sao lại biến thành bộ dạng như vậy rồi?”

Chân Nguyễn An mềm nhũn liền quỳ xuống, cuống quýt dập đầu nói: “Đều là do nô tài làm việc không chu đáo, xin cô nương trách phạt.”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hẳn bị hù dọa thành như vậy, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nói: “Người đứng lên đi, ta cũng không có ý trách cứ người. Muốn đem vệt này nuôi tốt cũng không khó, người chỉ cần nghe theo ta là được.”

Nàng quay đầu phân phó hai nha hoàn của mình nói: “Bồ Đào tỷ tỷ, người đi kêu người chế tạo một cái lồng lớn đến đây, phải lớn gấp ba cái này. Thạch Lự tỷ tỷ, người đi chuẩn bị một ít hoa quả tươi tới, dứt cho vệt ăn.”

Hai nha hoàn đáp ứng một tiếng lĩnh mệnh đi.

Nguyễn An có chút kỳ quái nhìn tiểu cô nương này, cái lồng được trang bị cho vệt kia, là dùng vật liệu đặc thù chế thành, hết sức tinh xảo xinh đẹp, đối đi chẳng phải là đáng tiếc. Lại nói tiểu cô nương này còn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết những việc nuôi điều thế này?

Không khỏi hết sức hồ nghi.

Nhưng hẳn thấy bộ dạng tiểu cô nương như đã định liệu kỹ lưỡng trước, cộng thêm trước khi đến Vệ Bân liên tục dặn dò, bảo hẳn vạn lần không thể đắc tội tiểu cô nương, trong lòng hẳn xem thường, nhưng không dám lên tiếng phản đối.

Lục Thanh Lam nhưng lại tràn đầy tin tưởng. Hoá ra vệt đầu phượng này không thích gò bó, lại ưa thích ăn quả mọng. Nguyễn An đem thành vệt bình thường, đặt mua cho nó một cái lồng khéo léo, lại cho nó ăn quả hạch, đương nhiên nó sẽ sinh bệnh.

Lại nói Thạch Lự cùng Bồ Đào dựa theo yêu cầu của Lục Thanh Lam cho vệt đầu phượng đổi một cái lồng lớn gấp mấy lần, còn sai người tìm quả mọng tới cho nó ăn, vệt kia được ăn quả mọng, quả nhiên hoạt bát lên không ít.

Hai nha đầu tắc tắc kêu kỳ lạ, Nguyễn An lại càng bội phục sát đất, không nhịn được nói: “Cô nương sao biết vệt này thích ăn quả mọng?”

Lục Thanh Lam chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: “Ta cũng thích ăn hoa quả tươi a.”

Nguyễn An cười lớn! Nghĩ thầm cái này đại khái kêu là mèo mù đụng phải chuột chết đi.

Ngày thứ hai Kỷ thị cùng Lục Thanh Nhân đến xem, đúng lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam cầm một quả mọng đang trêu đùa con vệt đầu phượng kia.

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gọi người, sau đó khoe khoang nói: “Mẫu thân, tỷ tỷ, mau đến xem vệt của ta!”

Hai ngày nay Lục Thanh Lam mỗi ngày hai lần luyện tập thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Kỷ thị thấy hết sức cao hứng. Liền cười sờ đầu của thứ nữ, nói: “Con chim anh vũ này ngược lại hoạt bát hơn so với hôm qua rất nhiều.”

Trong lòng Lục Thanh Lam đắc ý, thầm nghĩ đối mặt cả kinh sư, ai có thể so kinh nghiệm nuôi vệt đầu phượng với ta. Con chim anh vũ này vào trong tay nàng mới không bị coi là người tài không được trọng dụng.

Lục Thanh Nhân còn là lần đầu tiên thấy vệt này, thấy lông vũ của cái đầu phượng hoàng của nó dựng lên, ngẩng đầu hết sức oai phong, không khỏi thốt dài một tiếng: “Bảo Nhi, con chim anh vũ này của người thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nghe lời này vội lập tức vươn tay ra, bảo vệ lồng: “Của ta, là của ta, tỷ tỷ cũng không thể cướp đi!”

Lục Thanh Nhân bị chọc tức đến ngã ngửa, vươn một ngón tay trắng nõn điểm trên trán của muội muội: “Ngươi cái đồ vật nhỏ không có lương tâm! Ta có khi nào đoạt đồ của ngươi chứ?”

Mặt Lục Thanh Lam đỏ lên, đúng là như thế, bất luận kiếp trước hay kiếp này tỷ tỷ đối với nàng đều là vô cùng tốt, phạm là thứ nàng thích, tỷ tỷ chưa từng tranh đoạt cùng nàng lần nào.

Lục Thanh Lam lại nhìn Kỷ thị: “Mẫu thân cũng không cho đoạt vệt của ta.”

Kỷ thị lắc đầu: “Thôi thôi! Ngươi yên tâm nuôi nó, không ai tới tranh giành với ngươi đâu.”

Lục Thanh Nhân nói: “Nếu vệt là của Bảo Nhi, liền để Bảo Nhi lấy cho nó cái tên đi.” Rồi hướng Kỷ thị nói: “Mẫu thân ngài nói đúng không?”

Kỷ thị nói: “Như thế cũng tốt.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhỏ, làm một bộ vẻ mặt minh tư khổ tương*, Đặt tên Đặt tên a, ta xem, không bằng liền kêu nó là Tiểu Cừu đi.”

(*) *suy nghĩ sâu xa*

“Tiểu Cừu?” Lục Thanh Nhân không có cảm giác gì, Kỷ thị nhớ tới Cừu hoàng tử, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Lục Thanh Lam thấy thần sắc mẫu thân dao động, liền nói: “Mẫu thân, cái tên này không hay sao?”

Kỷ thị cười lớn nói: “Cũng không phải không tốt. Bất quá, Bảo Nhi, chúng ta vẫn là đổi lại tên đi được không.”

“Tại sao?” Lục Thanh Lam là ra vẻ thất vọng nói.

” Cái này...”

Lục Thanh Lam nghịch ngợm cười một tiếng: “Nếu mẫu thân không nói được tên này không tốt chỗ nào, vậy sau này nó liền kêu Tiểu Cừu đi.”

Tên của Vệt cứ như vậy quyết định.

Nguyễn An luôn luôn cung kính khoanh tay đứng thẳng bên cạnh, nghe lần nói chuyện này chỉ cảm thấy cái trán thỉnh thoảng nháy, Tiểu Cừu? Cái này nếu là để Cừu điện hạ biết, còn không biết sẽ có vẻ mặt gì đâu?

Ngày hôm đó thời tiết chuyển tốt, Lục Thanh Lam mang theo Bồ Đào, Thạch Lựu, Nguyễn An đem chim đi dạo trong vườn.

Vườn của Trường Hưng Hầu phủ trải qua mấy đời, truyền đến trên tay Lục Kháng đã rất có quy mô, đình đài lầu các, thủy tạ núi giả, hành lang uốn chín khúc, cái gì cần có đều có. Tuy là vào đông, nhưng bởi vì trồng một chút thanh tùng thụy bách, nên dù mùa đông cũng không thiếu màu xanh.

Chủ tớ bốn người tản bộ dọc theo đường nhỏ trải đá cuội bên hồ hoa sen, hoa sen trong hồ đã sớm đông lại hết sức rắn chắc, một trận hàn phong gào thét thổi tới, Lục Thanh Lam không khỏi nắm thật chặt áo choàng da sóc trên lưng.

Nguyễn An mang theo một cái lồng tre đặc biệt lớn, so với thân thể nhỏ gầy của hắn, tạo thành bộ dáng có vài phần tức cười. “Tiểu Cừu” nhốt ở bên trong, lồng chia làm ba tầng trên dưới, có mấy cái thanh ngang để đậu, có thể là bởi vì bị giam ở phòng thời gian dài, “Tiểu Cừu” lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, ở trong lồng nhảy nhót, phát ra tiếng hót thanh thúy.

Lúc này từ đối diện đi tới một nhóm người. Cầm đầu là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, mặc bối tử nhũ đỏ bạc, dưới là nhu váy màu vàng nghệ, một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, da trắng nõn, bộ dạng có mấy phần vẻ thù mị, chính là minh châu trên lòng bàn tay của tam phòng và Lão thái thái, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân. Ở bên cạnh nàng, còn có một vị cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh cùng cầm quần màu thiên thanh, mặc không hoa lệ bằng Lục Thanh Nhân, nhưng bộ dáng ngày thường so với nàng yêu kiều xinh đẹp hơn chút ít, là thứ nữ Lục Thanh Dung của tam phòng.

Lục Thanh Lam óp miệng, không muốn gặp mặt các nàng, đang muốn quay đầu bước đi. Chợt nghe Lục Thanh Nhân xa xa hô: “Lục muội muội, các ngươi đợi đã.”

Hai tiểu cô nương rất nhanh đi tới trước mặt, ánh mắt Lục Thanh Nhân nóng bỏng nhìn vệt đầu phượng trong lồng, nói: “Lục muội muội, đây là cái gì?”

Lục Thanh Nhân là hài tử đầu tiên của tam phòng, lại là con vợ cả Triệu thị, đã sớm bị Trương thị và Triệu thị làm hư rồi. Là kẻ bá đạo cậy mạnh lòng chiếm giữ cực mạnh, phạm người khác có vật gì tốt, cũng chiếm làm của mình, thấy vật hiếm lạ như vệt đầu phượng, đương nhiên cũng nảy sinh tâm tư muốn chiếm lấy.

Cô nương này là một kẻ có tính tình như một thùng thuốc súng, có ý kiến gì nhất định đều viết cả ở trên mặt, Lục Thanh Lam vừa nhìn nét mặt của nàng đã biết nàng đang suy nghĩ gì. Vì vậy khẽ nhún mày nói: “Tỷ tỷ, đây là vệt đầu phượng.”

Lục Thanh Nhân nhìn vệt trong lồng, càng xem càng cảm thấy uy phong, càng xem càng cảm thấy thích, “Vệt này thật đẹp, cho ta đi. Duỗi tay ý định đem lồng đoạt lấy, nhưng Nguyễn An vô cùng cơ trí, lóe một cái liền trốn phía sau Bồ Đào.

Lục Thanh Nhân thấy hắn dám né tránh, nhất thời tức giận, phần nộ nói: “Lục muội muội, ngươi đây là ý gì, một gã sai vật thôi, dám ở trước mặt bốn cô

nuong giương oai sao? ” Nàng không biết thân phận của Nguyễn An, chỉ xem hấn là gã sai vật bình thường.

“Tiểu Cửu ” ở trong lòng nhảy hai cái, bỗng nhiên mở miệng kêu lên thanh thúy: “Người xấu!”

Lục Thanh Lam mừng rỡ, vệt đầu phượng hết sức thông minh, học rất nhanh, mấy ngày nay nàng dạy nó thật lâu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện.

Lục Thanh Nhân sững sốt, nhưng ngay sau đó giận dữ: “Ngươi vậy mà dạy nó mắng ta! ” thấy vệt kia đọc từng chữ rõ ràng, lại càng nổi lên tâm tư cướp đoạt.

Lục Thanh Lam thật là dở khóc dở cười: “Lời nói của ngươi thật không có đạo lý, vệt này rõ ràng là của ta, tại sao phải tặng cho ngươi? Nó nói chuyện là tự nó nói, ngươi cũng chưa từng thấy ta dạy nó?”

Lục Thanh Nhân cố nén lửa giận nói: “Ta thích con chim anh vũ này, cùng lắm thì quay về ta kêu phụ thân mua một con nữa trả lại ngươi là được rồi. Mau bảo tiểu tư kia đem lồng cho ta. ” Hết sức bá đạo.

Lục Thanh Lam chế nhạo: “Ta không cho ngươi thì sao?” Người này quả thực rất không nói đạo lý.

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Ngươi cần phải hiểu rõ, Lão thái thái thương ta nhất, hễ ta đi Mục Nguyên đường nói một tiếng, Điều Nhi này của ngươi còn không phải là ngoan ngoãn tặng cho ta? Đến lúc đó, đừng mơ tưởng ta cầu khẩn phụ thân mua cho ngươi một con Điều Nhi nữa.” Loại chuyện này, trước đây cũng từng phát sinh rồi.

Lục Thanh Lam ha ha cười một tiếng: “Hôm nay sợ rằng Lão thái thái cũng không giúp được ngươi. Con chim anh vũ này chính là Tổng quý tần nương cùng Tam công chúa tặng cho ta, hấn cũng không phải là gã sai vật gì...” Nàng lấy một ngón tay chỉ Nguyễn An: “Mà là tiểu thái giám của Tam công chúa đưa tới nuôi điều. Cho dù ta đem Điều Nhi này đưa ngươi, ngươi có dám muốn không?”

Lục Thanh Nhân thẳng lưng một cái: “Có cái gì mà không dám muốn? Ngươi mau mau đem tới đây.” Ngay cả Nguyễn An cũng đều tròn mắt, không nghĩ tới Trường Hưng Hầu phủ còn có loại chày gỗ này, hoàng gia ban tặng đồ, nói cướp liền cướp, thật là không muốn sống nữa sao?

Lục Thanh Nhân hồ đồ, Lục Thanh Dung cũng không ngạc, nàng vội vàng lôi kéo tay áo của tỷ tỷ: “Tứ tỷ tỷ, Điều Nhi này là đồ trong cung ban tặng, chúng ta không lấy được đâu. Vẫn là mau đi thôi.”

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Làm sao lại không được...” Lục Thanh Dung sợ hết hồn, vội vàng một thanh che miệng của nàng, “Tứ tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ!” Cứng rắn đem nàng lôi đi.

Lục Thanh Lam cười nhạt, nghĩ thầm tam phòng thật ra cũng không phải tất cả đều ngốc. Đưa tay cảm lồng chim qua, hướng về phía “Tiểu Cửu” huyt sáo một tiếng, “Tiểu Cửu ” ở trong lòng nhảy tới nhảy lui, gọi như “Người xấu người xấu” không ngừng.

Lục Thanh Lam cười ha ha.

Lục Thanh Nhân nhiều lần quay đầu lại, trong mắt đều là lửa giận, hôm nay nếu không phải Ngũ muội muội ngăn lại, nàng mới mặc kệ Tổng quý tần Tam công chúa gì gì, đoạt rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Yên hội

Ngày đó Kỳ thị từ Mục Nguyên đường trở về, không nhìn thấy nữ nhi bảo bối, hỏi nha hoàn mới biết được nàng đi ra sau vườn hoa nhảy dây. Kỳ thị liền đi ra sau hoa viên tìm nàng.

Liền thấy trong vườn hoa, Lục Thanh Lam mặc một bộ áo nhỏ hồng thạch lựu đang nhảy dây.

Trước kia thân thể khuê nữ yếu đuối, vừa đến mùa đông cũng không dám ra khỏi cửa, hôm nay ngược lại tốt lắm, đi theo Cù Ngọc Tuyền trong cung học một bộ thể thuật, lập tức thấy thân thể mỗi ngày một khá hơn, mấy ngày nay khí trời càng lúc càng lạnh, nàng đứng ở bên ngoài gió chơi đùa, cũng không bị nhiễm phong hàn, mặt mày Kỳ thị không khỏi giãn ra, nhìn khuôn mặt khuê nữ nhỏ nhắn hồng hào, đi tới.

Lục Thanh Lam liền từ trên bàn đu dây nhảy xuống, nhào vào trong ngực Kỳ thị, mềm mại gọi một tiếng “Nương”.

Gương mặt tinh xảo của Kỳ thị tràn đầy nụ cười, ảm áp sờ hoa bao kếp của nữ nhi, nói: “Hôm sau là sinh nhật của Kỳ nhi, nương nhận được thiệp mời, Bảo Nhi có muốn theo nương cùng đi không?”

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gật đầu: “Sinh nhật của Kỳ tỷ tỷ, Bảo Nhi đương nhiên là nhất định phải đi.”

Kỷ thị cười cười, đem nữ nhi ôm vào ngực.

Đến ngày dự tiệc, Kỷ thị đem hai tỷ muội Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam sửa soạn một phen, ngồi xe ngựa thật sớm đi Quảng Ninh Vương Phủ.

Hôm nay đi chúc thọ Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ, trừ hai tỷ muội Lục Thanh Lam, Kỷ thị còn dẫn theo nhi tử Lục Văn Đình. Đường nhìn Lục Văn Đình tuổi không lớn, lại không chịu cùng các nữ nhân ngồi xe, tự mình cưỡi ngựa đi một bên bảo vệ.

Quảng Ninh Vương Phủ tọa lạc ở Minh Chiếu phường, chiếm diện tích mấy chục mẫu, là tư phủ ở bên ngoài của một vị Đại thái giám tiền triều, Tiêu Ninh sau khi có được phủ đệ này, lại nhiều lần đập đi sửa lại xây dựng thêm, mới có quy mô hiện nay. Mặt trước cửa chính Vương Phủ, hai sư tử bằng đá cực lớn ngồi cạnh cửa, khí phái phi phàm.

Mạnh thị tự mình ra cửa nghênh đón, nàng mặc trường thân bối tử văn sứt màu đỏ thêu mẫu đơn, trên đầu cài đóa mã kế, mang một cây trâm cài hồ điệp giương cánh bằng vàng khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, có thể bị quy mao khó chiều Quảng Ninh vương gia nhìn trúng, dung mạo của nàng đương nhiên là nhất đẳng, bị thân y phục này làm tôn lên, càng lộ vẻ diễm sắc vô song.

Nàng cười khoát tay Kỷ thị, hờn dỗi: “Tỷ tỷ sao nguoi giờ mới đến, làm muội muội đợi thật lâu.”

Kỷ thị cười dịu dàng, hết sức tùy ý nói: “Nguoi nha, cũng là nương của hai hài tử rồi, vẫn còn cái tính nôn nóng như vậy.” Lộ vẻ hết sức thân mật.

Mạnh thị le lưỡi, giảm thấp thanh âm: “Có phải vị lão thái bà kia của nhà các nguoi, lại bắt nguoi đứng bên nàng lập quy củ phải không? Nguoi cũng quá khổ rồi!”

Kỷ thị là một người vô cùng quy củ, cho dù là trước mặt tỷ muội tốt, cũng sẽ không nói xấu mẹ chồng: “Chúng ta làm con dâu, phụng thị mẹ chồng chính là bổn phận, làm sao lại cực khổ.”

Mạnh thị bĩu môi: “Cũng may tỷ tỷ tính tình tốt, nếu đổi lại là ta, sẽ không cho nàng được như ý đâu.”

Hai người Lục Thanh Nhân cùng Lục Thanh Lam cũng tiến lên chào hỏi, Mạnh thị đưa tay đem Lục Thanh Lam ôm lên xoa đầu, nói: “Mấy ngày không gặp, Bảo Nhi sao lại mập lên không ít, Mạnh di sắp ôm không nổi rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi có chút ngượng ngùng, vươn hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Mọi người thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, tất cả đều ha ha cười.

Lúc này Mạnh thị mới thả Lục Thanh Lam xuống, nàng liền dùng đôi chân ngắn nhỏ bình bịch chạy đến trước mặt một tiểu cô nương mặc một bộ thêu phượng hoàng màu đỏ áo thêu mẫu đơn, bộ dạng hết sức xinh đẹp, lôi kéo tay nàng ngọt ngào gọi một tiếng “Kỷ tỷ tỷ”.

Tiêu Kỳ ngất một cái trên khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của nàng, oán giận nói: “Có bằng hữu mới Tam công chúa, liền quên ta? Lúc nào cũng chạy vào cung, không đến Vương Phủ tìm ta chơi!”

Tiêu Kỳ tính tình rất rộng lượng, Lục Thanh Lam biết nàng không thật sự tức giận, ghé vào tai nàng nói: “Kỷ tỷ tỷ nói gì vậy, Tam công chúa mặc dù rất tốt, nhưng ta vẫn thích Kỷ tỷ tỷ hơn mà!” Thật ra Lục Thanh Lam cũng không nói bừa, kiếp trước Tiêu Kỳ đích xác là khuê mật tốt nhất của nàng.

Trên mặt Tiêu Kỳ đầy vẻ tươi cười, dùng ngón tay điểm cái trán của nàng: “Nhìn cái miệng nhỏ nhắn này của nguoi xem, được bôi mật sao?”

Lúc này Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng tiến lên chúc mừng sinh nhật Tiêu Kỳ.

Lục Văn Đình gọi một tiếng “Kỷ muội muội”, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn mặc một thân áo choàng vũ quá thiên thanh, tuổi mặc dù không lớn, nhưng được Lão Hầu gia tự mình dạy bảo, bộ dạng thất lung thẳng tắp, một đôi mắt giống như bảo thạch màu đen, phát sáng lấp lánh. Tiêu Kỳ cả ngày tiến cung, thấy cũng đều là những nhóm hoàng huynh phong độ hiên ngang, tuấn mỹ tuyệt luân của mình, thấy Lục Văn Đình bộ dạng môi hồng răng trắng hết sức tuấn mỹ, so với mấy vị ca ca của hắn chẳng những không thua mà còn có phần nhìn hơn, không khỏi nhìn nhiều hai cái.

Đợi mọi người tặng lễ xong, Lục Thanh Lam lôi kéo Tiêu Kỳ đến một bên nhẹ nhàng nói: “Ca ca của ta bộ dạng đẹp mắt không?” Tuổi bọn họ cũng còn nhỏ, vẫn chưa tới tuổi tị hiềm. Kỷ thị cùng Mạnh thị thân như tỷ muội, ngày thường cũng thường gặp mặt.

Tiêu Kỳ hết sức chân thành gật đầu, lại kỳ quái hỏi nàng: “Nguoi hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam cười hi hi, liên tục khoát tay: “Không có gì không có gì!”

Kiếp trước Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ là một đôi hoan hỉ oan gia, mến nhau nhiều năm, vốn có thể trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, đáng tiếc Hoàng trưởng tử thất thế, Lục gia tràn ngập nguy cơ, Lục Văn Đình vì đề cử cố địa vị gia tộc, tỏ vẻ thần phục Tứ hoàng tử, bắt buộc dĩ chịu đựng cưới vị đường muội Hàm Sơn huyện chủ Quách Hựu Hàm, vị tâu từ kia ý có vị đường tỷ hoàng hậu làm chỗ dựa, ngang ngược kiêu ngạo, đem Trường Hưng Hầu phủ huyền nào gà chó không yên, cuối cùng quan hệ với Lục Văn Đình gần như đoạn tuyệt, vì vậy cho đến khi Lục Văn Đình bị bí mật xử tử, dưới gối vẫn chưa có nhi tử thừa kế hương khói.

Kiếp này nếu có thể, Lục Thanh Lam chắc chắn đem hết toàn lực tác hợp hai người, không để bị kịch tái diễn lần nữa.

Hiện tại hai người tuổi cũng còn nhỏ, Tiêu Kỳ đối với Lục Văn Đình cũng chỉ là có hảo cảm朦胧 lung, mà Lục Văn Đình đối với phương diện này lại càng còn chưa hiểu biết, một cái tiểu cô nương xinh đẹp như Tiêu Kỳ đứng ở đó, hẳn cũng không liếc mắt nhìn thêm cái nào. Lục Thanh Lam cũng không nóng nảy, liền dời đi đề tài.

Tiêu Kỳ nói: “Tam công chúa sớm đã tới rồi, vừa rồi còn đi xung quanh tìm người, chúng ta mau vào đi.”

Lục Thanh Lam gật đầu, hai tiểu cô nương nắm tay, như một làn khói chạy về phía trong viện. Mới vừa vào nhà, đã thấy Tam công chúa mặc một thân bối tử văn sặc màu hồng đỏ thêu mẫu đơn, đang đi tới hướng này, nhìn thấy Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam, ánh mắt lập tức sáng lên, cao giọng kêu: “Bảo Nhi! Ta ở chỗ này.”

Lục Thanh Lam thấy Tam công chúa cũng hết sức cao hứng, bình bịch chạy tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Công chúa tỷ tỷ!” xưng hô này không đúng quy định, nhưng Tam công chúa cũng không quan tâm những cái này, tiến lên kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, nói: “Bảo Nhi, nhớ người muốn chết!”

Thấy đường tỷ kéo một cái tay khác của Lục Thanh Lam, cũng có chút mất hứng, tính chiếm hữu của nàng rất mạnh, cảm thấy Lục Thanh Lam là bạn tốt của nàng, người khác không nên cướp của nàng, liền dùng sức kéo Lục Thanh Lam về phía mình.

Tiêu Kỳ lớn hơn Tam công chúa một tuổi, nàng thường xuyên tiến cung, hiểu rõ tính tình của Tam công chúa, liền buông lỏng tay ra, nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam: “Khách ở đằng trước tới rồi, ta đi nhìn một cái, các người ở nơi này chơi đi.” Trước khi đi hướng về phía Lục Thanh Lam nháy mắt, Lục Thanh Lam hiểu ý, khẽ gật đầu.

Tam công chúa như vậy, thì phải thuận lòng mà vượt.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tam công chúa lập tức vui vẻ trở lại, lôi kéo tay của Lục Thanh Lam tính trẻ con nói: “Bảo Nhi người gần đây bận việc gì vậy, cũng không vào cung xem ta, ta cũng không có người trò chuyện buồn muốn chết. Bởi vì sắp bước sang năm mới rồi, mẫu phi cũng không cho ta tuyên người tiến cung nữa.”

Hai tiểu cô nương nói chuyện một hồi, Tam công chúa bỗng nhiên hưng phấn nói: “Cửu ca hôm nay cũng tới, đang ở trong lương đình trong vườn hoa, ta dẫn người đi gặp huynh ấy nha?” Tam công chúa là một người cổ chấp dù Cửu hoàng tử phạt thế nào, nhưng Tam công chúa chính là nhận định rằng ca ca này là người tốt!

Lục Thanh Lam cũng không muốn thấy vị diêm vương sống này, lắc đầu liên tục: “Chúng ta ở chỗ này chơi thôi.”

Tam công chúa nghi hoặc nói: “Người sợ Cửu ca của ta có phải không?”

Lục Thanh Lam gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt hơi sợ: “Đúng vậy a, Cửu điện hạ quá dữ tợn.”

Tam công chúa đang định nói gì, đột nhiên sắc mặt ngưng lại. Lục Thanh Lam theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liền thấy một tiểu thiếu niên đứng phía sau mặc áo choàng cổ tròn màu huyền thanh, mặt như Quan Ngọc, mắt như điểm màu son đen, tính xảo giống như người từ trong tranh đi ra.

Lục Thanh Lam rút cổ, đây không phải là Tiêu Thiếu Giác thì là ai?

Tiêu Thiếu Giác đưa tay lên, nắm xiêm y của nàng đem nàng nhắc lên. Hắn mặc dù chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi, nhưng lại cao hơn Lục Thanh Lam hai cái đầu, vì vậy dễ dàng đem Lục Thanh Lam nhắc lên, cho đến khi hai người có thể nhìn thẳng lẫn nhau, Lục Thanh Lam thấy trong con ngươi âm u của hắn không có chút biểu tình gì, trong lòng không khỏi có chút lạnh run.

Tiêu Thiếu Giác thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, một cái tay khác mới bao bọc nàng, thanh âm trầm giọng nói: “Nếu như sợ ta như vậy, vì sao còn dám gọi con súc sinh lắm lông kia là ‘Tiểu Cửu’?”

Trong lòng Lục Thanh Lam lộp bộp một chút, lúc trước đặt tên cho vệt là “Tiểu Cửu”, chẳng qua là bị Tiêu Thiếu Giác tàn nhẫn dạy dỗ, nghĩ trả thù một chút mà thôi, không nghĩ tới người này hẹp hòi như vậy, còn biết tin tức nhanh thế.

Lục Thanh Lam bị hắn siết vào trong ngực, không dám lộn xộn, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Tiểu Cửu không phải là súc sinh nhiều lông, nó là phượng đầu vệt trân quý.”

Tiêu Thiếu Giác “Ừ” một tiếng, thanh âm không khỏi cao tám độ, “Trở về sẽ đem tên của súc sinh kia đổi lại.” Lại nói, nếu là người bên ngoài đặt tên cho một con chim anh vũ là “Tiểu Cửu”, Tiêu Thiếu Giác tất nhiên là nổi giận, nhưng Lục Thanh Lam làm như vậy, hẳn lại không thấy tức giận.

Ngược lại thấy nàng mấy ngày này kiên trì luyện thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thịt trên người cuộn cuộn, tựa như lại mập một chút, thoạt nhìn khỏe mạnh hơn lúc trước không ít, lần này cũng không bị nhiễm phong hàn, cũng không liên lụy hắn sinh bệnh, đối với biểu hiện của nàng vẫn thật hài lòng.

Lục Thanh Lam yếu ớt hỏi: “Đổi thành tên gì?”

Khóe môi Tiêu Thiếu Giác cong lên, “Liền kêu Tiểu Bảo đi!” Nhũ danh của nàng là Bảo Nhi, Tam công chúa mỗi ngày kêu, Tiêu Thiếu Giác tự nhiên biết rõ.

Mất to của Lục Thanh Lam ẩm ướt, nhấp nháy chớp chớp, nói: “Được.”

Tiểu Bảo thì Tiểu Bảo!

Hào hán không chịu thiệt trước mắt, huống chi thực sự trở về Trường Hưng Hầu phủ, hẳn còn có thể quản được nàng hay sao?

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xáo trộn

Lục Thanh Lam ở trong lòng ngực của hán vận vẹo uốn éo, hẳn biết nàng bị ôm như vậy có chút không thoải mái, mới đem nàng đặt xuống mặt đất. Thật ra chủ yếu là trong lòng nàng có chút không tiếp thu được mà thôi.

Trên người tiểu cô nương mềm mại, còn có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, Tiêu Thiệu Giác thật có chút không nỡ thả nàng xuống.

Hai chân tiểu cô nương vừa chạm đất, liền huych một cái chạy tới núp vào phía sau Tam công chúa. Tiêu Thiệu Giác thấy vậy đôi mắt không khỏi tối sầm lại.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng cười: “Cửu điện hạ làm sao lại chạy đến nơi đây, làm chúng ta tìm mãi!”

Liền thấy trước mặt song song đi tới ba vị thiếu niên, đều là những nhân vật như lâm lang châu ngọc, đứng chung một chỗ thật có thể nói là ánh quang rực rỡ, trong nháy mắt ngay cả mặt trời âm áp ngày đông cũng mất đi màu sắc.

Tiểu thiếu niên nhanh nhẹn dẫn đường đằng trước mặc trường bào đoàn hoa màu thạch thanh, là bào huynh của Tiêu Kỳ, chủ nhân tương lai của Quảng Ninh Vương Phủ, Quảng Ninh Vương thế tử Tiêu Thiệu Hù.

Tiêu Thiệu Hù là huynh trưởng ruột của Tiêu Kỳ. Năm đó Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị sinh hạ long phượng thai, từng chấn động cả hoàng thất, long phượng thai được coi là điềm lành, ngay cả Gia Hòa đế cũng tự mình triệu kiến, ban tên cho hai hài tử.

Hoàng gia quý củ sâm nghiêm, vì biểu hiện tôn ti, trong đồng lứa với Tiêu Thiệu Hù, chỉ có các nhi tử thân sinh của Gia Hòa đế, tên có chữ thứ ba là từ “Thiệu”. Còn tất cả con cháu tôn thất còn lại, tất cả đều không được dùng ba chữ, cũng như Tiêu Kỳ, lấy tên hai chữ.

Chỉ Tiêu Thiệu Hù là một ngoại lệ. Đây là ân sủng và vinh quang to lớn, có thể thấy được sự yêu mến của Gia Hòa đế đối với Quảng Ninh Vương, cũng là gợi gắm hy vọng đối với Tiêu Thiệu Hù.

Đợi đến khi Tiêu Thiệu Hù lớn hơn, thông minh anh tuấn, giống hệt phụ thân, lại không âm hiểm xảo trá giống phụ thân hắn, Gia Hòa đế quá mức ưa thích chất tử này, còn cho hắn vào thượng thư phòng, cùng đi học với các hoàng tử.

Hai người thiếu niên khác, Lục Thanh Lam cũng nhận ra. Một người mặc áo tay ngắn màu xanh ngọc, tuổi xấp xỉ Tiêu Thiệu Giác, vẻ mặt bướng bỉnh*, là hoàng tử Tiêu Thiệu Vĩ, ở trong chúng hoàng tử là người quan hệ tốt nhất cùng Tiêu Thiệu Giác.

(*) 桀骜不驯 *kiệt ngạo bất tuân*: Cương quyết bướng bỉnh

Một thiếu niên lang khác mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt ôn nhuận như ngọc, trông bộ dạng ngược lại so với hai vị hoàng tử cửu, thấp lớn hơn một hai tuổi, thân phận cũng không phải bình thường, chính là trưởng tử của Yến Vương Tương Tín Hồng.

Lại nói, từ trăm năm trước Tề, Lương, Chu ba nước phân chia, ba nước kế thừa lãnh thổ to lớn cùng phần đông con dân, quốc lực cũng đều tương đối hùng mạnh. Nhất là hai nước Tề quốc và Chu quốc, Tề quốc có được mười hai châu, là nước có diện tích quốc thổ lớn nhất, mà Chu quốc mặc dù diện tích nhỏ hơn Tề quốc, nhưng thổ địa phì nhiêu, là nước có nhân khẩu nhiều nhất cũng là nước giàu có nhất.

Ba nước Tề, Chu, Lương đều muốn thống nhất thiên hạ, tái hiện lại huy hoàng của đại thiên hạ ngày trước. Nhưng trong lúc thực lực tương đương lẫn nhau, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ai cũng không muốn khơi mào chiến tranh, để cho kẻ thứ ba tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ba nước cứ như vậy tạo thành một quan hệ thăng bằng vi diệu.

Kẹp ở giữa hai nước Tề, Chu có một tiểu quốc kéo dài hơi tàn, chính là Yến quốc. Diện tích Yến quốc so ra còn kém hơn cả Vân Châu của Tề quốc, nhân khẩu cũng không bằng một phần mười của Chu quốc, vốn là tùy tiện một trong hai nước Tề, Chu cũng có thể dễ dàng diệt Yến quốc, đem lãnh thổ Yến quốc nhét vào trong bản đồ của mình.

Yến quốc tuy nhỏ, nhưng có nhiều quặng sắt, tài nguyên khoáng sản lớn nhỏ tất cả đều phân tán rải rác trong quốc nội, bất luận là Tề quốc hay là Chu quốc, một khi chiếm lĩnh Yến quốc, lập tức sẽ tăng mạnh quân lực, là sự uy hiếp to lớn với quốc gia đối phương. Vì vậy hai nước cũng không hi vọng đối phương thống nhất Yến quốc, một khi xảy ra, bên kia nhất định xuất binh trợ giúp Yến quốc chống cự, cho nên hơn trăm năm trôi qua, tiểu quốc nhỏ bé như vậy, ở giữa hai đại quốc sinh tồn khó khăn.

Nhưng Yến quốc cũng không sống quá dễ chịu, Yến vương không dám xưng đế, chỉ dám xưng vương, được gọi là Yến vương. Hai đại quốc Tề Chu, ai Yến quốc cũng không dám đắc tội, xưng thần nạp cống cả hai bên, không chỉ như thế, mỗi đời Yến vương còn phải phái nhĩ tử của mình đến hai nước làm con tin, Tương Tín Hồng chính là con tin Yến vương đời này phải đến Tề quốc.

Bị phái đến nước khác làm con tin, dĩ nhiên không phải là nhĩ tử Yến vương ưa thích lắm. Tương Tín Hồng tuy là Trưởng Tử của Yến Vương, mẹ đẻ lại là cung tỳ địa vị hèn mọn, cho nên mới bị phái đến Tề quốc đảm đương con tin.

Lục Thanh Lam thấy Tương Tín Hồng không khỏi nhìn nhiều hai mắt, cũng không phải cảm thấy hắn bộ dạng đẹp mắt, mặc dù sau này hắn đích thật là mỹ nam tử đứng hàng thượng đẳng kinh sư, mà là bởi vì kiếp trước hắn chính là trượng phu của Tiêu Kỳ.

Kiếp trước Lục Văn Đình cưới Quách Hựu Hàm, Tiêu Kỳ không còn hy vọng, cộng thêm vị đại vương tử Yến quốc này đối với Tiêu Kỳ quan tâm chu toàn, vô cùng tốt, Tiêu Kỳ dứt khoát đáp ứng hôn sự của hắn.

Về sau Yến vương chết bất đắc kỳ tử, Gia Hòa để phái đại quân trợ giúp Tương Tín Hồng, còn Chu quốc ủng hộ Tam hoàng tử Tương Tín Du tranh đoạt vương vị Yến quốc, đại quân Tề quốc bại trong tay một đại danh tướng Chu quốc Nhạc Viêm, Tương Tín Hồng tự sát, Tiêu Kỳ ý nghĩ rã rời, không chịu gả người khác nữa, kết cục có chút thê thảm.

Lúc ấy Hoàng trưởng tử đã chết, cuộc chiến Yến quốc là do Nhị hoàng tử một tay mưu kế, Nhị hoàng tử hao binh tổn tướng ở Yến quốc, khiến cho Yến quốc hoàn toàn đảo hướng về phía Đại Chu, Đại Tề tổn thất thảm trọng, Nhị hoàng tử cũng vì vậy mà uy tín đại diệt. Tiêu Thiếu Giác chính là nhân cơ hội này, lập tức dùng âm mưu, đem Nhị hoàng tử tử trên bảo tọa thái tử kéo xuống.

Dĩ nhiên đây đều là chuyện hơn mười năm về sau rồi.

Lúc này Tương Tín Hồng nhìn thấy một nữ oa nhỏ, Lục Thanh Lam, từ phía sau Tam công chúa nhô đầu ra, mắt to nhấp nháy nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn ục ục, có bao nhiêu đáng yêu, nhất thời cảm thấy cực kỳ yêu thích, liền cười với Lục Thanh Lam vẫy tay, kêu một tiếng: “Tiểu muội muội.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, ngơ ngác bước chân gần chạy tới, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Đại ca ca.” kiếp trước Tương Tín Hồng tuy là tình địch của ca ca, nhưng Lục Thanh Lam cũng không ghét hắn, bởi vì hắn là người khiêm tốn thành thật. Tài hoa hơn người, thái độ làm người bình thân hoà nhã hòa, là tài tử vô cùng trứ danh.

Hắn thân là con tin tại Đại Tề cuộc sống khó khăn, lại chỉ trong một thời gian ngắn có thể mở ra cục diện, cùng người có quyền cao chức trọng Cửu hoàng tử, thập hoàng tử, Quảng Ninh Vương thế tử trở thành hảo hữu như vậy, có thể thấy được mị lực của hắn không phải chuyện đùa.

Năm đó hắn chết ở Yến quốc, Lục Thanh Lam còn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiêu Thiếu Hù cũng nhìn thấy Lục Thanh Lam. Hắn và Tiêu Kỳ chính là long phượng thai song sinh, đương nhiên thường xuyên gặp Lục Thanh Lam, cũng hết sức thích bằng hữu tốt nhất của muội muội, vui vẻ gọi một tiếng: “Bảo Nhi, người đến đây lúc nào?” Đưa tay liền nheo mắt nhỏ mập mạp của Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cũng ngọt ngào gọi một tiếng: “Chào Hù ca ca!”

Thập hoàng tử nhìn Tiêu Thiếu Hù một cái, nói: “Đường huynh, tiểu nữ oa nhà ai vậy?” Hắn cũng không phải thích tiểu hài tử lắm.

Tiêu Thiếu Hù giới thiệu nói: “Đây là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Rồi hướng Lục Thanh Lam nói: “Vị này là thập hoàng tử, người gọi hắn thập ca ca là được rồi.”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời, biết điều gọi một tiếng “Thập ca ca “.

Tiêu Thiếu Giác thấy tiểu cô nương mới gặp người đã kêu “Ca ca “, duy chỉ có gọi hắn là “Cửu điện hạ”, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Tương Tín Hồng hết sức yêu mến tiểu oa nhi mập ục ục này, liền cầm một khối hạnh nhân tô cho nàng, Lục Thanh Lam đang muốn đưa tay nhận lấy, Tiêu Thiếu Giác mặt sắc âm trầm, đã không thể nhìn được nữa, đoạt hạnh nhân tô đến tay.

“Ồi chào!” Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sốt.

Tiêu Thiếu Giác cũng giật mình vì phản ứng vô cùng kịch liệt của bản thân. May mà trên mặt hắn vẫn luôn là bộ mặt than, người khác cũng không nhìn ra hắn đang tức giận. Liền thần nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Thập hoàng tử là một thật thà, nói: “Cửu ca không phải là không thích ăn đồ ngọt sao?”

Tiêu Thiếu Giác tàn bạo trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, thập hoàng tử sờ đầu không hiểu.

Tiêu Thiếu Giác quả thật không thích ăn ngọt, nhưng ở trước mặt bao người cướp đồ ăn của tiểu cô nương người ta, lại không thể không ăn, chỉ đành phải bất chấp đem hạnh nhân tô bỏ vào miệng, nhai nuốt. Hắn tử nhỏ cực kỳ kén ăn, ăn điểm tâm rất ít, hơn nữa còn chán ghét đồ ngọt,

Chỉ ăn hai cái đã cảm thấy da thịt trên mặt cũng đều co quắp rồi.

Hết lần này tới lần khác có một cật hóa còn tưởng rằng hấn ăn được ngon miệng. Tam công chúa một bên nuốt một ngụm nước bọt, vừa nói: “Ăn ngon không, Cửu ca?”

Tiêu Thiệu Giác cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu “Ăn ngon”. Nói xong hung tợn trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nếu không phải bởi vì nàng, hấn sao lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lục Thanh Lam rụt cổ, trong lòng tự nhủ người cướp thức ăn của ta, ta còn không giận người, tại sao người ngược lại phát giận lên ta chứ, người này thật là cổ tình gây sự mà.

Cật hóa Tam công chúa thấy ăn đồ liền bất động bước chân, đặng đặng chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, giang hai tay nói: “Tường ca ca, ta cũng muốn.” Tường Tín Hồng thường xuyên tiến cung, hai người coi như là quen biết.

Tường Tín Hồng đưa tay sờ hoa bao đầu của Tam công chúa, cười tùm tùm lấy ra một khối hạnh nhân tồ cho Tam công chúa. Tam công chúa cao hứng mặt mày cong cong, gọi một tiếng giòn tan: “Cảm ơn Tường ca ca.”

Nàng mặc dù tham ăn, nhưng cũng không phải là kẻ ăn mảnh, đem điểm tâm tách ra một nửa chia sẻ cho Lục Thanh Lam. Nhìn hai tiểu cô nương ở đây ăn đến mức má phồng lên, giống như là sóc con, mấy người thiếu niên cũng nở nụ cười.

“Thì ra là các người đều ở đây nha!” Tiêu Kỳ không biết từ nơi nào đi ra. Đi theo phía sau là Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình, cùng với hai nữ hài không tới mười tuổi, một người mặc bối tử đỏ tươi, một người mặc bối tử màu tím nhạt, nhan sắc có mấy phần thanh tú động lòng người.

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên lập tức chạy đến trước mặt nữ hài mặc bối tử màu tím nhạt kia, gọi một tiếng “Nhu biểu tỷ”, cô bé kia sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cười gọi một tiếng “Bảo Nhi”. Nữ hài tên là Tân Tinh Nhu, mẫu thân của nàng chính là bảo muội của Lục Thần, Lục Thanh Lam tổng cộng có ba cô mẫu, bởi vì đại cô mẫu Lục Cẩn cùng Lục Thần là cùng mẹ sinh ra, cho nên hai nhà lui tới rất mật thiết.

Lục Cẩn là đích trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, thân phận tôn quý, Lão Hầu gia gả nàng cho thế tử Ninh Hải Hầu làm vợ, sinh được một trai một gái, Tân Tinh Nhu là tỷ tỷ, phía dưới còn có một đệ đệ Tân Khắc Hưng, năm nay sáu tuổi, do nhiệm phong hàn, cho nên hôm nay cũng không có đến Quảng Ninh Vương Phủ.

Lục Thanh Lam thấy biểu tỷ hết sức cao hứng. Một nữ hài khác mặc bối tử màu đỏ tươi ánh mắt không nhìn được lưu luyến trên người của Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Kỳ nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, vị này là Tiền Lâm biểu tỷ, mau tới bái kiến.”

Lục Thanh Lam dĩ nhiên nhận ra Tiền Lâm, biết nàng là đích nữ của Thành An Hầu phủ, chất nữ ruột thịt của Tiền Hoàng hậu. Tiền Hoàng hậu tuy là kẻ hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, ở hậu cung thịnh sùng mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử hoàng thứ tử Tiêu Thiệu Cảnh cùng bát hoàng tử Tiêu Thiệu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông, Tiền Khoan một người phong làm An Bình hầu, một người phong làm Thành An Hầu, một nhà hai Hầu, vô cùng lừng lẫy.

Vị Tiền Lâm này chính là nữ nhi của Tiền Khoan, năm nay cũng đã mười tuổi rồi, so với Tiêu Thiệu Giác còn lớn hơn. Bởi vì từ nhỏ bộ dạng xinh đẹp, được cả nhà vô cùng cưng chiều hơn nữa còn được Tiền Hoàng hậu yêu thích. Tiền Lâm không giống tỷ muội khác ý vào gia thế hoành hành ngang ngược, đối nhân xử thế hợp lòng người, còn nhỏ tuổi đã biết nhìn ánh mắt người khác. Tiền Hoàng hậu sinh hai nhi tử, nhưng không có nữ nhi, vì vậy xem Tiền Lâm như nữ nhi của mình, từng đáp ứng Tiền Lâm dục vọng lớn, lại để cho nàng chọn lựa phu quân lòng mình ngưỡng mộ, Tiền Hoàng hậu sẽ chỉ hôn cho nàng.

Khi đó cô nương thế gia vọng tộc thường trưởng thành sớm, Tiền Lâm mặc dù không lớn lắm, mưa dầm thấm đất cũng biết mưu kế vì bản thân. Nàng cũng là một người tâm lớn, nếu không phải số tuổi kém nhị hoàng huynh quá nhiều, nàng cũng muốn gả cho nhị hoàng huynh tương lai làm hoàng hậu rồi. Hoàng hậu làm không được, thế nào cũng phải làm Vương Phi, vì vậy rất chú ý mấy vị hoàng tử trong cung, nàng tiến cung rất nhiều lần, đã sớm nghe qua Cửu hoàng tử trong các vị hoàng tử là tuần mỹ nhất, cũng là người xuất chúng nhất, nhưng Tiêu Thiệu Giác luôn luôn ít giao du với bên ngoài, nàng từng gặp vài lần, mỗi lần cũng đều là nhìn lướt qua xa xa, lần này đánh giá ở khoảng cách gần, tuổi mặc dù không lớn, quả nhiên là dung mạo xuất chúng, khí độ cao hoa.

Nếu tương lai sau này, nhất định là mỹ nam tử đứng đầu kinh sư.

Nàng đang suy nghĩ bấn khoăn, Lục Thanh Lam đã tiến lên giơ tay gọi, trong lòng nàng có chút không vui, nhưng tâm cơ nàng rất sâu, cũng không biểu hiện ra, mà giả bộ cao hứng tán dương: “Tiểu muội muội lớn lên thật đáng yêu.”

Tiêu Thiệu Giác khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt rất giỏi, cũng cảm thấy ánh mắt của Tiền Lâm có chút tâm cơ, trong lòng không vui, mở miệng nói: “Đi thôi, qua bên kia ngồi một chút.”

Chỗ ngón tay Tiêu Thiệu Giác chỉ là vườn của Quảng Ninh Vương Phủ. Tường Tín Hồng vỗ tay cười nói: “Danh tiếng Nhã Viên của Quảng Ninh Vương Phủ kẻ hèn này đã sớm nghe qua, đang muốn nhân dịp này thưởng thức một chút.”

Bọn nam tử liền đứng dậy đi Nhã Viên.

Tiền Lâm nhìn thấy bọn họ đi xa, tuần nhan kia của Tiêu Thiệu Giác ở trong đầu không tan đi được, liền dịu dàng nói: “Danh tiếng Nhã Viên, chúng ta cũng ngưỡng mộ đã lâu, biểu muội mang mọi người đi xem thì thế nào?”

Lông mày Tiêu Kỳ khẽ chau, cảm thấy Tiền Lâm làm người khác có chút khó chịu, Tiền Lâm sắp mười tuổi, sớm nên tị hiềm cùng những nam tử khác, ở đây vô tình gặp được đến chào hỏi không sao, nhưng các nam nhân rõ ràng đã rời đi, nàng còn muốn đuổi theo, cái này không hợp lễ giáo rồi.

Trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, Lục Thanh Lam dĩ nhiên ước gì cách Cửu hoàng tử bắt âm bắt dương này càng xa càng tốt, không ngờ Tam công chúa lôi kéo tay béo của nàng nói: “Bảo Nhi, chúng ta đi tìm Tường ca ca, lại có hạnh nhân tô ăn.” Vừa rồi hạnh nhân tô kia bị nàng cùng Lục Thanh Lam chia ra, đã ăn hết rồi. Nàng không nói gì lôi kéo Lục Thanh Lam đuổi theo bóng lưng của mấy người nam tử, Tiền Lâm vừa vận lấy cước, không để ý tới Tiêu Kỳ trực tiếp mang theo nha hoàn đi theo.

Tiêu Kỳ thấy việc đã đến nước này, nàng là chủ nhân, đành phải đuổi nhanh theo, Lục Thanh Nhân cùng Tân Tinh Nhu cũng không hiểu chuyện giống như Tiền Lâm như vậy, đứng lại không đi. Tân Tinh Nhu còn nói thảng: “Tiêu quận chúa, biểu tỷ muội chúng ta còn phải đi về chỗ mẫu thân, sẽ không đi thăm thú Nhã Viên được rồi.”

Tiêu Kỳ đáp lại một tiếng, để nha hoàn đưa hai vị tỷ tỷ trở về, bản thân thì đuổi theo Tiền Lâm. Nàng sợ Tiền Lâm bên này gây ra chuyện xấu gì, Hoàng hậu nương nương lại trách tội Quảng Ninh Vương Phủ.

Tân Tinh Nhu lôi kéo tay của Lục Thanh Nhân nói: “Biểu tỷ chúng ta trở về đi.” Bước chân của nàng nhẹ nhàng trở về, vừa nói: “Nhã Viên cho dù đẹp, có nhiều nam nhân ở đó chúng ta cũng không thể đi, chúng ta cũng không thể bắt chước kẻ tầm mắt hạn hẹp, nhìn thấy nam nhân đẹp mắt liền không đi nổi, khiến cho người ta cười chê.”

Về mặt xem thường,

Người tầm mắt hạn hẹp kia không phải là Tiền Lâm sao?

Lục Thanh Nhân không khỏi mỉm cười, Tân Tinh Nhu di truyền tính tình mạnh mẽ của đại cô mẫu, luôn luôn ghét nhất những thứ này.

Lại nói bọn nam tử chớp mắt đã tới Nhã Viên, tuy là vào đông, nhưng bên trong Nhã Viên bố trí đẹp đẽ, mười bước một núi, năm bước một cảnh, Sơn Thủy tương liên, vòng vòng đan xen, Tường Tín Hồng thường thấy không đại khí của lâm viên hoàng gia, vườn tinh xảo bậc này thấy vậy hẳn không khỏi tán thưởng không dứt.

Mọi người đi dạo một lát, thấy cách đó không xa có một đình nhỏ, bốn bề nước bao quanh, mọi người liền đi vào đình. Chỉ thấy ngay giữa đình có một cái bàn đá, trên bàn đá có một bàn cờ, trên bàn cờ bày hai hộp quân cờ đen trắng, cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, trong suốt trong bóng, làm cho người ta nhìn liền yêu thích không buông tay.

Tường Tín Hồng thường ngày thích nhất nhất đánh cờ, cười với Tiêu Thiếu Hủ thân là vì chủ nhân nói: “Lắp đặt một bàn cờ ở đây, vào đông thường tuyết, mùa hè ngắm sen, có thể đánh một ván cờ, đúng là nhà sự nhân sinh.” Dứt lời liền ngồi xuống một bên bàn đá.” Vì huynh nhất thời ngựa tay, Thiếu Hủ lão đệ chúng ta đánh một ván thế nào?”

Tiêu Thiếu Hủ lắc đầu liên tục: “Kỳ lực của Vương tử điện hạ kinh người, ta cũng không phải là đối thủ, trong vườn này, cũng chỉ có kỳ nghệ của Cửu ca có thể làm đối thủ của vương tử điện hạ thôi.”

Tường Tín Hồng là người yêu cờ, hơn nữa càng muốn mượn việc đánh cờ cùng Cửu hoàng tử để lôi kéo quan hệ. Dù sao Tiêu Thiếu Giác vẫn luôn lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy khó có thể thân cận. Vì vậy lại cười nói: “Không biết Cửu điện hạ có thể hân hạnh đánh một ván cờ cùng ta hay không?”

Tiêu Thiếu Giác vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến vừa rồi Lục Thanh Lam thân thiết nhiệt tình gọi hắn “Tường ca ca” trong lòng tức giận, thấy hắn ôn tồn lễ độ càng tức không có chỗ đánh tới liền muốn thừa dịp đánh cờ giết uy phong của hắn, vì vậy gật đầu, “Cũng được. Chẳng qua chỉ đánh cờ không thì chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta phải đánh cuộc một chút.” Nói xong lấy xuống một khối ngọc bội đeo bên hông, đặt ở trên bàn, lại chỉ bên hông của Tường Tín Hồng.

Tường Tín Hồng cũng mang một khối ngọc bội Hoàng Long, sắc mặt hắn hơi đổi, có chút không nỡ lấy xuống ngọc bội. Cũng không phải không phải bởi vì ngọc trân quý, mà bởi vì ngọc bội này chính là niệm tượng duy nhất thân mẫu hắn cho hắn, trước lúc hắn tới Tề quốc, nhưng đánh cờ là do hắn nói ra trước, hắn lại không tiện đổi ý.

Hắn trân trọng coi xuống ngọc bội Hoàng Long, đặt ở trên bàn đá. Khóe môi Tiêu Thiếu Giác hơi cong, hắn đã sớm biết khối ngọc bội này không tầm thường đối với Tường Tín Hồng, lại cố ý muốn đánh cuộc với hắn —— hắn chính là có thù tất báo.

Hai người mỗi người một bên, triển khai trận thế.

Bên này Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam chạy tới, nhìn thấy Cửu ca cùng Tường đại ca ở trong đình, không nói hai lời liền chạy liền hướng trong đình, Tiền Lâm rút cuộc chậm một bước, nghĩ muốn mặt dày mày dạn theo sau cùng đi vào với hai tiểu cô nương, Tiêu Kỳ cũng đã tới, Tiêu Kỳ cũng không nói ra tâm tư của nàng, chỉ nói: “Lâm biểu tỷ, đằng trước là Bách mai viên, lúc này hoa mai đã nở, chúng ta đi qua thưởng mai đi.” Bách mai viên và chỗ đình nghỉ mát vừa vận vị trí trái ngược nhau.

Tiền Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bọn nam tử đã chia thành hai phe Tiêu Thiếu Giác Tiêu Thiếu Giác cùng Tường Tín Hồng ở trong đình đánh cờ, Tiêu Thiếu Hủ đứng ở một bên quan sát. Lục Văn Đình cùng Tiêu Thiếu Vi thì ở bên ngoài đình, hai người đều là người ham võ như si, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng nhất kiến như cố, ở bên cạnh dòng suối so chiêu.

Ba vị thiếu niên đánh cờ trong đình tạo nên màu sắc vô cùng đẹp, y bào màu Huyền Thanh của Tiêu Thiếu Giác bị gió thổi lên, thắt lưng thẳng tắp ngồi ở đó, đẹp tựa như trích tiên hạ phàm.

Trong lòng Tiền Lâm không khỏi ngửa, chỉ muốn nhìn Cửu hoàng tử nhiều thêm một chút, cho dù là một cái thôi. Dù sao có hoàng hậu làm chỗ dựa cho nàng, nàng cũng không sợ, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc với phía sau Tiêu Kỳ, nói: “Vương Phi nương nương sao ngài lại tới đây?”

Tiêu Kỳ cho rằng mẫu phi thật sự tới, vội vàng quay đầu lại, Tiền Lâm thừa cơ hội này bước nhanh đuổi theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam, “Tam công chúa, Lục cô nương, các người chậm một chút.”

Tiêu Kỳ thấy nàng như thế, giận đến dậm chân, nói đến mức này rồi, nàng cũng lười quản, không nhanh không chậm đi tới hướng đình nghi mát.

Tam công chúa lớn tuổi hơn chút, chạy mau hơn, chạy tới lương đình trước, dựa sát vào bên cạnh chỗ ngồi của Tiêu Thiệu Giác, Tam công chúa bắt lấy cánh tay của hắn nói: “Cửu ca, bắt được các người rồi.” Giọng nói hết sức vui vẻ.

Tiêu Thiệu Giác nhăn mày, không để lại dấu vết đem tiểu móng vuốt của muội muội đẩy ra. Tam công chúa cũng không tức giận, buông Cửu ca ra chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm nói: “Tường ca ca, điểm tâm vừa này người có còn không?”

Tiêu Thiệu Giác giận đến dậm lông mày, trong lòng tự nhủ tại sao mình lại mang theo cái đồ cật hóa này ra ngoài chứ, mở miệng là đòi đồ ăn của người ta, thật là tức chết.

Tường Tín Hồng hết sức yêu thích tiểu hài tử, cười tủm tỉm lại lấy ra một khối hạnh nhân tô từ trong hà bao, ôn tồn lễ độ nói với Tam công chúa: “Công chúa, đây cũng là khối cuối cùng rồi.”

Tam công chúa cười khúc khích, đoạt lấy, kêu lên: “Bảo Nhi người mau tới đây, chỗ Tường ca ca có đồ ăn ngon nè.”

Tường Tín Hồng lắc đầu bật cười.

Lục Thanh Lam cũng vào đình, mới chạy một đoạn đường, nàng từng ngum từng ngum thở hào hển, trên chóp mũi cũng chảy ra từng giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

Tiêu Thiệu Giác nhìn lướt qua nàng một cái, trong lòng hơi động một chút, thầm nghĩ đứa trẻ nhỏ này vẫn còn kém, quay về lại cho Nguyễn An đốc thúc nàng mỗi ngày tập thể thuật thêm vài lần, hoặc là để cho Cù Ngọc Tuyền kê cho nàng mấy vị thuốc bổ?

Trọng lúc nhất thời suy nghĩ bay xa rồi, tay cầm lấy quần cò màu trắng đang giơ lên không trung dừng lại. “Cửu điện hạ?” Cho đến khi Tường Tín Hồng nhắc nhở một câu, hắn mới đem quần cò thả xuống trên bàn cò.

Tiêu Thiệu Giác cùng Tường Tín Hồng cũng là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, hai người đánh cò lạc tử như phong, chỉ mới chốc lát đã tiến vào trận thế tranh đoạt.

Lúc này Tiền Lâm cũng tới, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: “Hai tiểu quý các người chạy nhanh quá, cũng may không bị ngã, nhưng cũng hù chết biểu tỷ rồi.”

Biểu đạt vẻ mặt mặt mờ, biến mình thành là do bảo vệ hai tiểu cô nương, mới tiến vào đình.

Nàng thường ngày ở trong cung, mang dáng vẻ kiêu ngạo là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, ngay cả Tam công chúa cũng không để vào mắt, Tam công chúa là người ăn oán rõ ràng, đương nhiên sẽ không để ý tới nàng.

Về phần Lục Thanh Lam, đứng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, sớm đã thấy rõ tâm tư của nàng, trong bụng tất cả đều là khinh thường, lại càng không nói chuyện cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Làm bề mặt

Tiền Lâm không khỏi vô cùng lúng túng.

Nàng lấy từ trong hà bao ra một cái khăn, miễn cưỡng nói với tam công chúa: “Nhìn người chạy mồ hôi đầy mặt kia, tới đây biểu tỷ lau cho người.” Cô tỏ ra đáng vẻ chiếu cố muội muội.

vậy mà Tam công chúa căn bản không cho nàng mặt mũi, lớn tiếng nói: “Ta mới không cần người lau!” Vừa nói xong liền trực tiếp trốn sau lưng Tường Tín Hồng.

Tiền Lâm liền quay qua nhìn Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ đến bộ dạng Tiền Lâm giả bộ lau mồ hôi cho mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi một tầng da gà, so với Tiền Lâm, nàng tình nguyện giao thiệp với Tiêu Thiệu Giác hi vọng vô thường hơn, liền huych một cái

chạy đến sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Thấy nàng như thế, cái trán của Tiêu Thiệu Giác nhất thời giãn ra mấy phần. Tiền Lâm đứng ở đó nhất thời tiến cũng không được lui cũng không xong, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ba thiếu niên đều là nhân trung long phượng, chút tâm tư này của Tiền Lâm người nào nhìn vào đều rõ. Tiếng đặt cờ của Tiêu Thiệu Giác trên bàn đá “ba” một tiếng, thần nhiên nói: “Đỉnh này rất tốt, chính là quá âm ỹ một chút.”

Tiêu thiếu Hù khẽ mỉm cười: “Bình thường vẫn luôn rất thanh tịnh, hôm nay không hiểu sao...” không nói thêm gì nữa. Tính tình hần ôn hòa cũng không có nghĩa là hần sợ gây chuyện, Tiền gia ở kinh sư cho dù có thế lực lớn hơn nữa, Quảng Ninh Vương phủ cũng là long tử phượng tôn chính gốc, một nữ hài tử nhỏ nhỏ cũng chỉ xem như lông hành vô tội? Tiêu Thiệu Hù cũng không để Tiền Lâm vào mắt.

Ngay cả tướng Tín Hồng cũng chỉ là thần sắc nhàn nhạt gật đầu: “Hôm nay quả thật có chút mất hứng...”

Ba vị quý công tử mắng chửi người lại không mang từ thô tục, nhưng mỗi câu đều ám chỉ, nhất thời da mặt Tiền Lâm đỏ như máu, nàng ở nhà được chiều quen, làm gì chịu loại ủy khuất như thế này, nhất thời vành mắt đỏ lên.

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng còn không đi, không nhẫn nại ngừng đầu nhìn nàng một cái, chỉ đại môn của đình nghi chân, lạnh lùng nói: “Sao vậy, còn muốn ta phái người mời đi sao?” Tiền Lâm mặt mũi mất hết sạch, đình trệ một chút liền che mặt chạy đi.

Tam công chúa cao hứng đến nỗi vỗ tay phanh phách, ồn ào nói: “Người xấu đi đi, người xấu đi đi!”

Tiêu Thiệu Hù mỉm cười đem đường muối kéo qua, lấy ra một chiếc khăn lau khô những giọt mồ hôi trên đầu và mặt nàng, thời tiết tháng chạp gió lớn, ra mồ hôi mà gặp gió, nếu bị phong hàn thì lại phiền toái.

Vệ Bân bên kia cũng vô cùng có ánh mắt nhanh nhạy, đã sớm phát hiện chủ tử nhà mình không thích người khác đụng vào Lục Thanh Lam, liền tự chủ trương cầm khăn lau mồ hôi trên đầu và mặt của nàng. Lại lấy áo choàng màu đỏ của Tiêu Thiệu Giác khoác lên cho nàng, thấy chủ tử nhà mình không có biểu hiện không vui, liền biết vuốt đuôi đúng chỗ rồi.

Áo choàng của Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam quá lớn, vạt áo đều bị quệt trên đất. Lục Thanh Lam bị bao thành một viên tròn, cực kỳ đáng yêu lại buồn cười.

Tam công chúa chạy tới, lôi kéo nàng cười khanh khách.

Đuổi được người không được hoan nghênh, không khí trong đình nhất thời lại trở nên tốt hơn.

Lục Thanh Lam và Tam công chúa chơi một lát, ăn hết cái bánh hạnh nhân tô kia, phía bên kia Tiêu Thiệu Giác cùng Tường Tín Hồng cũng đã đến lúc tàn cuộc.

Lúc trước Tiêu Thiệu Huyền thích cờ vây, Lục Thanh Lam vì lấy lòng hắn, đặc biệt mời quốc thủ cờ vây dạy nàng đánh cờ, tốn một phen khổ công, vì vậy kỳ nghệ cũng được coi là cao siêu. Liền không tự chủ bị màn chém giết kịch liệt của hai người hấp dẫn, Tam công chúa thấy Lục Thanh Lam ghé sát lại xem, cũng lộ đầu nhỏ tới.

Lúc này tay Tường Tín Hồng cầm quân đen do dự hồi lâu, khó có thể hạ cờ. Hai người đều là hạng người kỳ lực cao siêu, Tường Tín Hồng so với Tiêu Thiệu Giác lớn hơn một tuổi, nhưng Tiêu Thiệu Giác lại vì là người Hạ tộc, suy nghĩ nhanh nhẹn hơn so với hắn, cho nên đến cuối cùng, vẫn là quân cờ của Tiêu Thiệu Giác chiếm ưu thế hơn, lập tức một đại Long bị vây, biết mình khó có thể phá vòng vây, một bàn này tất phải thua không thể nghi ngờ.

Trên chớp mũi Tường Tín Hồng uất hiện mồ hôi, mặc dù không nỡ bỏ ngọc bội Hoàng Long, nhưng nếu thua cuộc, hắn tuyệt đối không thể ăn quýt. Đang muốn quăng cờ nhận thua, nhưng lại thấy ánh mắt của tiểu cô nương mặc tiểu áo choàng màu đỏ nhìn thẳng vào góc bàn cờ, dù sao kiếp trước Lục Thanh Lam cũng học hơn hai mươi năm cờ vây, kỳ lực so với hai người thiếu niên vẫn cao hơn một bậc, chỗ nàng nhìn, chính là điểm phá giải tình thế nguy hiểm.

Tường Tín Hồng phát hiện nếu mình hạ cờ ở đây, tuy đại Long của mình bị Tiêu Thiệu Giác ăn hết, nhưng vài bước tiếp cũng sẽ vây chết một cái đại Long của Tiêu Thiệu Giác, chẳng những có thể挽 hồi tổn thất, mà còn có thể hơi chiếm thượng phong. Mới vừa rồi hắn quá mức để ý đại Long kia của mình, cho nên mới không thấy được nước cờ hay này.

Không khỏi có chút cảm kích nhìn Lục Thanh Lam, thấy đôi mắt to của tiểu cô nương chớp nháy ướt át, vẻ mặt u mê, không khỏi thầm nghĩ nhất định là tiểu cô nương mèo mủ vợ phải chuột chết.

Hắn đem quân đen hạ xuống góc trên, Tiêu Thiệu Giác cau mày vắt trán suy nghĩ chốc lát quăng cờ nhận thua. Hắn đánh cờ cũng giống con người hắn ngày thường, giỏi xuất kỳ chiêu hiểm chiêu, kiếm tẩu thiên phong, mới vừa rồi thông qua việc đánh cờ với Tường Tín Hồng, phát hiện kỳ lực của hắn mặc dù tốt, nhưng vô cùng câu nệ cho nên nhất thời phân đất lúc được lúc mất, liền thiết lập cho hắn một ván, thiếu chút nữa bao vây tiêu diệt một cái đại Long của hắn, nào biết vật nhỏ Lục Thanh Lam ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng nhắc nhở hắn, để cho hắn phản bại làm thắng.

Dĩ nhiên, hắn cũng cho là Lục Thanh Lam chỉ là vận khí cút chó, cũng không tin nữ oa năm tuổi như nàng có thể nhìn ra huyền diệu trong đó.

Tiêu Thiệu Giác suy tư chốc lát, trực tiếp quăng cờ nhận thua, đột nhiên nói: “Ta thua.” Nói xong đem khối ngọc bội Hòa Điền trước mặt đẩy tới.

Tường Tín Hồng lau mồ hôi nói: “Lần này có thể thắng, thật là do vận may.” Hắn cầm lấy khối ngọc bội kia nói: “Cửu điện hạ, mặc dù may mắn nhưng ta

vẫn là xin miễn cho kẻ bắt tài rồi.”

Tiêu Thiệu Giác khẽ mỉm cười: “Nguyên đánh cuộc thì chấp nhận thua, ngươi cứ việc nhận là được.” Một khối ngọc bội hắc còn không đặt ở trong lòng.

Tường Tín Hồng liền cầm lấy ngọc bội, hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay, Lục Thanh Lam ngơ ngác chạy tới. Hắn cười nói: “Lần này có thể lấy được đồ tốt trong tay Cửu điện hạ, ít nhiều may mắn nhờ có Lục tiểu cô nương, ta liền mượn hoa hiến Phật, đem ngọc bội này tặng cho ngươi.” rồi hướng Tiêu Thiệu Giác nói: “Cửu điện hạ không dễ bụng chứ?”

Tiêu Thiệu Giác nhìn Tường Tín Hồng một chút, lại nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, nói: “Đồ là của ngươi rồi, đương nhiên tùy ngươi xử trí.”

Đem ngọc bội thất ở bên hông Lục Thanh Lam. Hôm nay nàng mặc một kiện xiêm y màu xanh ngọc bích hợp với màu xanh ngọc bích của ngọc bội Hòa Điền lại càng bổ sung cho nhau.

Tường Tín Hồng lại giơ tay lên sờ sờ hoa bao kè của nàng, hỏi: “Thích không?”

Lục Thanh Lam cúi đầu nhìn một chút cũng cảm thấy rất xinh đẹp, nói thật đồ của Tiêu Thiệu Giác nàng không muốn lắm, nhưng là... Hiện tại nếu nàng cự tuyệt, sợ rằng hai người thiếu niên này cũng đều mất hứng.

Lục Thanh Lam tính toán một phen, quyết định về đến nhà sẽ đem ngọc bội tháo xuống cũng không muộn. Dù sao mình mới năm tuổi, ngọc bội kia lại là Tường Tín Hồng chuyển tặng cho mình, người bên cạnh cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve gì.

Nàng liền biết điều gật đầu: “Xinh đẹp, cảm ơn Tường ca ca.”

Trong lúc nhất thời không riêng gì trên mặt Tường Tín Hồng lây một tầng ý cười ôn nhuận, ngay cả mặt mày của Tiêu Thiệu Giác cũng giãn ra.

Trên đường trở về, Kỷ thị nhìn thấy khối ngọc bội bên hông Lục Thanh Lam, vội hỏi lai lịch, Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, nói với mẫu thân. Kỷ thị sờ sờ đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, dặn dò: “Nếu là đại vương tử cùng Cửu hoàng tử cho, cất giữ cho tốt, bình thường cũng đừng mang đi ra ngoài.”

Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, mẫu thân cùng ý tưởng của nàng giống nhau đầu.

Trở lại Trường Hưng Hầu phủ, Kỷ thị mang theo Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình đi chỗ Lão thái thái bẩm báo hành trình của hôm nay, Lục Thanh Lam theo Tam công chúa chơi một ngày hơi mệt một chút, sai Cảnh ma ma trước tiên đem nàng trở về Thúy Phong uyển nghỉ ngơi.

Vậy mà vừa mới vào viện, liền nghe thấy bên trong âm ỉ, quả thực hỗn loạn. Lục Thần và Kỷ thị ưu ái thứ nữ, cho tới bây giờ bây giờ còn để Lục Thanh Lam ở vách sau chính phòng, không để cho nàng ở một mình một viện.

Kỷ thị tuy là người hoà nhã, nhưng quân gia cũng rất có uy, bọn hạ nhân đối với nàng vừa kính vừa sợ, tuyệt đối không dám thừa dịp chủ mẫu không có ở đây tác quái.

Lục Thanh Lam và Cảnh ma ma liếc mắt nhìn nhau, cùng bước nhanh hơn.

Đến gian giữa chính phòng, đã nhìn thấy trong phòng đứng bảy tám bà tử cao lớn thô kệch, bộ dạng ra vẻ xoa thắt lưng, nhóm bà tử vây quanh một nữ hài, chính là Tứ tiểu thư Lục Thanh Nhân.

Lục Thanh Nhân so với Lục Thanh Lam lớn hơn hai tuổi, năm nay cũng đã bảy tuổi, mặc tiểu áo màu hồng đào thêu mẫu đơn, chân nhảy quất lớn với phía trên xà nhà nói: “Ngươi xuống đây cho bản cô nương, mau xuống đây!”

Nguyễn An nom nóp lo sợ nói: “Nô tài mới không xuống đâu.”

Chỉ thấy Nguyễn An xách theo lồng chim, đứng ở trên xà nhà run rẩy, con vẹt đầu phượng kia ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, líu ríu gọi: “Người xấu! ” “Người xấu!”

Hôm nay Lục Thanh Lam đi Quảng Ninh Vương Phủ dự tiệc, không mang hai đại nha hoàn Thạch Lựu và Bồ Đào, dùng thiếp thân nha hoàn của Kỷ thị Lục Loan và Lục Ngạc. Lục Thanh Lam đưa mắt nhìn quanh, thấy Thạch Lựu và Bồ Đào giờ phút này bị hai bà tử áp ở góc phòng, mặt từng vết tím tím xanh xanh, hiển nhiên bị không ít tỳ khuất.

Lục Thanh Lam vừa nhìn cái này liền đoán được tám, chín phần.

Thì ra lần trước Lục Thanh Nhân nhìn trúng “Tiểu Cửu” của nàng, thừa dịp nàng và Kỷ thị không có ở đây, thế nhưng dám dẫn người tới cướp. Mấy người bên người Lục Thanh Lam dĩ nhiên biết Lục Thanh Lam rất thích con chim anh vũ này, tất nhiên không chịu cho nàng, Lục Thanh Nhân lại trực tiếp động thủ cướp đoạt, đem Thạch Lựu và Bồ Đào đánh bị thương, đúng lúc Nguyễn An cơ trí, theo cột nhà leo lên xà nhà, người của Lục Thanh Nhân mang đến trong lúc nhất thời không thể leo lên, hai phe liền giữ tình thế này.

Lục Thanh Lam nhìn thấy gian phòng bị biến thành loạn thất bát tao, giận đến toàn thân phát run.

Thật sự quá vô lý rồi. Bước nhanh đi vào, hô to một tiếng: “Còn không ngừng tay!”

Lục Thanh Nhân nhìn thấy nàng tới, lông mày nhú nhú, hết sức xác lác nói: “Ta đã bắt với tổ mẫu rồi, cái con Điều Nhi kia của ngươi hiện tại thuộc về

ta rồi, người mau kêu tiểu thái giám kia biết điều một chút đem vệt cho ta, nếu không... Hừ hừ!”

Lục Thanh Lam thấy nàng càn quấy bậy bạ như thế, nhất thời giận dữ: “Lục Thanh Nhân noi này là nhị phòng, không phải là tam phòng nhà ngươi, ngươi dám dẫn người đến đây giương oai, ngươi quả thực hung hăng càn quấy! Ngươi hiện tại lập tức rút ngay đi cho ta, nếu không, cũng đừng trách ta kêu người trực tiếp đem các ngươi đuổi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bể mặt (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thanh Nhân nhìn nàng một cái, thấy tiểu cô nương mặc quần áo màu xanh biếc lục bích, chải song nha kế*, mặc dù mập hơn so với mình một chút, nhưng mặt mày tròn trịa, ngũ quan tinh xảo, nói không hết ngây thơ khả ái. Nhớ tới bọn hạ nhân cũng len lén nghị luận, nói Tiểu bản tử này bộ dạng đẹp mắt hơn nàng, tính tình cũng tốt hơn nhiều so với nàng, Lục Thanh Nhân càng tức giận.

Song nha kế

Song nha kế

“Không tới phiên ngươi ra lệnh ở đây, ta đã kêu người đem thang tới rồi, ngươi cút ngay cho ta!” Nàng cũng không ngu, nếu Lục Thanh Lam trở lại rồi, Kỳ thị đại khái cũng không ở xa. Vừa nói liền đẩy Lục Thanh Lam một cái, vốn cũng không có gì, nhưng Lục Thanh Lam không đề phòng, bị nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Hai tay Nàng chạm đất lập tức liền bị quệt trầy da, bàn tay rất đau.

Giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác cũng vừa từ Quảng Ninh trong vương phủ đi ra ngoài, hần cười ngửa nhân nhả tản bộ đi trên đường cái, mặc dù chỉ tám tuổi, nhưng người Hạ tộc tuổi thọ ngắn, cho nên đa số trưởng thành sớm, nên bộ dạng hần đã có chút cao lớn, mặc áo choàng màu đỏ, cảm giác cảm giác có mấy phần trường thân ngọc lập* rồi.

(*) 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc. nguyên văn “长身玉立 – trường thân ngọc lập”: miêu tả thân hình cao ráo thon thả của phụ nữ. Nguồn gốc từ chương 31 “Nghiệt Hải Hoa” của tiểu thuyết gia Tằng Phác:

Tiền nhất cá trường thân ngọc lập, mùng my đại nhân...

Hậu nhất cá phong dung thịnh tiên, quang thái chiếu nhân.

[Phía trước là một người cao ráo thon thả, mày đậm mắt to...

Phía sau là một người tóc dài thướt tha, tỏa sáng rực rỡ.]

Bên cạnh là Thập hoàng tử, Tướng Tín Hồng một trái một phải đi theo bên cạnh ngựa của hần. Ba tiểu thiếu niên đều là giai công tử cử chỉ nhanh nhẹn, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đang đang nói gì đó, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên dừng lại, giơ lên hai tay nhìn thoáng qua. Hai tay của hần tinh oánh thon dài, không có chút tỳ vết nào, giống như là bạch ngọc đúc thành. Đương nhiên trên tay cũng không nhìn ra chút vết thương nào, nhưng lại rất đau.

Ngay sau đó trên cánh tay, trên đầu, trên bắp chân cũng đau.

Tiêu Thiểu Giác thông minh bậc nào, trong lúc mơ hồ đã đoán được đây là nàng cùng người khác đánh nhau.

Tiêu Thiểu Giác nhíu mày, ôm quyền hướng Tướng Tín Hồng nói: “Đại vương tử, ta chợt nhớ còn có một việc phải xử lý, xin lỗi không tiếp được.” cho dù là hoàng tử kim tôn ngọc quý, tính tình dù thanh lãnh thế nào, phong độ lễ nghĩa cũng đều phải có.

Tướng Tín Hồng hơi ngần ra, ôn nhã cười nói: “Cửu điện hạ có việc bận rộn, ngày sau rảnh rồi, ta lại mời hai vị điện hạ đến Túy Tiên lâu uống rượu.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, lại chào hỏi cùng thập đệ, liền đánh ngựa đi hướng Trường Hưng Hầu phủ. Trong lòng hần hết sức tức giận, tiểu cô nương kia ngay cả mình cũng không đỡ một đầu ngón tay, kẻ khốn kiếp ăn tim hùm gan báo nào lại dám hạ thủ với nàng, xem ra nhất định phải tự mình đến

Trường Hưng Hầu phủ rồi..

Lục Thanh Lam không nghĩ tới một đại gia khuê tú như nàng, lại có thể đã man như thế. Không cần người bên ngoài giúp đỡ, tự mình đứng lên. Nếu đôi tiểu nữ oa năm tuổi khác, đã sớm oa oa khóc lớn rồi, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện này liền rơi lệ.

Nàng cũng không để mình chịu thiệt, mạnh mẽ xông tới, tức khắc đem Lục Thanh Nhân đụng ngã xuống đất. Lục Thanh Nhân còn lớn hơn nàng hai tuổi đây, nhưng nàng xông lên, lại dùng đầu, Lục Thanh Nhân làm sao chịu được.

Lần này cái mũi và mũi chạm đất, ngã không nhẹ, nàng được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa từng chịu đau khổ như vậy, nhất thời nước mắt từng hạt rơi xuống. Lục Thanh Lam sờ đầu mình, đã thương tích thủ một ngàn, tự tổn tám trăm, đầu của nàng cũng bị đụng đau.

Lục Thanh Nhân cũng đảo mắt, từ trên mặt đất bò dậy, đánh nhau cùng với đường muội. Một đám bà tử nha hoàn cũng nhìn đến u mê, hai vị này đều là tiểu thư kim tôn ngọc quý, ai dám tiến lên?

Lục Thanh Lam dù sao nhỏ hơn Đường tỷ hai tuổi, hạ thủ dù hung ác, cũng không cách nào bù lại chênh lệch tuổi tác, rất nhanh liền rơi vào hạ phong, bị Lục Thanh Nhân đẩy một cái mũi, mũi đập xuống.

Lục Thanh Lam quay đầu nhìn lên, thấy một đám nha hoàn bà tử của Thúy Phong uyển muốn lên hỗ trợ lại bộ dáng khiếp đảm không dám, lập tức hét lớn một tiếng: “Nhóm các người đều chết hết rồi ư, còn không lên hỗ trợ?” Ở sân nhà mình còn bị người khi dễ, vậy dứt khoát tìm khối đầu hũ đâm chết đi cho rồi.

Mọi người đã sớm nheo một hơi, đợi những lời này, ầm ầm vọt lên. Lục Thanh Nhân cảm thấy bảy tám bà tử tráng kiện nàng dẫn theo coi như là vũ lực cường đại, thì có thể muốn làm gì thì làm, lại không biết bà tử của Thúy Phong uyển đầu chỉ bảy tám cái?

Mọi người ầm xông lên, trong khoảnh khắc liền đem bảy tám bà tử Kia đánh ngã xuống đất ngã xuống đất. Thạch Lựu cùng Bồ Đào cũng tiến lên giúp đỡ Lục Thanh Lam, các nàng không dám động thủ với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam liền để cho các nàng nắm tay chân của Lục Thanh Nhân, nàng ở trên người vị Đường tỷ này, đánh, bấm, nện giải cơn tức.

Lúc Kỷ thị cùng Lục Thanh Nhân trở lại, nhìn thấy một tràng diện như vậy. Lúc đó trong phòng đã loạn thành một đồng, Kỷ thị giận đến toàn thân phát run, rống lớn một tiếng: “Dừng tay cho ta!”

Bình thường Kỷ thị ở Thúy Phong uyển rất có uy, một rống này của nàng, mọi người lập tức liền ngừng lại. Kỷ thị bước nhanh đến, nụ cười lạnh lẽo hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân tới, cũng liền buông Lục Thanh Nhân ra. Nhào tới trong ngực của Kỷ thị “Oa” khóc lên, khóc thút thít nói: “Từ tỷ tỷ muốn cướp vệt của Bảo Nhi, còn động thủ đánh Bảo Nhi.”

Kỷ thị nhìn thấy mặt của Lục Thanh Lam tím tím xanh xanh, búi tóc đã sớm lỏng lẻo, cả người đầy bụi đất, xiêm y lại càng xóc xếch. Nhiều chỗ trên tay cũng rách da, bàn tay còn nghiêm trọng hơn nữa. Thấy nữ nhi chật vật như vậy, nước mắt Kỷ thị đều sắp rơi ra rồi.

Lục Thanh Lam khóc không ngừng, Lục Thanh Nhân lại càng khóc lợi hại. Nàng nhìn so với Lục Thanh Lam tốt hơn không ít, trên thực tế lần này nàng chịu thiệt lớn nhất. Toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau. Từ nhỏ đến lớn, có Lão thái thái cùng Triệu thị che chở nàng, cho tới bây giờ không ai dám đối với nàng động một đầu ngón tay, hôm nay bị đánh thảm như vậy, quả thực vừa tức giận vừa ủy khuất, nhất thời tiếng khóc vang rung trời.

Kỷ thị rất nhanh biết rõ ràng ngọn nguồn, trong bụng không khỏi giận dữ.

Tam phòng thật sự là khinh người quá đáng rồi.

Nàng phân phó Cảnh ma ma: “Ma ma phái người đem Tứ cô nương đuổi về tam phòng đi.” Cảnh ma ma nói: “Mấy bà tử phạm thượng làm loạn này?” nàng chỉ chính là bà tử của Lục Thanh Nhân mang tới.

Kỷ thị nói: “Tất cả đều giam lại cho ta, kẻ cả gan làm loạn bức này, nên kéo ra một gậy đánh chết.” Mấy cái bà tử bỗng nhiên bị làm cho sợ đến lạnh run.

Bên này xử lý hiện trường sự cố, Kỷ thị bồi thuốc thay y phục xiêm áo cho Lục Thanh Lam không để cập tới.

Lại nói Cảnh ma ma đem Tứ cô nương đuổi về Hằng Phong uyển, Triệu thị cũng vừa từ chỗ đó Lão thái thái trở lại, nhìn thấy búi tóc nữ nhi tán loạn, quần áo xóc xếch trở lại, còn ở đằng kia thút tha thút thít khóc không ngừng, kinh ngạc nói: “Thế này là thế nào?”

Thiếp thân nha hoàn của Lục Thanh Nhân Bảo Trinh, Bảo Linh cùng nàng đi nhị phòng, mới vừa rồi cũng bị nhóm nha hoàn bà tử của nhị phòng thu thập một trận, bây giờ trên mặt cũng là xanh xanh tím tím. Hai nha hoàn khóc thút thít đem chuyện đã xảy ra nói một lần, cuối cùng nói: “Lục cô nương kêu Bồ Đào và Thạch Lựu ấn đánh Tứ cô nương hơn nửa ngày rồi, Tam thái thái nhất định phải thay Tứ cô nương làm chủ a!”

Triệu thị nghe xong hút một hơi khí lạnh, coi bỏ xiêm y của nàng vừa nhìn quả nhiên trên người xanh xanh tím tím từng khối, khắp nơi đều là vết ứ bầm, nhất thời cảm thấy một hơi nheo trong cổ họng không ra. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tiểu tiện nhân này hạ thủ ác độc như thế.” Lại không nghĩ nữ nhi của mình còn lớn hơn người ta hai tuổi đây, lấy lớn hiếp nhỏ lại xem là cái gì.

Triệu thị đứng dậy, “Ba ba” hai tiếng cho Bảo Trinh, Bảo Linh một người một bạt tai, giọng căm hận nói: “Ta bảo các người chăm sóc tốt Tứ cô nương, các người đây là chăm sóc hay sao? Đồ vô dụng, đều ra ngoài quý cho ta.”

Đợi xử trí xong hai nha hoàn, Lục Thanh Nhân khóc thút thút nói: “Nương, ngài nhất định phải làm chủ cho ta a! Nhất định phải trừng phạt tiểu tiện nhân kia thật mạnh!”

Giữa lòng mây Triệu thị đều là âm độc: “Ngươi yên tâm đi, nương nhất định sẽ không bỏ qua hai mẹ con kia.”

Ở bên trong Thúy Phong uyển, Lục Văn Đình cũng nghe thấy tin tức tìm đến. Nhìn thấy muội muội bị đánh đến thê thảm như vậy, tức giận không kềm được, muội muội này được toàn gia coi như bảo bối, ai nỡ cam lòng động một đầu ngón tay của nàng? Lại bị tam phòng khi dễ đến trên đầu.

Kỷ thị thuốc lên trên mặt của Lục Thanh Lam, đang muốn băng bó, lại bị Lục Văn Đình ngăn cản.

Kỷ thị có chút kỳ quái nhìn nhi tử. Lục Văn Đình nói: “Nương, ngài nhanh gọi Bạch tẩu từ đi vào, hóa trang cho muội muội một chút!”

Bạch ma ma là ma ma chải đầu của Kỷ thị, có một biệt tài biến đá thành vàng. Kỷ thị còn có chút khó hiểu, Lục Thanh Lam đã đồng ý, gật đầu không thôi. Nàng vừa rồi còn nghĩ tới làm sao nhắc nhở mẫu thân đây, có một ca ca thông minh giảm đi cho nàng không ít chuyện.

Lục Văn Đình giải thích: “Nương ngài nghĩ a, tam phòng và Lục Thanh Nhân bị thua thiệt nhiều, nhất định sẽ đi chỗ Lão thái thái tố cáo, theo tính của Lão thái thái, tất nhiên sẽ thiên vị tam phòng, ở chỗ Lão thái thái chúng ta nhất định là chịu thiệt, để cho Bạch tẩu từ đem muội muội hóa trang thành bị đã thương nghiêm trọng một chút, mới có thể lộ ra vẻ chúng ta có lý không phải sao!”

Kỷ thị nghe xong cũng bưng tỉnh đại ngộ. Vợ vàng kêu Bạch tẩu từ đi vào hầu hạ. Bạch tẩu từ dựa theo phân phó của Kỷ thị, vừa mới hóa trang xong cho Lục Thanh Lam, Mục Nguyên đường bên kia đã cho người tới gọi.

Kỷ thị trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình tự nhiên cũng đi theo.

Đến Mục Nguyên đường, liền thấy Lão thái thái Trương thị ngồi trên giường La Hán, mặt âm trầm, giống như người nào đem phần mộ tổ tiên của nhà nàng bới lên vậy. Triệu thị cùng Lục Thanh Nhân đã tới, an vị ở trên ghế mân côi dưới chỗ Lão thái thái. Lục Thanh Nhân còn ở đằng kia không ngừng lau nước mắt.

Kỷ thị đang muốn mang theo các con làm lễ cho Trương thị, Trương thị đã hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Ngươi nuôi con gái tốt nhĩ, còn không quỳ xuống cho ta.”

Kỷ thị chấn động toàn thân, nghĩ tới Lão thái thái có thiên vị, cũng không nghĩ tới nàng thiên vị lợi hại như thế, không biết xấu hổ như vậy. Chẳng qua Lão thái thái là bà bà của nàng, mệnh lệnh của nàng cho dù là thái quá đi nữa, sai lợi hại hơn nữa, nàng cũng phải tuân theo, nếu không chính là ngỗ nghịch, đó là tội hết sức nghiêm trọng.

Kỷ thị mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn mang theo các con quỳ xuống.

Lão thái thái mới vừa rồi nhìn thấy máu ứ đọng trên người của Lục Thanh Nhân, giận đến hung ác, chỉ vào Lục Thanh Lam nói: “Lục nha đầu, Nhân nhi nói như thế nào cũng tỷ tỷ của ngươi, sao ngươi hạ thủ ác độc ác như vậy? Ngươi còn nhỏ tuổi, tâm địa cũng quá tàn nhẫn đi?”

Kỷ thị giận đến nổi đau não, đang muốn thay nữ nhi biện bạch mấy câu, Lục Thanh Lam đã “Oa” một tiếng khóc lớn lên, khóc thật là thiên hồi bách chuyển rung động tâm can, người mềm lòng hận không thể được rơi lệ cùng nàng.

Chiều công phu khóc này của nàng đã đạt tới đỉnh cao*, vẫn là kiếp trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền luyện ra được, lúc ấy nữ tử trong cung vì tranh thủ tình cảm, người người đều có một tuyệt chiêu đặc biệt phải khóc đầm đìa đáng yêu, lê hoa đái vũ*, lại phải không thể tổn hại lớp trang điểm, mới xem như có chút thành công.

(*) 登峰造极 Dēng fēng zào jí (*đạt tới đỉnh cao)

(*)[梨花带雨] Lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bẽ mặt (3)

Lục Thanh Lam đã luyện ra được tí mi từ trong cung, nói khóc liền khóc, nàng nâng lên khuôn mặt được Bạch tẩu từ vẽ hơi có chút dữ tợn, khóc lóc kể lể nói: “Tổ mẫu, Tứ tỷ tỷ dẫn người đoạt vệt của ta, ta chẳng qua nói nàng hai câu, nàng liền đem ta đẩy ngã trên mặt đất, tay của ta đều dập nát hết rồi, ta tức quá mới nhện không được đánh trả. Rõ ràng là Tứ tỷ tỷ khi dễ ta, tại sao tổ mẫu chỉ mắng ta? Tứ tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này... Tổ mẫu, ngài nhìn Tứ tỷ tỷ đánh ta thành cái dạng gì rồi?”

Có mấy lời, Kỷ thị khó mà nói ra miệng, Lục Thanh Lam chỉ là nữ oa năm tuổi, dĩ nhiên cái gì cũng có thể nói, cũng không có người trách tội nàng, đồng ngôn vô kỷ!

Nàng vừa lên án, vừa ngẩng đầu, Trương thị nhìn thấy khuôn mặt nàng sưng lên, phía trên xanh xanh tím tím từng khối hết sức dữ tợn, nhất thời sợ hết hồn.

Lục Thanh Nhân mơ hồ cảm thấy Lục Thanh Lam sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng càng đánh nhau về sau, nàng cũng đã bối rối, căn bản không nhớ rõ cuối cùng Lục Thanh Lam là bộ dáng gì. Triệu thị lại không có ở hiện trường, lại càng thêm không biết.

Kỷ thị thấy nữ nhi mở ra khối đầu tốt như vậy, cũng lập tức theo vào, “Ồ ồ” khóc lên.

Lão thái thái cau mày: “Người khóc cái gì?”

Kỷ thị đem nữ nhi ôm vào trong ngực, vừa lau nước mắt, vừa nói: “Lão thái thái ngài nhìn một cái, mặt của Bảo Nhi cũng Tứ cô nương đánh cho thành cái dạng này, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không, vạn nhất lưu lại sẹo, ta cũng không sống nổi.” Trong lúc nhất thời Lục Thanh Nhân cũng bỏ nhào tới, toàn gia ôm thành một đoàn, khóc đến thê thảm.

Lão thái thái cùng Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút chột dạ. Mới vừa rồi Lục Thanh Nhân chẳng qua là khóc lóc kể lể bản thân bị đánh như thế nào, cũng không nói nàng cũng đánh Lục Thanh Lam, hơn nữa hạ thủ ác như vậy, tất cả đều là ở trên mặt.

Các nàng nào biết, Lục Thanh Lam hạ thủ với Lục Thanh Nhân, toàn hướng tới chỗ không dễ dàng nhìn thấy, nàng cũng biết không tránh khỏi phải phân xử cùng Lục Thanh nhân, trước tiên liền nghĩ kỹ đối sách. Cho nên mặt của Lục Thanh Nhân êm đẹp, không có chút vết thương ứ máu nào, tất cả tổn thương đều ở trên thân mình.

Lão thái thái vốn nghĩ trừng phạt Lục Thanh Lam thật mạnh, xả một hơi cho Lục Thanh Nhân, thế nhưng sự tình phát triển đến loại tình trạng này, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là Lục Thanh Lam bị thua thiệt nhiều hơn, nàng hiện tại quả là có chút nói không nên lời.

Lão thái thái cả giận nói: “Đừng khóc! ”

Kỷ thị và Lục Thanh Nhân lập tức thu lại tiếng khóc. Lục Thanh Lam lại không nể mặt, khóc đến càng lợi hại hơn.

Triệu thị nhìn có chút rõ ràng, hải tử không có sữa ăn sẽ khóc, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, đã biết vì bản thân biện bạch, đều là có lợi đối với bản thân, hết lần này tới lần khác nữ nhi của mình so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nhưng lại ngu ngốc, chỉ biết ở đó lau nước mắt, cũng không khóc lóc kể lể một tiếng.

Liền bấm một cái trên đùi của nữ nhi. Lục Thanh Nhân vốn là trên người có vết thương, cũng “Oa” một tiếng khóc lên. Triệu thị thấy nữ nhi căn bản sẽ không hiểu ý của mình, bắt đầu dĩ nhiên phải trừng mắt liếc hai đại nha hoàn của nàng.

Bảo Trinh và Bảo Linh cũng bị mang đến, hai người so với Lục Thanh Nhân lớn hơn vài tuổi, đương nhiên cũng thông minh hơn chút ít. Bảo Trinh “phù phù” một tiếng quỳ gối trên mặt đất. Lớn tiếng nói: “Lão thái thái, Lục cô nương nói không phải là lời thật. Lục cô nương kêu Thạch Lựu và Bò Đào đem Tứ cô nương đè xuống đất, nàng cười trên người của Tứ cô nương, vừa đánh vừa đá Tứ cô nương, Lão thái thái không thể chỉ tin lời nói một bên của nàng a. ”

Kỷ thị, Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau nhìn Lục Thanh Lam, không nghĩ tới nữ nhi, muội muội nhà mình đứng mạnh như thế.

Lục Thanh Lam cũng có chút xấu hổ. Chẳng qua tiếng khóc lại cao hơn quãng tám, “Bảo Trinh tỷ tỷ nói bừa, Bò Đào tỷ tỷ và Thạch Lựu tỷ tỷ nào dám động thủ với Tứ tỷ tỷ, các nàng là tới can ngăn đấy. ”

Bảo Trinh vội la lên: “Rõ ràng là Lục cô nương kêu các nàng...”

Bảo Trinh còn muốn nói tiếp, Lục Văn Đình đột nhiên quát to một tiếng: “Câm miệng!” Hắn bước xông lên, liền cho Bảo Trinh một cái tát, chỉ vào cái mũi của nàng mắng: “Tiện tỷ, ngươi cũng không nhìn một chút đây là nơi nào, nào có chỗ cho loại tiện tỷ như ngươi nói chuyện.”

Lục Văn Đình mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng hắn vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, lực tay quả thực không nhỏ, một cái tát hạ xuống, mặt của Bảo Trinh lập tức liền sưng lên. Lập tức bung lấy mặt khóc, không dám nói tiếp nữa.

Triệu thị hét lên một tiếng: “Lục Văn Đình, ngươi làm gì vậy?”

Trương thị không nghĩ tới hắn nói động thủ liền động thủ, giận đến vỗ bàn, liên tục nói: “Phản rồi! Phản rồi!”

Lục Văn Đình thông minh tuyệt đỉnh, cũng không chỉ biết hữu dũng vô mưu, hướng về phía Lão thái thái hành lễ nói: “Tôn nhi cũng là giận quá, tiện tỷ này tùy ý vu tội chủ tử, lúc này mới cảm phần mà ra tay dạy dỗ, quý nhiều lão nhân gia ngài, còn xin thứ tội. ”

Nói đến phân thượng này rồi, Lão thái thái còn có thể nói cái gì, cũng không thể bởi vì tát một đũa nha hoàn, Lão thái thái liền đem Tôn nhi này cũng đánh một trận sao, huống chi ai không biết rằng Lục Văn Đình là tâm can bảo bối của Lão Hầu gia, trong tất cả tôn bối, Lão Hầu gia thích nhất hắn. Lão thái thái nếu động vào hắn, Lục Kháng là người đầu tiên sẽ không đồng ý.

Lục Văn Đình dừng một chút, nhìn về phía Tam thái thái tươi cười ôn hòa nói: “Chẳng qua Tam thẩm thẩm, ngài cũng nên quản những thứ mất đề trên đầu

này cho tốt, một cái hạ nhân ti tiện, dám luôn mồm chỉ trích chủ tử, thật không biết quy củ của các nàng đều học ở chỗ nào ra?”

Bọn nha hoàn đều là ti tiện, chủ tử dù cho không đứng đi nữa cũng không tới phiên hạ nhân đến khiển trách. Lời này Lục Văn Đình ngược lại không có nói sai.

“Muốn nói, cũng nên là Tứ muội muội nói mới đúng.”

Triệu thị giận đến không chịu được, tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cũng nói chuyện đi.”

Lục Thanh Nhân vốn lỳ lợm, lại bị mẹ ruột dữ tợn một trận, lại càng ủy khuất đến nói không được, khóc đến khản cả giọng, tới tới lui lui chỉ nói là: “Lục muội muội đánh ta, Lục muội muội đánh ta, đánh cho đau!”

Thanh âm Lục Thanh Lam khóc so với nàng còn lớn hơn: “Tứ tỷ tỷ cũng đánh ta, đem mặt của ta đều vỡ rồi.”

Lại là loạn thành một đống.

Trương thị thấy nói xong lời cuối cùng, tam phòng cuối cùng lại một điểm lý lẽ cũng không chiếm được. Vừa tức vừa giận, dứt khoát không giằng lý, phân phó Hứa ma ma bên người nói: “Đi đem hai tiện tỳ Bò Đào và Thạch Lựu mang tới cho ta.”

Kỷ thị lại càng hoảng sợ, nàng cũng là người thương xót hạ nhân, thân phận Lục Thanh Lam bày tại đây, nàng không thể làm gì, chỉ sợ Lão thái thái không đầu không đuôi hướng về phía bọn nha hoàn xả giận.

Lục Văn Đình cũng nghĩ như thế, lớn tiếng nói: “Lão thái thái, những lời mà tiện tỳ kia nói làm sao có thể tin?”

Trương thị cả giận nói: “Câm miệng cho ta, Mục Nguyên đường này còn chưa tới phiên ngươi tới thay ta làm chủ.” Lục Văn Đình bắt đắc dĩ, chỉ đành phải ngậm miệng.

Không đến một lát, Bò Đào và Thạch Lựu đã bị Hứa ma ma dẫn người đưa tới. Hứa ma ma hiểu được ý tứ Lão thái thái, đối với các nàng đương nhiên không khách khí, hai nha hoàn quả thực bị chút ít đau khổ.

Lục Thanh Nhân nhìn thấy Bò Đào và Thạch Lựu giống như nhớ lại cái gì, khóc lớn nói: “Chính là hai tiện tỳ này, giúp Lục muội muội cùng đánh ta!”

Lục Thanh Lam thâm kêu hồng bết, vội vàng chen lời nói: “Tứ tỷ tỷ nói vậy, các nàng chẳng qua là can ngăn, khi nào động thủ đánh người?” Thạch Lựu và Bò Đào tuy rằng vắng mệnh qua giúp nàng, động thủ đánh tiểu thư Hầu phủ, mượn một trăm cái lá gan các nàng cũng không dám.

Hai người thấy Lão thái thái, sớm đã sợ tới mức hồn bất phụ thể*, nghe lời nói của Lục Thanh Lam mới như ở trong mộng mới tỉnh, cuống quýt dập đầu nói: “Lão thái thái tha mạng, chúng ta thật sự chỉ là can ngăn, mượn một trăm lá gan cũng không dám động thủ với Tứ cô nương a.”

(*) 魂不附体 Hồn không nương vào xác, ý nói rất sợ hãi, sợ hết hồn.

Lão thái thái cũng cảm thấy hai nha hoàn này không dám động thủ với Lục Thanh Nhân. Triệu thị lại vỗ bàn, “Hai người các ngươi thật là thật to gan, ngay cả Tứ cô nương cũng dám đánh. Người đâu, đem bọn họ mang xuống, lập tức đánh chết!”

Lòng của nàng thật là độc ác, vừa ra tay tự muốn đem người đánh cho đến chết.

Nha hoàn phạm sai lầm, kéo ra ngoài đánh cho mười mấy gậy, ở huân quý thế gia rất thường gặp, cũng không có gì, nhưng trực tiếp đánh chết lại hiếm thấy, dù sao chủ nhà ác độc như vậy, thanh danh truyền đi không tốt.

Hứa ma ma lại không hề động, mà là nhìn về phía Lão thái thái.

Kỷ thị lớn tiếng nói: “Lão thái thái vạn lần không được, ngài cho dù tức giận, cũng nên cố kỵ danh tiếng của Trường Hưng Hầu phủ a!”

Lão thái thái nghe xong cũng có chút do dự. Triệu thị đã đứng lên: “Nương, không quy củ không thành quy tắc, phạm vào bao nhiêu lỗi, nên chịu bấy nhiêu phạt, tội ác của hai tiện tỳ này đã rõ ràng, nếu dung túng như vậy nữa, về sau như thế nào quân giáo hạ nhân của cả phủ?”

Triệu thị muốn chính là, hôm nay nếu không đem hai nha hoàn đánh chết, áp chế nhuệ khí của nhị phòng, về sau nhị phòng chẳng phải là muốn cười trên đầu của tam phòng?

Về phần hai mạng người, căn bản là nàng không để ở trong mắt.

Lão thái thái thấy nàng nói như vậy, cũng hạ quyết tâm. Khoát tay một cái nói: “Tha ra đi, loạn côn đánh chết!”

Lục Thanh Lam há hốc mồm, cho dù kiếp trước ở trong cung, cũng không xem mạng người như cỏ rác như vậy.

Lúc này vài cái bà tử như lang như hổ vọt đi vào, kéo hai nha hoàn đi ra ngoài. Bò Đào và Thạch Lựu chưa trải qua cái này, sợ tới mức toàn thân xụi lơ, ngay cả nói cũng đều cũng không nói ra được.

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên đuổi theo, nàng không thể để cho hai nha hoàn trung tâm của nàng cứ không minh bạch như vậy mà chết được. Kỷ thị

cũng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, Lục Văn Đình thừa dịp hỗn loạn chuẩn đi tìm viện binh. Lục Kháng nếu là ở đây, quả quyết sẽ không cho cho phép Lão thái thái đánh chết người.

Nhóm bà tử tình hình đang đem Bồ Đào và Thạch Lựu đặt tại trên ghế muốn đánh, Lục Thanh Lam xông lại nhào vào trên người hai nha hoàn, giận dữ nói: “Ta không cho phép các người động vào nha hoàn của ta!”

Hứa ma ma và Triệu thị một trái một phải đỡ Lão thái thái đi ra.

Lão thái thái gặp tình hình này, tức giận liên tục nói: “Còn thể thống gì, này còn thể thống gì? Mau đưa Lục cô nương kéo ra cho ta.”

Nhóm Bà tử đang muốn động thủ, liền thấy xa xa một gã sai vặt chạy nhanh vào, hướng về phía Lão thái thái bẩm báo: “Lão thái thái, Cữu... Cữu hoàng tử tới.”

Lão thái thái lắp bắp kinh hãi: “Đang yên lành, hán tới làm cái gì?”

Đang muốn sửa sang lại áo mũ dẫn người đi ra ngoài nghênh đón, một trận tiếng bước chân truyền đến, liền thấy một thiếu niên nho nhỏ mặc trường bào cổ tròn màu huyền thanh sải bước đi đến. Phía sau là một tiểu thái giám tướng mạo thanh tú nhắm mắt theo đuôi, chính là Vệ Bản.

Thiếu niên nhìn một chút tình thế trong sân, cau mày. Đợi nhìn thấy gương mặt được hóa trang có chút dọa người của Lục Thanh Lam, gương mặt âm trầm phảng phất giống như có thể chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Bẽ mặt (4)

Lão thái thái vội vàng dẫn hai con dâu cùng cháu gái làm lễ chào hỏi Cữu hoàng tử.

Thiếu niên nhìn mặt mũi tinh xảo, giống như là từ trong tranh đi ra, nhưng giọng nói kia nhưng lại bay bổng lạnh giá, giống như là âm phong theo trong Địa ngục thổi ra tới. Cũng không gọi mọi người, chỉ thần nhiên nói: “Nơi này Lão thái thái thật là náo nhiệt, bốn điện hạ tới thật là đúng lúc.”

Lão thái thái có chút bất an, cúi người nói: “Không biết Cữu điện hạ đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, còn thỉnh thứ tội!” Chủ yếu là không biết lần này Cữu hoàng tử đến có mục đích gì. Đừng bảo là nàng không biết, ngay cả Lục Thanh Lam cũng không rõ bên trong não tiểu thiếu niên âm tình bất định này rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Tiểu Thiếu Giác cũng không để ý tới lão thái bà này, trực tiếp đi tới trước mặt Lục Thanh Lam, thấy nàng gục ở trên người của Thạch Lựu, trên mặt một vết xanh một vết đỏ, trong đôi mắt to ướt sũng tất cả đều là nước mắt.

Bộ dáng thật sự rất đáng thương, tâm địa của Tiểu Thiếu Giác lạnh lẽo cứng rắn như vậy, cũng không khỏi tâm can bụng dạ cùng nhau run lên, ánh mắt liền nhu hòa mấy phần. Nói với Lục Thanh Lam: “Người đang làm gì đó?”

Đầu Lục Thanh Lam lệch ra nhìn hẩn một cái, nói: “Tổ mẫu và tam thẩm thẩm muốn đánh chết hai nha hoàn của ta, ta phải che chở các nàng.”

Tiểu Thiếu Giác cười một tiếng, trong lòng tự nhủ con bé này còn có lương tâm. Hẩn vẫy tay nói: “Người xuống đây.”

Lục Thanh Lam lắc lắc đầu: “Ta không đi xuống, ta đi xuống, các nàng liền đem Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lựu tỷ tỷ đánh chết.”

Tiểu Thiếu Giác hiếm khi có kiên nhẫn: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám đánh nha hoàn của người, ai cũng không được!”

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, nàng nghe rõ, Cữu hoàng tử xem ra là tới để cho chính mình chỗ dựa. Nàng lúc này mới gầy dựa từ trên người của Bồ Đào và Thạch Lựu nhảy xuống.

Nàng vừa xuống đất, thân mình bỗng nhiên rời khỏi mặt đất. Hóa ra Tiểu Thiếu Giác khom lưng cúi người, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, Lục Thanh Lam đưa tay ôm lấy cổ của hẩn một cách tự nhiên.

Tiểu Thiếu Giác ôm nàng đi vào bên trong. Lúc đi qua bên cạnh Lão thái thái, mới nói: “Lão thái thái xin đứng lên đi.”

Lão thái thái lúc này mới thở phào một cái, tuổi nàng không ít rồi, như vậy một lát đứng có chút không vững.

Biết rõ bị một cái tiểu oa nhi tới ra oai phủ đầu, nhưng nàng lại không dám nói gì. Cữu hoàng tử ở trong cung vô cùng được sủng ái, đừng nói là nàng, ngay cả Lão Hầu gia tại đây, cũng không dám có chút bất kính đối với hẩn.

Lão thái thái vội vàng nói: “Tạ ơn điện hạ.”

Cửu hoàng tử thân nhiên nói: “Xin phiền Lão thái thái mang những bà tử cầm theo côn bổng kia rút lui trước đi, đằng đằng sát khí như vậy, thật có chút hù dọa người!”

Lão thái thái vội vàng nói: “Còn không mau đi xuống.” Những bà tử kia nhất thời tan tác như ong vỡ tổ.

Lão thái thái lúc này mới nói: “Kính xin Cửu điện hạ vào phòng nói chuyện.”

Cánh tay Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam vòng thật chặt. “Như thế cũng tốt!” Dẫn đầu tiến vào nhà chính.

Lão thái thái mời hần ghé trên, Cửu hoàng tử cũng không khách khí, ôm Lục Thanh Lam liền trực tiếp ngồi xuống. Lại mời Lão thái thái ngồi.

Lục Thanh Lam thấy bản thân ngồi còn mẫu thân đứng, thân thể vận vẹo uốn éo kêu lên: “Mẫu thân. Mẫu thân.”

Lúc này Tiêu Thiểu Giác mới nhìn về phía Kỳ thị, thấy nàng mặc vài búi để giày màu tím nhạt thêu kim ngân ám hoa*, mặt xinh đẹp tuyệt trần, một tác phong dịu dàng đoan trang của tiểu thư khuê các, lập tức sinh lòng hảo cảm. Ôn hòa nói: “Nhị thái thái cũng mời ngồi đi.”

(*) kim ngân ám hoa: hoa ẩn màu vàng và bạc

Kỳ thị vội vàng cảm tạ, ngồi xuống ở phía dưới Lão thái thái.

Triệu thị và Lục Thanh Nhân vừa rồi còn đang ngồi, chẳng qua hiện tại Cửu hoàng tử không lên tiếng, các nàng liền chỉ có thể đứng.

Đúng lúc này, Lục Văn Đình cũng mang cứu binh trở lại, Lục Kháng vốn là đến ngăn lão thái bà đánh chết mạng người bại hoại danh tiếng Trường Hưng Hầu phủ, nhưng vừa vào phòng khách Mục Nguyên đường, lại nhìn thấy Cửu hoàng tử ôm cháu gái ngồi chỗ cao chủ vị, hần nhất thời cũng có chút phát mộng.

Lục Kháng tiến lên hành lễ, Cửu hoàng tử thấy hần là lão thần ngược lại vẫn có chút kính trọng, khách khí vài câu mời hần ngồi.

Lục Kháng nói: “Không biết điện hạ đến, có chuyện gì quan trọng cần phân phó?”

Cửu hoàng tử cười cười, bộ dạng hần vốn là tinh xảo tuấn tú, bởi vì bình thường không cười bao giờ, nụ cười này giống như một luồng ánh nắng rơi trên mặt băng trong ngày mùa đông, mọi người thấy vậy ngây người. “Kỳ thật cũng không có gì chuyện quan trọng, chỉ là được Tam muội muội ủy thác, tới đây nhìn Bảo Nhi muội muội một cái.”

Bảo Nhi muội muội?

Lục Thanh Lam nghe được mấy chữ này từ trong miệng hần nói ra, cả người thiếu chút nữa nổi da gà, liền vận vẹo uốn éo trong ngực của hần, Tiêu Thiểu Giác liền vòng thật chặt cánh tay, vỗ mông nhỏ của nàng. Bấm một cái trên đùi, thân thể Lục Thanh Lam như giật điện chấn động, mặt đỏ lên. Nếu là bình, đã sớm vùng vẫy, nhưng hiện tại loại trường hợp này, hai người cùng nhau đối địch, nàng không thể sập bần của hần, phải ra vẻ quan hệ vô cùng tốt mới được, cho nên nàng lại không dám lộn xộn nữa.

Rốt cuộc nàng tuổi còn nhỏ, những hành vi này không xem là cái gì.

Lục Kháng “Nha” một tiếng, nhìn cháu gái nhỏ của mình, không khỏi có mấy phần ngạc nhiên. Chuyện Cửu hoàng tử, hần có nghe nói qua một ít, nổi danh thanh lãnh cao ngạo khó hầu hạ, hiếm có cháu gái nhỏ có thể lọt vào mắt hần.

Cửu hoàng tử tiếp tục nói: “Không nghĩ tới, ngược lại nhìn thấy bộ dáng này của Bảo Nhi, thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Lục Kháng cười xấu hổ: “Là lão thần không biết cách quản gia, khiến điện hạ chê cười.”

Cửu hoàng tử cười nhạt nói: “Vốn những điều này đều là chuyện nhà của Hầu gia, ta không tiện nhúng tay, thế nhưng mà Tam muội muội tha thiết phó thác, ta cũng không thể không cố gắng. Hầu gia sẽ không chê ta xen vào việc của người khác chứ?”

Lục Kháng cuống quýt nói: “Đâu có đâu có? Điện hạ bằng lòng hỗ trợ phân xử, là vinh hạnh của Trường Hưng Hầu phủ.”

Hần còn có thể nói gì?

Cửu hoàng tử khẽ mỉm cười: “Như thế thì được.”

Lục Kháng âm thầm hoảng sợ, oa nhi này năm nay mới mấy tuổi, nói chuyện phân tích cặn kẽ, vòng vòng nói tiếp, đúng là giọt nước cũng không lọt, lớn chút nữa còn đến mức nào? Càng không dám khinh thị đắc tội vị thiên chi kiều tử này.

Cửu hoàng tử liền nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, ngươi nói cho ca ca, là ai đánh ngươi thành như vậy? Ca ca nhất định báo thù cho ngươi.” Hai chữ báo thù nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, giống như là đơn giản uống miếng nước như vậy.

Lục Thanh Lam có chút bối rối, thật sự không nghĩ tới Cửu hoàng tử vì sao giống như là thay đổi thành một người khác, đối đãi với nàng tốt như vậy, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Cửu hoàng tử hướng về phía Lão Hầu gia thở dài một hơi, “Nhìn xem đứa nhỏ này, một hài tử tốt như vậy, trong cung Tam muội muội, mẫu phi, quý tần nương nương tất cả đều thích nàng, không muốn nàng bị ủy khuất, không nghĩ tới về đến nhà, lại bị khi dễ thành cái bộ dạng này, sợ tới mức ngay cả nói cũng không ra.” Hần sờ sờ đầu của nàng: “Bảo Nhi, đừng sợ, có ta ở đây không ai dám khi dễ ngươi, có cái gì ủy khuất ngươi cứ việc nói ra, ca ca nhất định làm chủ cho ngươi.”

Một cái kim đùi trắng kiện như vậy đưa qua tới, Lục Thanh Lam nếu còn không biết ôm vào, vậy nàng chính là cái chày gỗ. Nàng gật đầu, dùng một ngón tay chỉ Lục Thanh Nhân nói: “Điện... Ca ca, là Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ muốn cướp vệt của ta, vệt kia là Tam công chúa tặng cho ta, ta không đáp ứng, nàng liền đánh Bảo Nhi, còn muốn đem nha hoàn của Bảo Nhi đánh chết!”

Ngươi ta cũng gọi muội muội cả nửa ngày rồi, nàng cũng nên đổi giọng gọi một tiếng ca ca. Câu ca ca này kêu xong, nàng tự mình cũng cảm thấy buồn nôn.

“Ha ha... Ha ha...” Tiêu Thiệu Giác giống như là nghe được truyện cười, bỗng nhiên nở nụ cười. Hơn nửa ngày mới dừng tiếng cười: “Đồ vật trong nội cung thường ra, muốn không nói, còn dám đoạt? Trong nhà Hầu gia thật đúng là ngọa hổ tàng long*!”

(*) *Đằm rồng hang hổ 卧虎藏龙*

Lão Hầu gia nghe lời này, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh. Việc này có thể lớn có thể nhỏ, nếu xử lý không tốt, có thể ngay cả toàn bộ Hầu phủ cũng bị xui xẻo liên lụy. Hần không khỏi giận dữ, lão Tam làm sao sinh ra loại đồ chơi không đáng tin cậy như vậy?

Lão thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Triệu thị một cái, lúc trước Triệu thị xúi giục nàng ra mặt cho Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn một mực không nói cho nàng biết con chim anh vũ kia là Tam công chúa cho a!

Lão Hầu gia không khỏi nổi giận, chỉ vào Lục Thanh Nhân nói: “Nghịch chương, còn không quỳ xuống!”

Lục Kháng bởi vì đã trung niên, đối với hài tử của tiểu bối từ trước đến giờ vẫn tương đối từ ái, Lục Thanh Nhân chưa từng bị hần mắng chửi như vậy, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, “Oa Oa” một tiếng khóc lên.

Triệu thị thấy hình bất thường, vội vàng đẩy nữ nhi một cái, đem nàng ẩn quỳ trên mặt đất.

Cửu hoàng tử nói: “Hầu gia, nếu sự tình đã rõ ràng rồi...”

Triệu thị giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lục Thanh Lam nói một câu nói, chuyện liền rõ ràng, căn bản là không để cho tam phòng có cơ hội giải thích bất kỳ điều gì, thiên vị cũng không thể thiên vị đến trình độ này chứ?

Nàng ý phụ thân mình là Bình Lương hầu, ở trong quân có chút địa vị, liền đứng ra nói chuyện: “Điện hạ, xin nghe thần phụ nói một lời, sự tình cũng không phải là như lục nha đầu nói đơn giản như vậy...”

Nàng còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Tiêu Thiệu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi thì xem là thứ gì, ta gọi ngươi mở miệng sao?” Triệu thị lớn từng này, còn chưa từng bị coi thường như vậy, chưa từng có bị người áp đánh như vậy, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng giống như là tôm luộc.

Lão Hầu gia vội vàng nói: “Lui ra, không hiểu quy củ!”

Triệu thị không dám cãi lời, phẫn nộ lui trở về.

Tiêu Thiệu Giác nói: “Sự tình đã rõ ràng, đều là lỗi Tứ cô nương.” Nói rõ chính là không để cho tam phòng cơ hội phân bua, “Cướp đoạt vật phẩm trong cung ban cho vốn là sai, huống chi là đem Bảo Nhi đánh thành cái bộ dạng này. Đối với muội muội cũng có thể hạ độc thủ như thế, thật là tâm địa ác độc!” mọi người phát giác hần nhiều lần nhấn mạnh, làm cho người ta ấn tượng rõ ràng, hần sờ sờ đầu tức giận như vậy, nguyên nhân căn bản là Lục Thanh Lam bị đánh, bị khi phụ sĩ nhục. Có thể thấy sự bảo vệ của hần đối với tiểu nữ oa này đã đến loại trình độ nào.

“Ta là người vô cùng nhân từ, niệm tình Tứ cô nương tuổi còn nhỏ, liền mang ra đánh mười gậy để ghi nhớ thật lâu.”

Đánh gậy vốn là hình phạt thể gia vọng tộc người ta dùng để trừng phạt tỳ nữ có tội, gậy gỗ được dùng đều là có gai, hết sức đau đớn, Lục Thanh Nhân được nuông chiều từ bé, đừng nói là mười gậy, cho dù một cái cũng chưa chắc chịu đựng được.

Lão thái thái rút cuộc đau lòng cháu gái ruột, quỳ xuống lên tiếng xin: “Điện hạ tha mạng, Tứ nha đầu tuổi còn nhỏ, chịu không nổi hình phạt như vậy, van xin điện hạ khai ân.”

”A...” Cánh tay Tiêu Thiệu Giác ôm Lục Thanh Lam lại nắm thật chặt. Nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu Lão thái thái đã cầu tình, vậy thì... thêm năm gậy, đánh mười lăm gậy đi.”

“Ách...” Lão thái thái đầu gối lại không giảng đạo lý như vậy, nhất thời lại không dám nói lời nào. Sợ nói sai một câu, lại thêm vài gậy.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Thiệu Giác ở trên người Lão thái thái, Triệu thị dạo qua một vòng, sau đó nói: “Nếu tất cả mọi người không có dị nghị, vậy còn chờ cái gì, còn không đem nha đầu này mang xuống thi hình?”

Lão Hầu gia khoát tay, liền có hai bà tử vào đem Lục Thanh Nhân kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bẽ mặt (5)

Tiêu Thiệu Giác đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Đi, chúng ta đi nhìn một cái!” Nhất định muốn đích thân giám hình.

Đám người Lão Hầu gia đi theo ra ngoài.

Hai ma ma thi hình đứng ở đó. Một người cầm gậy gai đánh bàn tay của Lục Thanh Nhân, người kia ở đằng kia đếm.

Tiêu Thiệu Giác nhìn một lát, hừ lạnh một tiếng. Ma ma thi hình đều là người của Mục Nguyên đường, đương nhiên biết Tứ cô nương là tâm can bảo bối Lão thái thái, cũng chỉ dám cầm nhẹ đánh khẽ, đánh rất nhẹ nhàng, sợ khí lực quá lớn, làm đau Tứ cô nương trở về bị Lão thái thái trừng trị.

Khóe môi Tiêu Thiệu Giác hàm chứa một tia cười lạnh, cũng không vạch trần, đợi đánh xong mười lăm cái. Mặc dù nhóm ma ma cố ý, hạ thủ lưu tình, nhưng lòng bàn tay Lục Thanh Nhân vẫn sưng phù lên, nằng đầu từng phải chịu khổ như vậy, đau đến khóc lớn oa oa không ngừng.

Tiêu Thiệu Giác liếc mắt nhìn hai vị ma ma, nói: “Đánh xong rồi hả?”

Nhóm ma ma có chút chột dạ, vẫn gật đầu. Tiêu Thiệu Giác cũng không giải thích, chỉ nói: “Đánh lại một lần nữa.”

“Ồi chào!” Nhóm ma ma nhất thời bối rối, không biết phải làm sao nhìn về phía Lão thái thái. Hơi chút do dự, Vệ Bân đã bước nhanh đến phía trước, “Ba ba ~” cho hai ma ma một người một bạt tai, “Lời nói Cừu điện hạ mà các người cũng dám làm trái, phản rồi phải không!”

Hai ma ma sợ hãi, thấy Lão thái thái bắt đầu đi gật gật đầu, lúc này mới lại để Lục Thanh Nhân vươn tay ra, một nắm một mười đánh tiếp, lần này hạ thủ cũng nặng hơn, không dám vì tình riêng mà làm trái.

Nhóm ma ma mỗi người một gậy đánh tiếp, lòng bàn tay của Lục Thanh Nhân đã xuất hiện máu. Cổ họng nàng cũng đã khòe khàn giọng rồi, cuối cùng dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Triệu thị thấy nữ nhi chịu khổ, cũng lệ như suối trào. Cũng chịu không nữa nổi rồi, trực tiếp quỳ trên mặt đất: “Cừu điện hạ, xin ngài bớt giận, muốn đánh, liền đánh ta được rồi. Ta là mẹ ruột của nàng, không dạy bảo nàng, là trách nhiệm của ta. Ngài còn đánh như vậy, đôi tay này của Nhân nhi sẽ phải phế đi mất!”

Cừu hoàng tử lạnh lùng nhìn Triệu thị quỳ trước mặt mình không chút động lòng.

Trong truyền thuyết vị Cừu hoàng tử này tâm ngoan thủ lạt, hôm nay gặp quả nhiên không tầm thường.

Lão thái gia cũng có chút không nén được tức giận, “Xin điện hạ khai ân, coi như nhìn mặt mũi của lão phu, tạm thời bỏ qua cho Nhân nhi đi.” Tâm địa Kỷ thị rốt cuộc mềm nhũn, không muốn nhìn tiểu hài tử chịu khổ, cũng giúp đỡ Lục Thanh Nhân cầu tình.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác mới mở miệng nói: “Ngừng!” Hắn nhìn thoáng qua Triệu thị đang quỳ trước mặt mình nước mắt giàn giụa nói: “Người đã nguyện ý thay nàng chịu phạt, những gậy còn lại liền để người chịu đi.”

Triệu thị thiên ân vạn tạ. Nhóm ma ma không dám chậm trễ, sợ vị chủ nhân hung tàn này không hài lòng lại gọi bọn nàng đánh lại nữa.

Tay Triệu thị còn đang đau, máu chót là chưa từng chịu qua khuất nhục nhục này, chỉ hận không thể lập tức ngắt đi mới tốt.

Tiêu Thiệu Giác thấy thi hình xong rồi, lúc này mới hài lòng. Quay đầu hướng Lục Kháng nói: “Mới vừa rồi ta nghe Bảo Nhi nói, trong phủ chúng ta muốn đem hai nha đầu của nàng tha ra đánh chết, Trường Hưng Hầu phủ thế gia trăm năm, sao lại khắc nghiệt hạ nhân như thế, chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

Lục Kháng vội vàng theo lời của hắn nói: “Đều là hạ nhân hiểu lầm ý tứ bề trên, hồ ngôn loạn ngữ. Người ngoan độc như thế, quả quyết không phải là người Trường Hưng Hầu phủ ta!”

Tiêu Thiệu Giác mỉm cười một tiếng nói: “Ta đã nói rồi, Trường Hưng Hầu phủ trăm năm thế gia, khoan dung nhân đức, tuyệt đối sẽ không làm việc như thế.”

Bồ Đào và Thạch Lựu giờ phút này khoanh tay cung kính đứng ở một bên, vừa rồi Cừu hoàng tử đến đây, làm âm ỉ một phen, không ai quản các nàng nữa, các nàng cũng không dám đi loạn.

Tiêu Thiệu Giác liền kêu hai người đi tới, hỏi tên hai người, nghe nói một người tên là “Thạch Lựu” một người tên là “Bồ Đào”, không nhận được lại nhéo mũi nhỏ của Lục Thanh Lam, trong lòng tự nhủ không hổ là cái tiểu cật hóa, tên của hai nha đầu này lấy thật sự là hay.

Tiêu Thiệu Giác nói thẳng: “Hai người các ngươi bảo hộ Bảo Nhi, là người có công.” Nói xong phân phó Vệ Bản: “Vệ Bản, ngươi thường hai người bọn họ một người một cái kim đầu.”

Thạch Lự và Bồ Đào mừng rỡ, có ban thưởng của Cửu hoàng tử, về sau còn ai dám động vào các nàng? Hai người thiên ân vạn tạ thu nhận, Tiêu Thiệu Giác nói với Lục Kháng: “Hầu gia, Bồn cung xử trí như vậy, ngươi cảm thấy như thế nào?” Làm cũng đều làm rồi, còn quay lại hỏi ý kiến của hắn, Lục Kháng mặc dù trong lòng có bất mãn, còn có thể nói cái gì. Đương nhiên nói: “Điện hạ xử trí công bằng, lão thần bái phục.”

Tiêu Thiệu Giác cười ha ha: “Lão nhân gia ngài thật sự là khách khí, trong lòng ngài không mắng ta một câu ‘hung tàn bá đạo’, ta liền hài lòng thoả dạ rồi.”

Trong lòng Lục Kháng thầm run sợ, thật sự là hắn đánh giá Cửu hoàng tử như vậy, vội vàng tỏ thái độ nói: “Không dám không dám!”

Tiêu Thiệu Giác thân nhiên nói: “Mặc kệ Hầu gia, hay là người nào cũng được, hôm nay ta sẽ nói thật cùng mọi người, sự tình của Bảo Nhi muội muội, chính là chuyện chuyện của Tam muội muội ta, chính là khi dễ Tiêu Thiệu Giác ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Các vị có hiểu rõ không?”

Lại cúi đầu nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi muội muội, sau này phạm là ở đâu bị ức khuất, chỉ cần nói cho ca ca, ca ca nhất định xả giận cho ngươi!”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hôm nay hắn lại cấp lực cho nàng như vậy, gật đầu lia lịa, giong giọng nói: “Cửu ca ca, ta nhớ kỹ rồi.”

Tất cả mọi người đều thầm nghĩ: có một vị như vậy cho Lục Thanh Lam chỗ dựa, ngày sau còn ai dám động một đầu ngón tay của nàng nữa.

Chuyện bên này xử lý xong rồi, Tiêu Thiệu Giác từ biệt Lục Kháng và Trương thị, ôm Lục Thanh Lam đi Thúy Phong uyển.

Lục Thanh Lam bị hắn ôm lâu như vậy, thật sự không được tự nhiên, đang trong ngực của hắn gầy dựa mấy cái. Tiêu Thiệu Giác nhìn nàng một cái có chút bất mãn, ngay cả hắn ghét nhất có tiếp xúc thân thể cùng người khác, cũng không làm sao, tiểu nữ oa ngược lại lại không muốn cho hắn ôm.

Nàng càng muốn xuống, Tiêu Thiệu Giác lại càng không cho nàng xuống, cánh tay ôm nàng ngược lại chặt thêm vài phần.

Kỷ thị thấy không khỏi có chút lo lắng, Cửu hoàng tử đối với Bảo Nhi quả thật rất tốt, nhưng thủ đoạn của hắn không khỏi quá hung ác, nàng có chút không muốn để cho nữ nhi và hắn tiếp xúc nhiều.

Đến Thúy Phong uyển, Tiêu Thiệu Giác để cho Vệ Bản cầm bình băng cơ hóa ứ cao ra, chuẩn bị tự mình bôi mặt cho Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam có chút không muốn, thế nhưng Tiêu Thiệu Giác hết sức bá đạo, nàng căn bản không phản kháng được, Tiêu Thiệu Giác cầm một khối khăn lau mặt cho nàng, kết quả lau đến khi mặt tím xanh biến thành hồng hồng, mới biết được vết thương của nàng nghiêm trọng như thế thì ra đều là về lên, không nhịn được mỉm cười.

Kỷ thị có chút xấu hổ, tự tay rửa đi hoá trang trên mặt của nữ nhi, Tiêu Thiệu Giác mới phát hiện vết thương trên mặt nàng không nghiêm trọng lắm, chỉ có cái trán có chút vết đỏ, vẫn bôi chút băng cơ hóa ứ cao cho nàng, lại đem băng cơ hóa ứ cao còn lại cho Kỷ thị.

Lục Thần bên này cũng nghe đến tin tức, vội vàng từ thư viện chạy trở về. Nghe Kỷ thị đơn giản nói qua một lần, Lục Thần lại càng hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Thiệu Giác đường đường là một hoàng tử, mà lại không để ý phép tắc không phân biệt trắng đen gì cả mà ủng hộ nữ nhi của hắn như vậy, vội vàng tiến lên nói cảm tạ.

Tiêu Thiệu Giác đối với cha mẹ của Lục Thanh Lam vẫn là hết sức khách khí, nho nhã lễ độ, hiển thị rõ giáo dưỡng của con cháu hoàng gia. Khách sáo vài câu, Tiêu Thiệu Giác nói đến vấn đề chính: “Nghe Tam Hoàng muội ta nói, Bảo Nhi từ nhỏ chứng khí hư yếu, lúc trước thái y trong cung nghiên cứu ra một bộ thể thuật kiện thân ích khí, Tam muội muội lại kêu Bảo Nhi cũng đi theo học, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin hai vị đốc thúc nàng nhiều hơn, mỗi ngày luyện tập hai lần, đừng để gián đoạn.” Biểu hiện hết sức quan tâm.

Lục Thần cảm kích nói: “Đa tạ Cửu hoàng tử lo lắng, chuyện này liên quan đến thân thể khỏe mạnh của Bảo Nhi, chúng ta làm phụ mẫu tuyệt không dám khinh thường.”

Tiêu Thiệu Giác thờ phào nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn giống như lúc trước, không ba thì năm ngày liền bị bệnh. Liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, cảm thấy có chút phiền não. Hắn thân là truyền nhân Hạ tộc, có rất nhiều đại sự phải làm, không muốn vì một cái tiểu nữ oa không liên quan lãng phí quá nhiều thời gian.

Lại nói hai câu, Tiêu Thiệu Giác nói muốn cùng với Lục Thanh Lam đi xem con chim anh vũ kia, nhưng thật ra là muốn một mình cùng Lục Thanh Lam nói vài lời.

Lục Thần và Kỷ thị không dám phản đối, chỉ có thể mặc cho bọn họ đi.

Tiêu Thiệu Giác nắm tay Lục Thanh Lam đi đến một tiểu viện phía sau, Nguyễn An ngụ ở nơi đó. Không có người bên ngoài nhìn thấy, sắc mặt Tiêu Thiệu Giác cũng có chút âm trầm. Kỳ thật hoàn toàn có thể lý giải, vừa rồi hắn biểu hiện bộ dạng hết sức ưa thích tiểu nữ oa, là làm cho toàn bộ người của Trường Hưng Hầu phủ nhìn, dù sao khi dễ Lục Thanh Lam chẳng khác nào khi dễ Tiêu Thiệu Giác hắn, hầu như không có bất kỳ gì khác nhau.

Nhưng lấy chủ tâm mà nói, hắn cũng không thích có một người cùng hắn có liên hệ sâu như Lục Thanh Lam, thậm chí là trở thành một cái xương sườn mềm* cực lớn của hắn. Hắn giúp Lục Thanh Lam là vạn bất đắc dĩ, trên thực tế trong lòng hắn vẫn là rất căm giận Lục Thanh Lam.

* *yếu điểm*

Kiếp trước Lục Thanh Lam ở hậu cung lẫn lộn mười mấy năm, bản lĩnh sát ngôn quan sắc* rất giỏi, thấy hấn trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, nhất thời cảm thấy hết sức khó chịu.

* 察言观色 sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, nhìn mặt mà nói chuyện

Tiêu Thiếu Giác đã buông lỏng tay nàng ra, ngồi xổm người xuống nói với nàng: “Sau này ngươi có thể bớt gây chuyện cho ta hay không vậy?” Kỳ thật hấn thật không muốn chửi đổng cho một tiểu cô nương vốn không quen biết.

Sắc mặt hấn nghiêm trọng, ngữ khí cứng nhắc, Lục Thanh Lam nếu thật sự đang là tiểu cô nương năm tuổi, phỏng chừng lúc này cũng có thể bị hấn dọa khóc. Hấn đối với nàng quanh co lúc lạnh lúc nóng, đã không phải là lần đầu tiên. Vừa rồi nàng đoán không ra hấn vì sao bỗng nhiên đối với nàng tốt như vậy, lại đoán không ra hấn vì sao vô duyên vô cớ lại bày sắc mặt cho nàng xem.

Dù sao người này cho nàng cảm giác chính là tinh thần phân liệt, bệnh xà tinh.

Phương pháp xử lý đối với loại người này chỉ có một —— lạnh nhạt. Lục Thanh Lam hất tay hấn ra, bước chân ngắn “bịch bịch bịch” chạy.

Này, tính tình tiểu nha đầu cũng không dễ chịu đâu.

Tiêu Thiếu Giác sờ sờ cái mũi, không còn cách nào khác rồi. Tiểu nha đầu này vừa đánh không được lại chửi không được, hấn còn có thể làm sao?

Lục Thanh Lam chạy một lát, phát hiện bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, đối với nàng mà nói cùng thiếu niên thân cao chân dài, sai bước rộng, cho dù là nhân nhả bước, cũng nhanh hơn nàng chạy toàn lực. Rất nhanh hấn lại đuổi kịp nàng.

Lục Thanh Lam rất nhụt chí, dứt khoát dừng lại không chạy nữa.

Đúng lúc này đã đến sân nhỏ nuôi Điều Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bề mặt (6)

Nguyễn An nghe nói Tiêu Thiếu Giác muốn đi qua xem điều, đã sớm xách theo lồng chim chờ ở cửa rồi. Thấy hai vị chủ tử tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiêu Thiếu Giác thấy con vẹt đầu phượng kia so với thời điểm hấn đưa cho Lục Thanh Lam lớn hơn khoảng chừng một vòng, đang nhảy lên nhảy xuống bên trong lồng, hết sức linh hoạt. Biết rõ Nguyễn An dưỡng Điều Nhi này không tệ.

Hấn nhìn điều cũng chỉ là cái cớ, chẳng qua diễn trò thì cũng nên làm cho trọn vẹn, liền hỏi Nguyễn An: “Điều Nhi này hiện tại có biết nói cái gì chưa?”

Sắc mặt Nguyễn An đỏ lên, vẹt đầu phượng này đến trên tay của Lục Thanh Lam, thứ nhất dạy nó chính là “Người xấu”. Quả nhiên Tiêu Thiếu Giác vừa mới dứt lời, liền thấy con chim anh vũ kia nhảy nhót một chút trong lồng, bỗng nhiên phát ra một câu: “Người xấu!”

Làm Nguyễn An sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, lúc trước hấn ở trong Ngọc Minh cung đã từng hầu hạ hấn, biết rõ tính tình của Tiêu Thiếu Giác.

Tiêu Thiếu Giác nhú mày, trong lòng tự nhủ tốt lắm cái tốt không dạy lại đi dạy cái xấu.

Lục Thanh Lam cười hi hi vỗ tay, vỗ một cái nói một câu: “Người xấu!” “Người xấu!”

Chim anh vũ được nàng chọc cho kích động, vừa vỗ cánh, vừa càng không ngừng kêu ” Người xấu ” “Người xấu “.

Tiêu Thiếu Giác nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương một cái, thấy con người của nàng phát sáng, nụ cười ẩn hàm ý vị thâm trường nào đó, tựa hồ là cố ý chế giễu mình.

Nếu là ngày thường hấn đã sớm nổi con thịnh nộ rồi, cổ tình ngày hôm nay lại không thể tức giận.

Nguyễn An thấy sắc mặt Tiêu Thiếu Giác không được tốt, sợ hãi. Mấy ngày nay hấn luôn dạy vẹt kêu ” Cừu điện hạ “, chỉ là ba chữ này thật sự có chút khó nói, vẹt vẫn không sao học được.

Nguyễn An nóng nảy, đưa ra nhắc nhở: “Cừu điện hạ, mau gọi Cừu điện hạ!”

Vẹt kia hành hạ một hồi, đã ngừng lại, nó nghiêng đầu qua nghĩ nửa ngày, rốt cục tuôn ra một câu “Cừu điện hạ!”

Nguyễn An mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe vệt lại nói một câu: “Người xấu! ”

Cùng một chỗ, chính là —— ” Cừu điện hạ người xấu! ”

Ngay cả Vệ Bân cũng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chỉ có Nguyễn An mặt như giấy trắng.

Lục Thanh Lam cũng nhin không được nữa, ôm bụng cười lên ha ha.

Tiêu Thiệu Giác dùng ánh mắt giết người nhìn nàng hồi lâu, liền đem nàng xách lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buồn cười vậy sao? ”

Lục Thanh Lam thấy hấn giận thật, vội vàng xin dung thứ: “Cừu ca ca, ta sai rồi! ”

Tiêu Thiệu Giác cả giận nói: “Ai là Cừu ca ca của ngươi? ”

Lục Thanh Lam biết phục thiện, “Cừu điện hạ ta sai rồi! ”

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng trở mặt nhanh như vậy, lại càng tức giận. Hừ một tiếng, thả nàng xuống quay đầu bước đi. Chỉ nghe thấy vệt kia vẫn còn đang không ngừng ồn ào: “Cừu điện hạ người xấu! ”” Cừu điện hạ người xấu! ”

Lục Thanh Lam sợ chọc giận hấn vốn không muốn cười nữa, thế nhưng thật sự không nhịn được, lại cười ha ha ra tiếng.

Tiêu Thiệu Giác giận đến gân xanh trên trán trực nhảy, vật nhỏ không có lương tâm này, mình hảo tâm đến giúp nàng, nàng lại đi nuôi một con chim anh vũ đến để mắng mình. Cho nên càng bước nhanh hơn, đợi ra khỏi tiểu viện, hấn mới thầm nghĩ ta so đo cùng một tiểu nữ oa làm gì?

Nghĩ như vậy ngược lại an tĩnh lại không ít.

Hằng Phong uyển.

Vài nha hoàn bà tử quý trên đất cẩn thận bôi thuốc cho hai mẹ con Triệu thị và Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân nức nở khóc, la: “Nương, tay ta đau.” Bởi vì cổ họng khốc ách rồi, thanh âm của tiểu cô nương nghe khàn khàn hết sức khó nghe.

Triệu thị trông thấy bàn tay máu chảy đầm đìa của nữ nhi, vẫn cảm thấy một trận kinh hãi. Cừu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác kia tuổi còn nhỏ tại sao tâm địa ngoan độc như vậy?

Lại nhìn tay của mình, không tốt hơn so với nữ nhi bao nhiêu, cũng không biết về sau có thể lưu lại sẹo hay không. Trong lòng nàng tích một cỗ lửa giận, liền một cước đạp nha hoàn bôi thuốc cho nàng ngã lật trên đất: “Lục mạnh như vậy, muốn ta đau chết sao? Nhị phòng muốn chà đạp mẹ con chúng ta, ngay cả các người cũng đi theo đạp trên mặt mũi ta có phải hay không?”

Nha hoàn kia bị làm cho sợ đến lạnh run, nàng nào có lá gan có một chút bất kính nào với chủ mẫu chứ.

Triệu thị nồn nóng đi tới đi lui, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này tuyệt không thể cứ như vậy là xong, thù này của nhị phòng ta nhất định phải báo!” Cừu hoàng tử làm hại mẹ con các nàng thậm chí như vậy, khoản sổ sách này hiển nhiên tính toán đến trên đầu nhị phòng.

Triệu thị chợt dừng lại, hỏi ma ma tâm phúc của nàng: “Hò ma ma, tìm được Triệu Huệ Lan chưa?”

Tháng chạp, trong cung bận rộn lễ mừng năm mới, Tam công chúa không lại kêu Lục Thanh Lam vào cung, Lục Thanh Lam thả lỏng yên tâm. Mỗi ngày ngủ nướng trên chim, cuộc sống trôi qua hết sức ung dung tự tại.

Mấy ngày nay, nàng chuyên cần không ngừng luyện thể thuật, thân thể ngược lại dần dần tốt lên.

Người một nhà Nhị phòng đoàn viên qua năm mới. Lục Thanh Lam lớn hơn một tuổi —— sáu tuổi rồi.

Ra tháng giêng, Trường Hưng Hầu phủ lại bắt đầu chuẩn bị hôn sự của đại cô nương. Dựa theo ý chỉ trong cung, thời gian xuất giá của Lục Thanh Oánh định tại mừng hai tháng bốn.

Ngày đó Trường Hưng Hầu phủ giăng đèn kết hoa, Lão Hầu gia Lão thái thái dù không thích đại phòng, Lục Thanh Oánh dù sao cũng là gả cho hoàng tử, bọn họ cũng không dám có ý lạnh nhạt, đặc tội hoàng gia ai cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Lục Thanh Lam dậy thật sớm, đi theo Lục Thanh Nhân đi tới đại phòng xem tân nương tử.

Vào tiểu viện của Lục Thanh Oánh, chỉ thấy tân nương tử đã đứng dậy, toàn phúc phu nhân đã giúp nàng rửa mặt, đang trang điểm tân nương.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không thân với đại phòng, ở kiếp này lại đi lại thân thiết, cộng thêm Lục Thanh cứu Lục Thanh Oánh một mạng, đại phòng lại càng cảm kích nhị phòng, bởi vậy hai nhà trong lúc đó so với đời trước hòa hợp hơn không ít.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng ”Đại tỷ tỷ“, Lục Thanh Oánh cười đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cảm một khối kim ti táo cao cho nàng. Lục Thanh Lam nhận lấy, vụng trộm đánh giá sắc mặt của nàng, thấy nàng không có kích động và bất an giống như tân nương tử bình thường, sắc mặt có mấy phần cứng ngắc, trong lòng không khỏi khe khẽ thở dài.

Gã đi tuy nói có một danh phận Trắc Phi, nhưng nói trắng ra là chẳng qua vẫn là một cái thiếp mà thôi. Nghĩ đến nàng cũng hiểu được việc hôn sự này, từ đầu đến cuối chỉ là một cộc hôn nhân chính trị, nàng không có bất kỳ mong đợi hay quyền lên tiếng đối với cộc hôn sự lần này.

Lục Thanh Lam nhìn khó tránh khỏi có mấy phần chua xót.

Bởi vì Lục Thanh Oánh không phải là chính phi, Hoàng trưởng tử Trữ Vương điện hạ không cần tới đón dâu. Đợi đến canh giờ, Lục Thanh Oánh ngồi lên kiệu hoa, bị đưa đi Trữ Vương Phủ.

Đi theo tân nương tử chính là một trăm gánh đồ cưới. Chính phi của Hoàng trưởng tử là đích nữ Định Quốc công phủ Hàn Ký Nhu, thời điểm thành thân, đồ cưới tổng cộng có 120 gánh, để tỏ lòng tôn trọng đối với chính phi, Trường Hưng Hầu phủ đem số lượng đồ cưới định tại một trăm gánh.

Đồ cưới đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng, mà ở thời đại này kết thông gia lại càng là biểu hiện kết minh chính trị bền chắc, Trường Hưng Hầu phủ vì biểu hiện coi trọng đối với Hoàng trưởng tử, cũng không dám quá mức qua loa với những đồ cưới này. Cho nên Lão thái thái mặc dù đau lòng, Lão Hầu gia vẫn phải cắn răng mua sắm đồ cưới hậu hĩnh cho đại phòng.

Kiệu hoa của tân nương tử đi chậm, Lục Thần và Ký thị mang theo các con đi Trữ Vương Phủ trước. Trữ Vương Phủ nằm ở Lâm Thanh phường, có bảy tòa nhà. Hoàng trưởng tử nạp phi, đó là chuyện vui, giờ phút này đương nhiên là giăng đèn kết hoa kín người hết chỗ.

Ở cửa ra vào gặp cả nhà đại cô mẫu, Lục Thanh Lam đi tới gọi, đại cô mẫu Lục Cẩm chỉ nhỏ hơn so với Lục Thần hai tuổi, mặc áo khoác màu sắc tươi sáng, trên mặt lộ vẻ mỉm cười khéo léo, nàng là phu nhân thế tử Ninh Hải Hầu phủ, khí phái toàn thân đương nhiên không nhỏ.

Quan hệ của Nàng và Lục Thần không tệ, nhưng Lục Thanh Lam cũng không phải rất thích thân cô cô này, đại khái là bởi vì tính tình nàng vô cùng cường thế bá đạo.

Trường tử của Lục Cẩm, Tân Khắc Cát còn lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi, tay chân dài, hết sức hoạt bát nghịch ngợm. Vừa nhìn thấy Lục Thanh Lam liền đưa tay dùng sức vịn về nhào nặn hoa bao đầu của nàng, cười nói: “Đã lâu không được gặp Bảo Nhi rồi.”

Lục Thanh Lam oạch một phát chạy tới sau lưng Tân Tĩnh Nhu, reo lên: “Biểu ca hừ hồng!”

Tân Tĩnh Nhu đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, “Không cho phép ngươi khi dễ Bảo Nhi.” Nàng rất thích tiểu biểu muội này, thò tay ôm lấy Lục Thanh Lam, nhũn nhũn nói: “Sao ngươi lại nặng hơn rồi.”

Lục Thanh Lam vuốt hai cằm của mình, không tìm không thấy cười.

Mọi người nói đùa vài câu, Lục Cẩm quay ra phía sau nói với một tiểu cô nương mặc tiểu áo màu mật ong, váy màu ngân hồng, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Còn không bãi kiến Nhị cữu cữu và Nhị cữu mẫu?” Trong lúc đó biểu lộ có vài phần chán ghét.

Tiểu cô nương kia nhìn nhỏ hơn Tân Tĩnh Nhu một chút thôi, nhưng là thứ muội của nàng, tên là Tân Tĩnh San. Bởi vì Đại cô mẫu quá mức cường thế, và thế tử Ninh Hải hầu Tân Ngọc Đường cũng không phải là rất hiền lành, Tân Ngọc Đường thích nữ tử mềm mại yếu ớt đỡ đỡ, thân mẫu Tào di nương của Tân Tĩnh San này chính là một mỹ nhân như vậy, rất được Tân Ngọc Đường yêu thích, đối với thứ nữ này cũng yêu ai yêu cả đường đi, có phần ưa thích.

Lại nói về Tào di nương này, thời điểm nàng xuất giá, kế mẫu Trương thị đưa cho nàng, cũng không biết dùng thủ đoạn gì dụ dỗ, câu hồn của Tân Ngọc Đường, Tân Ngọc Đường tự mình cầu Lão thái thái, thu nàng làm di nương, bởi vì sự kiện này Lục Cẩm hận thấu xương Lão thái thái.

Nàng ngược lại không quan tâm bên cạnh Tân Ngọc Đường nhiều thêm một cái di nương, mà là tức giận Lão thái thái nhúng tay vào chuyện tình nhà nàng. Lục Cẩm xem thường điệu bộ này của Tào di nương, dĩ nhiên cũng vô cùng không thích nữ nhi Tân Tĩnh San của nàng, bởi vậy lúc trước Tào di nương quỳ gối trước mặt nàng, khẩn cầu để cho nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, nàng thuận thế mà đáp ứng.

Về sau nuôi ra nữ nhi quả nhiên chính là không hơn được, đường đường chi nữ Hầu phủ, học bộ dạng yêu kiều yếu ớt của Tào di nương đủ mười phần, Lục Cẩm chỉ cảm thấy sáng khoái.

Tân Tĩnh San tiến lên hành lễ cho đám người Lục Thần và Ký thị, quả nhiên là một bộ dạng liễu mềm trước gió. Nàng thấy Lục Văn Đình còn nhỏ tuổi, đã cao lớn hiên ngang, tuấn mỹ vô song, không nhìn được nhìn nhiều hai mắt. Tuổi nàng đã không còn nhỏ, không quá vài năm sẽ bắt đầu thu xếp hôn sự rồi, đích mẫu vốn không muốn mang nàng ra ngoài giao tế, ngại cái bộ dáng này của nàng làm mất mặt, là di nương của nàng cầu phụ thân, đích mẫu dưới áp lực của phụ thân mới bằng lòng mang nàng đi ra ngoài.

Nàng biết chuyện trọng yếu nhất chính là lập tức tìm một người xuất thân cao quý, một trạng phu đối tốt với mình, liên lạc tâm với Lục Văn Đình. Lục Văn Đình lại đối với tiểu biểu muội nàng làm như không thấy, cười cười nói nói cùng Tân Tĩnh Nhu. Lục Văn Đình mới bao nhiêu tuổi, đối với tình yêu nam nữ có thể có ý niệm gì? Huống chi hẳn thích nữ hài còi mòi hào phóng, thật sự là không có một chút tiếng nói chung cùng Tân Tĩnh San.

Cách đó không xa trên một cỗ xe ngựa hoa lệ, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác vén rèm xe nhìn một chút, vừa vận nhìn thấy nụ cười rực rỡ sáng ngời của Lục Thanh Lam. Hắn khẽ mỉm cười, nhìn tiểu cô nương vài mắt, mới buông rèm xe xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tâm cơ

Dựa theo quy chế hoàng gia, mỗi vị hoàng tử có thể lấy hai vị Trắc Phi, vì vậy hôm nay thành thân cùng Hoàng trưởng tử cũng không chỉ có một Lục Thanh Oánh, còn có một vị Trắc Phi, chính là Mạnh Vân Phi của Vũ An bá phủ.

Mọi người tiến vào Vương Phủ, các nữ hài tử tuổi không lớn lắm được an bài đến hậu viện đi chơi đùa. Hôm nay là việc vui của đại phòng, ngoại trừ hai tỷ muội của nhị phòng, Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung đều đã tới. Lục Thanh Nhân từ lần trước khi để Lục Thanh Lam bị Cửu hoàng tử đánh bàn tay một bữa, liền trở nên có chút sợ hãi Lục Thanh Lam, trốn rất xa. Cùng hai vị cô nương của Bình Lương Hầu phủ Tam cô nương Triệu Từ Huyền và Tứ cô nương Triệu Từ Phù trốn ở một bên nói chuyện, đối với Lục Thanh Lam chỉ chỉ trỏ trỏ.

Bình Lương Hầu phủ là nhà mẹ đẻ của Triệu thị, Lục Thanh Lam không cần đoán cũng biết khẳng định các nàng không nói lời gì hay.

Nàng cũng lười quan tâm, cùng Tân Tinh Nhu cười đùa, đang chơi bắt diết nhạc hồ, một khối ngọc bội bên hông rớt mất, nàng vội vàng chạy về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào trên đầu của một người, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày gấm màu đen thêu mềnh xà, nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú đường nét cứng cáp.

Chân Lục Thanh Lam dừng lại, trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo, tại sao lại đụng phải hắn ở chỗ này chứ?

Người vừa tới đưa tay nhặt lên khối ngọc bội kia, cười với Lục Thanh Lam nói: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Không phải Tiêu Thiếu Huyền thì là ai?

Lục Thanh Lam hít mũi một cái, xoay người bỏ chạy, Tiêu Thiếu Huyền khẽ nhún mày, thái độ hắn không tốt chỗ nào, sao tiểu cô nương sao lại sợ hắn như vậy chứ?

Hắn bước nhanh đuổi theo, hỏi: “Người không cần ngọc bội nữa sao?”

Lục Thanh Lam không đáp, nhìn thấy bóng một người màu xanh ngọc chợt lóe ở xa xa, nàng vội vàng chạy tới bên kia. Người nọ cũng nhìn thấy Tiêu Thiếu Huyền và Lục Thanh Lam, trên khuôn mặt tuần mỹ dị thường trong khoảnh khắc liền phủ một tầng mây đen, Lục Thanh Lam đi vòng qua phía sau hắn, hai tay bắt lấy áo choàng của hắn, kêu: “Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiếu Giác đứng giữa khoảng cách nàng và Tiêu Thiếu Huyền, thần sắc lãnh lãnh đậm đậm, “Tứ ca, người luôn khi dễ một tiểu cô nương như vậy, có ý nghĩa sao?”

Tiêu Thiếu Huyền vượt vượt ngọc bội trong tay, cũng không tức giận một chút nào, “Cửu đệ, lời này không thể nói lung tung, lúc nào người nhìn thấy ta khi dễ nàng? Ta chỉ muốn đem khối ngọc bội này trả lại cho nàng mà thôi.”

Lông mày đen nhánh của Tiêu Thiếu Giác nhăn lại, giọng nói: “Nếu như thế Tứ ca đem ngọc bội giao cho ta cũng được.”

Tiêu Thiếu Huyền ý vị thâm trường nhìn hắn nói: “Tiểu cô nương này rốt cuộc là người như thế nào với người? Sao người lại bảo hộ nàng nhiều lần như vậy? Tính khí Cửu đệ trước giờ cũng không phải như thế!”

Tiêu Thiếu Giác đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, thần nhiên nói: “Tứ ca thật đúng là quan tâm đệ đệ, ngay cả chút chuyện đệ đệ thích ai hay không thích ai như vậy cũng muốn làm phiền Tứ ca quan tâm, Tứ ca sẽ không sợ quan tâm nhiều quá tự tìm một nhóc cho mình sao?” Hắn nói chuyện ầm hàn gai góc.

Hắn đã sớm biết, Tiêu Thiếu Huyền sở dĩ cảm thấy hứng thú với Lục Thanh Lam nhiều như vậy, cũng là bởi vì cảm giác được hắn đối với Lục Thanh Lam khác biệt, muốn dò thăm bí mật của hắn.

Lục Thanh Lam cũng hiểu ý tứ của Tiêu Thiếu Huyền, không khỏi hết sức tức giận.

Người này chính là tâm cơ quá nặng!

Tiêu Thiếu Huyền cười khà khà: “Quan tâm đệ đệ không phải là việc nên làm sao?” Mắt thấy hai người giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Bỗng nhiên đằng trước truyền đến một trận thanh âm pháo bùm bùm cách cách, hẳn là hai vị tân nương tử đã đến, Tiêu Thiếu Huyền khẽ giật mình, lúc này mới bước nhanh đi ra phía trước.

Đội Tiêu Thiếu Huyền đi rồi, Lục Thanh Lam mới từ sau lưng Tiêu Thiếu Giác đi ra, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch nói: “Ngọc bội Của ta!” Ngọc bội còn ở trong tay thứ nam cận bá đằng kia đây này.

“Chẳng qua một khối ngọc bội mà thôi, giá trị bao nhiêu!” Tiêu Thiếu Giác cũng không nóng nảy đi phía trước xem lễ, mà ngồi xổm người xuống, đầu tiên

là nhéo mặt béo của nàng, sau đó con người trầm xuống, hỏi: “... Vừa rồi người gọi ta là gì?”

Lục Thanh Lam quả thực hỗn độn. Đôi mắt cái người âm tình bất định như vậy, nàng thật không biết ứng đối như thế nào đây.

Lục Thanh Lam hoang mang nhìn hấn một cái: “.. Cứu, Cứu ca ca?”

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng sờ lên bao hoa đầu của nàng. Ôm nàng lên nói: “Đi, chúng ta đi xem tân nương tử đi!”

Lục Thanh Oánh thuận lợi gả đi, một kiện đại sự của Trường Hưng Hầu phủ cuối cùng hoàn thành xong. Toàn gia đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đào mất đã đến tháng ba, Kỳ thị bắt đầu suy nghĩ chuyện học võ lòng Lục Thanh Lam. Lại nói tiếp, Lục Thanh Lam thân là thư đồng của Tam công chúa nhưng mỗi lần đi trong cung về, hoặc là hai tiểu cô nương cùng nhau chơi đùa, hoặc là cùng nhau ăn cái gì, sách là nửa điểm không học, chữ là chữ là nửa cái không viết.

Lục Thần và Kỳ thị vừa thương lượng, vẫn phải là dạy võ lòng cho nữ nhi ở Hầu phủ.

Lục Thanh Lam năm nay đã sáu tuổi, đại tộc thế gia kinh sư nặng quy củ, nữ hài nhi bình thường năm tuổi trở lên liền mời tiên sinh bắt đầu học rồi. Trường nữ Lục Thanh Nhân được năm tuổi đã học võ lòng, chẳng qua tình huống Lục Thanh Lam đặc thù, nàng thân thể yếu đuối, đọc sách lại là chuyện tình phí đầu óc, vợ chồng hai người liền không bảo nàng đọc sách.

Hôm nay một là nàng thân thể khá hơn chút rồi, hai là đến cái tuổi này, nếu không học võ lòng nữa liền có chút quá muộn. Một ngày này Lục Thần từ Đông Sơn trở về, thương lượng cùng Kỳ thị: “Chuyện Bảo Nhi học võ lòng, không được trì hoãn nữa. Qua tháng ba, đợi học đường trong phủ mở, chúng ta đưa nàng qua đó.”

Trường Hưng Hầu phủ đặc biệt bố trí học đường ở phía nam Nhã Minh hiên của tam phòng vì các cô nương, mời nữ tiên sinh rất có tài nghệ về dạy, các cô nương của Hầu phủ không nhiều lắm, lão sư cũng không chỉ là một người, cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, nữ hồng trà đạo... Điều có sự phó trợ giảng, lão thái thái yêu cầu mỗi vị cháu gái ít nhất phải chọn ba môn chương trình học, nàng cũng không mong các cháu gái có thể thành tài nữ dương danh kinh sư, ra khỏi phủ đừng làm mất mặt Trường Hưng Hầu phủ là được rồi.

Kỳ thị có chút do dự, thương lượng cùng trưởng phu nói: “Ta không muốn đem Bảo Nhi đến Nhã Minh hiên, hay là gọi Bảo Nhi đi theo ta học nữ hồng trước. Đợi nàng lớn thêm chút, lại cân nhắc đưa nàng đi qua đó hay không.”

Lục Thần liền khuyên nhủ: “Người yêu thương nữ nhi trong lòng ta hiểu được, ta cũng không phải là không tin nhiệm năng lực của người. Thế nhưng mà người trông coi Thúy Phong uyển, mỗi ngày bận tới mấy tới mệt, nếu người dạy Bảo Nhi viết chữ, thân thể có thể chịu đựng được sao? Ta thật sự không yên lòng. Huống chi, Bảo Nhi rốt cuộc sáu tuổi rồi, cũng nên học chung cùng bọn tỷ muội, chúng ta không thể để cho nàng sinh hoạt tại dưới cánh cha mẹ mãi được.”

Kỳ thị nói: “Người nói mấy cái này không phải là ta không hiểu. Nhưng trên thực tế Minh Nhã hiên là chỗ của ai, chúng ta cũng không phải không biết.” Minh Nhã hiên và tam phòng chỉ cách vài bước chân, ngay từ đầu chính là phạm vi thế lực của tam phòng, các sư phó, hoặc là Lão thái thái dựa theo ý nguyện của tam phòng mời tới, hoặc là rõ ràng là người của tam phòng tự mình mời tới.

Kỳ thị lại nói: “Ta thấy, tam phòng không giống cái bộ dáng tốt lành gì, Từ nha đầu xốc nổi Ngũ nha đầu âm khắc, Bảo Nhi còn nhỏ, tính nết chưa định, vạn nhất bị mấy tỷ tỷ làm lệch lạc, chẳng phải là chúng ta muốn hối hận cả đời? Không bằng đi theo ta đọc sách một hai năm, đợi nàng lớn chút ít, có năng lực phân biệt đúng sai, lại cho nàng đi học đường cũng không muộn. Về phần chuyện quản gia, có Cảnh ma ma và các nương tử của nhóm quản gia giúp ta, ta cuối cùng vẫn có thể ứng phó được.”

Lục Thần vừa nghĩ cũng thế, thờ dài nói: “Vẫn là A Hành nghĩ chu đáo, chỉ là như vậy mỗi lần như vậy, quả thực vất vả người rồi!”

Sự tình liền định xuống như vậy.

“Cái gì? Mẫu thân muốn đích thân dạy võ lòng cho con ư?” Lục Thanh Lam nghe nói vậy, nhưng có chút không muốn. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có thể treo vừa một cái hũ mỡ. “Nương, cha có thể học võ lòng muộn chút hay không?” Lục Thanh Lam thật cẩn thận đem hai bàn tay nhỏ bé mập mạp đặt vào trước mặt Kỳ thị, duỗi ra bảy ngón tay.

Cũng không phải nàng không thích đọc sách. Kiếp trước nàng là người mạnh mẽ, vô luận cái gì cũng muốn đều phải làm được tốt nhất, đọc sách cũng không ngoại lệ. Nàng đọc sách, viết chữ cả đời, sở thư tiểu Khái, đoạn trang tình kính, sâu sắc như bút pháp Vương Hi Chi. Ánh mắt Đại bá phụ cao như vậy, cũng khen chữ của nàng không dứt miệng.

Sau khi trọng sinh, nàng thử vận bút viết chữ, nhưng nào có nửa phần phong thái của ngày đó. Nàng cũng biết đây chẳng qua là còn nhỏ lực yếu, bút lực không đủ, cho nên mới không viết ra được chữ đẹp, đợi phát triển lên, tự nhiên không học cũng hiểu.

Hiện tại bắt nàng học «Tam Tự kinh» «Thiên tự văn» một lần nữa, nàng làm sao có cái kia kiên nhẫn kia?

Huống chi đời trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiệu Huyền ngay người mười năm, nàng cũng hoàn toàn hiểu thông một đạo lý, dù cho tài nghệ khá hơn nữa cũng không địch lại bộ ngực bốn lạng, huống hồ trọng sinh một kiếp, nàng quyết định, phải sống tùy tâm thuận ý, sẽ không chịu nửa điểm ủy khuất, không để bản thân bị trói buộc.

Kỳ thị lần này nghiêm mặt. “Không thể!”

Đừng nhìn Kỳ thị ngày thường đối với nàng cực kỳ dung túng, chuyện này nhưng lại không nhượng bộ chút nào. Nàng cũng không muốn nuôi ra một nữ nhi một chữ bẽ đôi cũng không biết, đem để ở trong vòng huân quý thể gia sẽ thành truyện cười.

Lục Thanh Lam cũng biết đây là một yêu cầu có chút quá phận, nhất thời lại không tìm được biện pháp tốt cự tuyệt.

Kỳ thị liền tìm ngày hoàng đạo mang theo Lục Thanh Lam lạy Không Tử, lại bắt đầu dạy nàng nữ hồng viết chữ. Lại nói tiếp, phụ huynh của Kỳ thị đều là bảo học chi sĩ, Kỳ thị kiến thức bất phạm, trình độ còn lợi hại hơn so với mấy vị sư phó được mời đến.

Kỳ thị là người rất có nguyên tắc, mặc dù yêu thương Lục Thanh Lam, nhưng yêu cầu đối với nàng lại cực kỳ nghiêm khắc, mỗi ngày nàng phải luyện chữ hai canh giờ, cái này còn là vì thương tình nàng tuổi còn nhỏ, sợ nàng mệt mỏi. Lục Thanh Lam nhất thời không ngừng kêu khổ.

Lục Thanh Lam liền nghĩ các loại biện pháp trộm gian giờ thủ đoạn. Mỗi lần khiến Kỳ thị phải tức giận, nàng liền làm nũng dùa giỡn, Kỳ thị lại không nổi phật nặng nàng, nhất thời nàng có chút không biết làm thế nào.

Nhớ tới lúc nàng chưa lấy chồng cũng có chút danh tiếng tài nữ, trưởng nữ Lục Thanh Nhân cũng được nàng dạy có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao thứ nữ lại bướng bỉnh ghét học chênh lệch như vậy.

Lục Thần yêu chiều thứ nữ không có ranh giới, nghe nói không khỏi cười một hồi. Có đôi khi thấy Lục Thanh Lam quả thực vất vả, khi rảnh rỗi giúp đỡ nữ nhi cầu tình với Kỳ thị. Kỳ thị cả giận nói: “Người cung chiều nàng như vậy, tương lai Hầu phủ nuôi ra một nữ nhi dốt đặc cán mai, người cũng đừng trách ta!”

Lục Thần nhất thời liền không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tâm cơ (2)

Về sau Lục Văn Đình nghe nói, đồng tình sâu sắc với hoàn cảnh của muội muội, hắn vừa chơi đùa cùng muội muội, vừa nói với nàng: “Lúc trước người vốn cười nhạo ca ca kém cỏi, bây giờ biết nỗi khổ của ca ca đi nha.” Hắn từ nhỏ thích múa thương cầm gậy, cha mẹ kêu hắn đọc sách, hắn cũng chỉ thích đọc binh thư, đối với hoàn cảnh của muội muội hắn hiểu rất rõ.

Nào biết Lục Thanh Lam căn bản không cảm kích, nàng xoa eo, tựa như tiểu đại nhân nghiêm túc nói: “Ca ca cùng ta có thể giống nhau sao? Ta học cái gì đều một lần là biết rồi, đương nhiên không cần chịu khó nhiều, ví dụ như Tam Tự kinh, ta đã có thể đọc lâu lâu rồi, đương nhiên không cần cố gắng nhiều! Ca ca người làm được sao? Huống chi ta là một nữ hài lại không cần trị quốc lý chính, không cần xuất binh đánh giặc, học nhiều như vậy có ích lợi gì? Nhưng ca ca là nam nhi, không học nhiều bản lĩnh chút, ngày sau phải đánh môn lập hộ, chiếu ứng cha mẹ như thế nào?”

Nàng sơ hoa bao đầu, hai cái bím tóc buông xuống vai, mắt to nhấp nháy vụt sáng, cực kỳ đáng yêu. Cố tình lại bày ra bộ dáng đại nhân giáo huấn người khác, lời nói nói ra còn ác độc như vậy.

Lục Văn Đình: “...”

Vốn cho rằng cùng muội muội đồng bệnh tương liên, tìm nàng than thở sự đáng giận của chế độ giáo dục một phen, nào biết còn chưa nói gì đâu, liền bị bị thương thêm một vạn lần, chỉ có thể yên lặng thôi lui.

Trong lúc đó Lục Thanh Lam mỗi tháng tiến cung hai ba lần, mỗi lần đều mang đồ ăn ngon hơn cho Tam công chúa, Tam công chúa càng xem nàng là tri kỷ. Mỗi lần nàng tiến cung, Tiêu Thiệu Giác cũng sẽ đến thăm nàng, đối với nàng vẫn là lúc lạnh lúc nóng như vậy, khiến nàng không hiểu ý nghĩ của hắn.

Chỉ chớp mắt xuân qua hạ đến, thời tiết dần dần nóng lên.

Đổi qua quần áo mùa hè, trong phòng cũng dùng tới băng rồi. Kỳ thị rất cực khai ân, để cho Lục Thanh Lam mỗi ngày luyện ít đi nửa canh giờ. Lục Thanh Lam lại cũng không cao hứng nói một chút nào, chỉ cảm thấy lòng cũng dần dần nóng sốt ruột lên theo thời tiết. Một ngày luyện chữ ở tiểu thư phòng xong, ăn trưa xong, Kỳ thị cùng nàng nghỉ trưa ở vách ngăn. Lúc Trước Lục Thanh Lam đã từ nhà chính của Kỳ thị chuyển ra ngoài, Kỳ thị để nàng ở tại tiểu khóa viện bên cạnh nhà chính, ở trong viện nói một tiếng là tới ngay.

Cho nên sau vách ngăn, tất cả mọi đồ vật đều đủ cả, giữa trưa mỗi ngày lại để cho Lục Thanh Lam ở chỗ này nghỉ ngơi. Lục Thanh Lam buồn ngủ, Kỳ thị ở một bên nhìn nữ nhi ngủ, nhận lấy quạt tròn trong tay nha hoàn quạt cho nữ nhi. Đang hết sức buồn ngủ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên hét lên một tiếng từ trên giường ngồi dậy.

Kỳ thị lấp bắp kinh hãi, ôm nữ nhi vào trong ngực vuốt đầu của nàng, hiền hoà nói: “Sao vậy, gặp ác mộng sao?”

Lục Thanh Lam đích thật gặp ác mộng. Nàng khẩn cấp ôm chặt mẫu thân, khóc nói: “Mẫu thân, ta mơ thấy phụ thân cưới di nương về, bọn họ... bọn họ

bức mẩu thân chết!”

Từng giọt nước mắt trên châu của Lục Thanh Lam rơi xuống. Kịp trước, thời gian cụ thể mẩu thân bỏ mình, ứng với trước khi thi Hương, còn có thời gian non nửa năm, nhưng làm cho trong lòng Lục Thanh Lam bất an chính là, đến hiện tại cũng không nhìn thấy hay nghe thấy một chút tin tức gì về “Lan di nương”.

Kỷ thị khe khẽ thở dài: “Hài tử ngoan, chuyện tình trong mộng là làm đúng được. Ngươi đừng sợ!” Lúc trước Lục Thanh Lam cũng cố gắng nhắc nhở qua mẩu thân, nhưng nàng làm sao lại đem lời nói của hài tử sáu tuổi để ở trong lòng.

Cái này vốn nên là chuyện đáng mừng, nhưng bây giờ làm Lục Thanh Lam vô cùng đau đầu.

“Mẩu thân, ngươi cũng nên... cẩn thận để ý ít nhiều! Vạn nhất phụ thân thật sự dẫn di nương về nhà, ngươi cũng chỉ nghĩ là nhiều hơn một cái đồ chơi thôi, đừng để ở trong lòng.” Trước khi xảy ra liên phòng bị trước cho mẩu thân.

Kỷ thị không khỏi nở nụ cười, “Ngươi mới lớn bao nhiêu, cũng biết những thứ này hả? Muốn mẩu thân đỡ phải lo, ngươi đọc sách tập viết cho tốt, những chuyện này cũng không cần ngươi quan tâm.” Hoàn toàn sẽ không để trong lòng.

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, phụ thân và mẩu thân phu thê tình thâm, không giống bình thường. Hai người dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, tín nhiệm của mẩu thân đối với phụ thân cũng không giống như bình thường, không phải người bên ngoài nói một hai câu có thể làm cho nàng thay đổi.

Lục Thanh Lam lo lắng suông, nhưng lại không có biện pháp gì.

Buổi tối Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về. Toàn gia cùng ăn cơm vô cùng náo nhiệt. Cơm xong, Lục Văn Đình và Lục Thanh Nhân đều có tiểu viện riêng của mình, liền cáo biệt cha mẹ, trở lại tiểu viện của mình.

Tiểu viện của Lục Thanh Nhân ở Đông khóa viện, Lục Thanh Lam ở Tây khóa viện. Kỷ thị cho tiểu viện của Lục Thanh Nhân một cái ma ma quản phòng, hai nha hoàn nhị đẳng, hai nha hoàn tam đẳng, hai tiểu nha đầu chạy vặt, hai bà tử làm việc nặng, trong viện hẳn có chuyện gì, cũng báo Lục Thanh Nhân tự mình làm chủ tự xử trí, Kỷ thị một mực mặc kệ.

—— Không phải là nàng không yêu thương trường nữ. Lục Thanh Nhân là đích nữ Hầu phủ, sớm muộn gì phải gả vào nhà chồng thế gia vọng tộc, sớm học một ít cách xử lý công việc nhà như thế nào, đối với nàng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lục Thanh Lam lại ý vào bản thân tuổi còn nhỏ, chơi xấu ở lại bên cạnh Kỷ thị không chịu đi. Hai vợ chồng cũng không nỡ đuổi nàng đi.

Kỷ thị liền để cho nha hoàn Lục Loan và Lục Ngọc mang nàng ra sau vách ngăn chơi bên dây thừng.

Vợ chồng hai người ngồi đối diện, bọn nha hoàn dâng trà thơm lên, Kỷ thị nhận lấy, tự mình đưa cho Lục Thần. Uống trà xong, hai người nhàn thoải mái câu, nói đến chuyện dự thi mùa thu năm nay. Hôm nay chuyện trọng yếu nhất nhị phòng chính là kỳ thi Hương của Lục Thần.

Lục Thần nói: “Đại ca ở trong triều một thân một mình, khoa thi này ta nhất định phải trúng cử mới được.”

Trong giọng nói Kỷ thị có phần bình tĩnh: “Lần trước Nam Sơn tiên sinh bình luận văn bát cô của ngươi, không phải nói trình độ ngươi đã đạt đến, có một câu nói của hần, ngươi còn lo lắng chuyện gì?”

Lục Thần thở dài: “Trên đời này làm sao còn có chuyện tình gì nắm chắc đâu? Ngươi xem những đồng sinh khác, thi đến già bảy tám mươi tuổi còn không trúng, cũng có khối người. Hiện giờ khoảng cách thi Hương còn có mấy tháng, ta nhất định phải cố gắng gấp ba, mới không còn cô phụ một mảnh tâm ý của ngươi.” Nhà công hầu bình thường đường đi vốn là được trải thảm nhưng xuất thân từ nhà võ lại càng khó hơn nhiều từ nhà văn, cho nên con đường khoa cử này đối với Lục Thần mà nói hết sức khó khăn.

Ban đầu thời điểm Kỷ thị mới vừa gả vào Lục gia, Lục Thần còn là một công tử phóng túng, bởi vì trên thực tế hần là hài tử đầu tiên của Lão Hầu gia. Lão Hầu gia đối với hần mặt ngoài nghiêm khắc, kì thực hết mực cưng chiều. Kể mẩu Trương thị lại càng mặt ngọt tâm khổ, khi hần nuôi trong phòng rất nhiều thông phòng xinh đẹp. Kỷ thị không động thanh sắc xử trí mấy cái thông phòng, phóng thích thì phóng thích, muốn gả thì gả, không để cho Trương thị bắt được điều gì, lại độc thức Lục Thần tiến bộ.

Nói cũng thực kỳ quái, cũng biết Kỷ thị làm sao trôi buồm được Lục Thần, hần liền chăm chăm hiểu được lí lẽ, đầu tiên là dần dần xa cách cùng mấy người bạn xấu, sau lại hạ quyết tâm đọc sách, hần là người vô cùng thông minh, chỉ là ban đầu không đem tâm tư đi đọc sách mà thôi.

Dùng một chút công phu đi đọc sách, chẳng qua mấy năm liền thi đỗ tú tài.

Trước mắt trọng phu về mặt tuần dật tiêu sái, thời gian cơ hồ không lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt tuần tú kia, chỉ là theo thời gian trôi qua, khí chất của hần trở nên càng chừng chạc thành thực, Kỷ thị ý thức được hần đã chân chính trưởng thành, bả vai dày rộng đã có thể gánh vác được trách nhiệm bảo hộ người nhà.

Trong lòng Kỷ thị nhìn thấy khí khái hào hùng phần khởi của trọng phu, cũng tràn đầy tự hào. Tất cả hạnh phúc trước mắt, đều là nàng từng chút từng chút tranh giành lấy.

Lục Thần không chú ý đến biến hóa của thê tử, chỉ thương lượng: “A Hành, ta định qua hai ngày nữa đến thư viện ở, chỗ đó thanh tĩnh, lại có nhiều đồng

môn, có thể trao đổi giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua là việc trong nhà, ta không thể phân tâm, khiến người chịu vất vả rồi.”

Kỷ thị nghe hẳn nói như vậy, làm sao còn không đồng ý. “Lão gia người cứ việc đi đi, chỗ Đình Nhi, có cha chồng chiếu ứng, Nhân tỷ nhi đã là đại cô nương rồi, đều không cần quan tâm gì. Về phần Bảo Nhi, tuổi nàng lớn dần, cũng bắt đầu bắt đầu hiểu chuyện, có ta ở đây, người không cần phải lo lắng đâu.”

Sau vách ngăn Lục Thanh Lam lại như gặp phải sét đánh.

Khó trách đến hiện tại, Lan di nương vẫn không có chút tin tức nào. Nàng nghĩ đến một loại khả năng, kiếp trước đại khái cũng là bởi vì phụ thân đến thư viện ở, lúc này mới cho Lan di nương cơ hội tiếp cận phụ thân, rước lấy tai họa ngập trời khiến mẫu thân uống thuốc độc tự vẫn.

Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, phụ thân hiện giờ chỉ yêu thương một người là mẫu thân, bên người cũng không có thông phòng di nương, Lan di nương làm sao có cơ hội thọc một chân vào?

Kiếp trước sau khi mẫu thân đi, phụ thân đuổi Lan di nương về Triệu gia, Lan di nương sau này lại đi theo ca ca của nàng đi Tây Bắc, đợi đến lúc nàng có năng lực điều tra, Lan di nương đã không biết tung tích. Hiện giờ nghĩ đến, Lan di nương có thể làm lương thiếp, tất nhiên không phải là nô tỳ trong phủ, chắc chắn là biết phụ thân ở bên ngoài.

Nếu muốn giữ được tính mạng của mẫu thân, thì không thể để cho phụ thân lại nhận biết Lan di nương.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Lam ném dây thừng trên giường, nhanh như chớp xuống giường, kéo giày lệt xệt chạy ra, Lục Loan và Lục Ngọc chưa kịp ngăn cản, nàng đã chạy đến bên ngoài.

Đang nhìn thấy Lục Thần và Kỷ thị nắm tay nhau, bốn mắt giao nhau, gần bó keo sơn, vợ chồng hai ân ái vô hạn. Trong lòng Lục Thanh Lam toát ra một cỗ lửa giận, không nói lời gì đi tới tách tay của Lục Thần ra, hô lớn: “Người buông mẫu thân ta ra! Người buông mẫu thân ta ra!”

Hai người vốn đang ân ái bị khuê nữ đánh vỡ xấu hổ, giờ phút này thấy nàng tựa như điên vậy, tất cả đều không khỏi hoảng sợ ngây người. Lục Thần vội vàng thả tay Kỷ thị, Kỷ thị trách mắng: “Bảo Nhi, người làm cái gì vậy? Còn hiểu quy củ hay không?”

Lục Thần lúc này còn che chở nàng: “Người nhỏ giọng chút, chớ làm Bảo Nhi sợ hãi.” Lại đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, “Bảo Nhi chớ giận, người làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam ở trong ngực của hắn liều mạng giãy dụa, dùng nắm tay đánh ngực hắn, khóc lớn nói: “Phụ thân là người xấu! Phụ thân không cần mẫu thân, không cần Bảo Nhi rồi, phụ thân là người xấu!”

Trên đầu Lục Thần hiện ba cái hắc tuyến. “Người nói lung tung cái gì vậy? Ta khi nào thì không cần người và nương người?”

Cái hài tử gấu con này...

Kỷ thị cả giận nói: “Dám động thủ với cha người, người điên rồi phải không!”

Nhớ tới giấc mộng của nữ nhi buổi trưa, trong lòng nàng hơi có chút xúc động.

Giờ phút này cảm xúc Lục Thanh Lam với phụ thân hết sức vi diệu.

Kiếp trước, nàng cùng huynh trưởng, tỷ tỷ oán trách phụ thân bức tử mẫu thân, tất cả đều có ý xa lánh hắn. Phụ thân sau khi mẫu thân qua đời, cũng bởi vì thương tâm quá độ, từ đó từ bỏ khoa trường, dốc lòng nghiên cứu Hoàng lão, tìm tiên phóng thuốc đốt thủy ngân luyện đan.

Về sau phụ thân đi núi Bắc Mang hái thuốc, gặp sơn phi, vì một khối ngọc bội mẫu thân để lại cho hắn, phụ thân dùng cả tính mệnh đánh nhau sơn phi, rồi chết dưới đao của sơn phi. Năm hắn chết, còn chưa đầy bốn mươi tuổi. Đợi mấy người hài tử bọn họ kịp phản ứng, muốn hiếu kính phụ thân, cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tâm cơ (3)

Con muốn đường mà thân không tại, chuyện hối hận nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nghĩ đến sau khi mẫu thân tạ thế, phụ thân viết thư phóng thiếp, đuổi Lan di nương về Triệu gia. Đoán chắc phụ thân cũng không phải là hạng người phụ tình bạc nghĩa, hơn nữa đời này, phụ thân đối với nàng muốn gì được đó, yêu thương chu toàn. Trong lòng Lục Thanh Lam sớm đã tha thứ cho phụ thân, chỉ là nhớ đến mẫu thân chết thảm, khó tránh khỏi trong lòng lại có chút oán trách.

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân thật sự tức giận, không dám đánh phụ thân nữa, nhưng vẫn khóc lớn không ngừng. Lục Thần thấy nữ nhi khóc đến lợi hại như vậy, nội tâm vô cùng nóng ruột, đành phải giao năng cho Kỷ thị.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Kỷ thị mặc dù giận nằng không tuân theo quy củ, nhưng thấy nằng khóc đến nghẹn tiếng đứt hơi, cơ hồ không thở nổi, Kỷ thị cũng cảm thấy đau lòng theo, không đành lòng lại trách móc nặng nề nằng, chỉ âm giọng an ủi. Lục Thanh Lam rốt cuộc không phải chân chính là hài đồng sáu tuổi, mượn việc khóc vừa rồi đem những lời ủy khuất phát tiết ra ngoài, cũng liền chậm chậm ngừng tiếng khóc.

Lúc này Kỷ thị mới gọi Bồ Đào và Thạch Lự mang nằng đi ra vách ngăn, mức nước hầu hạ nằng rửa mặt.

Kỷ thị lắc đầu thờ dãi: “Đứa nhỏ này cũng không biết là theo tính tình của ai, sao lại bướng bỉnh như vậy.” Liền đem chuyện tình nằng mộng thấy Lục Thần nạp thiếp, cũng bức từ mình nói ra.

Lục Thần dờ khóc dờ cười: “Nguyên lai là do cái này?”

Kỷ thị cũng cho rằng chỉ là vì chuyện này.

Lục Thần tìm được mấu chốt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Hài tử vô cùng ngây thơ thuần khiết, giống như mỹ ngọc không tỳ vết, nó không rõ cảnh trong mơ và hiện thực, chúng ta làm người lớn, giải thích rõ cho nó là được.”

Kỷ thị bất đắc dĩ nói: “Chàng nghĩ rằng ta không nói cho nó sao?”

Mình nói, nằng nghe không vào thì có biện pháp gì.

“Chỉ có người buộc nút mới giải được, để ta đi vào khuyên nhủ Bảo Nhi.” Lục Thần ngược lại có mấy phần tự tin với bản thân.

Kỷ thị tức giận nói: “Vậy chàng đi thử xem đi.”

Lục Thần vào cửa ngăn, thấy nữ nhi đã rửa mặt xong xuôi rồi, đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Lục Thần phát tay một cái, Bồ Đào và Thạch Lự liền biết điều lui ra ngoài. Lục Thần ngồi xuống bên cạnh giường, trước tiên cười nói: “Bảo Nhi ngoan, mắt khóc sưng lên rồi, sẽ không xinh đẹp. Hi thương tâm nộ thương can tư thương tỳ ưu thương phế khủng thương thận*, sau này cho dù thương tâm, cũng đừng khóc như vậy nữa nhé.”

** Vui hại tâm, giận hại can, lo nghĩ hại tỳ, buồn hại phế, sợ hại thận*

Lục Thanh Lam quay đầu đi, không nhìn hấn. Lục Thần sờ đầu nhỏ của nằng, nói: “Còn giận phụ thân sao?”

Lục Thanh Lam rụt đầu, không nói lời nào.

Lục Thần nói: “Mộng chỉ là mộng, cũng không phải là sự thực. Bảo Nhi cũng biết, phụ thân yêu thương ngươi nhất, sao lại không cần ngươi chứ?”

Lục Thanh Lam không nhận được buột miệng nói ra: “Vậy nương thì sao?”

Giọng mũi hết sức dày đặc.

Tâm Lục Thần đau gần chết, vừa tự mình bung một ly trà nóng cho nằng, vừa nghiêm túc nói với nằng: “Ta, nương ngươi, ngươi, còn có ca ca tỷ tỷ, chúng ta là người một nhà. Mỗi người các ngươi đối với ta mà nói, đều là bảo vật vô giá, ta sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai trong số các ngươi. Bảo Nhi ngươi phải tin tưởng phụ thân!”

Lục Thần có một điểm tốt. Đối xử mọi người đều hết lòng hết dạ, cho dù Lục Thanh Lam chỉ là một hài đồng sáu tuổi, Lục Thần cũng sẽ không dùng lời nói dễ dàng nằng, mà là đem nằng trở thành một người ngang hàng, là đối tượng có thể trao đổi chân tình, mở rộng tâm lòng, không hề nói dối.

Lục Thanh Lam nói: “Hiện tại, người đối xử với mẫu thân đúng là vô cùng tốt. Nhưng người... người có thể giống Tam thúc nạp Lý di nương, Vương di nương như vậy hay không, nạp thiếp thất vào cửa, lại sinh cho ta vài cái đệ đệ muội muội thứ xuất? Như vậy, mẫu thân cũng sẽ thương tâm rồi!”

Lục Thần không khỏi nở nụ cười: “Tam thúc ngươi nạp thiếp, là bởi vì không có nhi tử. Ca ca ngươi năm nay đã tám tuổi, phụ thân nạp thiếp để làm gì?”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này, nói: “Chuyện này là thật ư, hay là phụ thân chỉ là lừa con thôi?”

“Phụ thân sao lại lừa ngươi?” Lục Thần vỗ ngực bảo đảm

“Bồ Đào!” Lục Thanh Lam lập tức gọi một tiếng. Bồ Đào canh giữ ở bên ngoài cửa ngăn, nghe thấy tiểu chủ tử kêu vội vàng đi đến. “Lục cô nương có gì phân phó?”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi đi tiểu thư phòng, lấy giấy và bút mực tới đây!”

Bồ Đào đáp ứng một tiếng, rất nhanh cầm giấy và bút mực tới. Lục Thanh Lam chỉ vào bút mực bày ở trên án kỷ dài nói: “Nói miệng không bằng chứng, lập tự vi cư*, phụ thân đem mới vừa nói viết xuống.”

(*) 立字为据 Lập tự vi cư: lấy chữ làm chứng

“Tiểu quý nhà ngươi!” Lục Thần đuổi ra ngón tay điểm cái trán của nàng.

“Nếu phụ thân không nguyện ý, lời nói vừa rồi sẽ không có thành tâm!” Lục Thanh Lam khích tướng.

Lục Thần cười nói: “Ta viết là được!” Nói xong quả nhiên đề bút viết một phong giấy cam đoan không nạp thiếp.

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn, vẫn chưa hài lòng. “Không được, không được! Phải in tư chương* của phụ thân lên mới được.” Có nữ nhi giám sát như vậy, Lục Thần còn có thể nói gì. Lúc này lấy tư ra ấn trên giấy cam đoan, lúc này Lục Thanh Lam mới hài lòng. Cẩn thận nhìn kỹ cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới tự làm khô mực, cầm tờ giấy kia lên, giấu kỹ trong người.

(*) 私章 Tư chương: con dấu riêng

Giấy cam đoan này dù chưa phải làm đáp số, nhưng là dù sao vẫn có còn hơn không!

Lục Thần chỉ cho rằng nàng là tâm tính của tiểu hài tử, hẳn lại là người tính tình tốt, cũng không so đo cùng nữ nhi. Chỉ nói: “Ngươi đã hài lòng rồi chứ?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Chi bằng phụ thân đáp ứng con một chuyện nữa, con mới hài lòng.”

“Còn có chuyện gì?”

“Phụ thân không được ngủ lại Đông Sơn thư viện, mỗi ngày phải quay về thăm con cùng mẫu thân!”

Lục Thần cảm thấy bất đắc dĩ: “Đây là vì có gì?”

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Thứ nhất, ngày nào mẫu thân và con cũng đều nhớ phụ thân; thứ hai, phụ thân không ở lại Đông Sơn thư viện kia, cũng sẽ không có cơ hội quen biết những nữ nhân khác, cũng sẽ không nạp thiếp vào cửa.”

Lục Thần đau đầu không thôi, đứa nhỏ này thật đúng là ba câu không rời chữ “nạp thiếp” a!

“Có được hay không?” Lục Thanh Lam thấy Lục Thần có chút do dự, lập tức thi triển chiêu trăm phát trăm trúng làm nũng*, biến thành khí bám trên người Lục Thần, không ngừng giãy dụa. Nàng vừa mới khóc xong, lại bởi vì khóc đến quá lợi hại, ánh mắt đều sưng lên. Giờ phút này mặt lại càng tràn đầy vẻ van xin khổ sở, giống như là một động vật nhỏ bất lực.

Lục Thần chịu không nổi nhất là cái này, cơ hồ lập tức liền đầu hàng. “Được được! Ta đáp ứng Bảo Nhi, phụ thân đáp ứng Bảo Nhi!”

Hai cha con nói điều kiện xong rồi, lúc này Lục Thần mới dẫn khuê nữ “lừa bịp” ra cửa ngăn. Đem những điều kiện như “kẻ mất nước”* kia từng cái nói cùng Kỳ thị, Kỳ thị không khỏi cảm nín: “Sao ngươi lại dễ mặc cho hài tử hồ nháo như vậy?”

(*) ý nói Lục Thần đầu hàng Lục Thanh Lam

Lục Thần giúp nữ nhi điều đình nói: “Ta vốn là chưa bao giờ có ý định nạp thiếp. Viết giấy cam đoan cho nàng thì sao chứ?” Kỳ thị cảm thấy không ra làm sao cả, trượng phu có đôi khi làm việc tựa như con nít.

“Cái khác cũng thôi, chẳng lẽ chàng thật sự bỏ ý định ở lại thư viện sao?”

Lục Thanh Lam lập tức nói tiếp: “Phụ thân, ngươi đáp ứng ta rồi. Không thể nói không giữ lời!”

Kỳ thị trừng mắt nhìn nàng một cái, Lục Thanh Lam rút cổ lại.

Lục Thần vội vàng giúp đỡ nữ nhi điều đình: “Thật ra thì ở nhà cũng tốt, ở lại thư viện cũng được, không phải đều là đọc sách sao. Huống chi Bảo Nhi còn nhỏ, ta vừa đi liền cả tuần cả tháng không trở về nhà như vậy, cũng không yên lòng chuyện trong nhà, càng không bỏ nổi các ngươi.”

Lời nói này hết sức chân thành, nhìn về phía Kỳ thị trong mắt lại càng tràn ngập tình ý sâu nặng. Kỳ thị vốn đang giận Lục Thanh Lam, cũng không khỏi bị trượng phu nhìn đến đỏ mặt.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng bình tĩnh, nàng ở trong cung chìm nổi mười năm, vẫn có chút tài năng nhìn người, nàng cảm thấy phụ thân đối với mẫu thân là thật tâm, có lẽ kiếp này hẳn thực sự sẽ không nạp thiếp nữa.

Lục Thần ở lại cùng vợ con ở chính phòng một lát, lúc này mới đi ra ngoài thư phòng đọc sách.

Sau khi Lục Thần đi rồi, mặt của Kỳ thị liền trầm xuống. Dạy dỗ nữ nhi là trách nhiệm của Kỳ thị, Lục Thần là phụ thân có thể chiều chuộng cung chiều, nàng thì không thể. Chẳng qua nàng cũng không vội vàng, bởi vì nàng biết rõ nếu hiện tại nàng xử phạt Lục Thanh Lam, trượng phu nhất định sẽ nghe thấy tin tức chạy đến, khó tránh khỏi phải bỏ dở nửa chừng.

Ngày thứ hai, Lục Thanh Lam đến phòng của Kỳ thị thỉnh an, phát hiện nơi này đã không còn nhẹ nhàng tường hòa như thường ngày, không khí bị đè nén, bọn nha hoàn ra ra vào vào, bước chân cũng đều thả nhẹ không ít. Trong lòng Lục Thanh Lam hơi sợ, biết rõ mẫu thân đang tức giận cái gì, làm một hài tử sáu tuổi, hành vi của nàng ngày hôm qua quả thật là quá giới hạn.

Vừa lúc đại nha hoàn Lục Ngạc bưng một cái khay trà gỗ tử đàn sơn kim đi đến, bên trên để một ly trà. Lục Thanh Lam hết sức chân chó nâng chén trà nhỏ bên trong khay, đặt ở trên bàn trước mặt Kỷ thị.

Kỷ thị quay đầu đi chỗ khác, không uống trà, cũng không nói chuyện.

Trọng sinh trở về lâu đến như thế, đây là lần đầu tiên Kỷ thị đối với nàng như vậy. Trong lòng Lục Thanh Lam có vài phần khó chịu, yếu ớt gọi một tiếng: “Nương...”

Lúc này Kỷ thị mới quay mặt lại nhìn nàng, nói: “Ngươi biết sai rồi sao?”

Lục Thanh Lam cúi cái đầu nhỏ, ủ rũ, giống như là một con gà trống chọi thua: “Bảo Nhi biết sai rồi.”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi sai ở chỗ nào?”

Lục Thanh Lam cẩn thận từng li từng tí nói: “Con không nên khóc lóc om sòm đùa nghịch hồ đồ, ép phụ thân viết xuống giấy cam đoan!”

Kỷ thị không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

“Con không nên không để cho phụ thân ở lại Đông Sơn thư viện!”

“Còn gì nữa không?”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói: “Không có.”

Giọng nói Kỷ thị nghiêm túc: “Ngươi thì sùng sinh kiêu, thế nhưng ý vào sủng ái của phụ thân, quản đến chuyện tình trong phòng cha mẹ. Ngươi mới bao nhiêu tuổi, mà đã tùy hứng như thế, vạn nhất chuyện này truyền đi, thanh danh ngươi còn cái gì, tỷ tỷ của ngươi có còn muốn lập gia đình nữa hay không?”

Lục Thanh Lam ngẩn ra. Nàng không có khả năng thực sự đem bản thân trở thành đứa bé, thế nhưng người bên ngoài lại khác, trong mắt người khác, nàng vẫn chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi. Nếu chuyện này hôm nay thực sự truyền đi, một đứa bé sáu tuổi, lại buộc phụ thân viết xuống giấy cam đoan “Không nạp thiếp”, lại buộc phụ thân không dám đến ở trong thư viện. Ngang tàng bá đạo, không có giáo dưỡng chút nào như vậy, quả thật là làm hỏng thanh danh của tất cả nữ hài Hầu phủ rồi.

Nội tâm Lục Thanh Lam có chút giãy dụa, kiếp trước nàng là người tính tình thà bị gãy chứ không chịu cong, cho dù biết sai, cũng tuyệt không thừa nhận sai lầm, một con đường đi đến cuối cùng, không đụng tường nhất định không quay đầu, chính xác là nói loại người như nàng. Vừa khéo Kỷ thị là mẹ ruột nàng, nàng lại hiểu được Kỷ thị như vậy toàn bộ cũng là vì tốt cho nàng. Lúc này mới lắp bắp nói: “Bảo Nhi, Bảo Nhi biết sai rồi.”

Lúc này Kỷ thị kỳ thật cũng phát hiện tật xấu này của nàng, đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nhất định phải thừa dịp nàng tuổi còn nhỏ làm cho nàng đừng quá tài lanh. Nghe nàng chủ động nhận sai, thần sắc lúc này mới hơi nguôi giận, “Nếu biết sai rồi. Phải đi ra thư phòng khấu đầu nhận sai với phụ thân ngươi, trả giấy cam đoan lại cho hắn, để cho hắn đến ở trong thư viện. Sau đó trở về đem «Hiếu Kinh» chép lại một trăm lần, chữ nào không biết, tới hỏi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thông minh sớm

Lục Thanh Lam chần động, nói: “Chép sách thì có thể, nhưng con không đi thư phòng đâu, giấy cam đoan càng không thể trả lại cho phụ thân!” Nói đùa gì vậy, mình hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới thoát khỏi đọa đày được cục diện, trước mắt ít nhất cũng chiếm được một chút không chế về mặt đạo đức, làm sao có thể nói buông tha cho liền buông tha. Cho dù Kỷ thị tức giận, nàng cũng sẽ không giao ra giấy cam đoan, sẽ không để cho Lục Thân ở Đông Sơn thư viện.

Kỷ thị giận đến vỗ bàn: “Ngươi, đứa nhỏ này, sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

Lúc này Lục Thanh Lam quỳ xuống. “Chuyện khác, cho dù là một trăm lần ta cũng sẽ nghe theo mẫu thân, duy chỉ có chuyện này, Bảo Nhi vô luận như thế nào cũng không thể đồng ý.”

Kỷ thị khuyên bảo hết nước hết cái, Lục Thanh Lam vẫn không đáp ứng. Kỷ thị cũng tức giận, giận đến di chuyển liên tục trong phòng mấy vòng: “Được được được! Ngươi hồ đồ ngu xuẩn như vậy, ngươi cũng không cần quỳ ở trong này nữa, đi ra ngoài viện quỳ cho ta, khi nào thì suy nghĩ cẩn thận rồi, lại đi vào.”

Lục Thanh Lam không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng, quỳ gối dưới mái hiên.

Đội sau khi Lục Thanh Lam đi ra ngoài, ma ma vẫn đứng hầu ở phía sau Kỳ thị mới dám lên tiếng nói: “Thái thái, Lục cô nương còn nhỏ, có chỗ nào không đứng ngồi từ từ dạy nàng là được, đội lớn hơn tự nhiên cũng sẽ hiểu được đạo lý. Cần gì phạt nàng như vậy, thể cốt nàng từ trước đến giờ yếu ớt, cũng đừng để quỳ ra bệnh không tốt.”

Cảnh ma ma là lão nhân của hồi môn từ nhà mẹ đẻ Kỳ thị tới, hầu hạ Kỳ thị được hai mươi năm rồi, là ma ma được yêu thích nhất bên cạnh Kỳ thị, quy củ nhệ phòng nghiêm, cũng chỉ có nàng dám khuyên Kỳ thị vài câu.

“Ma ma người nhìn xem, bây giờ mới bao nhiêu tuổi, tính tình đã bướng bỉnh như vậy, ta sợ hiện tại ta không mài tính tình của nàng, lớn rồi lại càng quản giáo không được.” Kỳ thị xuất thân thư hương thế gia, coi trọng nhất là phẩm hạnh quy củ, nàng không phải là không thương yêu Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam quỳ ở bên ngoài, so với ai khác nàng càng đau lòng hơn! Nàng hiểu được đạo lý chiều con như giết con, Lục Thanh Lam thương yêu Lục Thanh Lam không có nguyên tắc, không có ranh giới cuối cùng, nếu nàng cũng giống như vậy, đứa nhỏ này còn biết dạy thế nào? Trượng phu không hát vai mặt đen này, cũng chỉ có nàng hát thôi.*

() Mặt nạ Tuồng có tính biểu tượng rất cao, màu sắc gương mặt cho biết tính cách và xuất thân của nhân vật. Màu trắng chủ yếu sử dụng cho nhân vật nữ (đào), các nam (kép) thư sinh hoặc nhân vật xuất thân nơi thành thị. Mặt màu đỏ thể hiện vai kép võ trung nghĩa (như Quan Công, Đổng Kim Liên, Lý Phụng Đình...). Mặt màu đen thường là võ tướng có tính ngay thẳng, trung nghĩa (như Tạ Ngọc Liên); võ tướng núi, nóng tính (như Trương Phi). Mặt màu xám biểu lộ nhân vật võ tướng tính nóng, bộc trực (Khương Linh Tá, Trịnh Ân...).*

Nàng thở dài một hơi: “Đứa nhỏ này từ nhỏ chưa từng chịu chút khổ nào, quỳ nửa khắc, chịu không nổi chắc sẽ đi vào cầu xin ta tha thứ thôi. Chỉ cần nàng chịu nhượng bộ, biết vãn hồi, ta sẽ từ từ dạy nàng là được rồi.” Cảnh ma ma thấy nàng không ngừng xoay khăn trong tay, cũng biết nội tâm của nàng cũng vô cùng nóng ruột, không khỏi hết sức đau lòng.

Nào có chuyện hài từ chịu khổ, mẫu thân không đau lòng hay sao?

Vậy mà Lục Thanh Lam quỳ dưới mái hiên hai khắc đồng hồ, mặc dù khó chịu, nhưng lại không rên một tiếng, tuyệt nhiên không kêu khổ. Cảnh ma ma nóng nảy: “Như thế này nên làm sao cho phải? Thái thái, bằng không ngài lùi một bước...”

Kỳ thị đã vô cùng lo lắng, nàng lo lắng thân thể nữ nhi không chịu được. Không khỏi cũng lau nước mắt: “Nàng là thịt trên người của ta rớt xuống, ta làm sao lại không thương nàng? Nhưng nếu lần này ta lại yếu lòng, nàng cậy vào chuyện này, sau này ta còn biết dạy nàng như thế nào?”

Cảnh ma ma đương nhiên biết nàng nói có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Kỳ thị liền bước nhanh ra khỏi phòng, đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam: “Người biết sai chưa?”

Lục Thanh Lam rũ mắt nói: “Bảo Nhi biết sai rồi!”

Nàng biết rõ mẫu thân là vì tốt cho nàng, cũng không muốn chọc tức mẫu thân.

Kỳ thị lại hỏi: “Vậy người có chịu đi nhận sai với phụ thân hay không?”

Lục Thanh Lam đáp: “Con không đi!”

Kỳ thị giận đến ngã ngửa: “Được được được! Vậy người tiếp tục quỳ ở đây đi.”

Bên này Lục Thanh Lam bị phạt, không riêng trong lòng Kỳ thị lo lắng không yên, nhũ mẫu Tần thị của Lục Thanh Lam lại càng đau lòng hơn. Nàng theo Lục Thanh Lam từ lúc nàng vừa ra đời đến khi nàng lớn như vậy, so với khuê nữ thân sinh còn thân hơn, thấy nàng chịu khổ, trong lòng Tần má má giống như bị đao cắt.

Nàng không dám đi cầu xin Kỳ thị, liền nghĩ biện pháp khác, kêu Bô Đào và Thạch Lựu tới: “Các người nhanh đi học đường đằng trước, mời Tam cô nương và Tam Thiếu gia về. Hôm nay thái thái cùng Lục cô nương có chuyện, có bọn họ cầu tình, có lẽ có thể cứu vãn một chút, nói không chừng thái thái mềm lòng, tạm tha cô nương một lần này.”

Thạch Lựu và Bô Đào đều là người trung thành, được Tần má má phân phó vội vàng đi ngay.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình được tin từ phía trước trở lại.

“Ây, đây không phải là Bá vương của viện chúng ta sao? Hôm nay có trò mới gì à, sao lại quỳ ở chỗ này?” Lục Văn Đình vào tiểu viện liền kêu to lên. Tính tình hần rất hợp với muội muội, quan hệ với nàng tốt nhất. Nói cách khác, trong học đường hần cảm thấy vị lão sư kia nhàm chán phiền ghét, nếu nói cùng trưởng tỷ Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân nhất định sẽ khuyên hần tôn sư trọng đạo; nhưng nếu nói cùng muội muội, Lục Thanh Lam nhất định sẽ đứng ở phe hần, giúp hần phê phán lão ngoan đồng cổ hủ trong học đường kia.

Muội muội này của hần tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm, Lục Văn Đình rất thích điểm này của nàng. Chẳng qua hần là một kẻ tính tình tùy tiện, phương thức biểu hiện thân thiết bình thường chính là đầu võ mồm cùng muội muội.

Lục Thanh Lam quỳ chỉ mới chốc lát, cảm thấy đôi chân đều đã tê rần, nàng lại không chịu kêu khổ một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca: “Ta phạm sai lầm, mẫu thân phạt ngã quỳ ở chỗ này, nếu ca ca cảm thấy chơi thật thú vị, không ngại có thể quỳ cùng ta! Dù sao ca ca gây họa chỉ là chuyện thường như cơm bữa, mẫu thân cũng không coi là phạt sai người!”

Cái mũi Lục Văn Đình đều bị chọc tức đến lệch ra, cái miệng nhỏ độc ác này, mình tới giúp nàng, nàng lại chế giễu ngược lại hấn đến ghen.

Lục Thanh Nhân năm nay mười tuổi, là trưởng tử trong ba hải tử, cũng cực kỳ có phong phạm trưởng tử. Thấy bộ dáng muội muội như vậy, nàng cũng cực kỳ đau lòng, vội nói: “Bảo Nhi người rốt cuộc chọc giận mẫu thân như thế nào, nói cho ca ca tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi đến trước mặt mẫu thân cầu tình cho người. Có lẽ mẫu thân tâm mềm, liền tha cho người.”

Kiếp trước sau khi Kỳ thị đi, Lục Thanh Lam mới chỉ có sáu tuổi, bởi vì Lục Thần không tái giá, toàn bộ nhị phòng liền do Lục Thanh Nhân trông coi, Lục Thanh Nhân vì đề độ muội muội không bị khi dễ, kéo dài tới mười tám tuổi mới xuất giá. Lục Thanh Lam đem nàng trở thành nửa mẫu thân, đối với nàng không giống như Lục Văn Đình.

Tỷ tỷ nói gì nàng cũng đều nghe lời. Liền đem chuyện ngày hôm nay đều nói cùng tỷ tỷ, lại nói: “Các người không cần phải đi đâu, mẫu thân sẽ không bỏ qua cho ta.” Thật ra thì cách nghĩ của Kỳ thị nàng biết rất rõ ràng, nhưng vì tương lai cái nhà này, để không đến mức chia năm xẻ bảy, để từng người không lại phải trải qua vận mệnh bi thảm một lần nữa, nàng chịu bao nhiêu khổ, cũng là đáng giá.

Lục Thanh Nhân được Kỳ thị dưỡng thành tiểu thư khuê các, vô cùng nặng quy củ, nghe xong cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Lục Văn Đình lại gợn ngón cái: “Bảo nhi thật tuyệt!” Dù sao vĩnh viễn hấn đều đứng ở phe của muội muội, cho dù muội muội đâm thùng trời, hấn cũng sẽ ở một bên gờ tay gờ chân vỗ tay tán thưởng.

Tỷ đệ hai người liếc nhau một cái, đều cảm thấy chuyện này khó giải quyết. Chẳng qua bất luận thành hay không thành, cũng phải thử một chút. Lục Thanh Nhân liền nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Hai người dắt tay nhau tiến vào chính phòng, mới chỉ một lát liền đi ra. Lục Thanh Nhân vẻ mặt sầu lo lắc đầu. “Thái độ mẫu thân rất kiên quyết, chúng ta van xin cũng vô dụng.”

Lục Thanh Lam đã sớm đoán được kết cục này. Cũng không nhụt chí. Lục Thanh Nhân lại suy nghĩ một chút, cũng quỳ ở đó cùng nàng. Lục Thanh Lam vội la lên: “Tỷ tỷ làm gì vậy?”

Lục Thanh Nhân nói: “Bảo Nhi là ấu muội, người phạm sai lầm, là ta quản giáo không nghiêm, ta đây là làm trách nhiệm của trưởng tử. Ta cũng nên quỳ cùng người.” Lục Văn Đình bất đắc dĩ, cũng đành phải quỳ xuống theo.

Lúc này là ngày mùa hè, thời tiết vô cùng hay thay đổi, mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu bị mây đen che mất, chỉ chốc lát sau tiếng sấm vang rền trên bầu trời, mặt trời sắp mưa, Kỳ thị vội vàng đi ra, lại hỏi Lục Thanh Lam một lần nữa, gần như là van xin nàng. Lục Thanh Lam vẫn không chịu nhượng bộ. Kỳ thị cười hồ hớ xấu hổ, vừa giận lại vừa vội, “Được được được! Vậy người liền quỳ tiếp đi!”

Lục Văn Đình chỉ quỳ một hồi đã cảm thấy đau chân, trong lòng tự nhủ muội muội còn nhỏ hơn mình, không biết có bao nhiêu khó chịu, lòng hấn thương yêu muội muội, lại cũng không chịu nổi, phúi đất đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, người đừng quỳ, ta dẫn người đi tìm phụ thân, phụ thân chắc chắn sẽ che chở người. Nếu là mẫu thân tức giận, để cho nàng phạt ta là được rồi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu, nhìn ca ca miệng còn hơi sữa của mình, ca ca kiếp trước cao lớn anh tuấn, bảo cát của Mạc Bắc đem hấn mài luyện thành một hán tử thiết cốt*, gờ tay nhắc chân, đều có một cỗ tư thế oai hùng của quân nhân. Tay hấn nắm trọng binh, nhất ngón cửu đỉnh, là trụ cột của Trường Hưng Hầu phủ.

Mà hiện tại, hấn mới chỉ là một tiểu tử mao đầu miệng còn hơi sữa. Chẳng qua hai mắt phát sáng kinh người, tràn đầy quan tâm, giống như đúc kiếp trước.

(*) 铁骨 Thiết cốt: xương sắt

Kiếp trước sau khi mẫu thân chết đi, ca ca trở nên không thích nói chuyện, ở trong ấn tượng của nàng, hấn luôn luôn là ánh mắt sắc bén, tích chữ như vàng. Nhưng nàng càng ưa thích ca ca như bây giờ hơn. Vì không để cho ca ca lại biến thành như vậy, nàng cảm thấy mình chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.

Nàng càng cảm thấy mình không thể thoái nhượng: “Là ta đã làm sai trước, mẫu thân phạt là đúng. Các người không cần lo cho ta!”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Vậy người liền đồng ý với mẫu thân, nhận sai phụ thân đi!”

Lục Thanh Lam lẩm bẩm nói: “Nếu ta làm như thế, tương lai chắc chắn sẽ dẫn tới đại họa ngập trời...”

Kỳ thị trở về phòng. Cảnh ma ma lại tới khuyên, nàng trực tiếp quỳ xuống: “Thái thái, ba vị tiểu chủ tử đều quỳ ở bên ngoài, ngài từ bi, để cho bọn họ vào nhà đi. Một lát nữa ngộ nhớ trời mưa, thân thể Lục cô nương vốn không tốt, nếu là gặp lạnh, lại bệnh nặng một trận thì biết làm sao?”

Kỳ thị nắm một chuỗi tràng hạt, nắm đến các đốt ngón tay trắng bệch, nhìn sắc trời bên ngoài, rốt cục nhượng bộ nói: “Nếu bên ngoài mưa, người liền đem ba hải tử đều gọi vào đi.” Nàng không tiện ra mặt, chỉ có thể kêu là Cảnh ma ma ra mặt thay.

Cảnh ma ma sắc mặt vui mừng nói: “Thái thái khai ân, vậy được rồi.”

Gió bên ngoài càng thổi càng lớn, đã có những lời này của Kỳ thị, Cảnh ma ma cũng không quan tâm bên ngoài trời mưa hay không, liền trực tiếp đi ra ngoài phòng định gọi ba hải tử đi vào.

Cảnh ma ma mới vừa ra cửa, liền thấy đại môn chính viện bỗng nhiên bị đẩy ra, Cửu hoàng tử mặc một thân cẩm bào huyền thanh sắc mặt ngưng trọng bước nhanh đi vào.

Vệ Bân chạy chậm theo ở phía sau, nhưng bước chân Cửu hoàng tử quá nhanh, Vệ Bân cơ hồ theo không kịp.

Lục Thanh Lam thấy hần tới, vừa mới vừa lấp bắp kinh hãi, Tiêu Thiểu Giác đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng, khẽ vươn tay kéo tiểu cô nương lên, ôm vào trong ngực của mình, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi trắng bệch, nhìn không được ngực nhói một cái, không khỏi ôm nàng chặt thêm một ít.

Lục Thanh Lam có chút ngạc nhiên nói: “Cửu... ca ca, sao ngươi lại tới đây?”

Trong mắt Tiêu Thiểu Giác có ngọn lửa nhân nhật đang nhảy nhót: “Ngươi làm chuyện thương thiên hại lý gì, mà bị nương ngươi trừng phạt như vậy?”

Lục Thanh Lam không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thiểu Giác cũng không muốn cho nàng trả lời, ôm nàng vào phòng.

Cảnh ma ma vội vàng hành lễ nhường đường, Tiêu Thiểu Giác chỉ nhẹ gật đầu, đi thẳng vào bên trong.

“Bảo Nhi!” Kỳ thị nhào về phía trước nhận lấy nữ nhi, kéo vào trong ngực của mình, nhìn không được nước mắt như trân châu rớt xuống rào rào.

Tiêu Thiểu Giác không nói gì, một khi đã đau lòng nữ nhi như vậy, còn muốn phạt nàng để làm chi? Hần cân nhắc nói: “Bảo Nhi mười tuổi còn nhỏ, phu nhân đáng ra nên hạ thủ lưu tình, chớ đã thương thân thể của nàng mới phải.”

Kỳ thị xoa xoa nước mắt, giao Lục Thanh Lam cho Tần má má, vén áo thi lễ với Tiêu Thiểu Giác, “Cửu điện hạ giáo huấn phải.”

Tiêu Thiểu Giác cũng cảm thấy mình có chút đường đột, giải thích: “Ta có việc đi ngang qua chung quanh đây, nhớ tới Bảo Nhi mười tuổi, tới đây nhìn nàng một chút.” Dù sao đây là chuyện nhà người ta, hần không tiện can dự vào. Thấy Lục Thanh Lam không có chuyện gì, nói vài câu liền đi.

Buổi tối Kỳ thị nghỉ ở sau vách ngăn, dùng trứng gà nấu chín cẩn thận xoa máu ứ đọng ở đầu gối nữ nhi, nàng đau lòng nói: “Đều là mẫu thân không tốt, Bảo Nhi trách mẫu thân phạt ngươi sao?”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay Kỳ thị, đầu nhỏ ở trong ngực nàng, nàng cảm thấy cái ôm ấm áp của mẫu thân đặc biệt ấm áp an tâm, “Bảo Nhi không trách mẫu thân. Chỉ cần mẫu thân sống tốt, mẫu thân không chết, Bảo Nhi chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.”

Kỳ thị không khỏi cảm động, càng ôm chặt nữ nhi hơn.

Như vậy qua một tháng, Lục Thanh Lam ngầm quan sát, thấy phụ thân mỗi ngày đi sớm về trễ, cũng không có gì không ổn, trong lòng cũng dần dần an định. Nghĩ thầm có lẽ thay đổi của mình đã cải biến một ít chuyện, ở kiếp này phụ thân không gặp Lan di nương nữa?

Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu một cuộc đại họa có thể hóa thành vô hình như vậy tất nhiên là tốt nhất.

Đến tháng bảy nóng nhất trong năm, Kỳ thị lo lắng thân thể của nàng, cộng thêm sự kiên trì luyện tập của Lục Thanh Lam, Kỳ thị giảm bớt thời gian tập viết mỗi ngày thành một canh giờ.

Tuy nói Lục Thanh Lam không chăm chỉ lắm, nhưng tiến độ đọc sách đúng là cực nhanh, mới chỉ qua hai ba tháng, «Tam Tự Kinh» «Thiên Tự Văn» đã đọc lưu loát đến mức đọc ngược được, chữ cũng nhận ra được hơn phân nửa, một số chữ lại càng viết ra hình ra dạng. So với Kỳ thị lúc nhỏ còn hơn, Kỳ thị đối với cái này vô cùng hài lòng.

Bọn hạ nhân Nhị phòng lén lút nghị luận, đều nói Lục cô nương đọc đâu nhớ đấy, trong Hầu phủ có một vị thần đồng. Cái này vẫn là do Lục Thanh Lam sợ làm mọi người sợ, không xuất tất cả bản sự của mình ra. Kỳ thị vừa mừng vừa sợ, tính tình nàng cẩn thận, sau khi thương nghị cùng trượng phu, cảm thấy nếu nữ nhi đeo trên lưng một cái danh “Thần đồng”, đối với sự phát triển của nàng chưa hẳn đã là một chuyện tốt, bởi vậy nghiêm lệnh không cho bọn hạ nhân tiết lộ ra ngoài.

Vì vậy mặc dù Lục Thanh Lam thông minh sớm, lại không nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuẩn bị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tây thiên điện, điện Ngọc Minh.

Tiêu Thiệu Giác vừa mới tắm rửa xong, từ tịnh phòng đi ra. Hắn đổi một thân cẩm bào màu Huyền Thanh, trên người còn có một cổ ẩm ướt. Đầu tóc cũng ướt sũng, Vệ Bân đưa lên một cái khăn lông tuyết trắng.

Tiêu Thiệu Giác lau khô đầu tóc, ngồi trên ghế dựa lớn gỗ tử đàn bọc vải màu xanh lá. So với năm ngoái, Cửu hoàng tử cao lớn hơn không ít, một thân khí độ càng nhìn càng ung dung hoa quý. Thấy Vệ Bân còn đứng cách bên ngoài một bước chưa đi ra, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Vệ Bân liền đi tiến lên đưa cho Tiêu Thiệu Giác một tờ giấy: “Điện hạ, là tuyền báo của Trường Hưng Hầu phủ.” Trên tay Tiêu Thiệu Giác không ché một lực lượng bí mật của Hạ tộc, Lục Thanh Lam đối với hắn mà nói là nhân vật rất quan trọng, hiển nhiên không thể thiếu người bảo vệ điều tra thời thời khắc khắc.

Cho nên hắn mới có thể tới Trường Hưng Hầu phủ trước tiên lúc Lục Thanh Lam gặp chuyện không may.

Tiêu Thiệu Giác nhận lấy mật thư kia, cảm thấy hứng thú.

“Đã gặp qua là không quên được ư? Thiên tài nhi đồng?” Cửu hoàng tử hứng thú nhìn, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị, mà tiểu nữ oa Lục Thanh Lam này, giống như là đang bao phủ trong một tầng sương mù, càng ngày càng thần bí.

Hắn không biết tiểu nữ oa thông minh như vậy, có phải là do nguyên nhân được Nguyệt Thần chúc phúc hay không. Chẳng qua với dàn xếp của Lục Thần và Kỷ thị, hắn cũng cực kỳ đồng ý.

Tiêu Thiệu Giác trầm ngâm một lúc lâu, mới đưa trang giấy kia giao cho Vệ Bân: “Đốt đi.”

Vệ Bân đáp ứng một tiếng: “Vâng! Nô tài còn có một chuyện...”

Đẹp mắt xinh đẹp Tiêu Thiệu Giác nhíu lại: “Còn có chuyện gì?”

Vệ Bân nói: “Lục Nhị lão gia... Cũng chính là phụ thân của Lục cô nương... Giống như, tựa hồ... Có người ở bên ngoài rồi... Chúng ta có nên ra tay can thiệp một chút hay không?” Vệ Bân không biết quan hệ của Lục Thanh Lam và Tiêu Thiệu Giác, chỉ là thấy Tiêu Thiệu Giác đặc biệt quan tâm tiểu cô nương này, mới nhắc nhở chủ tử nhà mình như vậy.

Tiêu Thiệu Giác đứng dậy, ở trong Ngọc Minh cung dạo qua một vòng mới nói: “Lục Thần ư? Người này cũng không giống loại người tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt này.” Trong đầu hiện ra bộ dáng lịch sự tao nhã của Lục Thần, kỳ quái nói: “Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình khác?”

“Chuyện này chưa có kết luận, để nô tài phái nhân thủ đi thăm dò.” Vệ Bân vội vàng nói.

Tiêu Thiệu Giác di chuyển bích ngọc ban chỉ* trên ngón cái, suy tư nửa ngày mới lên tiếng: “Người an bài một chút, tìm thời gian Bồn cung cũng đi trộm nhìn xem!” Vệ Bân đáp một tiếng, lúc này mới không tiếng động lui ra.

(*) 碧玉扳指 bích ngọc ban chỉ

Một ngày kia Kỳ thị đang ở trong tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam vận dụng ngòi bút viết chữ, Lục Loan đi vào bẩm báo nói: “Tam thái thái đến đây.”

Kỳ thị hơi ngần ra, lần trước Tiêu Thiệu Giác đại náo Mục Nguyên đường, mẹ con Triệu thị bị thua thiệt nhiều, hai phòng cơ hồ trở thành cừ nhân. Lúc ở chỗ Lão thái thái gặp mặt cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lúc này Tam thái thái tìm nàng thật đúng là khả nghi.

Kỳ thị không muốn rước lấy rắc rối, chẳng qua cũng không phải là người sợ phiền phức. Liền đứng lên, phân phó Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi người ở

đây tự luyện chữ một lát, ta đi xem tam thẩm thăm người một chút xem có chuyện gì.” Lại phân phó Lục Ngạc nói: “Người ở đây cùng Bảo Nhi.” Ý của nàng là lưu lại Lục Ngạc cũng có người làm nhiệm vụ giám sát.

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận gật đầu, “Mẫu thân đi đi.”

Kỷ thị từ ái sờ đầu nhỏ của nàng, lúc này mới đi. Lục Thanh Lam tay nắm lấy một ống bút lông sói nhỏ đặc chế, đây là vì cho nàng học vỡ lòng, Lục Thanh đặc biệt xin đệ tử của danh trượng chế bút Trương Tùng đặc biệt định chế cho nàng. Đôi con người của Lục Thanh Lam nhanh như chớp xoay không ngừng, chợt đột nhiên kêu một tiếng “Ai ôi!!!”.

Lục Ngạc lấp bắp kinh hãi, vội hỏi: “Cô nương, ngài làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam để bút xuống, đáng thương nói: “Lục Ngạc tỷ tỷ, ta đói bụng rồi.”

Lục Ngạc thiếu chút nữa bị đói mắt to sáng ngời dễ thương làm lung lay, nào biết đâu rằng nàng là đang lừa gạt, nói: “Cách giờ cơm trưa còn có hơn phân nửa giờ. Nô tỳ đi xem phòng bếp nhỏ có làm được điểm tâm hay không. Bụng một mâm tới trước cho cô nương ăn lót dạ.”

Lục Thanh Lam nói: “Buổi sáng hôm nay bánh táo của phòng bếp không tệ, ngọt mà không ngán, tỷ tỷ đi xem một chút xem còn dư lại không vậy?”

Lục Ngạc gật đầu, vội vàng rời đi.

Lục Thanh Lam cười đắc ý, ngênh ngang từ trong thư phòng nhỏ đi ra. Tam thái thái vô sự không lên điện tam bảo, lại là từ trước đến giờ luôn không có ý tốt. Nếu nàng không tự mình đi nghe một chút nàng ta và mẫu thân nói cái gì, làm sao yên tâm được.

Trước cửa phòng khách có hai nha hoàn trông coi, nhưng làm sao dám ngăn cản nàng, nàng vào phòng khách, đứng ở phía ngoài rèm che nghe lén. Đầu tiên là nghe thấy một chuỗi tiếng cười giống như chuông ngân, là thanh âm của Tam thái thái.

Lục Thanh Lam bĩu môi, thoải mái như vậy, đúng dạ có chuyện tốt gì hoặc là người khác lại xui xẻo rồi?

Lại nói tiếp, nàng không có chút nào hảo cảm với tam phòng, Tam thúc đọc sách không thành, kinh tế sự vụ cũng không thành, trừ ăn uống chơi gái đánh bạc ra, không có bản lĩnh gì. Kiếp trước Trương Hưng Hầu phủ gặp phải tai hoạ ngập đầu, toàn gia Tam thúc lại nhận được đặc xá của Tiêu Thiệu Huyền, nghĩ đến ở trong chuyện đó Tam thúc không có tác dụng nào.

Thế nhưng mà Lục Thanh Lam càng hận cũng là Triệu thị. Triệu thị này ý mình xuất thân đích nữ Bình Lương Hầu phủ, hoành hành ngang ngược, hà khắc thành tính, đối xử khích bác ly gián, e sợ thiên hạ không loạn. Kiếp trước sau khi nương nàng chết, trong phủ nàng và tỷ tỷ chịu không ít gầy vò của nàng ta.

Hai vị thái thái khách sáo nửa ngày, Kỷ thị thấy giọng nói của nàng ta nhiệt tình, chuyện tình lúc trước giống như là chưa từng phát sinh, không khỏi kinh ngạc.

Triệu thị như vậy, Kỷ thị cũng không tiện quá lạnh nhạt, Lục Thanh Lam nghe nàng nói: “Trong khoảng thời gian này ta bề bộn dạy vỡ lòng cho Bảo Nhi, cộng thêm mấy chuyện tạp nham trong viện, mặc dù không coi là đại sự gì, nhưng cũng không thể rời bỏ được, ngược lại xa lạ với tam thẩm thăm.”

Triệu thị nói: “Bảo Nhi năm nay cũng sáu tuổi đi, cũng tới thời điểm nên học vỡ lòng rồi. Ta biết Nhị bá mẫu học phú ngữ xa*, là tài nữ nổi danh, nhưng trong nhà có sẵn học đường, Lão Hầu gia Lão thái thái tôn sô tiền lớn mời tiên sinh bên ngoài trợ giảng, giống nhân tử nhi nhà chúng ta Dung tỷ nhi đều đang tại đều ở trong học đường, Bảo Nhi cùng bọn tỷ muội tại một chỗ, tránh cho một mình cô đơn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ngài cần gì phải phí những tâm tư cái này, đưa Bảo Nhi đi học đường cho giỏi thuận tiện.”

(*) 学富五车 Học phú ngữ xa: “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方, 其书五车。”- “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”

Kỷ thị nói: “Ta vốn cũng có ý tưởng này, nê hà thân thể Bảo Nhi không tốt, tam tai tứ bệnh, đi sợ cũng phải ba ngày mất hai ngày nằm lì trên giường, như vậy đối với tiên sinh cũng là vô cùng không tôn trọng, ta suy nghĩ nàng chỉ là một nữ hài gia tương lai lại không cần thi Trạng nguyên, chẳng qua chỉ cần nhận biết mấy chữ, hiểu được một ít đạo lý làm người cũng là được rồi. Liền tự mình dạy nàng trước mấy ngày, đợi nàng lớn chút nữa, thân thể khá hơn chút rồi, không cần người khuyên ta cũng vậy sẽ đem đưa nàng đi học đường.”

Kỷ thị vốn tưởng rằng nàng là vì việc trước đó mới tới, nào biết Tam thái thái lời nói xoay chuyển, nói: “Mất thấy sinh nhật Lão thái thái sắp tới rồi, ta hẹn Đại bá mẫu đi Gia Phúc tự kính hương cầu phúc cho Lão thái thái, Nhị bá mẫu có thời gian, ba chị em đầu chúng ta cùng đi, vừa vận thừa cơ hội này dẫn theo bọn nhỏ đi ra ngoài giải sầu, Nhị bá mẫu nghĩ như thế nào?”

Sinh nhật của Lão thái thái là mừng một tháng tám, còn có thời gian hơn nửa tháng. Triệu thị nói muốn đi Gia phúc tự cầu phúc cho Lão thái thái, cũng đã từng nói qua.

Ánh mắt Triệu thị nóng bỏng nhìn Kỷ thị, làm trong lòng nàng dâng lên một dự cảm xấu. Chẳng qua nàng bị một chữ “Hiếu” áp chế, Kỷ thị cũng không tiện nói chữ “không”. Liền nói: “Như thế cũng tốt!”

Triệu thị đợi đúng là những lời này, cười nói: “Như thế xem như chúng ta đã nói xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai xuất phát, ta sẽ tự an bài hết thảy, người lúc đó chỉ cần mang theo Nhân tử nhi và Bảo Nhi xuất môn là được.”

Kỷ thị cũng không khách khí: “Như thế làm phiền tam thẩm thẩm rồi.”

Mục đích của Triệu thị đã đạt được, lại nói hai câu nhàn thoai, liền là đứng dậy: “Trong phòng ta còn có chút tạp vụ phải xử trí, sẽ không quấy rầy Nhị bá mẫu nữa.”

Kỷ thị liền đứng dậy đưa tiễn: “Vậy ta cũng không lưu tam thẩm thẩm ở chỗ ta dùng cơm nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc gặp phải “Bảo Bảo ngoan” Lục Thanh Lam đang chuẩn bị quay trở về ở cửa.

Trên mặt Tam thái thái cổ nặn ra vẻ tươi cười nói: “Đây không phải là Bảo Nhi sao?”

Lúc này Kỷ thị trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái: “Còn không bái kiến Tam thẩm thẩm người!”

Lục Thanh Lam không tình nguyện tiến lên gọi một tiếng “Tam thẩm thẩm”, nàng thấy Tam thái thái mặt mày hớn hờ, trên mặt cười đến nở hoa, như Kỷ thị cũng cảm thấy có chuyện gì lạ trong chuyện này.

Tam thái thái lập tức liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, vì biết nàng là đầu quả tim của Lục Thần và Kỷ thị, nàng không ít lần ở sau lưng nguyên rùa đưa bé này chết sớm, hôm nay đại khái lại khiến nàng có chút thất vọng. Chẳng qua là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ mập mạp của nàng, nói: “Nhìn xem Bảo Nhi nhà chúng ta, thật là càng lớn càng xinh đẹp, xinh đẹp giống như đóa hoa vậy, không giống như Nhân tỷ nhi nhà ta, gầy đến xương bọc da, cảm cũng nhọn rồi.” Trong miệng làm như khen ngợi Lục Thanh Lam, nhưng trong giọng nói kia lại chưa chút như vui sướng khi người gặp họa rành rành.

Đại Tề lấy gầy làm đẹp, Lục Thanh Lam còn nhỏ, mập chút không sao, nếu lớn hơn vẫn như vậy, sẽ bị người nhạo báng. Lục Thanh Lam sao không rõ ý của nàng, nàng làm sao có thể chịu ủy khuất, lúc này trả lời lại một cách mỉa mai: “Tam thẩm thẩm, Tứ tỷ tỷ tại sao không đến cùng người?”

Không đợi Tam thái thái nói chuyện, nàng lại nói: “A, ta biết rồi. Tứ tỷ tỷ đích thị là đi đứng còn bất lợi. Lễ mừng năm mới, cứ cứ cho ta mấy bao bạc được Vân Nam, có công dụng tiêu sưng giảm đau cường gân hoạt huyết vô cùng, ta còn chưa bao giờ dùng qua đâu. Bỏ Đào, nhanh đi mở kho phòng, lấy chút đưa đi cho Tứ tỷ tỷ.”

Trong này tỷ muội Lục gia, Lục Thanh Nhân không đáng tin nhất. Lục Thanh Nhân năm nay mới tám tuổi, có một lần ở yến hội nhìn thấy ấu tử Nam An Hầu phủ Lý Ngọc, thấy người ta lớn lên phong tư nhanh nhẹn, liền chọn trúng người ta, la hét muốn gả cho hắn. Người khác đều nói Lý Ngọc yêu ngựa, nàng liền âm mưu muốn cưới ngựa, Triệu thị không để cho nàng hồ nháo, nàng lại thừa dịp Triệu thị không ở nhà, sai người lôi ngựa đi thôn trang nhà mình luyện tập, kết quả rớt ngựa ngã gãy chân.

Vì chuyện này Triệu thị suýt nữa muốn sắc khí mà chết, bán tất cả bà tử nha hoàn bên người nàng ta, lại đổi một nhóm mới.

Lục Thanh Lam lại biết tính tình Lục Thanh Nhân nóng nảy, ai có thể quản được nàng, những nha hoàn bà kia đi theo nàng coi như là xui xẻo tám đời rồi.

Chuyện này tam phòng giữ kín như bưng, sợ nói ra hỏng mất thanh danh của Tứ tiểu thư, chẳng qua giấy không thể gói được lửa, động tĩnh lớn như vậy, vẫn không thể nào dấu diếm được người trong phủ. Dĩ nhiên người bình thường tuyệt sẽ không nhắc tới trước mặt Triệu thị, nhưng Lục Thanh Lam không phải người bình thường, nàng nói cái này chính là cố ý chọc giận Triệu thị kia mà, đau ở đâu liền đâm ở đó.

Quả nhiên nụ cười trên mặt Triệu thị nhịn không được rồi, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời này của người là nghe ai nói đấy, Bảo Nhi người nên nghe Tam thẩm thẩm nói một câu, lời nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung.”

Trên mặt Lục Thanh Lam ủy khuất mười phần nói: “Tam thẩm, chuyện này trong phủ cũng đều truyền khắp rồi, cũng không phải là ta nói lung tung. Chẳng lẽ ta nghe lầm, Tứ tỷ tỷ không phải ngã gãy chân, chẳng lẽ nàng ngã gãy tay sao?”

Tam thái thái tức ngã ngựa: “Người...”

Kỷ thị vội vàng trách mắng Lục Thanh Lam: “Sao lại nói chuyện với Tam thẩm thẩm người như vậy? Còn không xin lỗi nhận sai với Tam thẩm thẩm người!” Lại quay đầu nói với Tam thái thái: “Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đều tại ta không để ý dạy nàng tốt. Người đừng chấp nhặt cùng trẻ con.” Lời nói tuy là như thế, thật ra nhìn thấy Tam thái thái kinh ngạc, trong lòng Kỷ thị cũng rất dễ chịu. Vừa rồi lời nói kia của Tam thái thái hết khó chịu, nàng nghe xong cũng vô cùng không thoải mái.

Tam thái thái muốn nổi giận, nhưng Kỷ thị cũng nói “Đừng chấp nhặt trẻ con”, Lục Thanh Lam lại thập phần phối hợp làm ra vẻ mặt thiên chân vô tà (*ngây thơ*), Tam thái thái làm sao còn có thể phát tác ra ngoài.

Lục Thanh Lam lại không chịu nhận sai thực sự với Tam thái thái, là lừa gạt mặt quỷ liền chạy ra

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chủ mưu

Tam thái thái phát tiết lửa giận trên người Kỳ thị: “Nhị bá mẫu, người giáo dục con gái thật là tốt.”

Kỳ thị chỉ là không mặn không nhạt nói: “Tam thẩm thẩm chờ chọc tức thân mình, ta quay về sẽ giáo huấn lại nàng.”

Tam thái thái thấy thái độ này của nàng, biết rõ ngốc ở đây nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục, lúc này liền phẩy tay áo bỏ đi.

Cảnh ma ma đỡ Kỳ thị trở lại chính phòng, có chút lo lắng nói: “Vốn đã có sự kiện lần trước, hơn nữa hôm nay... Chúng ta sợ là đắc tội Tam thái thái rồi. Thà đắc tội quân tử chứ đắc tội với tiểu nhân, lão nô chỉ sợ ngày sau nàng ngáng chân chúng ta.”

Kỳ thị cười nhạt nói: “Ma ma người hồ đồ rồi, cho dù chúng ta không đắc tội nàng, chẳng lẽ nàng sẽ không ngáng chân chúng ta sao? Nhiều năm như vậy, nàng gây cho chúng ta bao nhiêu chuyện không thoải mái, nếu một khi đã một đao đi một đao lại, chúng ta làm sao còn phải đem nàng trở thành Bò Tát mà cung kính?”

Cảnh ma ma nhớ tới những năm gần đây tam phòng ngoài sáng trong tối giờ phút ít thủ đoạn nhỏ, không khỏi vỗ đầu nói: “Thái thái nói đúng, đúng lão nô suy nghĩ không chu đáo rồi.”

Kỳ thị lại nói: “Bất kể nói thế nào, chúng ta vẫn phải đề phòng một chút. Mấy ngày nay ma ma vất vả một chút, trên dưới Thúy Phong uyển, ngài giúp ta nhìn chăm chú, chờ để tam phòng bọn họ thừa cơ đi vào.”

Cảnh ma ma nói: “Lão nô hiểu rồi.”

Kỳ thị lúc này mới hài lòng, lại hỏi: “Bảo Nhi đang làm gì vậy?”

Cảnh ma ma nói: “Lục cô nương hết sức chăm chỉ cố gắng, đang ở tiểu thư phòng viết chữ đây.”

Khóe miệng Kỳ thị bật ra một tia cười: “Nàng không phải chăm chỉ cố gắng, nàng đây là đã làm sai chuyện, cố ý viết cho ta xem đây mà!” Cảnh ma ma cũng nở nụ cười.

“Đi chúng ta đi tiểu thư phòng nhìn Bảo Nhi một cái!”

Hai người tới tiểu thư phòng, quả nhiên nhìn thấy Lục Thanh Lam lưng eo thẳng tắp ngồi ở trên ghế nhỏ, đang tô vẽ chữ. Khóe mắt nhìn thấy Kỳ thị và Cảnh ma ma tiến vào, nàng lại giả vờ không nhìn thấy, viết càng nỗ lực hơn.

Kỳ thị vốn còn có mấy phần tức giận, thấy nữ nhi tình quái như vậy, cũng tiêu mất rồi. Nàng đi đến bên người Lục Thanh Lam, lúc này mới ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam giả vờ kinh ngạc quay đầu lại gọi một tiếng, “Nương đến đây lúc nào?”

Kỳ thị ngồi xuống ghế dựa gỗ tử đàn lớn trong phòng, hừ một tiếng: “Người đừng giả bộ. Để bút xuống, đến đây với mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn hỏi người...”

Lục Thanh Lam để bút xuống, chạy tới, lời kéo tay Kỳ thị kêu lên: “Mẫu thân!”

Kỳ thị nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi, nhất thời tâm cũng muốn tan ra, nhưng còn muốn hạ tâm sắt đá, nghiêm mặt hỏi một tiếng: “Nói cho nương, tại sao phải đối xử với Tam thẩm thẩm người như vậy? Nàng dù sao vẫn là trưởng bối của người.”

Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi không thích Tam thẩm thẩm, nàng nguyên rửa Bảo Nhi cũng không sao, Bảo Nhi giận nhất chính là nàng âm dương quái khí với mẫu thân.”

() Âm dương quái khí kỳ quái; quái gỡ (chỉ tính cách, hành động quái gỡ, không giống bình thường)*

Nữ nhi nói lời nói ri kỷ như vậy, Kỳ thị nghe được trong lòng cảm thấy ấm áp, nhin không được đưa tay vuốt ve đầu của nàng: “Bảo Nhi ngoan, người đau lòng mẫu thân, trong lòng mẫu thân hiểu được. Nhưng thánh nhân nói ‘duy chi có nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi’, ngày sau lại có loại chuyện này nữa cũng nên để nương ra mặt, không thể để nàng sinh ác ý với người, người hiểu không?”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật đầu.

Lục Thanh Lam nói: “Ta ở ngoài cửa nghe Tam thẩm thẩm hẹn mẫu thân, ngày mai đi Gia Phúc tự dâng hương ư?”

Kỳ thị nói: “Bảo Nhi cũng muốn đi à?”

Lục Thanh Lam hết sức thành thật gật đầu. Đi ra ngoài giải sầu nàng đương nhiên cao hứng, quan trọng hơn là muốn nhìn xem trong hồ lô của Tam thái thái đến tột cùng là bán thuốc gì.

Kỳ thị nói: “Vậy ngày mai mẫu thân mang Bảo Nhi đi. Còn có tỷ tỷ người nữa, ba mẹ con chúng ta cùng đi.”

Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong.

Kỷ thị vốn muốn cùng Lục Thần nói một tiếng, Lục Thần đến gần canh ba mới trở về, còn uống đến say khướt cả người toàn mùi rượu.

Ngày hôm sau, mặt trời chưa mọc người của tam phòng đã tập hợp ở nhị môn. Hôm nay bởi vì là chiều bài cầu phúc cho Lão thái thái, Lão thái thái không tiện tự mình ra mặt.

Phùng thị dẫn theo Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Kỷ thị dẫn theo Tam cô nương Lục Thanh Nhân và Lục cô nương Lục Thanh Lam, Tam thái thái thì dẫn theo Tứ cô nương Lục Thanh Nhân và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, nữ quyền toàn gia tất cả đều đến đông đủ.

Mọi người tiến lên hàn huyên một hồi.

Lục Thanh Lam đang nói chuyện cùng Nhị tỷ tỷ Lục Thanh Linh, liền thấy Lục Thanh Nhân đi tới.

Hôm nay Lục Thanh Nhân mặc một áo mỏng thân đối cổ trắng hoa văn cầm chướng thêu Hồ Điệp ẩn, trên đầu cắm một cây trâm vàng rồng khảm hồng bảo thạch. Lại nói, Lục Thanh Nhân lớn lên giống khuôn mặt thon dài của Tam thái thái, khuôn mặt không tẻ, bộ dáng cũng coi như thượng thừa, chỉ tiếc đầu óc có chút không đủ dùng.

Cái vị Lý Ngọc của Nam An Hầu phủ mà nàng lưu luyến si mê kia, ở kiếp trước cũng là một người làm mưa làm gió, trời sinh vốn một bộ tâm địa thất khiếu nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh không như lẽ thường, kiếp trước vô luận nàng ta biểu hiện như thế nào cũng không vào được mắt của vị này, vì thế phí hoài năm tháng, kiếp trước Tam thái thái vì chuyện hôn sự của nàng ta, thật sự là tan nát cõi lòng.

Lục Thanh Nhân ngã ngựa đó là chuyện hai tháng trước rồi, hiện giờ đã sớm dưỡng tốt rồi. Nàng chạy tao nhã đến trước mặt Lục Thanh Linh, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta đã lâu không gặp, ta đang muốn tìm ngươi.”

Lục Thanh Linh có chút đau đầu: “Tứ muội muội tìm ta có chuyện gì?”

Lục Thanh Nhân nói: “Ta nghe nói Nhị tỷ tỷ trồng một chậu Lạc Dương Hồng, hết sức trân quý hiếm có, một gốc cây mở gần trăm đóa hoa, chuỗi ngọc đầy người, hoa nhiều lá tươi tốt. Không bằng chúng ta làm giao dịch, ta xuất ra năm trăm lượng bạc, tỷ bỏ thứ yêu thích đem hoa mẫu đơn kia cho ta, như thế nào?”

Trong đám tỷ muội tướng mạo Lục Thanh Linh chỉ trung bình, tài nghệ cũng là thường thường, nhưng lại có một tay bản lĩnh làm vườn. Lạc Dương Hồng này chính là danh phẩm trong mẫu đơn, trồng cực kỳ không dễ.

Lục Thanh Linh ngạc nhiên nói: “Tứ muội muội muốn một chậu mẫu đơn làm cái gì? Tứ muội muội không phải là không thích trồng những thứ hoa cỏ này đây sao?” Lạc Dương Hồng mà cho Lục Thanh Nhân, đó mới thật là phí của trời.

Trên mặt Lục Thanh Nhân vậy mà hiện ra một tia đỏ ửng: “Đương nhiên không phải là ta trồng. Thật không dám dấu diếm, tháng sau là sinh nhật mười một tuổi của Lý công tử An Bình Hầu phủ Lý Ngọc, ta không biết tặng hắn cái gì mới tốt, nghe nói hắn thích nhất là mấy đồ chơi mới lạ, cho nên mới muốn hỏi Lạc Dương cái kia của tỷ tỷ.” Người này cũng không biết nghĩ như thế nào, bản thân tuổi còn nhỏ đã lưu luyến si mê Lý Ngọc không nói, còn không biết che giấu, không phải là muốn được thiên hạ đều biết mới được chứ.

Lời này thốt ra, không riêng Lục Thanh Lam im lặng, ngay cả mấy vị cô nương chưa lấy chồng toàn bộ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta.

Lục Thanh Linh nói: “Chúng ta vốn là tỷ muội. Một khi muội muội đã mở miệng, ta đem hoa kia đưa cho muội muội cũng không có gì. Chẳng qua là muội muội nói muốn tặng cho Lý công tử kia, xin thứ cho ta không thể bỏ thứ ại

Lục Thanh Nhân ngẩn ra, nói: “Đây là vì sao?”

Lục Thanh Linh nhìn nàng một cái không nói gì. Lục Thanh Lam “Xùy~~” một tiếng bật cười.

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Lục muội muội người cười cái gì?”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Tứ tỷ tỷ người là thật sự không biết hay là giả bộ vậy? Hôm nay các tỷ muội ở đây, đều là văn anh chưa gả. Người biết Đại Tề ta có nam nữ đại phòng chứ, Lý Ngọc là ngoại nam, Tứ tỷ tỷ nên tị hiềm (*tránh hiềm nghi*) mới đúng. Nếu Nhị tỷ tỷ đem hoa mẫu đơn đưa cho Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ lại đem nó đưa đến Nam An Hầu phủ, một chậu Lạc Dương Hồng liên lụy đến hai tỷ muội của Hầu phủ, về sau truyền ra không biết lời nói phải khó nghe cỡ nào, tất cả tỷ muội chúng ta sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện lập gia đình...”

Những lời này của Lục Thanh Lam nói rất có lý, một đám tiểu tỷ muội nghe xong tất cả đều âm thầm gật đầu. Thế nhưng Lục Thanh Nhân không phải là người dễ ý thuyết giáo, chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng nói: “Nhị tỷ tỷ không nỡ bỏ chậu hoa kia, cần gì phải để cho Lục muội muội nói mấy cái này lấy lệ với ta?”

Lục Thanh Lam buông tay: “Tứ tỷ tỷ có thể đã hiểu lầm ta. Bằng không người mời Tam thẩm thẩm bình luận phân tích đúng sai xem?” Nàng liền quay đầu đi nhìn Triệu thị.

Triệu thị sớm đã liên tục đưa mắt ra hiệu cho Lục Thanh Nhân, đáng tiếc khuê nữ này của nàng không phải là người có thể nhìn hiểu ánh mắt của người khác, trước mặt người, nàng còn có cái gì không dám nói hay sao? Không khỏi nổi giận đùng đùng nói: “Còn không mau lên xe cho ta, ở chỗ này làm mất

mặt xấu hổ!”

“Nương?” Lục Thanh Nhân kêu một tiếng.

“Còn không đi mau!”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu! Kinh sư lớn như vậy, ta cũng không tin không tìm được một chậu hoa mẫu đơn.” Lục Thanh Nhân dậm chân, tiến vào trong xe ngựa.

Lục Thanh Linh nhìn Lục muội muội một cái, khuôn mặt bất đắc dĩ.

Nhất thời mọi người ra khỏi Hầu phủ, người của tam phòng hơn nữa còn có nha hoàn bà tử có máu mặt, tổng cộng bảy tám chiếc xe ngựa, cộng thêm xe, hộ vệ, tiền hô hậu ủng, rất khí phái, nhất thời khiến cho người đi đường rối rít dừng chân vây xem.

Một đường không nói chuyện, đến Gia Phúc tự, Gia Phúc tự lưng dựa Bảo Châu Phong*, kiến trúc chùa tọa Bắc triều nam, phân đông, ở bên trong, ba đường, khí tượng thâm nghiêm hùng vĩ. Mới xây dựng vào năm trăm năm trước, trong chùa vẫn hương khói cường thịnh, hôm nay lại bởi vì có ba quý nhân đến, vì vậy trong chùa an bài, cấm tuyệt đối dân chúng bình thường đi vào.

(*) “Phong” ở đây chỉ ngọn núi hoặc là vách núi

Mọi người xuống xe ngựa. Tam thái thái đã sớm an bài thoả đáng, liền có mấy danh tăng ra đón. Mọi người từ sơn môn tiến vào, qua Thiên Vương điện, vào Đại Hùng bảo điện quý lay. Một đường đi tới, ngược lại cũng không có sai sót gì.

Vì cầu phúc cho Lão thái thái, ba vị thái thái tất cả đều cúng chút tiền công đức và tiền dầu vừng. Kỳ thị lại nhờ tăng nhân thấp cho Nhân ty nhi và Bảo Nhi một chiếc đèn trường minh của riêng mình trước Phật, mọi người lúc này mới ra khỏi Đại Hùng bảo điện, theo vị sư tiếp khách đi đến thiện phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.

Thiện phòng này xây ở giữa lưng núi, phong cảnh tuyệt lệ, khiến người ta thấy vui vẻ, chuyên môn dùng để chiêu đãi khách quý như ba vị thái thái dùng. Mọi người vừa đi đường vừa xem xét cảnh sắc xung quanh, trong chùa thường chiêu đãi khách quý, làm việc cực kỳ thoả đáng, vị sư tiếp khách đã là lão tăng hơn sáu mươi tuổi.

Tam thái thái hỏi hần: “Hôm nay làm sao không thấy Chủ trì Tuệ Minh đại sư?”

Vị sư tiếp khách nói: “Hồi bẩm nữ thí chủ, tệ tự hôm nay có một vị khách quý tới, phương trượng đại sư đang nói chuyện đàm kinh luận pháp cùng hần trong tịnh thất, tiếp đãi mấy vị nữ thí chủ chậm trễ rồi.

Tất cả mọi người liên tục nói không ngại. Phải biết rằng trong kinh thành này không thiếu nhất chính là quan to hiển quý, Trường Hưng Hầu phủ mặc dù cũng coi như hưng thịnh, người quyền hạn cao hơn so với tước vị Trường Hưng Hầu phủ trong kinh số lượng cũng không ít, nếu tăng nhân dám nói trước mặt của bọn họ là một vị “khách quý”, như vậy lại lịch vị khách quý này nhất định là lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ.

Nhất thời đã đến chỗ tiểu viện thiện phòng, lại đụng phải vài vị quý phụ phu nhân khác trong kinh đang ở trong viện ngắm hoa phong cảnh, tới đây lay Phật xong, cũng đến nơi đây nghỉ ngơi.

Một vị là Nhị thái thái của Bình Lương Hầu phủ, cũng chính là Nhị tẩu Mã thị nhà mẹ đẻ của Tam thái thái, một vị là Ngũ thái thái Chu thị của Thuận Xương Bá phủ, một vị là Tứ thái thái Vương thị của Nghiễm Ân Bá phủ.

Tam thái thái cao hứng tiến ra tiếp đón, hàn huyên nói: “Không nghĩ tới Nhị tẩu và mấy vị thái thái cũng tới, thật đúng là thật trùng hợp.” Mọi người tiến lên làm lễ chào hỏi đương nhiên là náo nhiệt.

Lục Thanh Lam lại khẽ cau mày, Mã thị, Chu thị, Vương thị và Tam thái thái quan hệ không tầm thường. Không nói đến Mã thị là chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng ta, nói đến Chu thị và Vương thị, tất cả đều là khuê trung mật hữu trước khi chưa lấy chồng của Tam thái thái. Chu thị của Thuận Xương Bá phủ kia, lại càng là điều phụ lắm mồm nổi danh trong kinh, thích nhất truyền bá thị phi của người bên ngoài.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, trong nhà ba vị thái thái này đều có nữ nhi chưa xuất giá, nhưng hôm nay ai cũng đều không mang đi theo, cái này thật sự không hợp tình hợp lý.

Nếu nói không phải là có dự mưu trước đó, Tam thái thái sớm hẹn mấy người đến đây trước, đúng lúc đụng ở chỗ này, Lục Thanh Lam đánh chết cũng không tin.

Tam thái thái đây là muốn xuất chiêu trò gì sao? Trong lòng Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy có chút chán ngán.

Lục Thanh Lam có thể nghĩ tới những điều này, Kỳ thị hiển nhiên cũng có thể nghĩ đến. Liền làm động tác chuẩn bị trăm phần trăm tinh thần ứng phó. Chu thị ba câu không rời chuyện nghề nghiệp, tự nói đến bát quái: “Mấy vị thái thái có biết, ngày trước Toại An Bá phủ Trần gia kia có một chuyện thú vị...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Đầu mối

Phùng thị và Kỳ thị cũng đều là không người thích nói chuyện thị phi, Tam thái thái lại tiếp lời nói: “Toại An Bá phủ xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Chu thị hưng phấn nói: “Thê tử Trần Khánh của bá phủ kia tại nuôi một phòng ngoại thất bên ngoài, dấu điểm quá mức chặt chẽ, không nghĩ tới vẫn bị thê tử phu nhân tìm tới, dẫn người đánh đến chỗ của ngoại thất kia, Trần Khánh vì nhân tình kia, quý gồi trên đường trước mặt thê tử phu nhân, chặc chặc chặc, Trần Khánh kia cũng là người đọc sách, nghe nói còn trúng tú tài. Thật đúng là trí thức quét rác a!”

Mấy người Tam thái thái nghe được tất cả đều dùng khăn che miệng cười. Cuối cùng, Chu thị lại nói: “Nam nhân trên thế gian này có người nào không ăn trộm thịt tanh đâu? Ví như mèo con nào có con nào không ăn cá đâu chứ?”

Tam thái thái liền tiếp lời nói: “Chu tỷ tỷ cũng không có thể nói như vậy, cũng tỷ như Nhị bá phủ nhà ta, cũng là người đọc sách, đây mới chính là quân tử đứng đắn đây này.” Lời nói nàng xoay chuyển: “Nhị bá mẫu, ngài nói đúng không?”

Trần Khánh là công tử bá phủ, lại là người đọc sách, sao mà giống Lục Thần đến thế?

Trong lời nói Chu thị có ý gì, Kỳ thị làm sao nghe không hiểu? Chẳng qua Kỳ thị cũng vô cùng tin tưởng trạng phu của mình, cũng không chịu khích bác của nàng chỉ thân nhiên nói: “Ta cùng với Toại An Bá phủ chưa bao giờ có lui tới, loại chuyện này không tiện bình luận.”

Chu thị nói: “Đều nói Nhị thái thái có trí thức hiểu lễ nghĩa, cẩn trọng đoan trang. Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Tuy là ngữ điệu khen ngợi, cũng không phải không có ý châm chọc. Kỳ thị cũng không để ý nàng ta. Đám nhân vật này ở vòng quý phụ kinh thành đã sớm thanh danh bệ bối, mình cũng không cần để ý.

Náo nhiệt một hồi, Mã thái thái nói: “Mấy vị thái thái đường xá xa xôi đến đây, chắc cũng mệt mỏi rồi, hay là trước đến tịnh phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Kỳ thị như được đại xá, mang theo hai nữ nhi tiến vào tịnh phòng nghỉ ngơi. Mắt thấy sắp tới chính Ngọ, có tiểu sa di bưng đồ ăn chay lên, đồ ăn chay của Gia Phúc tự chính là nhất tuyệt kinh sư, chẳng qua đám người Kỳ thị ăn ở trong miệng lại hoàn toàn không có mùi vị.

Dùng cơm xong, Kỳ thị kêu bọn nha hoàn mang hai vị tiểu thư đi xuống nghỉ trưa. Trong miếu bố trí thiện phòng cho mọi người rất nhiều, Lục Thanh Lam và tỷ tỷ Lục Thanh Nhân một gian. Cho tới trưa mọi người đều đi đường không ít, tất cả đều mệt mỏi, Lục Thanh Nhân nằm ở trên giường thiện phòng rất nhanh liền ngủ, Lục Thanh Lam cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, bọn nha hoàn thấy hai vị tiểu chủ tử buồn ngủ, lặng lẽ lui ra ngoài, nhẹ nhàng cài cửa phòng.

Đội bọn nha hoàn đi rồi, Lục Thanh Lam mở choàng mắt, hai mắt phát sáng kinh người, nàng nằm ở kia không nhúc nhích, nghe một lát thấy tỷ tỷ hô hấp đều đều, đúng là đã ngủ sâu, lúc này mới lặng lẽ xoay người, tới dưới cửa, hiện giờ ngày mùa hè nắng chói chang, cửa sổ nửa mở, người nàng nhỏ, thích hợp luôn ra vào.

Vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi, liền từ trong cửa sổ trèo ra ngoài. Tam thái thái phen này nếu không phải có ý an bài, Chu thị kia, cộng thêm sự việc bị thăm từng phát sinh ở kiếp trước, làm cho Lục Thanh Lam không thể không liên tưởng đến phụ thân của mình.

Chẳng lẽ, phụ thân thật sự có ngoại thất? Vậy ngoại thất đó có phải là Lan di nương không?

Lục Thanh Lam vừa đau lòng vừa sốt ruột, nàng không biết làm thế nào tam phòng biết được chuyện này, nhưng có thể khẳng định Tam thái thái các nàng nhất định là đã biết cái gì đó. Cho nên lúc này mới chuẩn bị đi nghe lén góc tường một chút. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, cho dù bị bắt được, cũng có thể lấp liếm một câu tuổi nhỏ hồ nháo để thoát thân.

Thiện phòng của Gia Phúc tự thiết kế rất khác biệt, phía trước được ngăn cách thành từng tiểu viện, phía sau nhưng lại nối liền hợp thành một mạch. Lục Thanh Lam nhảy ra phía sau, phát hiện hậu viện bởi vì không thường xuyên quét dọn, cây cối cỏ dại mọc thành bụi, nếu đổi lại là những tiểu cô nương khác, sợ là không có can đảm đi lại chỗ này dưới loại tình huống này, Lục Thanh Lam cũng là hạng người to gan lớn mật, không biết sợ những thứ này.

Định hướng gian phòng của Tam thái thái, nàng nâng cao chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lặng lẽ đi tới phía sau phòng của Tam thái thái, bởi vì mùa hạ nóng bức, phòng của Tam thái thái cũng mở cửa sau ra, trốn ở phía sau cửa sổ hết sức hoàn mỹ, ai cũng không thấy nàng.

Gia Phúc tự xây dựa vào núi, thiện tự chỗ này xây ở giữa sườn núi, mặt trên còn có một kiến trúc tên Bi Lô các, là chỗ chứa các sách kinh điển của Phật gia.

Giờ này khắc này, Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đang mang theo thái giám thiếp thân Lý Thế ở chỗ này lật xem Kinh Phật. Khách quý phương trượng tiếp kiến trong miệng vị sư tiếp khách kia trước đó chính là hắn. Cửa sổ Bi Lô các mở ra, từ nơi này nhìn sang bên cạnh, vừa vặn có thể thấy tình huống trong hậu viện phía dưới thiện tự.

Tiêu Thiệu Huyền đang cầm một quyển Kinh Phật xem say sưa, nghe thấy Lý Thế bỗng nhiên “Ồ” một tiếng. “Điện hạ ngài mau đến xem!”

Thời điểm Tứ hoàng tử đọc sách ghét nhất là bị người khác quấy rầy, có chút không vui nói: “Chuyện gì?”

Lý Thế nhỏ giọng nói: “Điện hạ mau đến xem, hình như là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Tiêu Thiệu Huyền đi đâu cũng đều mang theo hần, hần đương nhiên cũng nhận ra Lục Thanh Lam.

Tiêu Thiệu Huyền quả nhiên lập tức buông quyền sách, cất bước đi tới. Từ cửa sổ mở ra, theo phương hướng ngón tay Lý Thế nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong tháp thoáng cây cỏ, có một tiểu cô nương mặc quần áo tơ tằm màu đỏ, chải hai bím tóc thật dài đáng yêu, phía trên cột đoạn đai gấm màu sắc rực rỡ.

Nhân lực của Tiêu Thiệu Huyền vô cùng tốt, mặc dù cách khá xa, vẫn thấy rõ mặt của nàng, không phải Lục Thanh Lam thì ai?

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời khó hiểu, hỏi: “Tiểu nha đầu này ở chỗ này làm cái gì?”

Lý Thế nói: “Nô tài vừa rồi nhìn thấy Lục cô nương từ trong một gian phòng trèo ra”, hần chỉ vào gian phòng của Lục Thanh Lam giải thích: “Nô tài trộm xem, đại khái Lục cô nương đây là muốn... nghe kén?”

Lý Thế chẳng qua là cảm thấy vị Lục cô nương này thật đúng là khác người.

“A?” Khóe miệng của Tiêu Thiệu Huyền tràn ra một nụ cười, thần nhiên nói một tiếng: “Thú vị, nha đầu kia làm việc luôn luôn đều là khác người là như thế.” Ngay từ đầu hần tiếp cận Lục Thanh Lam là bởi vì Tiêu Thiệu Giác, hiện giờ, cũng đã từ từ sinh ra hứng thú với tiểu cô nương này.

Tiêu Thiệu Huyền ném kinh thư qua một bên, đi tới phía trước cửa sổ, Lý Thế vội vàng tránh chỗ cho chủ tử, hần đi vào chỗ Lý Thế vừa rồi, ánh mắt liếc qua, vừa lúc có thể thấy đỉnh đầu của Lục Thanh Lam.

Lại nói Lục Thanh Lam đang định nghe một chút Tam thái thái, chợt nghe trên đầu truyền đến một trận thanh âm chim hót dễ nghe, Lục Thanh Lam ban đầu không để ý. Nàng nghĩ rừng núi phía sau, có chim cũng là bình thường.

Nào biết tiếng chim hót kia cuộn cuộn không dứt, thủy chung ở bên tai vang dội không thôi, nàng lúc này mới chấn động, quay đầu lại nhìn lại, nhìn thấy trong Bì Lô trên đỉnh đầu của mình, có một vị thiếu niên thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, chỉ tùy tiện dựa ở chỗ đó, còn có một cổ khí chất thanh quý phiêu dật đập vào mắt.

Lục Thanh Lam cũng nhận ra đó là Tiêu Thiệu Huyền. Kiếp trước nàng và Tiêu Thiệu Huyền sớm chiều bên nhau mười mấy năm, cũng không biết hần còn có một khẩu kỹ xuất sắc như vậy.

Nàng vốn là cực độ chán ghét người nam nhân này, hôm nay dưới loại tình huống này, càng không muốn quan tâm đến hần, vì vậy quay đầu làm như không nhìn thấy. Nào biết tiếng chim kia vang lên không để yên bên tai nàng, nàng tức giận quay đầu lại, ra dấu tay, ý là chuyện này không quan hệ đến người, người thích xía vào để làm gì, đừng có lại ở đây làm phiền bà cô này.

Tiêu Thiệu Huyền lần đầu gặp thấy như vậy. Tiểu nữ oa này làm chuyện sai bị bắt tại chỗ, lại còn khí định thần nhàn mặt không đổi sắc như vậy, cũng coi như là kỳ lạ quý hiếm rồi. Hần cũng không khỏi nổi tính trẻ con, liền lắc đầu với Lục Thanh Lam. Sau đó chỉ chỉ vị trí mặt cô nàng đứng, vươn hai cánh tay làm một cái động tác của rắn, sau đó vừa chỉ gian phòng của nàng. Ý là trong bụi cỏ có rắn, người vẫn là mau chạy về phòng nhanh đi.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một kẻ phá đám như vậy, giận đến mức một Phật xuất thế hai Phật thăng thiên. Nghĩ thầm kiếp trước Tử hoàng tử cũng không phải là bà mẹ thích lo chuyện bao đồng như này à, hôm nay uống lộn thuốc ở đâu vậy? Sự tình quan hệ đến sinh tử mẫu thân, Lục Thanh Lam vội muốn chết, làm sao còn có tâm tư ở đó mà chơi đùa với hần.

Không khỏi giận dữ, cũng không cần biết nhiều như vậy. Trước tiên dùng ánh mắt hung tợn trừng qua, lại dùng một ngón tay ở trên cổ ra dấu một cái động tác giết người, tiếp theo dùng khẩu hình nói ra: “Người bớt lo chuyện người khác đi!” Động tác liên tiếp này giống như nước chảy mây trôi, khoa tay múa chân lưu loát dị thường.

Nói xong quay đầu đi, cũng không quan tâm Tiêu Thiệu Huyền nữa, chuyên tâm nghe tiếng nói chuyện bên trong.

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời bị gạt ở một bên. Động tác liên tiếp vừa rồi của Lục Thanh Lam kỳ thật có chút vô lễ, nếu đổi lại là người khác, hần đã sớm giận tím mặt, chẳng qua nàng ý tuổi còn nhỏ, làm động tác đe dọa này, hết lần này tới lần khác thêm vài phần ý vị đáng yêu.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận với nàng. Chẳng qua hần cũng không đi, chỉ là dựa cạnh cửa sổ, ngược lại muốn nhìn tiểu cô nương này đến tốt cũng muốn làm cái gì.

Lục Thanh Lam không còn để ý Tiêu Thiệu Huyền nữa, để lỗ tai gần sát cửa sổ, cẩn thận nghe thanh âm trong phòng của Tam thái thái. Rất nhanh liền nghe được thanh âm của Tam thái thái: “... Đã an bài thỏa đáng chưa?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm, hình như là Chu thị: “Người yên tâm đi, ta đã dựa theo phân phó của người, tất cả đều an bài thỏa đáng rồi, chỉ chờ tiện nhân kia... Nói đến đây, thanh âm Chu thị thấp xuống. Lục Thanh Lam gấp đến độ hận không thể bò cửa sổ đi vào, không biết làm sao, thanh âm bên trong quá thấp, nàng căn bản nghe không rõ.

Đội Chu thị nói xong, ngay sau đó trong phòng phát ra một trận tiếng cười, Lục Thanh Lam nghe ra trong phòng có Tam thái thái, Mã thị, Chu thị, Vương thị đều đang cười ở đây.

Mấy người bàn bạc một hồi, ngược lại lại nói đến phong hoa tuyết nguyệt*, Lục Thanh Lam nghe một hồi thấy không còn gì nữa, lúc này mới nhấc váy lặng lẽ đi trở về.

(*) 风花雪月 [fēnghuāxuěyuè] phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên) hay chỉ tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái

Đội nàng đi đến phía dưới cửa sổ phòng mình, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Thiểu Huyền còn tựa ở đó nhìn nàng, vì nguyên nhân không nghe được âm mưu của mấy người Tam thái thái, trong lòng thấy không thoải mái, liền hung ác trừng mắt liếc hắt một cái, không còn để ý đến hắt nữa, hết sức khéo léo lật người lên bệ cửa sổ, theo cửa sổ nửa mở chui đi vào. Tiêu Thiểu Huyền thấy cũng không nhìn thấy nửa tấm góc áo của tiểu nha đầu nữa, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Lại nói sau khi Lục Thanh Lam trở lại gian phòng của mình, thấy tỷ tỷ say sưa mộng đẹp, yên lòng, kéo chăn đắp ở trên người, rất nhanh cũng đi ngủ.

Chỉ mới ngủ gần nửa canh giờ, bọn nha hoàn liền đi vào đánh thức hai tỷ muội, sau khi thu thập một phen, mọi người đến trong viện tập hợp. Triệu thị đang cùng Phùng thị và Kỷ thị thương lượng: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta xuống núi đi.”

Mọi người không có dị nghị gì. Triệu thị lại mời: “Nhị tẩu, Chu tỷ tỷ, Vương tỷ tỷ cũng xuống núi cùng chúng ta đi?”

Mã thị, Chu thị tự nhiên đáp ứng, Lục Thanh Lam ở một bên lạnh nhạt nhìn, cũng không nói chuyện, chỉ chờ xem các nàng có thể có chiêu trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đánh võ

Đoàn người chậm rãi đi tới sơn môn, đang muốn ra ngoài, liền thấy lão Phụng trọng của Gia Phúc tự phụng bồi một vị thiếu niên mặc cẩm bào đi tới. Mới chỉ thoáng nhìn, mọi người liền bị khí độ ưu nhã cao quý của thiếu niên cẩm bào cái kia làm cho khiếp sợ. Vương thị nhìn không được hỏi: “Ai vậy?”

Gia Phúc tự không phải chùa bình thường, có thể được lão Phụng trọng tương bồi hẳn là người có quyền cao chức trọng. Bình Lương Hầu phủ giao tế rất rộng, cũng biết lai lịch của Tứ hoàng tử. Mã thị liền nói: “Đây là Tứ hoàng tử. “Ánh mắt của nàng cũng dừng trên người Tiêu Thiểu Huyền không rời.

“Đây chính là Tứ hoàng tử ư?” Chu thị cũng nhìn không được lấp bắp kinh hãi, hạ giọng nói, “Nghe nói hẳn cũng chỉ bình thường trong nhóm hoàng tử? Hôm nay không ngờ cũng xuất chúng như vậy, long tử phụng trọng tôn quý nhiên không giống người phàm...”

Mã thị cũng gật đầu nói: “Ai nói không phải đâu. Long tử phụng trọng chảy huyết mạch của Thiên gia khác người bình thường a. Cũng không biết tương lai, ai hữu phúc khí, có thể làm Vương Phi của các hoàng tử...”

Đội phụng trọng đại sư phụng bồi Tứ hoàng tử từ đi tới, mọi người tránh sang một bên rồi rít thì lễ, Tiêu Thiểu Huyền chỉ là gật đầu chào hỏi, cũng không nói nhiều. Lấy địa vị của hắn, như thế cũng không phải là thất lễ, huống chi tất cả mọi người đều là nữ quyến, cho nên cũng không ai dám so đo cùng hắn.

Ánh mắt mọi người vẫn tập trung trên người hắn, cho đến khi hắn đi tới dưới sơn môn, mới chợt xoay người, nhìn về phía mọi người, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Mọi người đều là ngẩn ra, không biết có ý nghĩa gì. Chỉ có trong lòng Lục Thanh Lam biết rõ, Tiêu Thiểu Huyền là cười cho nàng xem.

Cho đến khi hắn gờ roi lên ngựa đi, mọi người mới lại trở lại linh hoạt lần nữa, trong lúc nhất thời lưu lại nghị luận về các vị hoàng tử. Nhưng không ý thức được thời khắc vừa mới rồi, khí tràng cường đại kia đều đã ảnh hưởng đến mỗi người ở đây.

Mọi người lên xe ngựa ngoài sơn môn. Hối hả đi xuống chân núi, đội xuống dưới Bảo Châu Phong, khoảng cách kinh sư hơn mười dặm lộ trình. Đi không đến một hai dặm đường, Triệu thị liền nói mình khát nước. Chu thị nói: “Ta có một điện trang, ở ngay tại phía dưới Bảo Châu Phong, cách nơi này một hai dặm lộ trình, hiện giờ thời gian còn sớm, các vị không ngại thì theo ta đến điện trang uống miếng nước có được không?”

Làm bộ như vậy làm sao thoát khỏi ánh mắt của Lục Thanh Lam, nàng chỉ cười lạnh trong lòng. Lại nói với Kỷ thị: “Mẫu thân, ta cũng có chút khát nước rồi, chúng ta đi đi.” Ngăn không bằng phòng, cho dù Lục Thần thật sự nuôi ngoại thất ở bên ngoài, sớm vén vết sẹo này ra, cũng tốt hơn nhiều.

Huống hồ nhìn bộ dạng như vậy, những người này hẳn đã sớm biết gì đó. Tránh né cũng không có chút tác dụng nào.

Kỷ thị và Lục Thần vợ chồng nhiều năm, vô cùng tín nhiệm nhân phẩm của hắn, huống chi mới một hai tháng trước, Lục Thần còn viết phân chứng thư, bây giờ còn đang trong tay Lục Thanh Lam. Đối với Kỷ thị mà nói, ở trong tay Lục Thanh Lam và ở trong tay nàng đều giống nhau.

Thần ngay không sợ bóng tà*, Kỷ thị cảm thấy tự mình không có gì phải sợ, cho nên nàng không chút do dự liền đáp ứng.

(*) *Cây thẳng thì không sợ bóng bị nghiêng, ý như câu “cây ngay không sợ chết đứng”.*

Vì vậy mọi người đi theo xe ngựa của Chu thị đi tới điền trang của nàng. Điền trang là của hồi môn, phạm vi trong vòng ba bốn dặm, không tính là quá lớn, bên ngoài điền trang có một dòng sông nhỏ rất thanh tịnh. Trong trang có mười mấy hộ hạ nhân ở đây quản lý, trồng chút ít trái cây rau quả, Chu thị trước tiên phái người đi thông báo, trang đầu* đã mang theo toàn bộ nhân khẩu của điền trang tụ tập tới rồi cửa xếp thành hàng nghênh đón.

(*) người đứng đầu điền trang

Xe ngựa tới quá nhiều, nhất thời không cách nào tiến vào điền trang toàn bộ, Chu thị liền mời mọi người xuống xe ngựa ở bên ngoài điền trang. Mọi người xuống xe, Tam thái thái bỗng nhiên chỉ vào một điền trang bên cạnh nói: “Chu tỷ tỷ, nơi này chỉ cách với người một con sông nhỏ, đối diện là điền trang nhà ai vậy?”

Chu thị cười nói: “Lúc trước, đây là điền trang của nhà Tri Phủ Thiên Châu Triệu Thân, về sau Triệu Thân kia đắc tội chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đày, gia sản cũng bị tịch thu sung công, bị ty trong nội cung bán, hiện giờ là ai người mua ta cũng không biết...”

Đang nói, Triệu thị bỗng nhiên “ồ” một tiếng, chỉ vào một con tuấn mã buộc trên đá trước cửa điền trang đối diện nói: “Nhị bá mẫu, nếu ta không nhìn lầm, kia hình như là ngựa của Nhị bá.”

Kỷ thị cũng cả kinh, không nghĩ tới trượng phu thật sự ở chỗ này. Nhất thời sắc mặt tái nhợt, không nói gì.

Lục Thanh Lam và tỷ tỷ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có một tia kinh dị. Phụ thân không ở Đông Sơn thư viện đọc sách, chạy đến điền trang người khác thật sao?

Chu thị giả vờ tròn to hai mắt: “Không thể nào? Theo ta được biết, điền trang đối diện ngoại trừ vài hộ tá điền, gần đây chuyển đến một vị nương tử trẻ tuổi chưa đến đôi mươi! Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì...” Lời nàng còn chưa dứt, thế nhưng ai cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì gặp vị tiểu nương tử này hay sao?

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đây là đang nuôi ngoại thất nơi này?

Lời nói của Chu thị mặc dù còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói kia, không ai ở đây không hiểu. Kỷ thị còn chưa nói chuyện, Lục Thanh Nhân đã mở miệng trước: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia phụ, kính xin ngài phát ngôn cẩn thận.” Lục Thanh Nhân trong đám bọn tỷ muội Hầu phủ cực kỳ xuất chúng, không những bởi vì nàng rất xinh đẹp, mà trọng yếu hơn là nàng có một loại tính cách đoan trang dịu dàng của đại gia khuê tú.

Ngay cả nàng cũng có thể nói ra như vậy, có thể thấy được nàng thật sự nổi cáu rồi.

Chu thị cười nói: “Tam cô nương đừng vội, ta chẳng qua cũng chỉ nói thế, nói đến chỗ này, cũng không phải sao, chúng ta vào điền trang xem chút liền biết.”

Nói xong nhìn Kỷ thị một cái: “Nhị thái thái, ý của ngài thì sao?”

Kỷ thị trầm giọng nói: “Chu tỷ tỷ muốn làm sao để nhìn?”

Chu thị chỉ vào một kiến trúc ba tầng cao nhất trong trang nói: “Kia là tòa tầng thư lâu nhỏ ta sai người xây dựng, có thể lên cao nhìn qua đó, đứng ở tầng thứ ba cao nhất, có thể thấy phạm vi vài dặm phụ cận quanh đây, Lục Nhị gia có ở điền trang đối diện đó hay không, chúng ta đi vào nhìn liền biết.”

Lục Thanh Nhân lời kéo xiêm y của Kỷ thị nói: “Nương, chúng ta vẫn nên đi đi thôi?”

Lục Thanh Lam cũng nhìn mẫu thân.

Sắc mặt Kỷ thị trắng bệch, do dự một lát, cuối cùng nói: “Là họa thì tránh không khỏi, chúng ta đi vào.” Bất luận như thế nào, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn một lần mới có thể an lòng.

Trong mấy vị thái thái ngoại trừ Phùng thị thần sắc lúng túng, không muốn xem náo nhiệt này, mấy vị còn lại tất cả đều là vẻ mặt hưng phấn và kích động. Triệu thị quay mặt qua chỗ khác, che dấu vẻ mặt hưng phấn vui sướng khi người gặp họa, đại thù được báo và mưu kế đã đạt được. Lục Thanh Lam lại đem cát vào đáy mắt.

Trong lòng Lục Thanh Lam phẫn nộ, chẳng lẽ kiếp trước mẫu thân cũng phát hiện phụ thân và Lan di nương như vậy, những người ở đây cũng là đều là đồng lõa hại chết mẫu thân, trong lòng đã âm thầm nhớ kỹ từng người các nàng. Tương lai có cơ hội, sẽ trả thù trở về gấp bội.

Được sự đồng ý của Kỷ thị, đoàn người liền theo Chu thị đi đến tầng thư lâu của nàng. Tầng thư lâu kết cấu là toàn bằng gỗ, mỗi một tầng tầng cao chừng 4 thước*, lầu ba bốn phía đều có cửa sổ, quả nhiên thu hết vào mắt nhìn một cái không sót gì tình hình trong vòng vài dặm phụ cận.

(*) 1 thước (1 xích, tchi) = 10 tấc = 0,33 m

Chu thị sai người mở cửa sổ, nhìn về phía điền trang đối diện, nhìn xung quanh, nhưng làm sao có bóng dáng của Lục Thân. Kỷ thị hơi thả lỏng tâm.

Phùng thị vội nói: “Như thế thì tốt rồi, sợ là chư vị nhìn lầm rồi a.”

Chu thị trong lòng đã có dự tính: “Có thể là vào nhà, chúng ta chỉ cần chờ ở đây một chốc, Lục Nhị gia chắc chắn phải đi ra...” đang nói thì Mã thị hưng phấn hô một tiếng “Có người đi ra...”

Liền thấy Lục Thần mặc một thân trường bào thanh trúc tuấn dật tiêu sái từ trong một gian phòng đối diện đi ra, gãi sai vật Quan Ngôn đi theo sau lưng hắn.

Tam thái thái và đám người Chu thị liếc nhau một cái, khó nén hưng phấn trong mắt, dựa theo bố cục kiến tạo của phòng xá, phòng Lục Thần vào vừa kia, chính là chỗ ở của chủ nhân điền trang, điền trang này cũng không phải là sản nghiệp của Hầu phủ, Lục Thần nuôi dưỡng ngoại thất bên ngoài cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

Lục Thanh Lam giận đến nắm chặt hai nắm đấm. Nam nhân quả nhiên đều là động vật không quản được nửa người dưới, phụ thân rõ ràng đã tự viết cho nàng giấy cam đoan, lại còn không nhận được đi ra bên ngoài treu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ đáng thương mẫu thân đối với hắn thủy chung không đời.

Lúc quay đầu nhìn lại mẫu thân, chỉ thấy sắc mặt mẫu thân trắng bệch, thân thể lung lay động, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhờ có Lục Thanh Nhân đưa tay giúp nàng một phen, mới đứng vững được.

Lúc này trò hay vừa mới bắt đầu, giấy lát sau từ trong phòng chạy ra một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi. Mặc trên người áo tang vải thô, hết sức trắng trong thuần khiết, đầu tóc mặc dù chỉnh tề, nhưng không đeo bất kỳ trâm hoàn (cài tóc) gì. Cô gái này có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thon gọn, mặc dù không đến mức nhan sắc xinh đẹp, nhưng yêu kiều ôn nhu, một đôi mắt to như sương mù mịt mờ, giống như chứa đựng hai vũng nước trong suốt.

Cho dù các nữ nhân nhìn cũng muốn sinh ra ba phần thương tiếc, huống chi là nam nhân?

Lục Thanh Lam như gặp phải sét đánh!

Quả nhiên chính là “Lan di nương” kiếp trước hại chết mẫu thân. Lục Thanh Lam hận không thể xông lên lập tức giết chết kẻ dụ dỗ làm hại bản thân kiếp trước tan cửa nát nhà.

Chỉ nghe thấy Mã thị kinh hô một tiếng nói: “Nhìn trang phục của tiểu nương tử này, ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy, lại là áo tang vải thô chẳng lẽ lại... còn đang trong hiếu kỳ?”

Không ai nói tiếp. Nếu bao nuôi ngoại thất chỉ coi là vấn đề đạo đức, nhưng thông dâm cùng nữ nhân đang thù hiếu như vậy, lại là vấn đề nguyên tắc, dựa theo luật lệ Đại Tề, đó là liên quan đến luật lệ xúc phạm, phải cách công danh.

“Gia, gia! Người chờ ta một chút, chờ ta một chút!” Nàng kia ở phía sau hoảng sợ kêu, thanh âm thê oán buồn bã uyển chuyển. Lục Thần lại giống như là không nghe được, bước chân càng lớn, đi càng nhanh hơn.

Thấy Lục Thần càng chạy càng xa, nàng kia đột nhiên trượt chân, ngã lăn trên đất, rú rít khóc ồ lên.

Lục Thanh Lam thấy vậy toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, trong lòng điên cuồng ói, ngay cả ngã cũng “tư thế yêu kiều yếu ớt xinh đẹp” như thế, vị “Lan di nương” này nếu không làm làm thiếp cho người ta, thật đúng là đáng tiếc cho dị bẩm trời sinh ngày này.

Thân mình Lục Thần hơi dừng lại, cũng mềm lòng, do dự một chút, mới quay đầu trở lại. Đưa tay kéo Triệu Huệ Lan lên.

Triệu Huệ Lan nhân tiện kéo vạt áo của Lục Thần lại. Nàng nâng lên đôi mắt ngấn lệ, dịu dàng nhìn về phía Lục Thần: “Từ khi phụ thân đi, thế nhân đều có thể chà đạp khi nhục Huệ Lan. Huệ Lan kính trọng nhân phẩm của gia, không nghĩ tới gia lại là người như vậy! Huệ Lan đã đem trong sạch cho gia, chẳng lẽ gia định bỏ đi như vậy, vứt bỏ Huệ Lan một mình chỗ trước không đến thôn sau không đến trọ hay sao?”

Lục Thần bất đắc dĩ nói: “Triệu cô nương, Lục Thần ta nam nhi bảy thước, chuyện tình đã làm sẽ không chối bỏ, chẳng qua là sự tình đột nhiên xảy ra, tâm tư ta nhất thời rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải, người cũng nên cho ta chút thời gian!”

Triệu Huệ Lan vẫn là không chịu buông tay, “Vậy gia chuẩn bị lúc nào thì trả lời thuyết phục cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Khổ sở

Lục Thần thở dài một tiếng nói: “Xảy ra chuyện này, ta cũng không biết phải làm như thế nào? Chỉ là ta năm nay đã ba mươi, sớm đã cưới vợ, hơn nữa còn sinh một nam hai nữ, ta từng thề nguyện, đời này kiếp này chỉ bên cạnh một người là thế tử mà sống, tuyệt đối không nạp thiếp.”

Hắn khó khăn nói ra: “Nếu tại hạ toàn lực tìm cho cô nương một nam tử đáng giá để phò tá, lại cho cô nương một phần đồ cưới hậu hĩnh, kiến cô nương nở mày nở mặt mà lập gia đình, làm thế tử chính thất, nửa đời sau áo cơm không lo, cô nương thấy vậy tốt chứ?”

Vốn Triệu Huệ Lan câu dẫn Lục Thần là do bị người gạt dây, cũng không phải là mong muốn nàng ta. Thế nhưng đoạn thời gian này tiếp xúc cùng hắn, phát hiện hẳn chẳng những trẻ tuổi anh tuấn phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, càng thêm có tấm lòng chân thành, đối xử mọi người nhiệt tình thân mật, hướng hồ nàng cũng nghe ngóng được, vợ Lục Thần là Kỳ thị xuất thân đại tộc phía nam, đối với hạ nhân cực kỳ khoan dung, cũng không phải người là hà khắc cay độc. Nghĩ đến cho dù gả vào nhị phòng làm di nương, như vậy chủ mẫu cũng dễ ứng phó hơn nhiều. Hướng chi nữ tử cứng cỏi không chịu cúi đầu như nàng, nghĩ đến cũng không đến mức làm khó nàng.

Hướng chi Trường Hưng Hầu phủ là nhà đại phú đại quý, cho dù là một di nương, còn hơn nương tử chính thất của dân chúng thấp cổ bé họng, chẳng biết phú quý gấp bao nhiêu lần. Phụ thân nàng đắc tội yêm nhĩ*, bị hại chết trong thiên lao Đông Hán, nam tử trưởng thành toàn gia tất cả đều bị lưu đầy Lĩnh Nam, mấy ngày nay nàng khôn cùng, nếm trải nỗi khổ nhân gian, hiện giờ thật vất vả leo lên cành cây cao Lục Thần này, cho dù làm di nương nàng cũng nguyện ý một trăm lần, nàng làm sao cam lòng thả hắn đi?

(*) 阉 Yêm: hoạn quan

Triệu Huệ Lan khóc không ra tiếng: “Ngày đó gia cùng Huệ Lan cùng một phòng nằm một giường, da thịt thân cận, Huệ Lan thân là vãn anh chưa gả, cũng đã làm mấy cái này, làm sao còn có mặt mũi tái giá làm vợ người ta? Huệ Lan cũng không có niệm tưởng khác, chỉ mong làm nô tỳ, cả đời hầu hạ gia cùng phu nhân. Nếu gia ghét bỏ Huệ Lan là con gái tội thân, không muốn thu nhận Huệ Lan, Huệ Lan không dám oán hận gia, chỉ là hiện giờ Huệ Lan nghèo túng đến bước này, lại mất đi sự trong sạch, còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa?”

Nói xong nàng chột đứng dậy, nơi hai người đang nói chuyện có một cột đá, Triệu Huệ Lan ra vẻ đâm đầu vào tấm bia đá kia. Lục Thần bị dọa nhảy dựng, vội vàng ôm lấy nàng, cả kinh nói: “Triệu cô nương, ngàn vạn lần chớ làm chuyện điên rồ!”

Triệu Huệ Lan thừa thế lẩn một vòng rơi vào trong ngực Lục Thần, ôm eo hắn, buồn bã nói: “Gia nếu đã không muốn thu nhận Huệ Lan, vì sao còn muốn ngăn Huệ Lan, không để cho ta đi cứu tuyền làm bạn với anh linh của phụ thân.”

Phụ thân của nàng Tri Phủ Thiên Châu Triệu Bình bị chết oan trong Đông Hán, nhưng cũng vì vậy mà đã lấy được danh vọng rất lớn trong sĩ lâm. Nàng nhắc tới như vậy, Lục Thần lại càng cảm thấy xấu hổ. “Thôi thôi a! Chuyện này dù sao vẫn là do tại hạ mạo phạm cô nương, ta tự sẽ cho cô nương một cái công đạo. Nhưng Triệu cô nương cho ta chút thời gian, để cho ta báo cáo cha mẹ, sẽ thương lượng cùng thế tử kỹ càng một phen. Ta bây giờ liền ước định với cô nương, nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng, ta sẽ tự phái người tới điện trang đón cô nương vào Hầu phủ. Cô nương, ý của cô nương như thế nào?”

Triệu Huệ Lan cũng biết đạo lý dừng lại đúng lúc. Nàng cũng hiểu được, hiện tại lòng Lục Thần tràn đầy áy náy, lúc này mới đáp ứng nạp nàng làm thiếp, nếu gấp gáp, vạn nhất lại có thay đổi gì vậy cũng thì phiền toái. Hướng chi tiểu thiếp muốn vào cửa, nếu không được chủ mẫu gạt đầu, đó căn bản là chuyện không khả năng.

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Nếu như thế, ta nghe theo an bài của gia là được.”

Lục Thần lúc này mới được giải thoát, chạy trốn chết rồi đi.

Trên Tầng thư lâu, ánh mắt của mấy vị thái thái dừng ở trên người Kỳ thị. Mọi người mặc dù không nghe thấy đoạn đối thoại của Lục Thần và Triệu Huệ Lan, nhưng nhìn thấy rõ ràng hai người dây dưa với nhau, thậm chí Triệu Huệ Lan còn lao vào trong lòng của Lục Thần, Lục Thần ôm eo của nàng, bởi vậy quan hệ của hai người đã là không nói đã tỏ.

Vương thị giả vờ quan tâm nói: “Lục Nhị thái thái, người không sao chứ, nhìn sắc mặt ngài cũng không được tốt lắm!” Mấy người thấy vẻ mặt của Kỳ thị như tang chết mẹ, tất cả đều hết sức sung sướng. Phải biết rằng mấy người các nàng, nam nhân của người nào không có bốn năm sáu bảy phòng di nương, ngay cả nhà có ít di nương nhất là Vương thị, trượng phu cũng nạp bốn phòng tiểu thiếp, còn là bởi vì Nghiễm Ân phủ giờ đã rỗng ruột, cung ứng không nổi sự tiêu xài xa hoa lãng phí của con cháu.

Thường ngày thấy Lục Thần và Kỳ thị gần bó như một người. Kỳ thị sắp ba mươi, Lục Thần đối với nàng vẫn như châu như bảo, trong phòng đừng nói là di nương, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, đều là công tử Công Hầu bá phủ, trong lòng mấy vị thái thái đã sớm ghen tị đến điên rồi. Thấy Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, các nàng chỉ thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi thôi.

Kỳ thị giống như là bị người liên tiếp cho vài bạt tai trước mặt mọi người, lại càng đau đớn xấu hổ. Nhưng còn phải kiên trì, nói một câu: “Ta không sao!”

Con người Mã thị đảo một vòng, xúi giục nói: “Nếu vừa may bắt gặp, Lục Nhị thái thái không ngại gặp vị tiểu nương tử này một lần!” Thật sự là xem cuộc vui không sợ bàn cao.

Kỳ thị mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng cũng không muốn lại để cho mấy người này xem náo nhiệt của mình. Vì vậy nói: “Không cần! Hôm nay ta cũng vậy mệt mỏi, liền không quá rầy Chu tỷ nữa.”

Mọi người được xem một hồi tưởng như vậy, tất cả đều hài lòng, nhất thời rồi rít cáo từ.

Kỳ thị mang theo hai tỳ muội Lục Thanh Lam ngồi lên xe ngựa. Lục Thanh Nhân duỗi tay nắm chặt tay Kỳ thị, có chút lo lắng nói: “Mẫu thân, người không có chuyện gì chứ?”

Kỳ thị thấy hai nữ nhi đều nhìn mình không chớp mắt, trong mắt tràn đầy lo lắng, có chút hối hận không nên làm nữ nhi nhìn thấy chuyện nhơ bẩn như vậy, miễn cưỡng cười nói: “Các người đừng lo lắng, ta không sao!”

Lục Thanh Lam lại âm thầm lo lắng. Trong khoảng thời gian này nàng quan sát, mẫu thân mặc dù biểu hiện ôn hoà, kỳ thật rất là kiêu ngạo can trường,

tính tình của Lục Thanh Lam cũng cương liệt đến như vậy, trên cơ bản là di truyền từ Kỳ thị. Nếu nàng khóc hai tiếng hoặc là bộc phát tính tình một trận, Lục Thanh Lam cũng có thể yên tâm một chút.

Lục Thần rời khỏi điện trang, mang theo Quan Ngôn cười ngửa trở lại Hầu phủ. Nhớ tới thê tử, nhất thời lại có chút e sợ, không dám vào phủ.

Quan Ngôn hỏi: “Gia, chúng ta không đi vào sao?”

Lục Thần quay đầu ngửa nói: “Đi, chúng ta đi tìm Mậu Chương đi uống rượu.” Mậu Chương tự là Trâu Minh là hảo hữu của hắn, hắn là con trai trưởng của Cảnh Dương Hầu phủ, cùng nhau lớn lên với Lục Thần, coi như là kết giao nhỏ. Hắn không giống Lục Thần đi con đường khoa cử, vô công rồi nghề. Hiện giờ cuộc sống trôi qua hết sức thoải mái.

Trâu Minh gặp Lục Thần không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi tại sao lại đến đây? Mỗi lần ta tìm ngươi uống rượu ngươi đều một mực từ chối, luôn lấy đệ muội qua loa tắc trách với ta, gần đây làm sao vậy? Đệ muội mặc kệ ngươi rồi à?” Lúc trước đều là Trâu Minh đi tìm Lục Thần, Lục Thần một mực từ chối. Mấy ngày nay vừa vặn trái ngược, Lục Thần liên tiếp bảy tám ngày, mỗi ngày đều tìm hắn đi tửu quán.

Lục Thần nói: “Uống rượu uống rượu, tại sao nói nhảm nhiều như vậy.”

Trâu Minh đang đưa chén rượu vỗ ngực nói: “Ta đã sớm đã nhìn ra. Tiểu tử ngươi có phải là gặp việc gì khó khăn không? Nếu cần dùng tới huynh đệ, ngươi cứ việc nói một câu. Trâu Mậu Chương ta có thể giúp tuyệt đối sẽ không khước từ.”

Lục Thần nói: “Hải nhi của ta trai gái song toàn, ăn uống không lo, có thể có chuyện phiền lòng gì?”

“Thôi được rồi?” Trâu Minh nâng quai hàm cười nói: “Tiểu tử ngươi nói cũng phải, lão tử ngươi cũng chịu đựng như vậy, ngươi muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có thể có cái gì gây khó dễ. Nếu là chuyện trong quan trường, ngươi còn có đại ca khôn khéo như vậy, nói đến nói đi, cũng chỉ có chuyện của nữ nhân?”

Nói đến đây ánh mắt Trâu Minh sáng lên: “Tiểu tử ngươi chẳng lẽ là nhìn trúng nữ nhân nào sao? Được a, huynh đệ ngươi rút cuộc cũng thông suốt! Chẳng lẽ là người nhìn trúng nữ nhân nào, đệ muội không cho ngươi nạp vào cửa sao?”

Lục Thần bị hắn đoán trúng, sắc mặt đỏ bừng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Nữ nhân cái gì đấy!”

“Ngươi đừng giả bộ.” Trâu Minh nói: “Ai không biết rằng vị phu nhân kia nhà ngươi lợi hại, nhiều năm như vậy ngươi cũng chỉ bên cạnh một người là đệ muội. Thiết thời cho ngươi vậy cũng có thể nhận được.”

Lục Thần nói: “Đó là ta tự nguyện!”

Trâu Minh truyền thụ kinh nghiệm: “Được được được! Tiểu tử ngươi lợi hại, ta cũng vậy không có nói gì. Ta liền nói thêm một câu: Không thánh nhân cũng nói ‘duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi!’ Ngươi nhìn ta xem, trong nhà của ta có bốn phòng tiểu thiếp, hai thông phòng. Chị dâu ngươi ngay từ đầu cũng không đồng ý để cho người mới vào cửa, nháo với ta a, ta mặc kệ nàng gần nửa năm, một lần cũng không đi đến phòng của nàng... Ngươi xem hiện tại, nào dám nói ra nửa chữ ‘không’ với chuyện nạp thiếp của ta. Nữ nhân a, ngươi không thể nuông chiều các nàng.”

Lục Thần cười nhạo nói: “Được rồi, chút chuyện thói nát của ngươi ta còn không biết sao? Trong hậu viện của mình bao nhiêu rắc rối không chưa dứt đầu, ngược lại còn đến dạy ta.” Trâu Minh ái thiếp diệt thế đều là chuyện nổi danh kinh thành, càng âm ỉ về sau thiếu chút nữa bỏ cả chính thất, hiện giờ hai vợ chồng đã đường ai nấy đi. Bởi vì như thế, Kỳ thị mới không muốn trưng phu lui tới nhiều với Trâu Minh.

“Tình huống của ta không giống với ngươi. A Hành đối với ta tình thâm...” Lục Thần thì thầm nói, nghĩ đến thê tử ở nhà vất vả, mình lại làm ra chuyện có lỗi với nàng, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt. “Cho dù thật sự có chuyện gì, cũng không phải là lỗi của nàng, mà là Lục Vạn Hòa ta có lỗi với nàng!”

**

Kỳ thị trở lại Thúy Phong uyển, để cho hai nữ hài đều trở về tiểu viện riêng của mình rửa mặt nghỉ ngơi. Nàng lập tức phân phó Lục Ngạc nói: “Ngươi đến phía trước xem một chút xem, Nhị lão gia trở về chưa?”

Lục Ngạc bị lưu trong phủ giữ cửa, cũng không biết chuyện đã xảy ra hôm nay, đi thư phòng ở tiền viện dạo qua một vòng, trở về bẩm báo nói: “Nhị lão gia còn chưa trở về.”

Kỳ thị nghe xong nhẹ gật đầu, kêu nàng đi xuống. Tựa như không có chuyện gì kêu quản gia nương tử tiếp tục xử lý gia vụ.

Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi đi tới chính phòng, thấy Kỳ thị đang cùng vài ma ma ở đây thương lượng điện trang của hồi môn năm nay trông cái gì thì tốt. Nàng thấy càng lo lắng hơn, nàng sợ Kỳ thị gặp chuyện không may, âm ỉ không chịu trở về tiểu viện của mình, muốn ngủ sau vách ngăn. Kỳ thị cũng để tùy nàng.

Đến canh hai, Lục Thần uống đến say khướt trở về. Kỳ thị vẫn ôn nhu tỷ mỉ hầu hạ hắn tắm rửa thay quần áo như thường ngày, hai người nằm trên giường. Kỳ thị đột nhiên nói: “Lão gia gần đây có chuyện gì sao? Ngày nào cũng uống rượu đến giờ này.”

Lục Thanh Lam ở sau vách ngăn nghe được rõ ràng, biết Kỳ thị là đang cho Lục Thần cơ hội, để cho hắn tự mình nói ra chuyện này, nàng thật muốn nhảy

ra nhắc tỉnh Lục Thần mau cúi đầu nhận sai, hai người nếu có thể thương lượng xử lý chuyện này, sự tình cũng sẽ không phát triển đến hồng bét như vậy.

Lục Thần lại chột dạ nói: “Ta có thể có chuyện gì, có chuyện gì ta không thương lượng cùng nàng chứ! Thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ sớm đi, ngày mai trong thư viện còn có kỳ thi tháng.”

Kỳ thi “a” Một tiếng, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nghe ra nồng đậm thất vọng trong giọng nói của nàng. Lục Thần liền thối đèn, sau một lúc lâu, Kỳ thi lại nói: “Vạn Hòa, chẳng lẽ chàng thật sự không có cái gì muốn nói cho ta sao? Chỉ cần chàng thẳng thắn chân thành, bất luận là cái gì, ta cũng có thể tha thứ cho chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.